JOSEPHINE COX

Nr. 1 în topurile internaționale ale genului romantic

un nou răsărit

BESTSELLER INTERNAȚIONAL

Nelipsită din fruntea topurilor americane şi din alte țări ale lumii, Josephine Cox, supranumită regina genului romantic, îşi încântă din nou cititorii cu acest roman.

Totul începe ca o frumoasă iubire. S-au căsătorit. Au avut copii. Dar ea s-a izolat de toți, s-a pierdut într-o lume ciudată, a spaimelor şi a umbrelor.

Poți trăi iubind o himeră?

Sau trebuie să te întorci la viață şi să priveşti înainte? Îți poate aduce şansa unei noi iubiri ieşirea din coşmar? Cu ce preț?

Sunt întrebări la care veți găsi răspuns în acest roman de mare profunzime psihologică, în care cititorul se va regăsi, poate, în unele ipostaze.

O poveste de neuitat, care invită la meditație...

EDITURA ORIZONTURI

LEI 29,9 (26,83 + 2,47 TVA + 0,6 TL)

JOSEPHINE COX

UN NOU RĂSĂRIT

JOSEPHINE COX

UN NOU RĂSĂRIT

Traducere: Petruța Ionescu

EDITURA ORIZONTURI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COX JOSEPHINE
Un nou răsărit / Josephine Cox ; trad.: Petruța Ionescu.
- București : Orizonturi, 2008
ISBN 978-973-736-071-7

I. Ionescu, Petruța (trad.)

821.111-31=135.1

Redactare: Jeni Vișinoiu
Tehnoredactare: Adriana Fleancu
Bun de tipar: Traian Alexandrescu

Tel: 0744531333; 317.76.75 Fax : 317.76.78
E-mail : orizonturi @editura-orizonturi.ro

Pentru dragul meu Kevin

Lui Mary Jane

Tu eşti o prietenă perfectă şi o mamă minunată. Tu m-ai învăţat întotdeauna că de voi avea încredere în mine, visurile mele s-ar putea împlini într-o bună zi.

Nu voi uita niciodată cum, lăsând deoparte problemele tale, tu m-ai înţeles şi m-ai încurajat întotdeauna.

Mulţumesc, mamă.

Dumnezeu să te binecuvânteze.

Te iubesc.

Fiica ta cea capricioasă, Josie.

Cuprins

Partea I

Februarie 1932

Așa cum a fost

1

Preț de o secundă lungă, și copleșit de regret, el se rezemă de peretele din spate, trupul lui puternic și înalt contopindu-se cu întunericul, inima lui pulsând dureros, iar privirea lui gânditoare rătăcind de jur-împrejur. Era o casă atât de frumoasă, gândi el... atât de caldă și de atrăgătoare. Exact așa cum fusese și ea.

Gândurile lui alunecară către femeia care se afla înăuntru. Ea își păstrase și acum frumusețea și, uneori, când era înspăimântată, mâna ei caldă se strecura într-a lui. Dar asta era totul. Rareori exista vreo fărâmă de pasiune în gestul ei. Rareori, un surâs sau un salut entuziast în privirea ei.

Ea nici nu-l iubea, nici nu-l dorea. Dar vina nu era a ei – el știa asta. El încă o iubea, dar nu o mai cunoștea, nu în felul acela în care o cunoscuse altădată.

Având un regret profund, dar, într-un fel ciudat, el se simțea în același timp ușurat, ca și cum nu ar mai fi fost nevoie să demonstreze absolut nimic. Nu mai era nevoie. Nu mai exista nimeni căruia să-i pese.

El iubise această casă frumoasă încă din acea primă zi, cu șapte ani în urmă, când o purtase pe brațe pe soția sa dincolo de ușile din stejar larg-deschise, rotind-o în vreme ce ea se ținea agățată de el, râzând și simțindu-se fericită, chipul ei frumos strălucind de dragoste pentru el, o dragoste

pe care şi el o împărtăşea. Dar asta era atunci. Acum nu-i mai rămăseseră decât amintirile.

Inima lui jinduia ca lucrurile să fie din nou ca altădată. Dar oricât de mult şi-ar fi dorit el acest lucru, nu mai exista cale de întoarcere.

Oftând adânc, el îşi croi drum prin grădina minunată, cu aleile sale şerpuitoare şi cu o mulţime de tufişuri şi de arbori. Acum se aflau în primele zile ale lui februarie şi, din loc în loc, se întrezăreau deja boboci în formare. Într-o lună şi ceva, ei urmau să se deschidă, iar grădina avea să fie plină de culoare. Plimbându-te prin ea, puteai să-ţi imaginezi că te afli în paradis.

Uneori, când simptomele bolii ei îl copleşeau, el putea veni aici, plimbându-se şi reflectând până ce starea lui de spirit se îmbunătăţea. Apoi revenea înăuntru, pregătit să facă faţă problemelor care ar fi apărut.

Azi era marţi, şi zilele de marţi se deosebeau unele de celelalte. Pentru o vreme el era liber să-şi urmeze inima, să facă ceea ce-şi dorea, să fie oricine ar fi vrut el să fie. Marţea era ziua lui.

El grăbi paşii către anexă. Aici, scoase un mănunchi de chei, descuie uşa şi se strecură înăuntru. Trase perdeaua improvizată, astfel că o rază de soare căzu pe şevaletul acoperit cu o învelitoare ce se afla în fundul încăperii.

Îndepărtând pânza de deasupra, el dădu la iveală tabloul unei femei frumoase şi zvelte, cu un păr castaniu ce-i atârna până în dreptul taliei şi cu nişte ochi întunecaţi şi pătrunzători. O vreme, rămase locului, observând îngândurat chipul acesteia, cu trăsăturile lui delicate şi cu gura aceea surâzătoare.

Apropiindu-se, îşi plimbă vârful degetului în jurul gurii ei atrăgătoare şi senzuale. O mare tristeţe puse stăpânire pe el.

– Îmi pare foarte rău, murmură el. Dacă aş putea schimba lucrurile, tu ştii că aş face-o.

Trecu o clipă lungă, apoi acoperi tabloul şi porni în grabă către o ladă mare din lemn, căreia îi deschise capacul. Din locul unde ea stătea ascunsă sub tăvi cu vopsele şi pensule, el scoase o cheie grea din metal. Ea era paşaportul lui către o altă lume,

Strecură cheia în buzunarul jachetei şi plecă, încuind uşa în urma sa. Apoi străbătu în grabă grădinile, înainte de a intra pe portiţa lăturalnică.

De la fereastra dormitorului, ea îl urmări plecând... aceeaşi femeie pe care el o pictase cu atâta iubire şi al cărei portret era ascuns în anexa clădirii. Ea îl văzu închizând poarta cu grijă; auzi sunetul cunoscut al unui motor care era pus în funcţiune, şi cu ochii minţii, îşi imagină cum el conduce berlina aceea lungă şi neagră pe care o cumpărase cu doar câteva luni în urmă. Auzi motorul bubuind în vreme ce maşina se îndepărta şi, printre fagii aliniaţi pe marginea drumului, zări imaginea în trecere a maşinii în momentul în care aceasta se îndepărtă de casă.

Chiar şi atunci când nu mai auzi motorul, ea rămase locului, cufundată în gânduri, până ce o voce din dreptul uşii o strigă pe nume, speriind-o.

– Sylvia! Te-am căutat peste tot.

Zâmbind, ea se întoarse de la fereastră.

– E o zi atât de frumoasă, nu-i aşa, Edna? Dar zâmbetul era forţat, fiindcă el plecase, iar ea se simţea deja singură.

I se întâmpla adesea să se simtă singură – departe de soţul ei, de sora ei, de Edna. Nu venea nimeni în vizită. Erau prea speriaţi de stările ei de spirit. Medicamentele o ajutaseră să depăşească furia, însă, de multe ori, stările

proaste puneau stăpânire pe ea. Uneori, furia era preferabilă senzației de buimăceală pe care i-o provocau medicamentele, așa că se simțea tentată să ascundă medicamentele, pretinzând că le luase. Dar existau și zile când se vedea nevoită să le ia, căci în caz contrar și-ar fi pierdut controlul de sine.

Pe măsură ce se îndepărta de casă, Luke avea senzația că i se luase o grea povară de pe umeri. Încruntarea se domoli, iar chipul lui se îmblânzi; ochii săi întunecați începură a licări, iar întregul lui trup se relaxă pe scaun. Era marți, și își vedea de drum simțindu-se inundat de o senzație de libertate.

Astăzi avea să o ia pe șoseaua ce trecea pe lângă coastă, cam la douăzeci de mile depărtare. Îi plăceau marea fără sfârșit și cerul azuriu ce contrastau cu străzile ordonate din Blackburn și cu zgomotele fabricii din timpul celorlalte zile ale săptămânii. La urma urmei, s-ar cufunda asupra propriilor gânduri, bucurându-se de libertatea pe care o simțea în fiecare zi de marți.

În vreme ce el se apropie de plajă, un stol de pescăruși se lăsă în jos, orbindu-l efectiv în momentul în care zburară de-a curmezișul parbrizului mașinii sale.

– Iisuse! Speriat, el apăsă pe frână, care scrâșni până când mașina se opri. Apoi coborî din automobil și privi păsările ce se îndepărtau, aruncându-și umbrele pe deasupra soarelui dimineții. Furia îi dispăru; un zâmbet se așternu peste chipul lui cufundat în gânduri.

– Liber precum o pasăre. În momentul când ele deveniră niște puncte pe cerul îndepărtat, el închise ochii pentru o secundă, dorindu-și să fi fost acolo sus, alături de ele.

Privirea lui se plimbă de-a lungul plajei spre orizont. Marea era neobișnuit de liniștită.

În depărtare, pe plajă, o femeie alerga împreună cu cei doi labradori ai săi, unul fugind înainte, celălalt venind din urmă. Ea se plimba regulat prin zonă, iar el îi remarcase de fiecare dată silueta înaltă și zveltă.

Privirea i se plimbă în jur, în stânga lui, unde un bărbat își deschidea deja ceainăria, iar în preajma sa, florăriile luau foc, pline de florile primăverii. Viața merge mai departe, se gândi el. Dacă ar ști ei...

Intrând din nou în mașină, își reaminti că era marți. Alungă-ți gândurile negre din minte, își zise el. Mai bine își vedea de drum, altfel ziua avea să se termine înainte ca să-și dea seama de asta.

La capătul drumului, el se întoarse cu spatele la mare, pornind-o către interior, către șesuri și înspre Ribble Valley, și fiecare curbă cunoscută, fiecare piatră de hotar, aveau darul să-l liniștească.

Terenurile deveniră mai înguste și mai șerpuitoare, până când, ceva mai departe, dispărură cu toate, astfel că el se împotmoli de-a lungul unui drum greu, care-l purta din ce în ce mai adânc în pădure, dincolo de civilizație... dincolo de povara responsabilităților sale.

La aproape o oră după ce plecase de acasă, el ajunse la destinație, acolo unde păduricea deasă îl ascundea de restul lumii, iar copacii înalți aproape că îl împiedicau să vadă cerul de deasupra.

Pârâul șerpuitor și învolburat strălucea sub soarele dimineții, și brusc privirea îi fu atrasă de o priveliște minunată. Încântat, el înaintă încet-încet pentru a vedea cei doi pui de cerbi care se adăpau la malul apei. De asta avea nevoie. În timpul săptămânii, când își îndeplinise îndatoririle sale zilnice, aceasta era magia după care râvnea sufletul său.

Îşi croi drum către cabana micuţă din lemn, construită cu propriile lui mâini de-a lungul a doi ani lungi şi minunaţi. După aceea, în clipa când o terminase, el stătuse pe veranda acoperită ore în şir, lenevind şi reflectând, şi în pofida problemelor cu care se confrunta, îşi găsea timp să-i mulţumească lui Dumnezeu pentru numeroasele sale binecuvântări. Pământul fusese proprietatea familiei lui timp de mai multe generaţii, iar el petrecuse nişte vacanţe de vară fericite, în vremea copilăriei sale, făcând echitaţie, pescuind sau mergând la picnic, atunci când îşi vizita bunicii, care locuiau în apropiere.

Luând cheia din buzunarul hainei, el o vârî în broască şi deschise uşa. Ca de obicei, atunci când revenea după o săptămână, aerul umed şi înăbuşitor îl învăluia instantaneu. Nerăbdător, el împinse în spate închizătorile din lemn şi deschise ferestrele pentru a permite aerului proaspăt să pătrundă înăuntru. După aceea, scoase o cutie cu chibrituri din buzunar şi apoi le frecă de peretele din piatră ce înconjura căminul. Când măciulia chibritului prinse viaţă, el dădu foc piramidei construite cu grijă din hârtiile şi din lemnele aflate pe grătar.

Peste puţină vreme, focul începuse să ardă voios, încălzind întreaga cabană.

El se simţi mândru de realizarea sa. Construcţia era solidă, menită să dureze, dispunând de nişte dormitoare micuţe, de o baie improvizată şi de un spaţiu central de dimensiuni generoase destinat salonului şi bucătăriei. Funcţională şi atrăgătoare, cabana era ideală pentru nevoile lui modeste.

Mobilierul fusese cioplit din arborii de afară, înainte de a fi şlefuit cu dragoste de propriile lui mâini, pentru a-i oferi strictul necesar: o masă mică, de formă pătrată şi două scaune,

un dulap masiv şi încăpător, prevăzut cu sertare; o băncuţă lungă aşezată lângă şemineu, acolo unde el avea să stea o seară întreagă, visând la o viaţă ce-i fusese refuzată.

Mai era acolo şi un pat. De formă pătrată şi suficient de rezistent pentru a suporta greutatea unui bărbat, avea un aspect plăcut. Învelit cu o pilotă de culoarea vinului, era suficient de încăpător pentru două persoane. La urma urmei, el putea visa...

Lângă pat se afla un dulap îngust pentru haine, după toate standardele nefiind deloc încăpător, dar suficient pentru a-şi păstra acolo cele mai dragi lucruri.

Ca să poată folosi baia şi bazinul pentru spălat, trebuia să care găleţi pline cu apă de la pârâu.

Dacă i se făcea foame, exista întotdeauna în cămară o rezervă de conserve, iar păduricea îi furniza câteva delicatese culinare, în funcţie de anotimp. Acele hoinăreli din vremea vacanţelor idilice din copilărie fuseseră un antrenament excelent pentru viaţa petrecută într-o cabană.

Focul care troznea îşi întindea limbile şi fiecare dintre ele putea să ardă cabana până în temelii; acesta fusese motivul pentru care el construise un cămin adânc din piatră. Modelase, de asemenea, o apărătoare improvizată din sârmă, pe care în clipa aceasta o aşeză în faţa flăcărilor săltăreţe.

După aceea, el se duse la dulap şi scoase de acolo pânza şi şevaletul, pe care le aşeză într-un colţ al camerei. Fără să descopere tabloul, el îl ridică preţ de o secundă, gândurile lui îndreptându-se către cafeneaua aceea micuţă şi primitoare din centrul Blackburnului. Aceasta era o altă parte a vieţii lui secrete. Aşeză apoi rama pe şevalet.

După aceea, scoase din ladă un rând de haine şi le aşeză peste apărătoarea din sârmă, pentru a le încălzi şi a le aerisi, în vreme ce el îşi dezbrăcă costumul, cămaşa şi cravata.

În clipa când era din nou îmbrăcat, omul de afaceri se făcuse nevăzut, locul lui fiind luat de un muncitor de rând, îmbrăcat în pantaloni de culoare maro, cămaşă de culoare verde în carouri şi cizme masive de culoare neagră. Uniforma de serviciu fusese dată deoparte, iar în secunda asta, el era un om care se simţea bine în propria piele.

Acum sosise momentul pe care îl anticipase cu plăcere de la ultima sa vizită. Cu mare grijă, trase încet învelitoarea de deasupra tabloului.

Când acesta rămase descoperit, el îl privi îndelung, ochii lui întunecaţi şi surâzători zăbovind asupra fiecărei trăsături.

Întorcându-i zâmbetul, femeia aceea tânără, cu părul de culoarea alunei, părea aproape vie. Ochii ei zâmbitori, albaştri, la fel ca cele mai întunecate safire, erau pictaţi în aşa fel, încât să-l privească, indiferent în ce parte a camerei s-ar fi aflat. Buzele ei frumoase, uşor întredeschise păreau atât de reale, încât el avu senzaţia că avea să-i vorbească pe neaşteptate. Dar ea nu o făcea niciodată, în afara viselor lui.

Totuşi el o cunoştea bine pe acea femeie micuţă şi puternică ce-i invadase gândurile. Deşi reprezenta o componentă specială a vieţii lui de marţi, ea abia dacă ştia de existenţa lui. Revenind la dulap, el îşi adună vopselele şi pensulele. O clipă mai târziu, mângîia cu capătul pensulei vârfurile cârlionţate ale părului ei castaniu.

– Tu nu mă cunoşti pe mine, murmură el cu afecţiune, dar eu simt că te cunosc. Am observat cum luminezi o încăpere atunci când pătrunzi înăuntru... Imagini ale ei îi apărură în minte – atunci când îşi vedea de propria ei viaţă de marţi, râzând alături de prietena ei – făcându-l pe el să zâmbească. Şi mai ştiu că ai un minunat simţ al umorului.

Schimbând pensula, el finisă pomeţii obrajilor.

– Nici nu ştii cu câtă nerăbdare am aşteptat să te revăd.

El se opri, şi gândurile lui zburară înapoi acasă, la femeia care aştepta acolo.

– Poate că e bine că nici măcar nu mă observi, oftă el. Vezi tu, Amy ... un bărbat poate visa, poate spera, dar visele sunt iluzorii, şi viaţa te poate doborî. Mă străduiesc să evadez, dar sunt prins în capcană fără speranţă. Dacă cel puţin aş putea găsi o cale de a schimba lucrurile.

În noaptea aceea, în vreme ce el stătea pe verandă, privind cum stelele clipeau şi dansau, cu un pahar de vin în mână, copleşit de o imensă singurătate, el nu avea cum să afle că şi Amy privea aceleaşi stele, şi că visurile ei erau la fel de imposibile şi că avea aceeaşi senzaţie de îngrozitoare singurătate.

Sprijinindu-se de pervazul ferestrei, cu braţele încrucişate, ea îşi ridică privirea spre cer şi se întrebă unde se afla Don şi dacă el se gândea vreodată la ea. Ea nu-şi punea problema dacă el avea să se întoarcă vreodată, pentru că atunci când îşi luaseră rămas bun îi spusese că nu se vor mai revedea niciodată. Şi cu toate că se rugase multe luni după aceea ca el să se întoarcă, el nu o făcuse. Acum durerea se estompase fiind înlocuită de o senzaţie de pierdere şi de dezamăgire. Se împăcase cu gândul că ceea ce declarase el era adevărat. Mai demult, când el o ceruse de soţie, ea fusese nespus de bucuroasă, neştiind că asta îi va sfâşia inima. Urmaseră săptămâni întregi de pregătiri în care stabiliseră data şi făcuseră rezervarea la biserică. Domnişoarele de onoare fuseseră alese, rochia de mireasă comandată şi până şi detaliile legate de locul unde aveau să-şi petreacă luna de miere fuseseră stabilite, înainte ca el să-i mărturisească că nu-şi dorise niciodată o familie sau responsabilităţi.

Uneori, se întrebase dacă nu fusese cumva o scuză

amabilă – o modalitate de a o părăsi cu blândețe. El era atât de chipeș și de vesel. Poate că ea nu fusese suficient de bună pentru el...

Amy suferise cumplit în momentul plecării lui, și până și în clipa de fața, iubirea pe care o simțise pentru el încă persista...

Lipindu-și nasul de fereastră, ea își aminti momentele de fericire pe care le trăiseră împreună.

– Nu te urăsc, Don, murmură ea. Nu aş fi niciodată capabilă să te urăsc.

Ea își aminti de zâmbetul lui și de felul cum obișnuia să o îmbrățișeze, și avu senzația că se sufocă. Dar ea nu se mai amăgea. Se sfârșise.

– Noapte bună, Amy, auzi ea vocea mamei sale aflată pe coridor.

– Noapte bună, mami.

– Să nu uiți că mâine deschidem devreme.

– Nu voi uita.

Zgomot de pași îndepărtându-se de ușă care se închide, ca apoi casa să fie iarăși învăluită în liniște.

Lăsând perdelele trase deoparte astfel încât să poată zări stelele, Amy traversă încăperea fără zgomot, strecurându-se apoi în pat.

Închise ochii, alungă amintirile și adormi aproape instantaneu.

2

Nu te uita acum, dar bărbatul nostru misterios e din nou aici!

Observând-o venind pe stradă, tânăra chelneriță deschise larg ușa cafenelei, o apucă pe Amy de braț și o trase înăuntru. Mă înnebunește să nu știu cine este! Ea aruncă o ocheadă către masa cea mai îndepărtată. El e aici de-o jumătate de oră, șopti ea, trăgând-o pe Amy în partea din fund a cafenelei, și tot nu am aflat mai multe despre el, în comparație cu ceea ce știam acum trei luni de zile.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Daisy! Dă-mi voie să-mi scot haina! Amy îl observase deja pe bărbat în secunda când trecuse prin fața ferestrei și, ca întotdeauna, propria sa curiozitate fusese stârnită – cu toate că nu ar fi admis niciodată acest lucru în fața lui Daisy. Afară e un frig îngrozitor și, dacă nu te superi, aş dori să stau jos.

Împovărată de sacoșele cu cumpărături și având chipul ușor îmbujorat din pricina vântului sfichiuitor, ea opuse rezistență împunsăturilor lui Daisy.

– Potolește-te!

Daisy făcu un pas în spate.

– El nu a scos o vorbă, mulțumindu-se doar să comande șuncă și ouă.

Ea coborî vocea până ce aceasta deveni de neauzit. Aş zice că e un star de cinema... Dumnezeu e martor, e destul de chipeş. Ea oftă. Dar s-ar putea spune că nu e, ţinând seama de haine. Cred că lucrează într-o fabrică, având în vedere faptul că poartă cizme şi o şapcă turtită.

– Sincer, Daisy, ai făcut o obsesie pentru bietul om, mormăi Amy. De ce nu-l laşi în pace ca să-şi termine micul dejun, în loc să te holbezi la el din două în două minute?

După ce îşi puse sacoşele pe masa cea mai apropiată, ea se aşeză cu un oftat pe scaun.

– Doamne, ce mă dor picioarele. Scoţându-şi pantofii, ea îşi mişcă degetele. Pantofii ăştia noi m-au dat gata! Ştiam că ar fi trebuit să fac mai întâi câteva ture cu ei prin dormitor înainte de a ieşi pe afară.

Daisy o privea surprinsă.

– Ai grijă ce spui, fetiţo! Când vorbeşti despre cumpărături, despre pantofi, despre vreme... parcă ai fi mama ta!

– Ai dreptate, admise Amy, râzând cu blândeţe. Semăn, nu-i aşa?

– Ştiu că şi tu eşti curioasă în privinţa lui, aşa că să nu negi!

Aplecându-se, Amy se simţi stingherită în momentul în care descoperi privirea bărbatului fixată asupra ei.

– Nu neg, răspunse ea încet, sunt curioasă.

Daisy zâmbi satisfăcută. În concluzie, eşti.

– Sunt...ce?

– Vrei să afli despre el la fel de mult ca şi mine, aşa că nu-mi mai face morală.

– Dar nu-ţi „fac morală."

– Ba da!

– În regulă, atunci îţi fac, dar pentru un motiv întemeiat.

– Şi care ar fi acela?

– Două chestii. Scoţându-şi pălărioara drăguţă, de culoare albastru-închis, având un bor îngust şi un şnur din bumbac, Amy îşi trecu degetele prin părul scurt şi castaniu. Din câte ştim, ar putea fi un bărbat extrem de periculos şi probabil că îşi dă seama cât de mult te atrage, după felul cum îi arunci câte-o privire furişă cu ochii aceia mari, migdalaţi, ca ai unei văcuţe. Ar fi posibil să te joci cu focul. Asta ar fi prima chestie.

– Şi care e cea de-a doua?

Aşezând pălăria încet pe scaunul de alături, Amy o preveni:

– E un bărbat care nu vrea să fie deranjat, aşa că trebuie să-l laşi în pace. Dacă îl sperii, o să-ţi pierzi unul dintre cei mai buni clienţi ai tăi – şi aşa nu vei descoperi niciodată cine este.

În timp ce Daisy reflecta asupra remarcilor ei, Amy îşi scoase haina.

– Prin urmare, ai de gând să mă serveşti sau nu?

Daisy oftă din greu.

– Fiindcă e atâta linişte în jur pot să stau şi eu lângă tine? Oricum, e momentul meu de pauză.

– Bine. Dacă promiţi că n-o să mă enervezi.

Daisy îşi dădu peste cap ochii „migdalaţi, ca de văcuţă." Ce vrei să mănânci - ca de obicei, nu?

În vreme ce Amy aruncă o privire pe meniul de o singură pagină ce cuprindea prăjeli, prăjituri şi plăcinţele, Daisy îşi mută atenţia asupra bărbatului, revenind apoi la prietena sa Amy.

Ea se ataşase de Amy din primul minut în care aceasta intrase în cafenea, cu doi ani în urmă, pentru a se adăposti de ploaia torenţială. Refugiindu-se în Tooley's Café, ea o trezise la viaţă cu sporovăiala ei prietenoasă şi cu surâsul ei cald.

Ea avea o doză de zburdălnicie care uneori o lua prin surprindere pe Daisy, făcând-o să râdă cu lacrimi. Dar Daisy își descoperise instinctul matern în momentul în care logodnicul prietenei sale o părăsise pe aceasta chiar în fața altarului.

Amy devenise acum un client permanent, întotdeauna pregătită să stea la taclale, cu firea sa echilibrată și afectuoasă. Marțea era ziua în care Amy mergea să plătească pe unii dintre cei mai mici furnizori care aprovizionau Atkinsons's Corner Shop, care era proprietatea părinților ei, și unde lucra Amy însăși. Atunci făcea și cumpărăturile săptămânale, părinții ei fiind mult prea ocupați ca să-și găsească timpul necesar pentru aceasta. Dintre toate zilele săptămânii, marțea era ziua pe care Daisy o aștepta cu cea mai mare nerăbdare. Între momentele în care își servea clienții, ea obișnuia să-și lipească nasul de geam, să se uite după Amy, știind că în clipa în care avea să pășească pe ușa aceea, toată încăperea se va lumina, asemenea inimii lui Daisy.

Amy era un bun ascultător, amabil și atent, iar atunci când Daisy venea la lucru întristată din pricina certurilor dintre părinții ei, Amy o încuraja să spere într-un viitor mai bun, tratând-o ca pe sora pe care nu o avusese niciodată.

Cu toate acestea, la cei douăzeci și patru de ani ai săi, cu doi ani mai mult decât Daisy, Amy avea acel talent special de a-i face pe ceilalți să se simtă bine datorită firii sale.

Fără să fie răpitor de frumoasă, Amy era înzestrată cu un soi de magnetism care părea să-i facă pe oameni să se simtă atrași de ea.

Avea un chip micuț, în formă de inimă, aureola de un de păr moale și castaniu, care-i cădea în valuri pe lângă urechi, iar gura ei era generoasă, cu buzele ridicate la colțuri, de parcă s-ar fi pregătit să schițeze un surâs. Ochii erau totuși

cea mai reușită trăsătură a sa – având o intensă nuanță de albastru și licărind neastâmpărat.

Minionă, ea avea un trup firav, dar erau de ajuns doar câteva minute pentru a-ți da seama că era înzestrată cu un suflet cald și deschis.

Daisy știa ce anume obișnuia Amy să comande, dar puse aceeași întrebare dintotdeauna.

– Ar fi bine să te hotărăști, o grăbi ea. În orice clipă, aș putea să o iau la fugă.

Amy aruncă o privire prin cafeneaua pe jumătate goală: acolo se aflau bărbatul de lângă fereastră; un cuplu de bătrânei într-un colț, Daisy și ea.

– Nu cred că e vreun pericol să se întâmple una ca asta deocamdată, o tachină ea, dar pentru orice eventualitate, o să iau o cană de ceai... și una dintre prăjiturile casei.

Daisy clătină din cap.

– Îmi pare rău, dar toasterul a explodat. Îl așteptăm pe băiat să vină să-l repare. Ea pufni în râs. Ar fi trebuit să-l vezi de data asta... s-a produs un bubuit puternic, iar afurisita aceea de pâine prăjită a zburat în toate părțile.Vino să vezi.

Amuzată, Amy o urmă.

– Din nou? E a treia oară!

Daisy ridică din umeri.

– Trebuie că există un defect pe undeva.

Zâmbind, Amy clătină din cap neîncrezătoare.

– E vorba despre tine. Tu ești „defectul". Nu trebuie să tragi ștecherul din perete ori de câte ori ai impresia că pâinea e destul de prăjită. Trebuie, mai întâi, să-l oprești.

– Atunci pâinea o să se ardă!

– Asta pentru că nu l-ai potrivit așa cum trebuie.

– E o pacoste! Nu-mi place afurisitul ăsta de toaster. Nu mi-a plăcut niciodată.

– Atunci foloseşte grillul.

– Doamna Tooley se împotriveşte. Ea spune că nu-şi cheltuie banii pe lucrurile noi ca eu să nu le bag în seamă. Toasterul acesta e bucuria şi mândria ei. Trebuie să-l folosesesc, şi cu asta, basta. Am utilizat grillul, odată, atunci când toasterul era defect, şi mi-a tras o palmă fiindcă am făcut mizerie peste tot.

– Dar doamna Tooley vine doar într-o singură seară, ca să-şi colecteze încasările.

– Şi ce are a face cu asta?

Amy îi explică:

– Ei bine, acum că şi-a găsit un alt bărbat pe placul ei, e greu de crezut că îşi va face apariţia în timpul zilei, astfel că nu va afla faptul că tu foloseşti grillul – nu în cazul în care tu vei face curăţenie cu o jumătate de oră înaintea sosirii ei.

În vreme ce lua în calcul aceste posibilităţi, încruntarea lui Daisy dispăru şi chipul ei se lumină într-un zâmbet larg şi viclean.

– Ai dreptate, gâfâi ea. O să folosesesc obiectele vechi şi am să le curăţ înainte de sosirea ei!

– Mă bucur că am căzut de acord! Amy se pricepea să însenineze chipul lui Daisy. În concluzie, acum poţi să-mi aduci, te rog, ceaiul şi prăjiturica? Simţindu-se răutăcioasă, ea o tachină: Şi cât vei lipsi tu, o să schimb o vorbă cu străinul. O să aflu cine e şi de unde vine. Oh, şi tu vei dori să ştii dacă e căsătorit sau dacă are o iubită, ori dacă e un om terminat sau falit, caz în care n-o să mai vrei să afli absolut nimic despre el, şi vom avea cu toţii puţină linişte. OK?

Daisy ştia că era tachinată, aşa că hotărî să continue jocul.

– Dacă tot te vei ocupa de asta, cred că ar fi mai bine să-l întrebi dacă e din zonă, fiindcă eu l-am urmărit odată, iar el

a dispărut pe neaşteptate, a luat-o pe o stradă lăturalnică. Amy era surprinsă.

– Nu mi-ai spus niciodată că l-ai urmărit!

– Nu, fiindcă tu mi-ai vorbit despre ceea ce e bun şi ceea ce se cade.

– Cât se poate de corect şi asta. Amy îi aruncă cea mai severă privire a ei. Să-l urmăreşti pe om de-a lungul străzilor, dacă se întorcea şi te ataca?

Daisy chicoti.

– N-am eu norocul ăsta! Ea îi aruncă o privire bărbatului prin uşa de la bucătărie. Nu pare să aibă înfăţişarea unuia care e în stare să atace pe cineva.

Amy îi urmări privirea.

– Poate că nu, dar nu se ştie niciodată.

El era cu certitudine un bărbat misterios, reflectă ea. Aşa cum spusese şi Daisy, nu părea genul de persoană care să se năpustească asupra unei femei. Poseda un soi de forţă reţinută care îţi sugera mai degrabă încredere decât teamă.

– O să-ţi aduc comanda, zise Daisy, adăugând plină de speranţă:

– Pariez că nu vei îndrăzni să stai de vorbă cu el în absenţa mea.

Amy continuă s-o tachineze.

– În caz că o voi face, o să-l întreb dacă vrea să-ţi fixeze o întâlnire, fiindcă îl visezi îngrozitor de mult.

– Oh, mi-aş dori s-o facă, oftă Daisy. Vine aici de trei luni. Aproape în fiecare marţi, şi eu nu-i cunosc nici măcar numele!

Dându-şi seama că va trebui să-şi aştepte micul dejun, Amy se resemnă, ascultând-o pe Daisy în timp ce aceasta sporovăia despre „bărbatul de marţi."

Amy se uită atent la ochii mari şi căprui, la părul acela

răvăşit, castaniu-roşcat şi la chipul acela acoperit de o mulţime de pistrui deasupra unui nas drăgălaş şi nostim. Micuţă şi voluptoasă, sociabilă şi prietenoasă, Daisy era genul de persoană pe care dacă o vedeai o dată, nu o puteai uita.

Amy se gândi la soarta nefericită a lui Daisy ai cărei părinţi se certau tot timpul.

De când o cunoscuse Amy, Daisy suferise îngrozitor din pricina părinţilor săi mitocani şi egoişti. Disputele lor zgomotoase şi adesea violente, câteodată alimentate de băutură, o împiedicau pe Daisy s-o invite pe Amy la ea acasă. În cafeneaua micuţă şi aglomerată, Daisy putea să uite de necazurile de acasă, discutând cu clienţii săi, glumind cu cei permanenţi care aveau o atitudine prietenoasă şi chiar să flirteze cu bărbaţii. Aceasta reprezenta un gen de distracţie de care ea avea atâta nevoie.

– Uite ce e, Daisy...nu te îndrăgosti prea tare de bărbatul tău de marţi, o avertiză Amy. Dacă el ar fi dorit ca tu să afli cine este, sunt convinsă că ţi-ar fi spus.

– Dar el îşi doreşte să vorbească, îi mărturisi Daisy, măcar atâta pot spune. Uneori, pare foarte trist, iar alteori, îmi zâmbeşte, iar eu îmi doresc să mă aşez lângă el la fel cum stau acum lângă tine, numai că el îşi fereşte privirea chiar în momentul când am impresia că ştiu ce vrea.

Amy clătină din cap. Poate că nu e vorba de niciun „mister", zise ea încet. .S-ar putea să vină aici fiindcă locuieşte singur şi simte nevoia să se afle în compania semenilor săi. Sau poate că vine aici fiindcă are o soţie şi zece copii şi nu-şi găseşte linişte acasă. Oricum ar fi, dacă el are nevoie de linişte şi vrea să fie lăsat în pace, indiferent din ce motiv, e alegerea lui, iar tu ar trebui să o respecţi.

Privindu-l dintr-o parte, Amy intui că se simţea singur.

Daisy avea dreptate: el era misterios, mereu preocupat, cu capul aplecat asupra ziarului – deşi lăsa impresia că nu-l citeşte. Părea absorbit de gândurile sale. Uneori, obişnuia să-şi ridice capul şi să privească afară pe fereastră, înainte de a reveni în cele din urmă la ziarul său, sau sorbind gânditor din ceai.

El nu se uita niciodată la ceilalţi clienţi; şi nici aceştia nu păreau să-l ia în seamă. Era un lucru curios.

Amy ridică privirea, şi spuse încet:

– Pur şi simplu, cred că vrea să fie lăsat în pace. Ea îi zâmbi cu afecţiune celeilalte tinere. Nu toată lumea seamănă cu tine, Daisy, sublinie ea. Unora le place într-adevăr să fie singuri.

Daisy îşi aţinti privirea asupra bărbatului. Pentru o clipă lungă ea nu spuse nimic, dar în ochi i se citea nemulţumirea.

– Daisy, te simţi bine? Apropiindu-se, Amy îşi aşeză palma peste a lui Daisy. S-a întâmplat ceva acasă?

Daisy scutură din cap.

– E la fel, mărturisi ea, schiţând un surâs timid şi trist, e mereu la fel. Retrăgându-şi mâna, ea adăugă veselă: Eu stau aici, sporovăind întruna, iar ţie ţi-e frig şi eşti înfometată. Iartă-mă, draga mea. Mă duc să-ţi aduc micul dejun.

– Dar s-a întâmplat ceva, nu? Amy învăţase să desluşească semnele. Vrei să vorbeşti despre asta?

Daisy scutură din cap.

– În regulă, dar sunt un bun ascultător dacă ai nevoie de mine.

Daisy schiţă din nou acel zâmbet firav.

– Ştiu asta. Dându-şi ochii peste cap, ea privi din nou în direcţia bărbatului care îşi împăturea ziarul.

– Dacă cel puţin un bărbat ca acesta m-ar lua repede şi m-ar duce departe, asta ar rezolva totul.

– Oh, Daisy. Nu poţi vorbi serios!
– De ce nu?
– Ei bine...
Amy aruncă spre el o nouă privire discretă. Era cu siguranţă chipeş, cu braţele sale puţin cam lungi, cu buzele sale senzuale şi cu părul acela ciufulit, de nuanţă castaniu-închis. Odată, când el înălţă privirea spre ceasul aflat deasupra tejghelei, Amy îi zări ochii întunecaţi. Exista ceva în fiinţa lui care-ţi aţâţa simţurile.
– Hei! Daisy îi dădu un ghiont. Spuneai...?
Ruşinată şi în acelaşi timp speriată de propriile ei gânduri, Amy reveni cu picioarele pe pământ:
– Pur şi simplu, eu nu cred că problema ta s-ar rezolva dacă ai fugi cu un străin şi în afară de asta, cum ai spus şi tu, nu ştii absolut nimic despre el.
– Dar, dacă mă ia cu el, voi afla curând, nu-i aşa? Oricum, ce e de ştiut? Îşi plăteşte nota de plată cu bani potriviţi şi mă tratează întotdeauna cu respect. Obişnuieşte să lase bacşiş, să lase şi se uită zâmbind la mine atunci când îl servesc. Ea chicoti copilăreşte. Oricum, dacă s-ar dovedi că este un necioplit, îi poţi trece cu vederea acest lucru, datorită faptului că este atât de chipeş! Un bărbat ca ăsta... Aş putea să-i iert orice!
Amy era alarmată.
– Eşti mult prea credulă!
– Iar tu eşti exagerat de suspicioasă.
Amy schimbă tactica.
– Sunt şi îngheţată şi înfometată, şi m-am răzgândit în privinţa prăjiturii. Mi-ar plăcea o friptură fierbinte şi o plăcintă şi cu un deget din sosul acela groaznic pe care-l prepari tu.
Daisy se repezi spre frigider.

– Nu deveni obraznică, fetiţo, zise ea, ridicând un deget în semn de avertizare, altfel voi refuza să te servesc. De fapt, s-ar putea să închid magazinul şi să mă încui înăuntru... cu el! Ea îi făcu cu ochiul în timp ce se îndepărtă. Şi nu are rost să devii geloasă, fiindcă eu sunt şeful aici şi toată lumea mi se supune. Zicând asta, ea plecă repede să deschidă cutia cu sos picant şi, pe neaşteptate, începu să cânte în surdină.
– Orice te face fericită, chicoti Amy, aşezându-se mai comod pe unul dintre scaunele de la masa ei.
Ea privi vizavi la bărbat şi în momentul în care acesta îi zâmbi pe neaşteptate, inima ei tresări. O vreme ceea ce i se păru o veşnicie, el îi susţinu privirea, apoi se uită în altă parte.
Confuză şi ruşinată, ea se apucă să caute prin sacoşa cu cumpărături. Scoţând de acolo ediţia din luna respectivă a revistei „Femeia şi căminul", ea o deschise şi, întinzând-o pe masă, se prefăcu că citeşte. Cu ochii minţii, observă surâsul lui, blând şi prietenos, adresat ei... şi ochii aceia întunecaţi şi minunaţi! Daisy avea dreptate. El era înzestrat cu o frumuseţe aparte şi totuşi avea chipul umbrit de tristeţe – şi o privire pierdută care o emoţionase profund.
– Ce ai acolo? Daisy revenise. Aşezând comanda lui Amy în faţa acesteia, ea întoarse pagina revistei.
– Hei! Uită-te la asta! Arătând către modelul elegant din centrul paginii, ea atrase atenţia lui Amy asupra rochiei cu picăţele albastre care avea un cordon îngust şi o fustă evazată: Ce mult! Entuziasmul care i se citea în priviri cedă locul stupoarei. O liră şi zece cenţi! Trebuie să muncesc o lună întreagă înainte de a-mi putea cumpăra asta!
Amy n-o asculta. Altceva o tulbura. Stânjenită într-un mod ciudat, ea se întoarse şi surprinse privirea bărbatului aţintită din nou asupra ei. El îi susţinu privirea vreme de un minut sau două, apoi se ridică şi se îndreptă către uşă cu paşi mari.

– Cred că bărbatul tău misterios pleacă, îi şopti Amy lui Daisy.

– Ce? Ridicând privirea, Daisy observă cum uşa se închide în urma lui. La naiba! Mereu îmi face figura asta!

Amy o tachină.

– Ce? Vrei să spui că mereu pleacă pe furiş fără să plătească?

– Nu, surdo! mormăi Daisy. Îmi lasă întotdeauna banii pe masă. Mi-ar plăcea să plătească la tejghea, poate atunci aş avea ocazia să stăm puţin de vorbă.

Privirea curioasă a lui Amy îl urmări şi în momentul în care el trecu pe lângă fereastră, apoi o luă în josul străzii.

– Poate data viitoare, zise ea încet. Dar, dacă aş fi în locul tău, nu mi-aş face iluzii. Pentru că acela era un bărbat care avea multe pe cap, reflectă ea, şi nu intenţiona să-şi împărtăşească secretele nimănui de la Tooley's Café.

Chiar în clipa aceea mai sosiră două cliente, o doamnă de vreo cincizeci de ani, alături de o femeie ceva mai tânără care, judecând după tonul ridicat al discuţiei, părea să fie fiica sa.

– În numele cerului, ce ai de gând să faci? întrebă doamna mai în vârstă. Măi să fie! Dacă află taică'tu, o să se înfurie!

– Puţin îmi pasă de ce-o să spună el! o repezi interlocutoarea sa. E vina lui că voi pleca. Bătrân mizerabil, nu ştiu cum l-ai suportat atâţia ani!

Daisy mormăi.

– Afurisita de Nora! Amândouă sunt! se ceartă. Tot timpul. Am de gând să nu le mai dau voie să intre în localul ăsta.

Amy nu se putu abţine să nu râdă.

– Bune cliente, nu-i aşa?

Daisy aprobă.

– De trei ori pe săptămână, reglate asemenea mecanismului unui ceas: două mic-dejun complet şi două galoane cu ceai.

– Exact! Amy îi dădu un ghiont. Ceea ce poţi tu face e să-ţi astupi urechile, în caz că rezişti să nu tragi cu urechea. Apoi zâmbeşti, le serveşti şi, când au terminat, le iei banii. Iar acum, dacă eşti drăguţă, aş dori micul dejun. Zicând acestea, ea îi dădu lui Daisy încă un ghiont, iar Daisy plecă în grabă pentru a le întreba pe celelalte cliente:

– Ce vă aduc, doamnelor? De data aceasta primi un altfel de răspuns:

– Du-te de aici. Nu vezi că nu suntem gata?

Scrâşnind din dinţi, Daisy se îndreptă spre bucătărie; între timp, Amy, care auzise totul, abia se abţinu să nu pufnească într-un râs zgomotos.

În momentul când în spatele său, cearta dintre cele două femei se înteţi, ea ridică privirea, şi o văzu pe Daisy, care cu coatele sprijinite de tejghea, trăgea cu urechea la discuţia celor două cliente.

– Asta-i Daisy a mea, chicoti ea. Nu poate rezista în faţa unei discuţii aprinse.

Lui Amy îi făceau plăcere cumpărăturile ei de marţi, uşurate de oprirea constantă la Tooley's Café pentru că, fie ploaie, fie soare, aici se întâmpla mereu câte ceva.

Apoi, în vreme ce gândurile ei zburară către bărbat, amuzamentul ei cedă locul îngrijorării. Oare ce l-a făcut să se lase dominat de teamă şi să plece? se miră ea. Ce secret exista în viaţa lui, care îi adumbrea ochii aceia mari şi întunecaţi?

La fel ca şi lui Daisy, şi ei i-ar fi plăcut să afle mai multe lucruri despre el.

Ea se uită repede pe fereastră, dar bărbatul plecase de mult.

– O povară împărtăşită e o povară redusă la jumătate, murmură ea. Iar el părea că doreşte să vorbească, îşi zise ea în gând. Doar într-o secundă sau două, atât cât el îi susţinuse privirea, îşi dăduse seama de acest lucru.

Însă, din nou, putea fi doar imaginaţia ei.

3

Ce planuri ai în seara asta, fetiţo? De o frumuseţe frapantă, minionă asemenea lui Amy, având acelaşi surâs strălucitor şi acelaşi păr castaniu, Marie Atkinson se remarca printr-un temperament blând şi o fire amabilă. Te duci într-un loc interesant, nu?

Era seara de vineri, iar Amy se ocupa cu golirea casei de marcat din magazin. Ridică privirea către mama sa.

– S-ar putea să merg la cinema cu Daisy.

– Hmm. Pare o idee bună. În tinereţe, Marie visase mereu să devină vedetă de cinema. Ce rulează?

Concentrându-se să separe monedele din argint de cele mai puţin valoroase din aramă, Amy zise: Cred că joacă Charles King în pelicula „The Broadway Melody."

Lui Marie îi plăcu ce auzi.

– Măi să fie! Dacă tatăl tău nu s-ar întoarce acasă astă-seară, aş veni şi eu cu voi, zise ea visătoare. Oooh! Charles King îmi place cu adevărat. Făcu câţiva paşi de dans. Nişte picioare magice şi un surâs răscolitor. Nu m-ar deranja câteva învârteli în compania lui.

Amy pufni în râs.

– Nu-mi veni cu chestii d'astea! Dacă ar fi să alegi între tata şi Charles King, l-ai alege pe tata de fiecare dată.

Marie continua să danseze.

– S-ar putea să-l las pe tatăl tău să-şi pregătească cina de unul singur. S-ar putea să-mi pun nişte haine stridente şi să merg la film cu tine şi cu Daisy.

Ştiind cât de devotată îi era Marie tatălui ei, Amy râse.

– Nu te văd lăsându-l pe tati să sosească într-o casă goală, nici chiar pentru Charles King! În afară de asta, ai spus întotdeauna că nimeni nu-l poate înlocui pe tata!

Epuizată, Marie se opri din dans, sprijinindu-se de tejghea.

– Ai dreptate, fetiţo, zise ea cu respiraţia tăiată. Nu există în lumea asta un alt bărbat care să-i poată lua locul tatălui tău.

Cu faţa luminată de un surâs, ea îşi lăsă mintea să hoinărească cu ani în urmă.

– Eu şi tatăl tău ne-am căsătorit acum vreo douăzeci şi cinci de ani, iar eu nu aş schimba nici măcar un minut din viaţa mea.

De fapt, până la aniversarea lor mai erau doar opt luni de zile.

– Abia împlinisem optsprezece ani când am mers la altar, confirmă ea. Tatăl tău avea douăzeci... deşi, bineînţeles, atunci el nu era tatăl tău... era doar Dave. Ea oftă. Atunci îl iubeam din toată inima. Şi de atunci încoace, l-am iubit la fel.

Amy oftă, la rândul său, dorindu-şi ca soarta să fie la fel de generoasă cu ea.

– Aş vrea să găsesesc şi eu pe cineva pe care să-l iubesc aşa.

Toată viaţa ei, Amy fusese martoră la dragostea şi devotamentul dintre mama şi tatăl ei, şi acesta era un lucru minunat. Îşi imaginase că mariajul cu Don avea să fie la fel – îşi imaginase o viaţă plină de devotament alături de minunatul ei soţ – şi chiar şi acum frânturi din acel viitor de

aur care nu avea să se materializeze nicicând îi apăreau ocazional în minte. Nu putea vedea cum ar putea iubi din nou la fel. Fericirea părinţilor ei constituia o mărturie a unui mariaj idilic şi Amy se temea că soarta nu-i va hărăzi acelaşi lucru. Ea alungă gândul respectiv.

Punând încasările în săculeţi, Amy traversă încăperea şi, aşezând săculeţii pe tejghea, îşi petrecu braţele în jurul acelui trup micuţ şi încântător.

– După atâta timp, încă îl mai adori, nu-i aşa, mamă? Ce femeie în toate minţile ar renunţa la o seară cu Charles King pentru a fi cu „Dave al tău", aşa cum i-ai spus tu?

Marie reflectă puţin înainte de a-i răspunde.

– Ei bine, o să recunosc că tatăl tău nu e la fel de zvelt precum Charles King, şi nici nu e de mirare, cu tot dansul şi cu toată bătaia aceea din picioare şi cu toate săriturile acelea ale lui. Măi! E o minune că nu şi-a distrus rotulele.

Lui Amy îi plăcea să glumească, astfel că nu rată nici acum ocazia.

– Oricum, tata nu e în stare să danseze; şi nici nu poate bate din picioare, cu toate că l-am văzut „azvârlindu-le" puţin, atunci când soseşte acasă pe trei cărări.

– Nu! Marie sări în apărarea lui.

– Nu l-ai văzut niciodată pe tatăl tău mergând pe trei cărări! protestă ea, aproape zâmbind. El s-a cherchelit rău doar o dată în viaţă, şi asta s-a întâmplat atunci când bunicul Atkinson s-a căsătorit pentru a doua oară. Şi nici atunci nu a avut puterea „să azvârle puţin din picoare", chicoti ea. Cu toate că a reuşit să cadă în groapa cu cărbuni şi să se învineţească din cap până în picioare.

Amy râse.

– Pariez că asta l-a trezit.

– Da, aşa e. Nu a fost prima dată când a căzut în groapa

cu cărbuni, îi mărturisi ea. Un dezastru al naturii, asta e tatăl tău.

Marie îi relată o întâmplare sau două în care fusese implicat tatăl lui Amy chiar înainte de venirea ei pe lume, şi în următoarele minute, cele două femei râseră cu poftă.

– În seara când eu am decis să-l iubesc pe tatăl tău, ne ţineam de mână în timp ce ne plimbam pe strada Atkinson. Un cal şi o şaretă alergau către o băltoacă, şi l-au stropit din creştet până în tălpi. Cum să nu-mi doresc să mă mărit cu el după aşa o întâmplare?

– Un cuplu de bătrânei romantici, asta sunteţi voi. Ca întotdeauna, gândurile lui Amy se îndreptară către Daisy, ai cărei părinţi se certau mereu. Seara asta urma să fie pentru biata Daisy atât o evadare, cât şi o distracţie.

– Cu toate astea, mi-aş fi dorit să nu lucreze ca şofer pentru Hammonds, rosti Mary gânditoare. Chiar mi-e dor de el. De ce oare a trebuit să accepte el slujba aceea de comisionar. I s-a oferit un post în interiorul fabricii, dar a spus că nu-i place „să fie ţinut în cuşcă." Cu toate astea, mi-aş fi dorit să o accepte. Cel puţin, ar fi ajuns acasă seara. Chipul i se încruntă şi mai mult. Detest să-l ştiu plecat toată săptămâna!

Hammonds avea două afaceri: o fabrică de perii şi de pensule şi propriul lor centru de livrare a acestora şi a altor bunuri de consum cu ajutorul unui număr redus de camioane.

Încercând să readucă zâmbetul pe chipul mamei ei, Amy glumi.

– De ce mai ai nevoie de tati dacă mă ai pe mine?

Adunând săculeţii cu bani, Mary mormăi nemulţumită.

– Asta-i altceva. Mă simt vinovată fiindcă ai renunţat la postul pe care îl aveai la fabrica Wittons, ca să poţi veni aici

pentru a mă ajuta să conduc localul ăsta. Şi urma să fii promovată într-un post de birou.

Amy fu uimită.

– De unde ştii asta?

– Mi-a spus Rosie Salter la câteva zile după ce ţi-ai dat demisia.

– Nu trebuia să facă asta niciodată!

– Ei bine, a făcut-o, şi de atunci m-am simţit foarte prost din cauza asta. Vreau să spun că tu nu poţi nega faptul că e un pas înapoi pentru tine.

– Oh, mami! Nu ai de ce să te simţi vinovată! Lui Amy îi plăcea să lucreze la magazin, şi-i dădu mamei sale asigurări în acest sens. Ştii ce cred?

– Ce?

– Cred că regreţi faptul că mi-ai cerut să vin şi să lucrez alături de tine, fiindcă acum consideri că nu mă pricep la administrarea unui magazin. Adoptând o atitudine defensivă, Amy continuă:

– Adevărul e că vrei să scapi de mine, şi nu ai curajul. Aşa e, nu?

Aşa cum bănuia Amy, Marie era necăjită.

– Ah, copilă, nimic nu poate fi mai departe de adevăr! Sunt fericită să te am aici şi, mai mult, te-ai familiarizat cu treburile magazinului, ca şi cum o viaţă întreagă numai cu asta te-ai fi îndeletnicit. De fapt, nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine. Cuprinzând în braţe săculeţii cu bani şi marginea tejghelei, ea oftă. Problema e că mi-ar fi plăcut să lucrez alături de tatăl tău, şi îmi lipseşte teribil atunci când nu e prin preajmă.

– O să sosească curând acasă. Amy o îmbrăţişă. Du-te să te faci frumoasă pentru el, în vreme ce eu o să şterg podeaua şi o să fac curăţenie pe aici.

– N-ai să faci una ca asta, fata mea! insistă Marie. O să curăţăm împreună, ca întotdeauna.

Puţin mai târziu, după ce terminaseră curăţenia, şterseseră podeaua şi ordonaseră bucăţile mari de unt şi pe cele de brânză şi canistrele cu ceai neambalat şi cu biscuiţi sfărâmaţi, Marie şi fiica ei se îndreptară spre camerele de locuit aflate în partea din spate.

– Atunci când eu şi tatăl tău am pus pe picioare afacerea asta, am crezut că ne vom ocupa împreună de ea până la pensie, dar el a devenit din ce în ce mai agitat. El a fost întotdeauna un şofer, vezi tu – mai întâi, cu calul şi cu căruţele, apoi cu căruţele cu bere, iar acum cu aceste noi vehicule cu motor... nişte chestii periculoase după părerea mea!

La început, tatăl lui Amy părea mulţumit cu noua sa viaţă de băcan. Apoi, cu câteva luni în urmă, dăduse peste un anunţ la un oficiu poştal, pentru un post de şofer la centrul de distribuţie Hammonds. Făcuse cerere pentru post şi îl obţinuse.

– M-am săturat să stau toată ziua în spatele unei tejghele, îi spusese el lui Marie. Trebuie să mă întorc pe şosea. Poate că o să fiu plecat nopţi de-a rândul, dar pentru moment, asta e tot ce au. Odată decis, nimic nu-l convinsese să se răzgândescă.

– Şi mie mi-e dor de el, mărturisi Amy, dar acum că e departe de magazin, e mult mai fericit. Îi place să meargă cu maşina şi, în fond, săptămâna trece destul de repede. Amy aruncă o privire spre ceasul de perete din bucătărie. Priveşte! Deja e cinci şi jumătate. Încă o oră, şi se întoarce acasă, făcu ea cu ochiul, cu un alt cadou pentru tine, presupun.

În fiecare vineri era la fel. El obişnuia să dea năvală pe uşă, zâmbind cu gura până la urechi şi având în buzunar un

mic dar pentru iubita lui soţie şi un buchețel de flori pentru fiica sa.

Ştiind că uneori lui Amy îi lipsea genul acesta de dragoste, Marie deveni sobră.

– Te gândeşti vreodată la Don?

Luată prin surprindere de întrebarea neaşteptată a mamei sale, Amy dădu aprobator din cap.

– Da, câteodată, dar nu mă mai doare la fel ca înainte. A fost o vreme când l-aş fi primit înapoi cu braţele deschise, nu însă şi acum. În momentul când logodnicul ei o părăsise cu doar câteva zile înainte de nuntă, îşi imaginase că nu-şi va reveni niciodată, dar, într-un fel, supravieţuise. Durerea se estompase, poate că într-o zi avea să dispară complet. Acum, am terminat cu asta, mamă. Dacă în clipa asta ar păşi pe uşă, da, aş sta de vorbă cu el, dar nu aş simţi nimic. Asta, în parte, era adevărat: nu-i nimic altceva de făcut decât să meargă mai departe. Dragostea pe care o simţise pentru el dispăruse de mult.

Marie o cuprinse cu braţul.

– Mă bucur să aud asta, fetiţo, zise ea blând, înainte de a schimba subiectul, şi o abordă pe un ton vesel: Şi tu eşti absolut convinsă că nu regreţi faptul că ai renunţat la promovare pentru a veni aici ca să lucrezi alături de mine?

– Sunt destul de mulţumită aici, răspunse Amy. Şi aşa şi era.

Într-adevăr, la început, lui Amy îi venise greu să renunţe la postul său, îi lipseau, în primul rând, ironia şi camaraderia colegilor ei de la fabrică. Dar spre mirarea ei, ajunsese să-i placă să lucreze în magazinul de pe colţ. Era o muncă destul de uşoară, iar treburile erau mereu diferite: să vândă tutun, să cântărească ardei uscaţi sau cartofi, să desfacă saci

parfumaţi plini cu zahar şi cu ceai, ori să umple rafturile cu ouă sau cu ziarele din ziua respectivă.

Mama ei era o companie grozavă; chiar dacă salariile nu erau la fel de bune ca acelea cu care fusese Amy obişnuită, existaseră în schimb alte compensaţii – eliminarea drumului până la serviciu, munca plăcută şi atitudinea prietenoasă a clienţilor – astfel că ea se acomodase în postul respectiv surprinzător de bine.

La ora şase şi jumătate, exact aşa cum prevăzuse Amy, Dave sosi acasă. Fără să-şi dea aere de eleganţă, el avea o constituţie solidă, o claie de păr blond şi strălucitor şi un surâs de familist, în care le învălui pe cele două femei în clipa când le văzu:

– Oauu! Miroase foarte bine!

Venind în salonaşul din spate, el o sărută mai întâi pe Amy.

– Să nu-mi spui... scoţându-şi haina, el o aşeză pe scaun, adulmecând aerul... plăcintă cu carne şi cartofi copţi, am dreptate?

– Nu ştiu dacă te-ai înşelat vreodată, râse Amy.

El i se alătură, privind-o cu regret.

– Uitaţi, îmi pare tare rău, dar m-am grabit atât de tare, încât nu am avut timp să vă găsesc câte-un cadou.

– Ah, nu-i nimic, iubitule. Te-ai adus pe tine acasă şi asta-i tot ce contează, îi spuse Amy.

El o sărută.

Eşti o femeie foarte înţelegătoare, zise el recunoscător. Nu sunt mulţi bărbaţi care pot spune asta despre soţiile lor.

Marie îi dădu un ghiont uşor.

– Du-te şi spală-te, zise ea, până ce eu şi Amy vom pune mâncarea pe masă.

Imediat ce el plecă în încăperea destinată spălării vaselor, Mary clipi cu înţeles către Amy.

– De-a lungul anilor, am învăţat să fiu la fel de pricepută ca şi el, şopti ea.

Amy şopti la rândul ei:

– Ce vrei să spui?

Drept răspuns, Marie se duse în vârful picioarelor până la jacheta soţului ei şi, afundându-şi mâna în interiorul ei, dădu la iveală două pacheţele.

Chiar atunci, Dave ţipă după un prosop.

– Grăbeşte-te, Marie. Sunt ud leoarcă!

– Ţine! Dându-i lui Amy cele două pacheţele, Marie, pusă pe şotii, îi dădu instrucţiuni: ascunde-le repede!

Vocea frenetică a lui Dave pluti în aer dinspre spălătorie:

– MARIE!

– În regulă, vin imediat! Şi plecă îndată, chicotind cu gândul la mica lor păcăleală.

Peste câteva minute, spălat, schimbat şi gata să ia cina, Dave reveni în salonaş.

– Vai! Un festin ca pentru un rege! zise el, privirea lui înfometată înconjură masa. Chiar în mijloc se afla un platou adânc pe care se afla plăcinta cu carne, având o foaie crocantă şi o pastă de ou care s-o facă să lucească.

Mai existau două vase din lut: unul plin cu cartofi copţi, celălalt plin până la refuz cu păstârnac tăiat în sferturi. Pentru Dave, exista o halbă de bun venit plină cu bere, un pahar cu bere neagră tare pentru Marie şi un pahar fără picior plin cu vin vechi de soc, pentru Amy.

– Ei bine, nu te uita pur şi simplu! îi zise Mary. Stai jos şi mănâncă.

– O clipă, zise el, căutând în buzunarul jachetei sale. Am pus ceva aici pentru voi două... Chicotind, el mărturisi: V-am păcălit atunci când v-am spus că nu v-am cumpărat niciun cadou.

Marie se prefăcu că e încântată.

– Deci, până la urmă, ne-ai cumpărat unul? O, dragul meu, ştiam eu că aşa vei face.

Surâsul de pe chipul lui Dave dispăru, în timp ce el căuta în buzunar pentru a treia oară.

– Au dispărut! strigă el. Vreo pleoşniţă furăcioasă ş-a dispărut!

Văzându-i expresia de groază întipărită pe chip, Amy nu se mai putu abţine.

– Uită-le aici, tati. Luându-le din spatele ceasului aflat pe dulap, ea i le înmână.

Când gura lui se deschise larg din pricina surprizei, Marie pufni în râs.

– O meriţi fiindcă ne-ai păcălit. Hai acum, să vedem ce ne-ai cumpărat?

Cadoul lui Marie era o frumoasă broşă din email, în formă de fluture.

– Au, Dave... Ea îl îmbrăţişă. E drăguţă...tu eşti drăguţ!

Rânjind precum un motan Cheshire, el păru stânjenit, cu toate că îi plăcea nespus ca ea să se agite în jurul lui.

– Tu ştii cât de mult îmi place să-ţi ofer lucruri drăguţe. Asta e ceea ce meriţi. El se uită repede la Amy. Haide, fetiţo... deschide-ţi cadoul.

Amy fu la rândul său încântată de al ei. Şiragul de mărgele avea o inimioară montată în argint şi, în momentul când ea şi-l puse, atât Marie, cât şi Dave o priviră admirativ.

– Mulţumesc, tati. Îl îmbrăţişă şi ea cu afecţiune. Dar nu trebuie să-ţi risipeşti banii pentru noi în felul acesta.

Indignat, el o întrebă:

– Dacă nu pot să-i cheltuiesc pentru fiinţele cele mai dragi din existenţa mea, atunci pentru cine pot să-i cheltuiesc?

Pentru asta nu exista niciun răspuns, în afară de al lui Marie care zise:

– Haideţi să mâncăm înainte să se răcească bucatele.

În timp ce mâncară, toţi trei pălăvrăgiră şi râseră, iar Dave le povesti cum îşi petrecuse ziua.

– Pe viaţa mea, nici nu ştiu cum s-a întâmplat, zise el emoţionat. Imediat ce mi s-a indicat adresa, am ştiut pe loc că în zona aceea se aflau o mulţime de străzi mici şi înguste, pe care era puţin probabil să poţi merge cu un camion de dimensiunea aceea. Noul maistru m-a asigurat că nu e nicio problemă fiindcă drumul se lărgeşte la capăt, iar eu pot înainta. Ştiu că vreun nebun a vrut să-mi joace nişte feste drăceşti – fiindcă în loc să se lărgească, drumul a devenit mai îngust. În cele din urmă, nu am mai putut înainta şi se părea că acolo erau prea multe viraje ca să mai poţi da cu spatele.

– Pare înfricoşător. La îndemnul lui Daisy, Amy se gândise în secret să înveţe să conducă, dar poveştile cu care tatăl ei venea acasă, o făcuseră să se răzgândească definitiv. Dave avea un automobil micuţ, mândria şi bucuria sa, dar în momentul de faţă nu era în stare să se închipuie ca fiind una dintre primele femei conducător auto din Blackburn.

– Ahh, a fost înspăimântător, fetiţo! Dându-şi ochii peste cap, el mormăi. În realitate, a fost un adevărat coşmar.

Marie era îngrozită.

– Şi ce ai făcut?

– Ei bine, nu aveam de ales, nu? Tot ce puteam face era să dau înapoi, centimetru cu centimetru. Din nefericire, am

zgâriat destul de rău una dintre laturile camionului şi aproape că am dărâmat un zid, în trecere.

Odată pornit, Dave putea povesti o întâmplare la fel de bine ca oricare alt bărbat, iar cu această ocazie specială avea parte de o audienţă captivată.

– Fără a mă mulţumi doar cu atât, imediat am dat cu spatele până la capăt şi mi-am rotit botul pentru a evita un stâlp de iluminat, continuă el. Am ocolit stâlpul de iluminat, corect, dar în manevra respectivă am răsturnat două butoaie şi am călcat peste bicicleta unui nepricopsit.

Amy îşi imagina scena atât de clar, încât nu se putu abţinu să nu pufnească în râs.

– Eşti un adevărat demolator!

– Nu a fost vina mea, protestă Dave, indignat. Nemernicii trebuiau să fie înţelepţi şi să nu mă trimită acolo.

– Dar amărâtul acela... ce ai de spus în legătură cu bicicleta lui?

– În fine, nu a fost prea încântat, asta pot s-o spun. A ţipat şi a strigat, asta a făcut – chipul lui a devenit de un roşu aprins; a spus că ar trebui să fiu închis pentru propria mea siguranţă, obrăznicătura! Şi, în plus, voia să-i dau bani pentru o bicicletă nouă, dar i-am spus: „Dacă eşti suficient de prost, astfel încât s-o parchezi lângă bordură, atunci aşteaptă-te să fie călcată.

Marie era curioasă.

– Şi s-a mulţumit cu asta?

– Da'de unde, gândacul! M-a ameninţat că va chema poliţia dacă nu-i plătesc, dar eu nu sunt uşor de dus. Mă ţin tare. El îşi împinse pieptul înainte. După cum ştiţi, eu sunt un om pe care nu-l poţi ameninţa uşor!

– Deci ce ai făcut?

Aruncându-i o privire sfidătoare, el explică:

– Ei bine, ce crezi tu că am făcut? I-am plătit jumătate din cât a spus. Ce altceva puteam face, date fiind circumstanţele? Nu aveam nici cea mai mică intenţie să-i plătesc toată suma, fii sigură de asta. Dar, vezi tu, nu voiam ca poliţia să apară în scenă. Ei doar m-ar fi împiedicat să vin la timp acasă, la tine, draga mea. Expresia de pe chipul lui era elocventă. Şi nu puteam avea parte de una ca asta, nu-i aşa?

Toţi trei râseră de maimuţărelile lui. Fusese o zi bună şi o cină excelentă şi, în vreme ce Dave se duse să-şi facă „plimbarea" de seară, Marie şi Amy strânseră masa.

– E bine să-l avem din nou acasă, zise Marie, iar Amy fu de acord. Ea visase un asemenea mariaj pentru sine, dar ştia că oricum era norocoasă să facă parte din viaţa fericită a părinţilor săi. La urma urmei, ce n-ar fi dat Daisy să fie înconjurată de atâta dragoste?

Dave se întoarse chiar în clipa în care Amy cobora pe scară, după ce se dusese să se schimbe... Arăţi minunat, fetiţo! Mergi într-un loc drăguţ, nu-i aşa?

– Eu şi Daisy ne ducem să vedem un film. Amy roşi la auzul complimentului lui, dar, la urma urmei, se străduise mult ca să arate special.

Fusta lungă de culoare neagră fusese un dar din partea mamei ei şi, pentru a se potrivi cu ea, Amy alesese o bluză albastră şi o jachetă albastru-închis, care se închidea cu nasturi. Cu pantofii cu toc mic a căror curea se prindea de gleznă şi purtând la gât o frumoasă eşarfă cu buline, ea arăta şi se simţea bine.

– Tatăl tău are dreptate. Arăţi minunat îmbrăcată astfel.

Conştientă că nu era o frumuseţe, dar recunoscătoare pentru complimentele lor, Amy îşi sărută veselă părinţii şi le promise că nu se va întoarce târziu acasă.

– Şi aminteşte-le pe unde să calce! o avertiză Dave. Nu va trece mult până ce automobilele vor depăşi ca număr căruţele şi caii. Ţine minte, unii şoferii nu sunt în stare să conducă un câine în lesă, ca să nu mai vorbim de vehiculele cu motor!

– Îţi faci prea multe griji, ripostă Amy, îndreptându-se spre uşă. N-o să păţesc nimic.

Marie îi făcu cu mâna fiicei sale în dreptul uşii, apoi se întoarse în salonaş, la iubitul ei soţ.

– E o fată bună, nu crezi?

– Daaa. El zâmbi şi dădu aprobator din cap. Seamănă cu mămica ei.

Clipind cu înţeles, el se bătu cu palma peste genunchi.

– Uite aici, fetiţo. E o poală încăpătoare care tânjeşte după tine, zise el, ademenitor. Tot ce are nevoie e ca o femeie frumoasă să-şi arunce dosul gol în ea, şi voi fi fericit precum un porc în mocirlă.

Râzând uşor, ea se îndreptă spre el.

– Eşti un bătrânel excitat, Dave Atkinson, zise ea, muşcându-l de ureche.

– Şi cine mă poate învinovăţi, zise el, îmbrăţişând-o strâns şi sărutând-o direct pe gură, când am cea mai frumoasă femeie din tot Lancashire-ul?

Marie râse şi, în momentul când surâsul ei se contopi cu al lui, nu mai exista nicio îndoială în privinţa iubirii ei pentru el.

– Îmi doreşti trupul?

– Tu ce crezi?

Marie zâmbi blând.

– Cred acelaşi lucru ca şi tine, şopti ea. Ba mai mult, cred că ar trebui să facem ceva în privinţa asta.

El o sărută iar.

– O femeie care-mi caută sufletul, asta eşti, Marie Atkinson.

Un moment mai târziu, urcau împreună scara.

Dave nu lipsise decât o săptămână, dar părea că trecuse o veşnicie de când nu mai făcuseră dragoste.

4

Vizionarea unui film era întotdeauna o plăcere, şi seara asta nu reprezenta o excepţie.

– Şi mă bucur că te văd! Daisy se afla deja în centrul oraşului Blackburn în momentul în care Amy coborî din tramvai. Aştept aici de-o veşnicie. Luând-o de braţe pe prietena sa, Daisy începu să turuie ca de-obicei. Ar fi trebuit să-l vezi pe tipul acela chipeş care tocmai a trecut pe lângă mine, oftă ea. Nu era la fel de frumos ca bărbatul nostru de marţi, dar nu m-ar fi deranjat să-mi fie iubit.

Amy râse.

– De unde ştii că nu avea deja o iubită?

– Mă aştept să aibă, mormăi Daisy. Mă aştept ca fiecare bărbat arătos să aparţină cuiva. Oftă din adâncul sufletului ei. Văd că sunt sortită să îmbătrânesc, să fiu nefericită şi să nu am şi eu un bărbat numai al meu.

Ceva din vocea şi din purtarea lui Daisy îi dădu de înţeles lui Amy că lucrurile nu erau în ordine.

– Care-i problema?

Făcând-o să se oprească, Amy o întrebă cu blândeţe:

– S-a întâmplat ceva acasă, nu-i aşa? Îşi aminti de nefericirea cu greu disimulată a lui Daisy, din dimineaţa zilei de marţi, la cafenea.

Daisy îşi coborî privirea.

– Cum ţi-ai dat seama?

Amy ştia întotdeauna.

– Ei bine, în primul rând, eu am sosit aici la ora pe care am convenit-o, însă tu ai spus totuşi că m-ai aşteptat o veşnicie.

Daisy dădu aprobator din cap.

– În fine, dacă vrei să ştii, acasă e un adevărat iad, admise ea cu un glas tremurat. De-aia am venit mai devreme, ca să te aştept.

– Ai mâncat ceva?

Daisy clătină din cap.

OK! Privind în jur, Amy fu bucuroasă să constate că taraba cu cartofi fierbinţi era acolo ca de obicei. Primul lucru pe care-l vom face va fi să-ţi luăm ţie ceva de mâncare. Apoi o să renunţăm la film şi o să găsim un loc liniştit unde să putem sta de vorbă.

Daisy fu categorică.

– Nu vreau să vorbesc.

– Atunci ce vrei să faci?

– Să merg la film, aşa cum am hotărât.

– Ţi-e foame?

– S-ar putea.

– Ei bine, atunci, avem timp suficient, aşa că, mai întâi, cartofii fierbinţi şi apoi filmul. În regulă?

De fapt totul era „în regulă“ pentru Daisy atunci când se afla în preajma lui Amy. Doar atunci când se întorcea acasă, şi-i întâlnea pe părinţii săi, viaţa devenea insuportabilă. Sunetul vocilor lor furioase încă răsuna în capul ei. Nu, ea n-avea de gând să le dea voie să-i strice seara. Trăgându-şi umerii înapoi, ea îşi îndreptă haina şi-şi răsfiră buclele roşcate.

– În regulă, surâse ea larg.

Pornind braţ la braţ, cele două se îndreptară către standul cu cartofi fierbinţi.

Seara, fetelor. Un bărbat mic şi îndesat, îmbrăcat într-o haină gri, proprietarul standului semăna cu unul dintre cartofii săi fierbinţi. La film, nu?

În timp ce le servi, el sporovăi despre timpul probabil, le admiră frumuseţea, flirtând în mod scandalos. Daisy răspunse pe acelaşi ton, şi fu răsplătită cu un cartof imens. În tot acest timp Amy râdea, încântată că prietena sa era hotărâtă să se simtă bine.

Amy plăti cele două pungi cu cartofi fierbinţi, daţi prin sare şi prin unt, care se scurgea pe marginea pungii.

Vezi să nu-ţi pătezi haina, o atenţionă ea pe Daisy, care mânca în timp ce mergeau. O să te chinui teribil să scoţi pata.

Aşezându-se pe o bancă din apropiere, ele rămaseră locului, savurându-şi mâncarea; deşi lui Amy nu-i era foame după cina consistentă pe care o luase cu părinţii săi. Şi totuşi, ea nu-i mărturisi lucrul acesta lui Daisy. În schimb, sub privirea atentă a lui Daisy, ea mâncă cu poftă deliciosul său cartof.

Încântată de apetitul lui Daisy, Amy pufni în râs văzând felul în care prietena ei sufla deasupra cartofului, plângându-se că era prea fierbinte.

– Îmi arde afurisita asta de gură. Dar în curând ea îl devoră, până la ultima firimitură.

După aceea, cele două tinere se îndreptară spre cinematograf. Simţindu-se greoaie din cauza excesului de mâncare, Amy se bucură că înaintau în pas vioi de-a curmezişul scuarului şi nu mai trebuia să vorbească.

The Roxy era o clădire ce părea destul de mare, cu scaune îmbrăcate în pluş de culoare roşie în sala de spectacol, cu un

covor îngust sub picioare şi cu un bărbat care cânta în surdină la orgă în partea din faţă.

– Sunt două locuri acolo.

Plasatoarea îşi îndreptă lanterna spre rândul slab luminat şi, cu cea mai mare grijă, Amy înaintă, în timp ce în urma lor, lumea protesta energic. Când întoarse privirea, constată că fiecare persoană prin dreptul căreia treceau, stătea aplecată, ţinându-şi strâns labele picioarelor maltratate în locul unde Daisy călcase peste ele.

Privirile ostile care le urmăriră, le determinară să se grăbească spre locurile lor, iar Amy, răsuflă uşurată când se aşezară.

– Diavoliţe împiedicate! Bietul om de care tocmai trecuseră, avea un aer suferind. Dacă oamenii s-ar obişnui să sosească la timp, nu s-ar întâmpla nimic de genul acesta!

– Oh, nu mai mormăi, ticălos nefericit ce eşti! Aruncându-i o privire mânioasă, Daisy se aşeză repede la locul ei şi aproape că alunecă pe podea în momentul când acesta se dădu înapoi. Afurisitul! Acum, Daisy era pregătită să înfrunte o lume întreagă.

Amy îi ţinu scaunul coborât până ce Daisy se instală confortabil.

– Aşază-te şi poartă-te cuviincios, chicoti ea, dacă nu vrei să fim date afară.

Apoi se aşternu liniştea. Deocamdată.

Ca de obicei, cinematograful era plin. În partea din faţă stătea un bătrânel micuţ, membrii familiilor se aflau în centru şi îndrăgostiţii în partea din spate.

O dată sau de două ori, Daisy aruncă o privire în direcţia îndrăgostiţilor care se sărutau, giugiulindu-se şi îmbrăţişându-se unul pe altul.

– Uită-te la ei! E dezgustător! Dar Amy ştia cât de mult

şi-ar fi dorit Daisy să stea acolo în spate, cu un iubit care s-o strângă în braţe.

– Şşt. Femeia aflată în spate agită un deget în direcţia ei. Faceţi linişte!

Daisy tăcu şi pentru câteva momente se lăsă absorbită de gânduri. Amy bănuia că ea se gândea la părinţii ei şi la ceea ce se petrecea la ea acasă.

Din fericire, în acordurile muzicii de orgă filmul începu.

Amy constată încântată că Daisy îşi mişca tălpile în ritm cu maestrul dansului, Charles King, şi pe măsură ce filmul se derula, starea ei de spirit se schimbă în întregime. Ochii ei străluceau, iar trupul îi zvâcnea în ritmul muzicii şi pentru o vreme, păru fericită că evadase într-o cu totul altă lume.

Şi lui Amy îi plăcu filmul. Acţiunea se derula cu rapiditate, iar pauza sosi mult prea devreme.

– Ce vrei, copilă? Ridicându-se, înainte de a se aşeza la coadă pentru răcoritoare, Daisy aşteptă răspunsul lui Amy.

– Pentru mine nimic, mulţumesc, îi zise Amy. Simţea că nu mai poate înghiţi nimic.

Daisy ridică din umeri.

– Cum vrei, şi plecă imediat, calcând peste degetele oamenilor fără să ia în seamă protestele lor.

După ce stătu la coadă o vreme ce i se păru o veşnicie, Daisy ajunse în faţă.

– O pungă cu floricele de porumb, fetiţo, îi zise ea plasatoarei.

– Îmi pare rău dar nu mai avem floricele. Tânăra femeie nu manifesta niciun interes pentru activitatea sa. În aceeaşi dimineaţă, ea candidase pentru un post de conductor de tren şi fusese respinsă. Prin urmare, ea nu avea cea mai bună dispoziţie.

Preocupată de propriile ei probleme, Daisy era dispusă să accepte orice urma să-i ofere cealaltă femeie.

– Atunci, ce altceva aveţi? întrebă ea nerăbdătoare.

Ajustându-şi cureaua aflată în jurul gâtului, pentru a uşura greutatea tăvii, plasatoarea trecu în revistă marfa, mormăind în timp ce căuta:

– Floricele de porumb nu...şi tocmai am vândut ultimele batoane cu ciocolată. Ştergându-şi nasul cu dosul palmei, ea zise istovită: Nu a mai rămas decât îngheţată.

– Nu aveţi cumva alune? Plină de speranţă, Daisy se uită atentă pe tavă. Nu am chef de îngheţată.

Căutând din nou în tavă, plasatoarea clătină din cap. Îngheţată. O vrei sau nu.

– Sunteţi sigură că nu sunt ţăcăniţi în încăperea din spate?

Râzând cu poftă din pricina aluziei lui Daisy, plasatoarea îi zise:

– Singurii „ţăcăniţi“ de aici sunt directorul şi bucăţica lui cochetă.

Ea se aplecă în faţă.

– Nu cred că mi-ar mulţumi dacă aş da buzna înăuntru....dacă înţelegi ce vreau să spun? Ea clipi cu înţeles.

– Norocoşii! râse Daisy.

– HEI! Vocea furioasă cutremură coada. Afurisitul acela de film o să înceapă curând. Lăsaţi pălăvrăgeala şi vedeţi-vă de treabă, da?

Temându-se pentru slujba sa, plasatoarea o întrebă pe Daisy:

– Prin urmare, vrei sau nu îngheţată?

Daisy îi întinse mărunţişul.

– Dă-i bătaie, fetițo. Dacă asta este tot, nu am de ales.

Înşfăcând un cornet cu îngheţată, Daisy se luptă să ajungă înapoi, amuzată să observe că în decurs de zece minute după ce se aşezase ea la coadă, aceasta se întinsese între rândurile de scaune.

– Prin urmare, tu eşti cea care a ţinut coada pe loc, nu-i aşa? Sprijinit de spătarul unui scaun, tânărul obraznic întoarse pe dos inima lui Daisy cu surâsul lui cuceritor. Nu puteai să te hotărăşti ce să iei, eh?

Scund de statură, el avea o claie sârmoasă de păr care o duse cu gândul la un terrier.

Schiţând la rândul său, un surâs obraznic, Daisy ridică cornetul cu îngheţată.

– Voiam floricele de porumb, zise ea, dar asta e tot ce a rămas.

– Tânjeai după o pungă de floricele, nu? El veni un centimetru sau doi mai aproape, dar nu atât de departe ca să-şi piardă locul la coadă.

– Posibil. Atingându-şi vârful nasului cu degetul, ea îi aruncă o ocheadă trufaşă. Cu toate că nu te priveşte.

Fără a se descuraja, el îşi ocupă locul la rând.

– Cu prietenul, nu?

Daisy surâse.

– Deocamdată nu am prieten.

Tânărul îşi linse buzele.

– Singurică-singurică?

– Nu.

– Oh. Dezamăgirea îi alteră glasul. Atunci pe cine ai luat cu tine? El aruncă o privire în jur, apoi îşi îndreptă din nou atenţia asupra ei. Nu cu mama şi cu tatăl tău, nu-i aşa? întrebă el precaut.

– Cu ei doi nici măcar nu aş traversa strada! spuse ea cu asprime.

– Chiar aşa? În timp ce rândul înainta, el continuă.

– Şi zi aşa, nu?

– Aşa cum? Aflată acum în defensivă, Daisy nu-şi mai făcea probleme în legătură cu direcţia în care se îndrepta discuţia.

– Mi se pare că tu nu te înţelegi prea bine cu părinţii tăi. Prinzând-o de braţ, el o ţintui locului, şi în ochii lui mici şi strălucitori apăru un licăr de răutate. Ai fost o copilă neastâmpărată, nu-i aşa?

Daisy îl respinse.

– Cum am mai spus, nu-i treaba ta!

Când ea se îndepărtă în grabă, el încercă să o urmeze, dar filmul începea, iar coada care se dispersa îi blocă drumul.

– Aşteaptă-mă la uşile principale, strigă el în urma ei, iar Daisy, încântată în secret, se prefăcu că nu aude.

Ea se întoarse la locul ei, iritată de vocile care o ameninţau că va fi dată afară din sală.

– M-ai călcat prea des pe degete! strigă o femeie scoasă din sărite.

– Dacă ţi-ai da la o parte picioarele alea mari şi afurisite, i-o întoarse Daisy, nu aş mai avea cum să le „calc", nu?

Trântindu-se în scaun, ea fu oripilată în momentul în care bătrânelul excitat de alături, o strânse sugestiv de genunchi.

– Nu-i lua în seamă, o îndemnă el.

În clipa când ea se holbă la el, bărbatul o privi insistent.

– Eşti o tânără tare frumuşică, şopti el, strângându-şi şi mai tare degetele în jurul coapsei ei. Ce-ar fi dacă noi doi am pleca pentru o vreme, eh?

Daisy arboră cel mai frumos surâs al ei, vărsând în acelaşi timp conţinutul cornetului de îngheţată pe toată suprafaţa pantalonilor lui.

– Oh! zise ea, făcând pe nevinovata, înghiontând-o pe Amy în coastă. Vai, draga mea, uite ce i-am făcut acestui sărman bătrânel!

Nefiind atentă la cele întâmplate înainte, ea fu uimită să constate că din pantalonii bărbatului picura înghețata, iar în jurul șlițului de la pantaloni începuse să se formeze o pată umedă.

– AI FĂCUT-O INTENȚIONAT!

El provocă o asemenea agitație încât plasatoarea sosi alergând.

– Ce dracu' se petrece aici?

– Întreabă-l pe el! Apucând-o pe Amy de braț, ea înaintă cu greu spre ieșire. Ar trebui să fii atentă cui dai voie să intre, îi spuse ea plasatoarei. Bătrânelul ăsta mizerabil simțea nevoie să se răcorească. O porție de înghețată în jurul a ceea ce pare că nu are, s-a dovedit totuși eficientă.

Afară, fetele se tăvăliră pe jos de râs.

– I-ai văzut privirea? chicoti Amy.

– Exact ce merită! replică Daisy. Ticălos mizerabil și bătrân.

– Sper că nu vorbești despre mine? Era tânărul care încercase mai devreme să intre în vorbă cu Daisy. Alături de el stătea rezemat de perete un alt bărbat, cam de aceeași vârstă.

– Nu, nu la tine mă refeream. Surâsul ei cordial îi comunică cât de bucuroasă era să-l vadă. Despre un gândac excitat și bătrân și despre mâinile lui plimbărețe. A trebuit să-i dau o lecție!

– Deci tu ai provocat toată agitația aceea?

– Da, eu. În realitate, ea chiar era mândră, fiindcă rezolvase promt problema.

– L-ai pus la locul lui, nu?

Daisy zâmbi larg. I-am trântit un cornet cu înghețată în poală... asta l-a răcorit exact cât trebuie.

Tânărul pufni în râs.

– Ar fi bine să-mi păzesc.... când ești tu în preajmă.

– Exact...ar trebui.

El se apropie.

– Atunci, suntem dispuși să acceptăm o întâlnire?

Daisy se decise să facă pe nehotărâta.

– Poate.

El insistă.

– Ei bine, suntem sau nu?

Daisy aruncă o privire spre amicul lui. Băiatul tăcut cu un chip prelung și o privire intensă, părea de-a dreptul fermecat de Amy.

Cine e prietenul tău?

– El e Jack... trăgându-l mai aproape pe amicul său, el îl prezentă: Jack Tomlinson. Lucrăm împreună și suntem buni prieteni. El schiță un surâs pe jumătate. Jack nu spune niciodată prea multe, dar gândește mult. Nu ca mine. Eu iau lucrurile așa cum sunt.

Cu privirea ațintită asupra lui Amy, Jack păși mai în față.

– Mă bucur să te cunosc... ezită el, ... nu știu care e numele tău.

Amy îi întinse mâna.

– Eu sunt Amy. Întotdeauna precaută, ea nu găsi de cuviință să aprofundeze tema, deocamdată.

Ținând-o de mână puțin mai mult decât i-ar fi plăcut ei s-o facă, el îi zâmbi.

– Frumos nume.

– Mulțumesc. Părea un tânăr destul de drăguț.

– Iar eu sunt Roy. Bărbatul micuț și ager făcu un pas înainte, adresându-i-se din proprie inițiativă lui Daisy. Lasă-mă

să ghicesc... tu ar trebui să fii o Joanne.. sau poate Ruth, am dreptate?

Ea chicoti.

– Sunt Daisy. Frumoasă precum o floare.

Simţindu-se stânjenită din pricina felului în care tânărul o privea pe Daisy, Amy interveni.

– Ne-a părut bine că v-am cunoscut, dar trebuie să prindem tramvaiul.

Daisy însă era deja îndrăgostită.

– Oh, Amy, avem timp să găsim, mai întâi, nişte cartofi prăjiţi. Nu uita că am plecat mai devreme de la cinema, deci avem un avans.

Amy, îngrozită de perspectiva unei alte porţii de mâncare, fu gata să refuze, dar tânărul numit Roy prinse ideea din zbor.

– Ştiu un loc unde se fac nişte cartofi buni! Prinzând-o pe Daisy de braţ, el sugeră: Putem lua peşte şi cartofi, şi apoi putem găsi un loc liniştit unde să stăm de vorbă... dacă eşti de acord?

Înainte ca Amy să poată spune ceva, Daisy acceptase deja, astfel că toţi patru o porniseră la drum, spre docuri, fiind conduşi de Daisy şi de însoţitorul ei vorbăreţ.

– Se pare că s-au potrivit unul cu celălalt, nu? Venind din spate, Jack mergea într-un ritm mai lent alături de Amy. Mi-ar plăcea să semăn mai mult cu el. El îşi face prieteni cu uşurinţă, în timp ce mie mi s-a părut întotdeauna nespus de greu.

Amy surâse amuzată.

– Şi Daisy e la fel, zise ea, adăugând precaută: Totuşi e în regulă amicul tău?

– Ce vrei să spui? Jack îi aruncă o privire curioasă.

– Nu o să profite de ea, nu-i aşa?

– În ce fel?

– În momentul de faţă, Daisy trece printr-o perioadă grea, şi nu aş vrea ca el s-o rănească în vreun fel. Nu avea rost să se învârtă în jurul cozii. Asta e, în fine, prietenul tău pare să flirteze puţin... cam plin de sine, după gustul meu.

Jack surâse cu subînţeles.

– Ai dreptate. S-ar putea să flirteze puţin, dar ăsta e doar felul lui de-a fi. Nu e nimic premeditat.

Merseră mai departe, croindu-şi drum prin întunericul nopţii, iar Amy era uşor alarmată în privinţa felului în care Roy se dădea la Daisy. Când o cotiră pe o străduţă dosnică, teama ei deveni şi mai mare.

– Daisy, unde crezi că te duci?

Râzând, Daisy îi răspunse:

– La cartofi, desigur...unde îţi închipui?

– Pe aici nu sunt cartofi. Amy cunoştea bine străzile din Blackburn. Ar trebui să ne întoarcem... nu vrem să pierdem ultimul tramvai.

– Oh, nu-ţi mai face griji! veni replica. Facem un ocol mare, asta-i tot.

În timp ce înaintau, Amy şi însoţitorul ei discutară de una, de alta, iar ea începu să creadă că el era un tip destul de drăguţ; între timp ea continua s-o supravegheze cu un ochi ager pe Daisy, care în secunda aceea râdea cu poftă şi ţipa.

Tipul înalt chicoti.

– Prietena ta pare că se distrează.

Pentru o fracţiune de secundă, Amy nu mai fu atentă la Daisy. Când privi din nou înainte, ei dispăruseră deja.

– Unde sunt? Începând să intre în panică, ea îşi grăbi paşii, în vreme ce tânărul lungea pasul alături de ea.

– Nu-ţi face griji! îi spuse el. Nu pot fi departe.

Amy avea serioase îndoieli. Ceva îi spunea că Daisy nu

mai era în vizorul ei. Temerile ei fură confirmate când o auzi pe Daisy strigând-o.

– E Daisy! Poate că are probleme. Intrând în panică, ea privi în direcția respectivă, încercând din răsputeri să localizeze zona de unde veneau țipetele, în labirintul acela de alei. DAISY! UNDE EȘTI?

O luă la fugă, în direcția vocii lui Daisy, în timp ce tânărul o urmă. Frica îi încleșta inima. Nici în el nu avea încredere.

În clipa în care Amy veni alergând pe alee, o văzu pe Daisy zbătându-se să scape din îmbrățișarea lui Roy. Acesta o țintuise la zid, iar gura lui era lipită ca o menghină de a ei, în vreme ce o mână bâjbâia pe dedesubtul hainei ei. Daisy se zbătea sub greutatea lui, încercând să-l îndepărteze.

Amy înțelese greșit. Crezând că Daisy intrase într-o mare belea, ea se repezi, dându-i atacatorului lui Daisy o lovitură violentă în fluierul piciorului. El căzu, copleșit de durere. Amy abia dacă observă expresia uimită a lui Daisy, însă imediat după aceea, celălalt bărbat, Jack, se năpusti în față, apucând-o pe Amy de braț.

– Dă-i pace. E ÎN REGULĂ, zise el, dar gestul lui o făcu să intre în panică.

Întorcându-se cu spatele la el, ea apucă o jumătate de cărămidă ce zăcea pe alee și îi ținti capul, dar cărămida se izbi de umărul lui și îi căzu pe talpa piciorului, provocându-i doar o vânătaie.

Între timp, Daisy își ținu respirația, încheindu-și nasturii bluzei. În vreme ce Roy mormăia la picioarele ei, Jack o privea surprins.

– Acum, stai o clipă... începu el.

– E ÎN ORDINE, îi promise Daisy lui Amy. Nu mi-a făcut niciun rău. Ea chicoti. A fost cam apăsat pentru un prim sărut, totuși. Părul ei era ciufulit și avea rujul mânjit, însă ochii îi sclipeau răutăcios în lumina felinarului din apropiere.

– Dar... eu am crezut... Când înțelese, Amy se simți rușinată. Oh, nu, asta era îngrozitor. Ea o porni înapoi pe alee. Cred că ar fi mai bine să mergem acasă, zise ea cu obidă.

– Cred că ar fi, chicoti Daisy, făcându-i cu ochiul lui Roy.

– Dar ai spus – începu el.

– Nu contează ce am spus, replică Daisy. Poate că ar fi mai bine să înveți câteva bune maniere și să nu grăbești astfel o fetișcană. Ea își aranjă părul, își îndreptă haina și o luă la picior pe alee, pe urma lui Amy.

– E vremea să te potolești! glumi Daisy, în timp ce își văzu de drum.

Râzând ușor, ea o prinse pe Amy de mână și amândouă se îndreptară în pas alergător către șoseaua principală, cu tocurile lovind pavajul rece, în vreme ce râsul lor răzbătea prin aerul nopții.

Strada era relativ liniștită, cu excepția unei berline mari cu motor, de culoare neagră, care le depăși, încetinind câteva momente înainte de a accelera și a merge mai departe. Între timp, ele se îndreptară către semaforul de la tramvai și o luară la fugă pentru a prinde culoarea următoare. Luke nu putea fi sigur, dar i se păru că ele erau tinerele de la Tooley's Cafe.

În lumina felinarului, Amy o privi atent pe prietena ei.

– Doamne, Daisy... uite în ce hal ești! Amy era îngrozită. Nu o să te lase să te urci în tramvai. Cu părul ei ciufulit și cu hainele șifonate, Daisy arăta ca un refugiat din Iad. Tramvaiul sosește chiar în clipa asta – repede! O apucă pe Daisy de umăr. Să vedem dacă te putem face prezentabilă.

– V-aţi bătut, nu-i aşa? Manipulantul rămase cu gura căscată în vreme ce ele urcară în tramvai.

– Poţi spune şi aşa, replică Amy, înăbuşindu-şi râsul.

– Atunci, aşezaţi-vă şi staţi liniştite. Convins că ele băuseră, manipulantul le avertiză: Ei sunt pasageri decenţi, cu frica lui Dumnezeu, aşa că fiţi atente cum vă comportaţi! Nu vreau necazuri în tramvaiul meu!

În timpul călătoriei, ele trecută în revistă evenimentele serii.

– Doamne! Te-ai repezit la el precum Jack Russell, cel care clipeşte, zise Daisy. L-ai învăţat să se poarte frumos cu mine fără să-l laşi să spună nici „pâs." Ce faţă avea... Când ea râse zgomotos, manipulantul, care le supraveghease îndeaproape pe cele două fete îmbujorate, veni să le avertizeze.

– Dacă îmi faceţi necazuri, vă dau jos!

– Eu nu „vă fac necazuri"! protestă Daisy, şi ar fi spus mai multe dacă nu ar fi existat acel ghiont în coaste dat de Amy, care la rândul ei începuse să chicotească; aceasta avu darul s-o potolească pe Daisy.

Reuşind cumva să se stăpânească suficient până ce au coborât la staţia lor, cele două nu se putură abţine să nu pufnească în râs.

– Eşti o răutate, asta eşti! bolborosi Amy.

– A fost cea mai grozavă seară din viaţa mea. Înconjurând-o cu braţul pe Amy, Daisy o trase după ea, mergând la galop.

– Termină! Amy o împinse. O să aterizăm cu dosurile peste bordură!

Daisy era uimită!

– Limbajul, fetiţo. Ea se prefăcu că e indignată. Controlează-ţi vorbele atunci când te afli în compania mea. Aceasta le făcu să pufnească din nou în râs.

La câţiva paşi distanţă, un poliţist aflat în patrulare le făcu cu ochiul cu subînţeles.

– Seara, fetelor.

– Seara, domnule ofiţer, replică Amy.

– Arătaţi ca şi cum aţi fi petrecut o seară pe cinste.

– Nu chiar aşa cum credeţi dumneavoastră, replică Daisy.

Privindu-le ceva mai de-aproape, el băgă de seamă cât de ciufulite erau. Tonul lui deveni serios.

– N-aţi păţit nimic, nu-i aşa?

– Nu vă faceţi probleme, replică Amy.

– Daaa, în fine, ar fi mai bine să vă duceţi acasă, le avertiză el. La ora asta a serii, prin zonă se plimbă tot felul de oameni ciudaţi.

Ele îl priviră cum se îndepărtează, clătinând din cap în timp ce-şi vedea de drum.

În vreme ce se îndreptară spre casă, străzile răsunară din pricina râsului lor vesel.

Un lucru era sigur, se gândi Amy. Viaţa nu era niciodată plictisitoare în compania lui Daisy.

5

Oprind motorul, Luke Hammond coborî din automobil. Întâlnirea lui de afaceri durase ceva mai mult, iar după aceea trebuise să-i distreze pe clienţi.

– Cred că era Amy împreună cu tânăra de la cafenea, murmură el. Dar lumina felinarului îi jucase nişte feste ciudate, aşa că el nu putuse să fie sigur. Aflase numele lui Amy trăgând cu urechea la Tooley's. Iar acum acesta era un nume indisolubil legat de zilele de marţi... acele zile de libertate şi visare.

El închise portiera maşinii, pornind-o apoi către casă. În momentul în care păşi înăuntru, imaginea chipului lui Amy stăruia în mintea lui.

În fiinţa ei exista ceva irezistibil. Avea un surâs cald, magic şi care ţi se întipărea în memorie şi cei mai albaştri ochi din lume. Acesta era şi motivul pentru care el simţea nevoia s-o picteze: pentru a putea surprinde astfel acel ceva special şi a-l imortaliza pe pânză. Portretul ei îl adusese mai aproape de trăirea visului care se clădea în jurul zilei de marţi. Ori de câte ori se simţea deprimat, el se gândea la Amy, iar inima lui începea să bată mai tare.

Oricum, reveria lui dispăru brusc, de îndată ce se apropie de casă. Prin fereastra de la bucătărie, el văzu o femeie care traversa frenetic podeaua şi, judecând după comportamentul său, ea nu părea să fie într-o dispoziţie prea bună.

– Ah, numai de asta am nevoie... Georgina! Femeia zveltă şi atrăgătoare, cu un păr des şi negru, era sora soţiei lui. Lui nu-i păsa prea mult de ea, căci o considera intrigantă şi lacomă. Oare ce dracu vrea? Datorită ei, el se putea bucura de singura sa zi de libertate, păstrându-şi sănătatea mintală. Dar el o cunoştea suficient de bine pentru a şti că ea nu ar fi făcut nimic din bunătate şi, din cauza asta, el deveni suspicios. De un lucru pot fi sigur, cugetă el, venirea ei aici nu prevesteşte nimic bun.

Cuprins de nelinişte el îşi înteţi paşii.

Simţind că se apropie, femeia privi pe fereastră, încântată să-l vadă acolo. Înainte ca el să deschidă uşa, ea fu acolo ca să-l întâmpine.

– Oh, Luke, mă bucur că te-ai întors! Vocea ei era veselă; ochii ei mari şi întunecaţi sclipeau încântaţi. A fost îngrozitor. Nu am ştiut ce să fac.

El intră imediat în alertă.

– Ce vrei să spui? Privind în jur, el întrebă direct: Unde e Sylvia?

– În dormitor. Îndreptându-şi privirea către extremităţile de la etaj ale casei, ea îi şopti: Se pare că a adormit.

– Se simte bine?

– Acum, da.

El începu să priceapă.

– Edna e cu ea? Edna, care la început fusese angajată ca menajeră, era o foarte bună prietenă care îi cunoştea îndeaproape pe el şi pe soţia lui.

– Nu. Iritată de întrebarea lui, ea se repetă: Nu este!

– Deci, unde e? A promis că va sta până la întoarcerea mea acasă. Întâlnirea a durat mai mult decât era planificat.

Ridicând din sprâncene, şi cu o furie rece în voce, ea întrebă pe un ton dulce:

– Ce fel de întâlnire... sau nu mi se permite să întreb?

– O întâlnire de afaceri, răspunse Luke cu asprime. O întâlnire îndelung aşteptată, mult prea importantă pentru a o rata.

– Chiar aşa? Ea îşi ridică din nou sprâncenele şi arboră un surâs nesincer. M-am gândit că e posibil să ai o întâlnire secretă cu o doamnă atrăgătoare, sugeră ea cu blândeţe. La urma urmei... după cum se prezintă lucrurile, cine te-ar învinovăţi?

– Dacă asta ai crezut, atunci te-ai înşelat. Nu există nicio altă femeie. Nu a existat niciodată şi nici nu se întrevede vreo şansă ca acest lucru să se întâmple. Cu amărăciune, el alungă toate gândurile care în mintea lui alunecau în direcţia lui Amy.

Trăgând adânc aer în piept, el ridică din umeri.

– Deci... ai de gând să-mi spui şi mie ce s-a întâmplat? Spui că Sylvia a adormit?

– Exact. Şi, aşa cum bine ştii, nu ar trebui să fie deranjată.

El dădu aprobator din cap.

– Deci, dacă Edna nu e cu soţia mea, atunci unde este?

Georgina arboră un surâs viclean.

– Am trimis-o acasă, bineînţeles. Pe chipul ei se citea dezgustul. Ca să-ţi spun adevărul, dacă era după mine, aş fi concediat-o.

Furia întunecă chipul lui Luke.

– Atunci e foarte bine că nu a fost după tine! o repezi el. Femeia aceasta a fost pentru noi un dar ceresc. Ea ne-a fost alături atunci când am trecut prin momente grele. Oricine altcineva ar fi plecat de mult, dar Edna nu a făcut-o. E o femeie foarte bună... şi, Slavă Domnului, e mai serioasă decât multe altele. În plus, ea ştie la fel de bine ca oricare dintre

noi ce se petrece. Glasul lui tremura din cauza furiei. Nu aveai dreptul să o trimiţi acasă.

– Sylvia e sora mea! Aveam tot dreptul! Am spus-o şi-o repet. Sylvia are nevoie de o infirmieră calificată, nu de-o bătrână ramolită ca Edna!

– Ai o memorie scurtă, Georgina!

– Ce vrei să spui?

– Aminteşte-ţi de momentul în care Sylvia s-a întors acasă de la spital. Se uită în ochii ei cu privirea aceea în flăcări, explicându-i situaţia pentru a nu ştiu câta oară. Ea avea vânătăi şi cicatrice în locurile unde primise loviturile acelea îngrozitoare, dar, privind-o în ochi, tu ai fost de părere că ea se recupera excelent. Oh, da, doctorul ne-a avertizat că există o posibilitate, dar noi am sperat în mod absurd, pentru binele ei, că el se înşela. Dar el nu a făcut-o, nu-i aşa? Cât a durat –□ o lună, poate două – înainte ca acele crize să înceapă; violenţa imprevizibilă, depresia şi amnezia.

– Cunosc toate astea!

– Atunci ştii, de asemenea, că i-am adus Sylviei cele mai bune infirmiere care se puteau obţine cu ajutorul banilor. Mai întâi una, apoi alta. Toate aveau diplomă şi experienţă. Au venit cu cele mai bune referinţe, dar Sylvia le-a trimis la plimbare. El făcu o pauză, dându-i răgazul necesar pentru a-i asimila vorbele. Nu avea nimic în comun cu niciuna dintre ele şi, mai rău, nu avea nimic de-a face cu medicamentele pe care ele i le administrau. Şi, după aceea, când eram deja disperat, am descoperit că cea mai potrivită infirmieră dintre toate era menajera noastră, Edna – perfect antrenată, calificată şi cu o bogată experienţă. În plus, ea se bucura de încrederea totală şi absolută din partea Sylviei... şi a mea. Pot merge la serviciu în timpul săptămânii, ştiind că Sylvia e în siguranţă,

în grija cuiva care o iubeşte, şi că ea nu-şi va ascunde tabletele sau nu-şi va vărsa medicamentul.

Georgina ştia că fiecare vorbă a lui Luke era adevărată, dar tot avea ceva de spus.

– Cu excepţia zilelor de marţi.

El aprobă.

– Da, în afara zilelor de marţi, dar, Edna trebuie să aibă măcar o zi liberă, când îşi vizitează mama care are o vârstă înaintată. Merg la clubul de whist al bătrânelor doamne. Însă după aceea, tu te-ai oferit să stai cu ea în ziua respectivă, şi se pare că aranjamentul funcţiona cu adevărat bine. După cum ai spus şi tu, Sylvia se simte întotdeauna bine în compania ta.

Măcinată de gelozie, Georgina insistă.

– După părerea mea, Edna e mult prea familiară. Nu-şi dă seama de faptul că le spune prea multe servitorilor.

– De ce nu mă laşi pe mine să-mi fac griji în privinţa asta?

Încheind conversaţia, el se întoarse cu spatele, rostind următoarele vorbe:

– În afară de asta, tu ştii că noi nu am privit-o pe Edna ca pe o „servitoare".

– Atunci ar trebui s-o faceţi...fiindcă asta şi este. O menajeră care pretinde că e din nou infirmieră!

– Ca să fiu sincer, faptul că tu ai alungat-o nu are nicio importanţă, fiindcă din câte o cunosc eu pe Edna, în minutul în care-şi va da seama că sunt acasă, ea se va întoarce...măcar pentru a se asigura că Sylvia e bine. El surâse atotştiutor. În realitate, bănuiesc că Edna a noastră nu simte pentru tine decât dispreţ.

– Hmm! Georgina îşi miji privirea şi zise pe un ton agresiv:

– Sentimentul e reciproc, fiindcă nu suport s-o am în faţa ochilor pe femeia asta afurisită.

Tratând remarca ei cu un dispreţ suveran, Luke nu spuse nimic. Se mulţumi să iasă din încăpere, ca apoi să urce scara.

La capătul acesteia, el o luă la stânga, spre dormitorul soţiei lui. Ştia din experienţă că era mai bine să o lase să doarmă, dar simţea nevoia să vadă ce face. Trebuia să se asigure că ea era bine.

Rămânând lângă uşa ei, ascultă. Nu se auzea niciun zgomot. Cu grijă, răsuci clanţa, deschise uşa şi, încet ca întotdeauna, se strecură înăuntru.

Stând în picioare lângă patul ei, îi cercetă chipul adormit. Sylviei nu-i plăcuse niciodată întunericul total şi, în lumina blândă şi difuză care venea dinspre veioză , chipul ei palid căpătase un aspect fantomatic. Pielea moale şi părul lung şi ciufulit de culoarea alunei, o făceau să semene cu un copil, aşa cum stătea întinsă acolo. El mai rămase locului o clipă, gândindu-se cât de frumoasă era şi la cât de norocos fusese s-o întâlnească.

Ridicând pătura pentru a-i acoperi braţele, el îi mângâie cu tandreţe şuviţele viu colorate care îi încadrau chipul. Când dormea ca acum, totul părea perfect. Dar el ştia cum stăteau în realitate lucrurile.

Lângă pat, cina ei zăcea neatinsă: doi biscuiţi şi o bucată mică de brânză, care avea lângă ea şi cuţitul; totul era exact ca în momentul când aceasta fusese adusă de Edna. Neatinsă, nedorită.

Paharul gol era aşezat alături, pe jumătate băut, pe jumătate vărsat. În clipa în care îl ridică cu grijă, rămăşiţele se scurseră pe încheietura lui. El le şterse, dar restul de lapte rămase, lipicios şi stânjenitor. Lui îi trecu prin minte că s-ar

putea să conțină și un anume medicament, dar acum se vărsase deja și, oricum, ea dormea profund.

– Noapte bună, iubirea mea. Aplecându-se, el îi șopti vorbe liniștitoare, nu înainte de a o săruta cu tandrețe și, luând platoul ce conținea cina, părăsi camera la fel de încet precum intrase.

Imediat ce ieși pe hol, o porni către baie; un dormitor spațios care fusese transformat și care avea niște tavane înalte și o podea din lemn în dungi, care îl frapase întotdeauna prin faptul că era ciudat de rece.

Așezând platoul cu cina pe dulap, el se duse la bazin, unde își turnă un pumn de apă rece pe încheietura mâinii, și apoi o alta pe față. După ore întregi în care discutase afaceri, se simțea epuizat. Șocul apei reci îi dădea o senzație nespus de reconfortantă.

În clipa în care, cu ochii pe jumătate închiși, el se răsuci pentru a lua prosopul, ea sări pe neașteptate asupra lui precum un demon.

– AI FOST CU EA! Zbierând înnebunită, ea apucă cuțitul pentru brânză, zvâcnind înainte, dorind să-l rănească, simțind nevoia să-l mutileze, să-l facă după chipul și asemănarea ei. Pe mine nu mă mai vrei. Nu sunt bună pentru tine... să nu mă minți! Cu un singur atac al cuțitului, ea îi prinse pometul obrazului iar când sângele țâșni, râse din nou, dar de data asta el îi prinse brațul pentru a para lovitura.

– Sylvia! Aruncă cuțitul! Sylvia, te rog!

– Dă-mi drumul, nemernicule... TE URĂSC! Acum ea nu mai putea fi oprită ridicând brațul, îndreptă lama curbată a cuțitului către fața lui. El se lăsă în jos, o prinse de talie și trăgând-o spre el, îi țintui brațele pe lângă trup.

– E în ordine, Sylvia, gâfâi el, ... e în ordine. În viața mea nu există nimeni altcineva în afară de tine. El se strădui

să-și recapete răsuflarea, să ignore sângele pe care-l simțea cum se scurge pe față.

Ochii ei întunecați păreau mai liniștiți, și își ridică privirea.

– Îmi promiți?

El încuviință cu un gest al capului, zâmbetul lui forțat părând să-i alunge temerile.

– Promit.

În clipa în care începu să plângă, el îi luă încet cuțitul și, în secunda aceea, aruncă o privire spre ușă. Șocat să o vadă pe Georgina stând rezemată de tocul ușii, o întrebă cu asprime:

– Cât timp ai stat acolo?

Zâmbind triumfător, ea replică:

– Suficient de mult. În realitate, ea asistase la întreaga scenă.

– Tu ai trezit-o? Suspiciunea tremura în vocea lui.

– Să-ți fie rușine, Luke. Gura ei mică și răutăcioasă se deschise, exprimând stupefacție. Tu chiar crezi că aș face așa ceva?

Vocea lui deveni și mai puternică.

– Știu că ai face-o.... dacă asta ar servi scopului tău.

Chiar în clipa aceea își făcu apariția o femeie cu păr grizonant.

– Doamna Hammond e bine, sir? Ea era în mod evident neliniștită.

Ușurat să o vadă, Luke o liniști.

– Da, Edna, e bine.

Prinzându-se strâns de el, Sylvia ridică privirea către soțul său.

– Sunt obosită, zise ea epuizată. Acum pot să mă întorc în dormitorul meu?

Sărutând-o tandru pe frunte, Luke încuviinţă.

– Haide... te duc eu.

În momentul în care ea făcu un pas înainte, observă cum sângele i se scurgea pe obraz. Pe chipul ei se citea stupoarea.

– Faţa ta e tăiată! Îngrozită, ea se îndepărtă de el, împleticindu-se. O vreau pe Edna. În vreme ce vocea ei se înălţă, devenind un ţipăt, ea ceru: Edna! Vreau ca tu să mă duci înapoi. Te rog, Edna.

Precum un copil speriat, ea o imploră pe bătrână, iar bătrâna o iubea, ca şi cum ar fi fost copilul ei.

– Trebuie să te linişteşti, draga mea, zise ea cu calm. Sigur că o să te duc înapoi. Ea aruncă o privire întrebătoare în direcţia lui Luke. Doamna Hammond e bine, nu-i aşa?

Luke dădu aprobator din cap, şi Edna o duse repede, dar cu blândeţe, în patul care-i oferea siguranţă.

Apucând prosopul, el înmuie un colţ în bolul pentru spălat şi tamponă uşor sângele care ţâşnea din rănile sale, dar în scurt timp o ţinti cu privirea pe Georgina.

– Dacă aş crede că ai trezit-o, o avertiză el, clătinând din cap, n-ar trebui să mă gândesc de două ori înainte de a-ţi interzice să intri în această casă.

– Nu poţi face una ca asta! Sunt sora ei.

– Iar eu sunt soţul ei – aşa că aş putea s-o fac. Singura mea grijă e Sylvia. Vocea lui se înăspri. Doamne! Dacă aş şti că ai necăjit-o în mod intenţionat...

Înfricoşată brusc, ea făcu un pas în faţă.

– Nu am făcut-o. O iubesc! Din vocea ei răzbătea o doză de sinceritate. Nu i-aş face rău niciodată... probabil că ştii lucrul acesta.

Folosind ceea ce ea considera a fi cea mai bună carte, ea îl tachină.

– Dacă ai crede că sunt capabilă să-i fac rău, nu ai avea niciodată încredere să mă laşi să stau cu ea în zilele de marţi.

Uimit, Luke vorbi pe un ton ferm.

– Iar tu crezi că eu m-aş simţi deranjat dacă nu aş avea parte de libertatea zilelor de marţi, nu?

– Ştiu cât de mult înseamnă pentru tine aceste zile de marţi, asta e tot, ripostă ea. Sau mă înşel?

– Nu, nu te înşeli. Trecându-şi încă o dată prosopul peste rănile de pe pometul obrazului, el îi reaminti: Oricât de mult aş ţine la scurta mea libertate, Sylvia va fi întotdeauna principala mea grijă.

Georgina reflectă în tăcere la răspunsul lui. În ciuda felului în care se desfăşurau lucrurile, ea ştia că el spunea adevărul şi după privirea ei, era vorba de o devoţiune surprinzătoare din partea sufletului unui bărbat. În adâncul ei, îi era ciudă pentru iubirea cu care el o înconjura pe sora ei.

– În aceste zile de marţi, atunci când vin să am grijă de ea, unde te duci?

– Asta e treaba mea. El o avertiză din priviri. Am avut prea des această discuţie, Georgina. Să fie ultima dată, ne-am înţeles?

Nefiind o femeie care se dădea bătută cu uşurinţă, ea insistă.

– Ştiu că nu te duci la fabrică.

Furios şi îngrijorat, el întrebă pe un ton ridicat:

– Şi cum e posibil să ştii asta?

– Am căi şi mijloace proprii, zise ea rânjind uşor. Dar nu-ţi face griji. Nu-ţi voi dezvălui secretul.

– Fă ce crezi că e mai potrivit, îi spuse el nonşalant. Puţin îmi pasă.

– Chiar sunt curioasă. Ea făcu un pas în faţă.. Unde te duci?

Aruncând prosopul în bazin, el îi zise:

– Am încheiat discuţia!

– În ordine. Cum am spus, nu e treaba mea. Şi cedă cu înţelepciune. În momentele când el avea privirea aceea, ea ştia că era imposibil să capete un răspuns, aşa că, în loc să-l înfurie, schimbă tactica. Cu toate astea, am vorbit serios. O iubesc cu adevărat pe Sylvia şi, indiferent ce ai putea crede tu, nu i-aş face niciodată rău.

Luke dădu aprobator din cap.

– Nu ştiu de ce, dar sunt înclinat să te cred.

El ştia că întotdeauna existase o doză de iubire între cele două surori, dar adăugă:

– Totuşi, aş vrea să pot fi sigur în privinţa ta.

– Oh, dar poţi fi sigur! Lacrimile înotau în ochii ei întunecaţi. Poţi într-adevăr.

El încuviinţă cu o mişcare a capului, dar nu se mişcă în direcţia ei. Învăţase un lucru în ceea ce o privea, şi anume că putea izbucni în plâns ori de câte ori îşi dorea.

Ea îşi înclină capul.

– Ştiu că au existat perioade când nu ai avut încredere în mine, dar eu am fost pur şi simplu... întristată de ceea ce i s-a întâmplat, şi nu am putut face nimic pentru a o ajuta. Uneori, asta mă schilodeşte... ea îşi pipăi pieptul...aici înăuntru.

El intuia ce simţea ea şi, în adâncul sufletului, nutrea un soi de simpatie faţă de persoana ei.

– Regret că uneori par lipsit de sentimente. Ruşinat, el îşi aminti de orele pe care el şi Georgina le petrecuseră la spital, neştiind dacă Sylvia va supravieţui sau va muri. Fusese cel mai greu moment al vieţii sale, iar ea fusese alături de el atunci când el avusese nevoie de ea. Dar ea e nepreţuită pentru

mine. Nu-mi pot asuma riscul ca cineva să-i facă rău... din nou!

Impasibilă, ea îşi manifestă cruzimea prin comentariul său:

– Şi cum rămâne cu Arnold Stratton?

El îi aruncă o privire pierdută.

– Nu vreau să aud acest nume.

– Îmi spui un lucru? Privirea din ochii ei îi tulbură minţile.

– Depinde. Tocmai în momentul când începuse să aibă încredere în ea, cumnata sa îi dădea de înţeles că trebuia să fie vigilent, ca întotdeauna.

– De ce nu te-ai dus niciodată să-l cauţi?

Preţ de o clipă lungă şi stânjenitoare, el rămase tăcut; gândurile îl purtară spre un loc unde nu-şi dorea să fie prezent.

– Ba m-am dus să-l caut.

– Ce?! Ea veni mai aproape, deschizând ochii larg din pricina uimirii! Nu am ştiut niciodată lucrul acesta!

El surâse, un surâs trist şi elocvent, care dezvăluia cicatricele din sufletul lui.

– Pentru că nu am spus-o nimănui niciodată.

– Nici măcar Sylviei? Cruzimea ei era nemărginită.

– Mai ales Sylviei.

Emoţia fremătă în vocea Georginei.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic. M-am dus acolo cu intenţia de a-i zdrobi fiecare oscior.

Fraza respectivă reactualiza scena, iar el traversă încăperea, frecânduşi pumnii unul de altul, ca şi cum s-ar fi pregătit să lovească ceva sau pe cineva.

– Poliţia ajunsese acolo înaintea mea. Când am dat colţul, el tocmai fusese arestat. După asta, nu am mai avut ce face.

Trăsăturile lui se crispară. Mai mare mila! O sentință de zece ani e o pedeapsă prea mică în comparație cu ce a făcut.

Simțind nevoia să pună capăt discuției, el se întoarse cu fața către ea.

– La urma urmei, ce cauți aici?

– Eram îngrijorată din cauza Sylviei.Făcând un pas în direcția lui, ea minți: Nu am putut dormi. M-am gândit cât de rău a bătut-o nemernicul acela de Stratton, astfel încât a adus-o în pragul morții. Acesta i-a afectat creierul, iar ea nu va mai fi niciodată întreagă. Vocea ei deveni un scâncet de bebeluş. Crezi că asta e pedeapsa ei... pentru că a avut o aventură cu el... fiindcă te-a înşelat, când tu ai fost întotdeauna un soț atât de minunat?

– Ajunge, Georgina. Cred că e timpul să pleci.

– Oh, Luke, îmi pare rău. Ştiu cât de dureros e pentru tine să te gândeşti la ceea cc s-a petrecut. Făcându-şi semnul crucii, ea spuse pe un ton solemn: Promit să nu mai vorbesc niciodată despre asta.

– Ți-aş fi recunoscător.

Georgina era o fire ciudată, reflectă el. Iar el nu reuşise niciodată să o înțeleagă. Uneori, ea nu ştia ce să mai facă pentru el şi pentru Sylvia, iar alteori îi făcea plăcere să-l necăjească.

Înaintând spre uşă, el se aştepta ca ea să-l urmeze. În schimb, ea vorbi mai departe.

– Tot aşa era şi când am sosit, îl asigură ea. Când am ajuns aici, Sylvia era deja agitată. Întreab-o pe Edna dacă nu mă crezi. Împreună, am reuşit s-o calmăm şi s-o ducem în pat. Edna a insistat să se ducă înăuntru pentru a vedea ce face, dar eu nu i-am dat voie. În schimb, am trimis-o acasă.

Îi veni o idee.

– Ce căuta acum aici? I-am cerut să nu se mai întoarcă.

I-am spus că voi sta de vorbă cu tine – că ea a fost cea care a necăjit-o pe Sylvia de la bun început, altfel de ce ar fi fost în starea aceea când am sosit eu? Mă întreb cum a reuşit să intre în casă? Nu poți intra în casă fără să ai o cheie.

Luke o lămuri.

– Edna are o cheie. Şi înainte ca tu să spui ceva, va avea şi de acum încolo o cheie. Pentru binele Sylviei, trebuie să fiu sigur că Edna poate intra în casă în orice moment.

Georgina se hotărî să profite de ocazia ce i se oferea.

– Gândeşte-te, Luke. Am ceva experiență în privința îngrijirii oamenilor bolnavi – am avut grijă de mama atunci când a fost bolnavă – iar doctorul consideră că aş putea fi o asistentă excelentă.

– Şi ai putea fi, încuviință Luke. Am observat cât de blândă şi de bună poți fi cu Sylvia.

– Ai nimerit-o! zise ea, jubilând. Aşa că, de ce să nu-mi vând casa şi să vin să locuiesc aici? Astfel nu ai mai avea nevoie de Edna.

El respinse rapid ideea.

– Îți mulțumesc oricum, dar cred că nu e necesar. În afară de asta, e posibil ca Edna să fie ceva mai lentă față de altădată, dar e mai mult decât capabilă şi, după cum bine ştii, Sylvia are mare încredere în ea.

– Şi în mine are încredere. Vreau să spun că marțea, atunci când Edna e liberă, iar tu eşti departe şi lucrezi la proiectul tău „secret"... Ea aşteptă o explicație şi constatând că el tace, continuă: în fine, ea se bucură de fiecare dată să fie cu mine. Ne înțelegem bine. Aşa a fost mereu.

– Da. Ştiu asta.

El observase cum ele râdeau şi discutau una cu cealaltă, despre vremea copilăriei lor şi despre alte lucruri de care se

arătau interesate doamnele, cum ar fi ultimul strigăt în materie de modă şi vedetele de cinema preferate.

Păreau într-adevăr încântate să se afle una în compania celeilalte şi o dată, atunci când Sylvia avusese o criză, Georgina chemase rapid doctorul şi lucrurile fuseseră ţinute sub control.

Ea era o femeie sensibilă şi inteligentă. Acesta era şi motivul pentru care el le lăsa împreună în vreme ce se bucura de singurătate în ziua aceea atât de specială.

Cu toate astea, nu putea să alunge definitv neîncrederea faţă de Georgina. În clipa de faţă, totuşi el se gândi că ar fi necesar să-i reamintească un lucru.

– Acum o clipă, când Sylvia a observat că m-a rănit, s-a necăjit. Dar ai remarcat că nu s-a întors spre tine? A ales-o pe Edna. Nu, Georgina, eşti amabilă că te oferi, dar e mai bine să lăsăm lucrurile aşa cum sunt. Instinctul îi spunea că ar fi fost o idee proastă să o aibă pe Georgina tot timpul în casă.

Deschizând uşa, el se oferi:

– O să vorbesc cu Edna... poate n-o să aibă nimic împotrivă dacă te conduc până acasă.

Dar Georgina nici nu vru să audă.

– Nu. O să iau un taxi. E mai bine aşa.

– În regulă, cedă Luke, dacă asta vrei.

Îndreptându-se spre cuier, el luă de acolo două haine, una din lână, lungă şi de culoare închisă, cu curea şi buzunare adânci, şi una din astrahan, trei-sferturi, de culoare neagră, cu nasturi negri din os şi cu guler din blană.

Ajutând-o mai întâi pe ea să-şi pună haina din astrahan, el îşi îmbrăcă apoi propria haină.

– Te conduc până la capătul străzii. Acolo o să oprim un taxi.

Trecură doar cinci minute sau poate chiar mai puţin, până la sosirea unui taxi.

– Să nu uiţi să te duci direct înăuntru atunci când vei ajunge acasă.

– E în regulă, spuse ea, arborând cel mai dulce zâmbet; ştiu cum să am grijă de mine.

Ajutând-o să se aşeze, el o sărută recunoscător pe obraz.

– Noapte bună, Georgina. Ea se agăţă de el cu o insistenţă supărătoare în ceea ce-l privea. Noapte bună, Georgina. Prinzând-o de umeri, el o îndepărtă cu blândeţe, dar ferm, închizând apoi portiera. Park Street nr. 18. El puse o mână de monede în palma şoferului. E şi ceva în plus acolo, sublinie el. Nu uita să aştepţi până ce ea va intra înăuntru în siguranţă.

Un surâs din partea ei, o fluturare a mâinii, şi se făcu nevăzută.

Puţin abătut, Luke o porni din nou către casă.

– N-am să pricep niciodată, mormăi el. Cum pot fi două surori atât de diferite?

Apoi îşi reaminti de faptul că Sylvia avusese o aventură cu Arnold Stratton, înainte ca ei s-o găsească bătută şi maltratată în alee.

Fusese cel mai groaznic şoc dintre toate, şi chiar şi acum lui Luke nu-i venea să creadă că ea îl înşelase cu un alt bărbat. El o adorase pe Sylvia din prima zi a întâlnirii lor, cu fiecare fibră a fiinţei sale. Fără întrebări sau rezerve. Ea îi spusese că nu dorise şi nu avusese nevoie niciodată de un alt bărbat, iar el o crezuse.

În primii ani ai relaţiei dintre ei, povestea lor de dragoste fusese una nespus de frumoasă, întâlnirea, felul cum o curtase, lucrurile pe care le împărtăşiseră unul altuia şi faptul că se maturizaseră împreună. Apoi începuseră să apară fisurile, din cauza copilăriilor şi a egoismului Sylviei. Ea era

plictisită; nu dorea ca Luke să meargă la fabrică; ar fi vrut să călătorească... Începuse să-şi petreacă fiecare seară în oraş – alături de prieteni, dar nu erau prietenii pe care-i cunoştea el – şi bea destul de mult. Luke tolerase toate acestea pentru că încă mai visa ca ei doi să îmbătrânească unul lângă celălalt, având poate un fiu care ar fi putut să-i preia într-o bună zi afacerea. Apoi Sylvia făcuse cunoştinţă cu Arnold Stratton....

Luke o mai iubea şi acum în ciuda trădării ei, însă nu aşa cum o iubise înainte. Nu din tot sufletul. Nu orbeşte. Dar el făcuse nişte jurăminte şi avea să o păstreze aproape de inima lui căci era soţia lui, responsabilitatea lui, urmând să aibă grijă de ea până la sfârşitul zilelor ei... sau ale lui! Depinde cum va decide soarta.

Gândurile lui zburară pentru scurtă vreme spre Amy, aşa cum o văzuse în seara aceea – tânără, lipsită de griji, râzând pe stradă. Ea era visul său, însă Sylvia reprezenta realitatea lui.

Şoferul corpolent al taxiului, era vorbăreţ din fire.

– Curând o să vă duc acasă, domnişoară, o asigură el mândru pe Georgina, vie şi nevătămată, exact aşa cum îşi dorea omul acela cumsecade.

Pierdută în gânduri nesincere, Georgina nu-l auzi.

– Băiat cumsecade... pare preocupat să vă ferească de orice rău, continuă taximetristul. Pretendentul dumneavoastră, nu-i aşa?

Trezindu-se din reverie, după ce luase deja o hotărâre, Georgina nu auzi ultima lui remarcă.

– Ce tot spui?

Întorcând capul pe jumătate, taximetristul se scuză.

– Vă rog să mă iertaţi dacă v-am jignit. Am întrebat dacă tipul acela era pretendentul dumneavoastră.

Georgina surâse.

– Nu oficial, răspunse ea timid, vreau să spun că el nu ştie încă, dar eu intenţionez ca noi doi să devenim într-o bună zi, soţ şi soţie.

Taximetristul râse cu poftă.

– Voi femeile! chicoti el. Odată ce puneţi gheara pe noi, nu mai avem nicio şansă. El se afla la distanţă de numai câteva minute faţă de Park Street în secunda în care ea îi ceru:

– Ia-o pe prima stradă la stânga.

Derutat, el o avertiză:

– Dar asta e strada Johnson. Mi s-a spus să vă duc pe Park Street.

– Ei bine, acum vreau pe Johnson Street! îl repezi ea. Mergi în continuare până în clipa când îţi voi spune eu să te opreşti.

Virând automobilul către strada Johnson, taximetristul se lăsă ghidat de felinarele stradale.

– Ce număr? El se uită la uşă. Aici e cinsprezece... şaptesprezece... Aşa cum i se ceruse, înaintă cu încetinitorul.

– Aici! Stând pe marginea scaunului şi fiind pregătită să deschidă portiera, ţipă ascuţit la el:

OPREŞTE AICI!

Obligat să oprească într-un loc întunecat şi umbrit aflat între două felinare, el se întrebă ce anume punea ea la cale.

– Doriţi să aştept? întrebă el în momentul în care ea coborî din taximetru.

– Ei bine, sigur că doresc să aştepţi, replică ea cu nerăbdare. Tramvaiele nu mai merg şi cu siguranţă nu-mi doresc să merg acasă pe jos, pe întuneric.

El aprobă.

– Cât timp o să dureze?

– Nu ştiu, zise ea pe un ton repezit. Oricum, ce importanţă are pentru tine?

– În fine, dacă e vorba de câteva minute, nu va avea nicio importanţă pentru mine, după aceea, s-ar putea să vă cer bani mai mulţi.

Georgina se întoarse spre el.

– N-ai să faci una ca asta! îi spuse ea. Am văzut mâna aceea de monede pe care ai primit-o, şi era mai mult decât suficient. Nu vei primi nimic în plus – nici dacă voi sta acolo până dimineaţa!

– Înţeleg. Femeia îi displăcea profund. Şi aveţi de gând să staţi acolo până dimineaţa?

– Ei, acum... clipind uşor, ea se apleacă către el:...va trebui să aşteptăm şi să vedem, nu-i aşa? Acestea fiind zise, ea o zbughi afară, uitându-se la numerele caselor pe lângă care trecea.

Curios, el o urmări cum ciocăne într-o anumită uşă.

Îmbrăcată elegant, ea era cu siguranţă o persoană atrăgătoare, reflectă el. Dar nu era obligatoriu ca ceea ce arăta bine pe din afară să arate bine şi pe dinăuntru.

Precaut din fire, el se gândi că în clipa în care ea va veni înapoi, o va duce acasă cât mai repede posibil, fără a se mai angaja în conversaţie cu femeia.

Taximetriştii ar trebui să-şi ţină „trapele“ închise şi să-şi vadă doar de treaba lor, decise el, altfel cine ştie în ce belea ar putea să intre.

După câteva clipe, uşa se deschise. Aruncând o privire rapidă în susul şi în josul străzii, ea intră grăbită înăuntru.

Taximetristul privi şi el de-a lungul străzii.

– E al naibii de departe faţă de Park Street, mormăi el, căzând pe gânduri.

O stradă sinuoasă şi lungă, situată pe o pantă adâncă ce

ducea spre oraş, Johnson Street era tipică pentru drumurile din aceste regiuni. Reprezenta genul de stradă obişnuită, un loc destinat serviciului unde oamenii asemenea lui îşi petreceau zilele muncind din greu. Oameni cu frica lui Dumnezeu care lucrau ore lungi şi care îşi rupeau spinările in uzinele de bumbac sau în fabricile din apropiere.

Un lucru era sigur: nimic nu se compara cu străzile largi, cu casele lor elegante şi scumpe care se înşirau de-o parte şi de alta a parcului. Acestea erau rezervate celor înstăriţi – funcţionari, directori de bancă, genul acela de suflete fericite şi pline de noroc.

El se aşeză comod în scaun, închise ochii şi căscă.

– Un lucru e sigur, ea nu are intenţii bune. Şi se gândi la bărbatul care-i plătise acesteia taxiul. Unele femei dau cu piciorul norocului! mormăi el. Tipul ăla părea a fi o persoană cumsecade, dar dacă nu va fi atent, o să fie amestecat într-o afacere foarte urâtă, şi în această privinţă nu încape nicio îndoială!

Georgina îl urmă pe bărbat în salon.

– Nu te aşteptam în seara asta, Helen. La urma urmei, ce cauţi aici la o oră atât de târzie? Bărbatul cu înfăţişare dură, dar bine dotat, purtând doar indispensabili, o învălui într-o privire seducătoare.

– Nu te bucuri că mă vezi? O roşeaţă provocată de dezamăgire îi acoperi chipul, însă ea îşi ţuguie aţâţător buzele, scoţându-şi haina cu mişcări lente şi aruncându-i o privire sugestivă..

El rânji cu înţeles.

– Depinde, nu-i aşa? Privind-o de jos în sus, el îşi linse buzele. A trecut ceva vreme de când nu am fost împreună.

– Eram în drum spre casă şi m-am gândit să-ţi fac o vizită, murmură ea.

Aţintindu-şi asupra ei ochii săi albaştri, el surâse.

– Dacă aş ştii unde locuieşti, aş putea să-ţi întorc favoarea din când în când.

Scuturând din cap, ea făcu un pas în faţă.

– Nu-ţi voi spune niciodată unde locuiesc.

– Hmmm! Câteodată mă întreb dacă Helen e numele tău adevărat. El îi adresă un zâmbet timid. Este?

Ea pufni în râs.

– Eu trebuie să ştiu, iar tu urmează să afli.

– Eşti, fără nicio îndoială, un gândăcel secretos. În timp ce se apropia de ea, femeia remarcă umbrele de pe chipul lui nebărbierit, accentuate de lumina gazului care ardea. Şi din ce cauză, mă întreb eu?

Trecându-şi palmele prin părul lui castaniu şi ciufulit, ea murmură:

– Fiindcă nu am încredere în tine. Nu am încredere în nimeni, dar în mod special nu am încredere în bărbaţi.

El miji ochii, studiind-o cu atenţie.

– Totuşi, lucrurile s-ar mai simplifica puţin dacă aş şti ceva mai multe despre tine. La urma urmei, tu îmi cunoşti numele şi adresa unde locuiesc.

Împingându-l, ea răspunse cu aroganţă.

– Asta numai datorită faptului că te-am adus acasă atunci când ai băut în neştire. Vorbeai vrute şi nevrute.

Se cunoscuseră în oraş, într-o după-amiază când tocurile înalte ale Georginei se prinseseră între pietrele pavajului, iar el o eliberase. Fiecăruia îi plăcuse înfăţişarea celuilalt. El remarcase atitudinea ei îndrăzneaţă şi parfumul ei scump, iar ea tânjise întotdeauna în secret după bărbaţii necizelaţi. Bunele maniere, descoperise ea, diminuau savoarea actului

sexual. Probabil că şi Sylvia descoperise acelaşi lucru, se gândi Georgina. Numai aşa s-ar explica aventura ei cu Arnold Stratton.

Niciunul dintre ei nu avea alt program, astfel că se duseseră în barul unui hotel; apoi, după ce băuseră o cantitate apreciabilă, merseseră într-un pub pe care-l ştia el. Acolo se îmbătaseră crunt, şi ea fusese nevoită să-l ducă acasă cu taxiul. Ea rămăsese acolo peste noapte, iar relaţia lor debutase în momentul în care el se trezi din mahmureală.

– Şi în afară de asta, nu ai nevoie să ştii numele meu adevărat şi adresa, adăugă ea.

– Oh, dar te înşeli. De regulă, eu ştiu absolut totul despre femeile mele după prima întâlnire.

– Eu nu sunt una dintre „femeile tale."

– Atunci, ce cauţi aici? Privind-o în ochi, el râse. Nu îmi poţi rezista, nu-i aşa?

Ea îşi flutură genele.

– Uneori, mă simt singură, răspunse ea. E chiar atât de greu de înţeles?

El inspiră lung.

– Da, este. Tu eşti o femeie atractivă... nu eşti scundă, după cum se vede, şi iată-te aici, aventurându-te pe străzi dosnice pentru a vizita un puşcăriaş bătrân ca mine.

Surâzând, ea privi atentă trupul lui musculos, cu pântecul rotunjit uşor, şi la chipul acela neîngrijit, cu atracţia lui stranie şi, păşind înainte, îl apucă de braţul gol.

– Nu eşti un „puşcăriaş bătrân," murmură ea.

– Oh, ba da, o tachină el. Când un bărbat a fost în închisoare, cum altfel ai putea să-i spui decât puşcăriaş bătrân? Sunt un om rău, Helen. Privirea lui avea strălucirea marmurei. Unii dintre noi suntem închişi pentru că merităm asta.

Ea îl mângâie cu tandrețe, degetele ei strângându-se în jurul firelor de păr de pe toracele lui lat.

– Dacă tu vrei mai degrabă să plec... vocea ei era precum mătasea la urechea lui, atunci voi pleca chiar în clipa asta....dar asta îți dorești tu?

– Sigur că nu asta îmi doresc. Trăsăturile lui se îmblânziră. Nici nu știi cât de fericit sunt că m-ai condus acasă în noaptea aceea, zise el recunoscător. Eram într-o stare mizerabilă – mai beat decât am fost vreodată în viața mea.

Ea izbucni într-un hohot de râs blând și plin de înțelegere.

– Aveai nevoie de ajutor.

Cu o privire șireată, el o întrebă cu subînțeles:

– Și tu ai nevoie de ajutor?

– Știi că am. Altfel de ce aș mai fi aici?

Trăgând-o către el, bărbatul o sărută cu pasiune pe gură. Una din mâinile lui îi descheie nasturii de la rochie, în vreme ce cealaltă se strecură în jurul taliei.

Preludiul a fost scurt, fără gesturi tandre. În scurt timp, ei erau goi-pușcă și înlănțuiți, zbătându-se pe podea în culmea extazului. Acuplarea a fost rapidă și brutală, în final, cei doi se prăbușiră unul peste altul, gâfâind cu respirația tăiată.

Taximetristul aproape că-și dădu duhul în clipa în care ea ciocăni în geam.

– Deschide portiera, fir-ar să fie! În lumina felinarului, cu fața lipită de geam, ea reprezenta o imagine înfricoșătoare pentru un biet om care tocmai se trezea din somn.

Cățărându-se de-a curmezișul banchetei, el deschise portiera.

– Ce oră e?

Ea zâmbea precum o felină care se delectase cu prada sa.

– E vremea să mă duci acasă, zise ea.

Și fiindcă instinctul îi spunea că ea reprezintă o belea, el nu pierdu vremea și o duse acasă cât mai repede posibil.

Edna o luă rapid spre casă pe Peter Street.

– Am ținut ceainicul pe foc. Scund de statură, cu un început de calviție și un pântec rotunjor, Harry fusese soțul Ednei în ultimii patruzeci de ani și o iubea și acum la fel ca întotdeauna. Ia loc, fetițo. Sculându-se de pe scaun, el o porni spre bucătărie. O să-ți prepar o băutură caldă.

Imediat ce ceaiul fu pregătit, cei doi se așezară în fața focului, simțindu-se bine unul în compania celuilalt. Ca de obicei, focul care ardea mocnit le inducea o stare de somnolență.

– Totul era în regulă când te-ai întors acolo, fetițo?

– Mdaa, în cele din urmă, zise ea.

– Nu-i permite acelei femei să te necăjească, fetițo. Nu merită să te gândești la ea nici măcar un minut înainte de a adormi. Lăsându-se ceva mai jos în scaun, el închise ochii.

Părând să nu fi remarcat starea de somnolență a soțului său, Edna zise:.

– Diavolița aceea m-a făcut din nou în toate felurile.

Privind în sus, Harry își frecă țeasta.

– Ce spui, fetițo?

– Sora îngrozitoare a Sylviei. Ea m-a făcut în toate felurile în fața domnului Hammond.

El clătină din cap dezgustat.

– E o răutate, asta e. Dar, cum de știi că te-a făcut în toate felurile? Ți-a spus domnul Hammond după aceea?

– Ei, bineînțeles că nu. Nu ar face niciodată una ca asta. Lui nu-i plac problemele; preferă o viață liniștită. Nu, i-am

auzit pe ei doi discutând despre Sylvia, şi am auzit-o pe ea spunând-o că eu nu sunt capabilă să am grijă de ea. E de părere că ar trebui să aducă pe cineva cu mult mai potrivit.

– Huh! Nu va găsi pe nimeni care să fie mai potrivită ca tine, fetiţo. Ei drăcie! Tu ai mai multă pregătire şi mai multă experienţă decât a avut ea vreodată!

Edna zâmbi.

– Tu m-ai crezut mereu mai bună decât sunt în realitate. Dar ai dreptate, desigur, adăugă ea. Am muncit mult şi din greu de-a lungul anilor şi am avut grijă de Sylvia mai bine decât ar fi reuşit altcineva vreodată... Chestiunea e că eu nu cred că ea ar fi vreodată de acord ca altcineva să aibă grijă de ea. Vezi tu, ea se bazează pe mine în orice împrejurare..

Harry era întru totul de acord cu ea.

– Daaa! Şi asta fiindcă te iubeşte, ca şi cum ai fi mămica ei, sublinie el. Uite ce e, fetiţo. N-o lua în seamă pe sora asta a ei. Ea e o permanentă sursă de necazuri. Cum spuneai, ea a pus ochii pe Luke Hammond, şi imediat ce soţia lui va ieşi din joc, ea are să se înfiinţeze acolo.

Edna râse de îndrăzneala lui.

– Ai dreptate, îi spuse, bătându-l afectuos pe mână. Dar eu am avut încredere în tine când ţi-am împărtăşit gândurile mele, deci tu nu trebuie să repeţi niciodată asta unui alt suflet, altfel te trimit la plimbare pentru totdeauna.

În momentul în care ea termină de vorbit, el dădu dezaprobator din cap.

– Haide. Scuturându-l pentru a-l trezi de-a binelea, ea îl îndemnă.

– În pat cu tine, iar eu o să mă întind lângă tine în numai câteva secunde.

După plecarea lui, ea reflectă la discuţia dintre Luke

Hammond şi cumnata lui cea şmecheră. Harry are dreptate, se gândi ea. Sora asta a ei e diavolul în persoană!

Edna se gândi la impasul în care se afla Sylvia.

– Cu toate astea, o iubesc pe biata copilă, mormăi ea. Măi! Dacă ar fi după sora ei, Sylvia ar fi fost internată în vreo instituţie, şi astfel doamna Georgina va avea cale liberă pentru a-şi pune în aplicare planurile murdare. Însă din fericire, copila este în siguranţă. Atâta vreme cât Luke va avea ultimul cuvânt, soţia lui o să fie foarte bine îngrijită, cu voia Domnului. Iar eu mă voi afla acolo pentru a-i îndeplini orice nevoie.

6

Haideți, leneşelor! Vocea lui Dave răsuna în întreaga casă. Haideți să vă servesc.

– Ce s-a întâmplat? Cu ochii împăienjeniți după somn, Amy se apleacă peste balustradă. E vreun incendiu sau ce?

– O să fie dacă nu vă mişcați fundurile încoace. Postându-se pe cea de-a doua treaptă, Dave îi zise: E şase şi zece. Am făcut focul, am pus ibricul la fiert, iar acum sunt gata pentru micul dejun.

Amy aruncă o privire spre uşa de la dormitorul părinților ei.

– Mami unde e? De ce nu s-a trezit odată cu tine?

– Pentru că e mult prea îndrăgostită de patul ei, din cauza asta. Lovind din nou în balustradă, el o rugă:

– Du-te şi bate în uşă... spune-i că sunt gata de plecare.

Amy se văicări.

– Cu siguranță nu a sosit încă ora aceea. Până acum, nu existase nicio zi în care magazinul să fie deschis mai târziu.

– Poate că nu. Dar în curând o să sosească dacă nu vă mişcați mai repede. Aşa că schimbă-te, copilă. Şi trezeşte-o şi pe mama ta, da?

Bodogănind şi văicărindu-se, el merse cu paşi greoi spre bucătărie unde verifică ochiul de gaz.

– Fir-ar să fie, mereu se stinge.

Într-una din zilele următoare, o să arunc chestia asta afurisită în râu şi o să scap de ea o dată şi pentru totdeauna!

Aruncând o privire către ceasul aflat pe poliță, el se tângui.

– Iisuse, în ritmul acesta nu voi ajunge nicăieri.

Ducându-se în capul scării, el strigă iarăşi:

– MARIE... AMY! Ce naiba faceți acolo?

Ajunsă deja la jumătatea drumului ce ducea către camera părinților ei, Amy se răsuci, făcând drumul înapoi.

– Acum ce mai e?

– Ai trezit-o pe mama ta?

– Nu încă, dar o voi face dacă îmi dai o şansă.

– Uite ce e, copilă, scoate-o de acolo, da? Nu pot pleca la lucru fără să bag ceva în mine... Mi-am pregătit singur micul dejun, dar ştii ce s-a întâmplat ultima dată când am încercat să gătesc pe acel aragaz binecuvântat!

– Cum am putea da uitării vreodată?

Trezită de țipete şi de strigăte, Marie ieşi rapid, complet îmbrăcată, din dormitorul ei.

– Hei! Ar trebui să-ți fie ruşine... Ai mai pomenit ca un bărbat în toată firea să nu-şi poate prăji un ou fără a da foc bucătăriei? Venind de-a lungul palierului, ea îi făcu cu ochiul lui Amy care în clipa aceea era trează de-a binelea.

Uşurat să o vadă pe Marie pusă pe harță, el strigă:

– Haide, fetițo. Nu vreau să întârzii.

– Nu te mai văicări. Vin acum. Începând să coboare scara, Marie observă că Amy tremura. Oh, fetițo,vrei să răceşti? Du-te şi îmbracă-te, o instrui ea cu glasul cel mai firesc pe care-l putea avea, până când voi pregăti micul dejun. Ea îşi frecă palmele una de alta cu febrilitate. Ah! Ce frig e! Sper că tatăl tău a aprins un foc zdravăn împingând-o uşor pe Amy, o îndemnă: Du-te, copilă. Îmbracă-te.

– Mulțam, mami. Strângându-și halatul în jurul corpului, Amy simți cum frigul o pătrunde până la oase. Nu-ți face probleme în privința micului meu dejun, îi spuse ea lui Marie. Îmi pregătesc singură un ou fiert și o felie de pâine prăjită după ce cobor.

Marie își flutură un deget.

– Micul tău dejun va fi pe masă imediat ce vei fi gata, promise ea. Acum du-te. Pleacă.

Amy nu o contrazise. Oricum, nu ar fi folosit la nimic.

– Bine, mamă, mulțumesc. Nu voi zăbovi mult.

Grăbindu-se să se întoarcă în dormitor, Amy își privi tălpile goale care loveau linoleumul rece. Sosise deja luna noiembrie, iar frigul iernii pătrunsese în fiece ungher, cu toate că pe timpul verii, căldura razelor de soare părea că nu putea să intre înăuntru, nici chiar atunci când fiecare fereastră a casei era larg deschisă.

Luându-și hainele, ea se duse la baie, unde își curăță rapid dinții și se spălă. După ce-și perie părul fu gata pentru ziua care urma să înceapă.

Fredonând o melodie, ea coborî treptele în pași de dans și dădu buzna în bucătărie, acolo unde părinții ei se așezaseră deja la masă.

– Arăți bine, iubito. Gata oricând să le complimenteze pe cele două doamne ale sale, Dave își înălță privirea din farfurie. Observând frumosul pulover albastru și fusta evazată de culoare închisă care îi ajungea aproape până la glezne, el văzu cum ochii ei străluceau și cum părul ei castaniu radia, și nu-și putu stăpâni curiozitatea.

– Pleci într-un loc special, nu-i așa?

– Doar până la magazin. Ea se așeză, oul și pâinea prăjită fiind deja puse pe masă. De ce întrebi?

– Fără motiv. El clipi răutăcios.

– Nu te vezi cu vreun tip, nu-i așa, fetițo? Din câte știu eu, când o tânără are în priviri acea strălucire aparte, asta se întâmplă de obicei fiindcă și-a găsit un iubit.

– Ei bine, îmi pare rău să te dezamăgesc, răspunse Amy, surâzând timid, dar nu mi-am „găsit un iubit“, și nici nu sunt pe punctul de o face... dacă nu va veni la magazin pentru un pachet de piuneze sau pentru o livră de brânză. Ce ciudat, se gândi ea, cum vorbele tatălui ei o făcuseră să se gândească la bărbatul chipeș care trecea pe la cafenea în zilele de marți.

– Fără iubire, eh? Dave oftă. Ah, ei bine, e o rușine îngrozitoare, asta-i tot ce pot să spun... mai ales că în dimineața asta ești frumoasă ca o cadră. Dave nu se înșelase niciodată în privința adoratei sale fiice. Amy era o tânără generoasă a cărei înfățișare atrăgătoare era admirată de ceilalți, dar nu era ceea ce se putea numi o frumusețe. Era mai mult de atât, se gândi el mândru. Secătura aia de Don Carson o lăsase baltă într-un moment nepotrivit, dar probabil că ea depășise situația respectivă. Don fusese puțin cam prea șiret, după părerea lui Dave; el bănuise întotdeauna că acesta nu era un om de încredere. Ea fusese înșelată în așteptările sale. Numai un iubit nou o putea face să-și recapete încrederea.

– Poate că tu nu știi asta, fetițo, zise el în continuare, dar tu chiar îi faci pe alții să întoarcă capul – strălucitoare și irezistibilă asemenea unei raze de soare, exact așa ești. El fu mulțumit văzând-o că roșește stânjenită.

Ascultând schimbul de cuvinte dintre tată și fiică, Marie chicoti pe lângă felia de pâine prăjită.

– Nu-l lua în seamă, fetițo, îi spuse lui Amy. Tatăl tău a avut mereu o limbă de mătase. E cel mai mare lingușitor din lume. În realitate, nu m-ar surprinde dacă ar sta la taclale cu fetele pe acolo pe unde se duce.

– Prostii! Dave se simți ofensat de remarca ei. De ce aş face aşa ceva?

Ea clipi uşor în direcția lui Amy.

Un surâs drăgălaş de la o fetişcană năbădăioasă, şi el va fi ca o bucată de chit în palmele ei.

– În viața mea există doar două fete, zise el pe un ton sumbru, iar ele se află chiar la această masă!

În scurt timp, conversația alunecă spre subiecte ceva mai serioase.

– Oricum, de ce te-ai trezit atât de devreme? Ciobind vârful oului, Amy îşi tăie felia de pâine în bucățele mici. Tu nu trebuie să fii la lucru înainte de opt.

Luând o înghițitură zdravănă de ceai, Dave îşi împinse scaunul.

– Domnul Hammond o să ne țină în dimineața asta o cuvântare plină de sare şi piper şi doreşte ca toată lumea să fie prezentă la ora şapte şi jumătate.

Marie ridică privirea.

– Ce fel de cuvântare cu sare şi piper?

– Dumnezeu ştie. El se încruntă. Trebuie pur şi simplu să aşteptăm şi vom vedea.

– Îți faci griji pentru slujba ta, tată?

Dave ridică din umeri.

– Toți am fost îngrijorați, Amy, zise el pe un ton egal. Nu prea mai e de lucru în ultima vreme şi mi s-a spus că două dintre vagoane au stat parcate aproape pe tot parcursul săptămânii. În plus, jumătate din podeaua fabricii e complet goală. El îşi plimbă privirea de la una la cealaltă. Unii dintre flăcăii care au fost acolo de când familia Hammond şi-a început afacerea, spun că nu au mai văzut aşa ceva până acum.

– Oh, Dave, sper că n-o să vă dea afară pe unii dintre voi. Ştiu cât de mult îți place slujba pe care o ai. Marie mai ştia că atunci când munca nu mergea bine, regula era ultima care se respecta.

– Sunt sigur că nu se va ajunge până acolo, copilă. Văzându-le chipurile îngrijorate, el le linişti. Va fi vorba despre totul şi despre nimic, o să vedeți. Şi în afară de asta, producția de pensule nu a fost niciodată atât de ridicată. În vreme ce cele două vagoane au fost parcate, furgonetele destinate livrării mărfurilor au funcționat ca de obicei. Uite ce e, nu vă faceți griji. Sunt sigur că există o explicație pentru faptul că cealaltă secție şi-a încetinit ritmul.

Marie dădu aprobator din cap.

Dar, oricum, era neliniştită.

– Vă revăd mai târziu, spuse Dave şi cu o anume sclipire în privire, el îi zise lui Amy: Pe iubitul acela pe care ai pus ochii, să nu-l păstrezi numai pentru tine, fetițo. Mamei tale şi mie ne-ar plăcea să aruncăm o privire asupra lui, la un moment dat. Şi zicând acestea, el plecă fluierând. Dar când se depărtă suficient pentru a nu mai putea fi auzit, fluieratul încetă.

– Sper că Hammond nu are de gând să concedieze o parte din oameni, mormăi el. Nu vreau să-mi pierd slujba. Nu mă pot întoarce să lucrez la magazin, nu acum când Amy a renunțat la propria sa slujbă pentru a-i da o mână de ajutor mamei sale. Şi, oh, nu suport să fiu prins în cuşcă.

Mergând cu paşi mari în aerul rece al dimineții, el se simți asemenea unui om liber. Exista ceva în acea prezență în aer liber, chiar şi atunci când el se afla la volanul camionului său – ceva nespus de natural şi de reconfortant pe care n-ar fi vrut să-l piardă.

– 'neața, Dave. Bărbatul acela masiv era încărcător la fabrica Hammond. Nu aştept cu nerăbdare întâlnirea asta. Te rog să mă crezi.

– 'neața, Bert. Dave îl întâmpină cu un salut prietenos din cap, cu toate că din vocea lui răzbătea îngrijorarea. Deci tu socoteşti că vom fi sacrificați?

– Oh, daaa. Chipul uriaşului era cât se poate de grăitor. Cred că unii dintre noi sunt pe punctul de a fi concediați. Iar cu clădirea aceea pe jumătate goală şi cu cele două vagoane care stau degeaba, n-avem cum să nu pierdem comenzi. Eu nu-l văd pe Hammond păstrându-i pe toți lucrătorii, cu toate că e un om bun. Tu ce părere ai?

După ce o cotiră pe strada Montague, văzură tramvaiul care era gata de plecare. Luând-o la fugă, ei săriră pe platformă, grăbindu-se să ia loc.

– Cred că ar fi posibil să ai dreptate, zise Dave, înghesuindu-se lângă bărbatul masiv, care ocupa trei sferturi din bancheta murdară. Şi dacă va fi cazul să fie dați afară unii dintre noi, eu voi fi sigur unul dintre ei, cugetă el. Ultimii sunt primii care pleacă, nu aşa au spus?

– Mmm. Preocupat de propriile griji la care se adăuga şi faptul că soția lui urma să nască un alt copil, Bert nu răspunse imediat. El privi absent pe fereastră, dar înregistră spusele lui Dave. Nu se întâmplă întotdeauna astfel, replică el imediat. Uneori, scapă mai întâi de cei mai în vârstă. Şi în categoria asta intru şi eu.

Ei nu mai schimbară niciun cuvânt până la sfârşitul călătoriei. S-au afundat în propriile gânduri şi cu cât reflectau mai mult, cu atât deveneau mai neliniştiți.

În vreme ce Luke îşi aranja cravata uitându-se în oglinda de pe coridor, Sylvia îl privea.

– De ce pleci atât de devreme în dimineața asta? Venind mai aproape, ea îi admiră imaginea din oglindă. Imaculat în costumul acela albastru-închis, purtând o cămaşă albă şi o cravată de culoare închisă, el arăta ca un autentic patron. Eşti foarte elegant azi.

Ea îşi aminti că el se îmbrăca elegant în fiecare zi în care mergea la serviciu. Dar marțea, el nu se ducea la serviciu. Ştia asta, fiindcă fugise de Georgina atunci când plecaseră în oraş la cumpărături şi se dusese până la fabrică, iar el nu se afla acolo.

– Nu vine niciodată marțea, domnişoară, îi spusese un tinerel dezorientat.

Deci, în ciuda investigațiilor pe care le făcuse, ea tot nu aflase unde anume mergea el în zilele de marți. Îl întrebase de multe ori, dar el se eschivase de fiecare dată.

– Munca presupune un efort permanent, îi spusese el. Trebuie să am timp să reflectez asupra ei. Ceea ce, până şi Sylvia o ştia, nu era o minciună.

– Trebuie să ajung la serviciu la ora şapte şi jumătate.

– De ce? Ei nu-i plăcea să-l vadă plecând.

Obişnuit cu curiozitățile ei, Luke îi răspunse din nou.

– Pentru că i-am convocat pe oameni la o şedință specială. Aplecându-se într-o parte, el o sărută zgomotos. Nu ar fi bine dacă aş întârzia, nu-i aşa?

– Şi eu?

– Ce vrei să spui?

– Nu vreau să mă laşi de izbelişte, atâta tot.

Îngrijorarea îşi făcu apariția pe chipul lui.

– Ce s-a întâmplat? Ai omis să-mi spui ceva? El se străduise din răsputeri să descifreze semnalele, dar stările ei de spirit erau atât de imprevizibile, încât i-ar fi fost imposibil să le cunoască.

– Nu, nici vorbă! Ea începu să se agite. Totuşi ştiu ce crezi, adăugă ea bosumflată. Dă-i drumul. De ce nu mă întrebi dacă sunt pe cale să-mi pierd minţile? Ea era în mod dureros conştientă de acele perioade în care-şi pierdea controlul, iar după aceea, copleşită de ruşine îşi dădea seama că uitase ce se întâmplase. Pe parcursul acelei perioade întunecate, când mintea ei aluneca într-un soi de haos, ea era totalmente neajutorată.

În ultima vreme, influenţată de o remarcă făcută de sora ei, ea ajunsese la concluzia că acesta era preţul pe care trebuia să-l plătească pentru faptul că avusese un iubit în afara căsătoriei. Uneori, Georgina spunea lucruri de felul acesta – lucruri care o făceau pe Sylvia să se simtă prost, şi pe care ea le considera greu de dat uitării. Georgina avusese întotdeauna o anumită doză de răutate. Uneori erau atât de bune prietene – exact aşa cum trebuiau să fie două surori – iar după aceea Georgina devenea răutăcioasă. Când erau mici, mami îi spusese că Georgina era pur şi simplu geloasă, atunci când Sylvia îi spunea poveşti despre ea, şi că nu trebuie s-o ia în seamă. Dar, în prezent, Sylvia suporta cu greu malițiozitatea surorii ei care, ca întotdeauna, se manifesta fără vreun motiv.

Acum, când îl stârnea pe el, chipul ei exprima teama.

– Haide, Luke. Întreabă-mă dacă sunt pe punctul să-mi pierd controlul.

Răsucindu-se, el o apucă cu blândeţe de umeri şi-i vorbi pe un ton plin de compasiune:

– Şi eşti gata să-ţi pierzi controlul? Existau momente când îl lua prin surprindere. Avea perioade când era perfect normală, pentru ca în clipa următoare să se comporte ca o nebună în delir, lovind orice şi în oricine, spărgând tot ce îi cădea în mână.

Erau momente ca acestea, când el se temea că ea îşi putea face rău singură.

Nu te mai agita. Împingându-l, ea surâse pe neaşteptate. Sunt bine, minţi ea. Niciodată nu m-am simţit mai bine.

Atunci, la ce te-ai referit când ai spus „Şi eu?“

Aşa cum am spus.... nu vreau să fiu lăsată singură, asta e tot. Un mic val de teamă îi răscoli măruntaiele.

Uimit, el întrebă:

Tu chiar îţi imaginezi că eu te-aş lăsa singură?

Chiar în secunda aceea, uşa din spate se deschise, iar Edna îşi vârî capul înăuntru.

Ora şapte, domnule Hammond, zise ea cu un zâmbet. Şi iată-mă aici, aşa cum am promis.

Chipul Sylviei se lumină.

– Edna, tu eşti!

– Ei bine, nu e altcineva, puteţi fi sigură de asta, veni o replică voioasă. Aş dori să ştiu cine doreşte o bere?

– Mulţumesc, dar eu unul nu vreau. Uitându-se la ceas, Luke îi spuse: Mai bine plec, altfel voi întârzia.

– Ei bine, nu o să se întâmple fiindcă eu v-am lăsat baltă, declară ea. M-am dat jos din pat cu o oră mai devreme faţă de cea pe care am stabilit-o cu dumneavoastră. Flutură din deget în vreme ce-i declară pe un ton maliţios: Desigur, aştept banii pentru orele suplimentare, înţelegeţi?

El medită.

– Oh, nu sunt sigur că îţi pot promite aşa ceva, o tachină el. El şi Edna se înţelegeau foarte bine.

Fiindcă îşi scosese deja haina şi o ţinea pe braţ, ea se prefăcu că o îmbracă din nou.

– Îmi pare rău, sir. Vocea ei era hotărâtă, în contrast cu

zâmbetul ei care devenea tot mai larg. Dacă nu mă veți trata așa cum trebuie, o să vă părăsesc.

Sylvia chicoti.

– Purtați-vă cum se cuvine! Nu o mai necăji, îl admonestă ea pe Luke. Și întorcându-se spre Edna, ea îi spuse cu fermitate: Și tu ești la fel de rea. „Bani pentru ore suplimentare!“ Știi doar că am avut și vom avea întotdeauna grijă de tine.

Prefăcându-se supărată, Edna făcu o plecăciune.

– Îmi pare rău, mai, bâlbâi ea spășită. Vă rog să nu mă concediați. Nu o să mai fac.

Râzând ușor, Sylvia întrebă:

– Spuneai ceva despre o bere?

Edna râse zgomotos.

– O pregătesc îndată, zise ea părăsind voioasă încăperea.

– Edna e aur curat, zise Luke. O să aibă grijă de tine așa cum trebuie și, înainte ca tu să bagi de seamă, eu voi fi înapoi acasă.

Sylvia dădu aprobator din cap.

– Ar fi trebuit să știu că tu nu m-ai lăsa să mă descurc singură, se scuză ea. Îmi pare rău că mai devreme am fost țâfnoasă.

El își petrecu brațul în jurul taliei ei.

– E în regulă.

– Tu ești atât de răbdător cu mine, răspunse ea blând. Oricare alt bărbat ar fi dat bir cu fugiții.

– Nu, nu ar face-o, o asigură el, nu dacă te-ar iubi la fel cum te iubesc eu. Cu toate că o iubea, el nu mai era îndrăgostit de ea. Din nefericire, ca urmare a relației pe care ea o avusese cu Arnold Stratton, dispăruse acea legătură specială care-i unise pe ei doi ca soț și soție.

Ea fusese aceea care optase pentru un alt bărbat în locul

lui Luke. Dar ea era încă soția lui, și asta presupunea anumite responsabilități din partea lui.

– Sărută-mă, Luke... te rog. Precum un copil răsfățat, ea își ridică fața pentru a fi sărutată, iar el îi făcu pe plac. O să te conduc până la ușă. Prinzându-l de mână, Sylvia îl însoți până la ușa de la intrare. De ce ai convocat adunarea asta?

– O să-ți spun când o să mă întorc, promise el.

– Spune-mi acum!

– Acum nu e timp.

– Nu te voi lăsa să pleci până nu-mi spui! Continua să zâmbească, dar vocea începu să tremure.

Edna apăru la țanc.

– Gata, gata, draga mea. Lasă-l pe soțul tău să plece. Are lucruri importante de rezolvat. Haide să mergem să ne așezăm pentru câteva minute, da? O să-ți pregătesc niște pâine prăjită cu marmeladă, ce părere ai?

Pentru câteva clipe, femeia mai tânără o privi fix pe Edna, apoi îl învălui pe Luke într-un surâs timid.

– O să te las să pleci, îi spuse ea, în schimbul unui alt sărut.

Aplecându-se pentru a o săruta pe gură, el o liniști:

– O să vorbim atunci când ajung acasă. În regulă?

Zâmbetul ei se lărgi.

– Da... în regulă.

– Așa te vreau!

– Haide, draga mea, zise Edna. Sper că nu ai uitat, astăzi mergem la cumpărături.

Sylvia părea că nu ascultă. În schimb, stătea în picioare în dreptul ușii deschise și-l urmărea cu privirea pe Luke, în timp ce acesta se îndrepta către mașină. Peste numai o clipă el dispăruse, iar ea continua să fluture din mână.

– E în regulă, el a plecat acum. Edna ar fi vrut să închidă uşa, dar Sylvia îşi puse piciorul în prag.

– De ce a trebuit să plece aşa devreme?

– V-a promis că are să vă povestească totul atunci când se va întoarce acasă, şi mi-aţi spus că până acum nu a încălcat niciodată o promisiune. Haideţi acum, să mergem să pregătim pâinea aceea prăjită, eh? Edna învăţase să descifreze semnalele. Închideţi uşa şi apoi vom merge împreună la bucătărie.

Fără s-o ia în seamă, Sylvia flutură din mână în urma lui Luke până ce braţul începu s-o doară, iar când se întoarse, chipul ei exprima neîncrederea.

– A plecat!

Edna zâmbi calm.

– Aşa e, draga mea,.. a plecat la slujbă. Aşa că nu crezi că ar trebui să închidem uşa acum? Văzând că Sylvia nu face nicio mişcare, ea se apropie de uşă.

– NU! Prinzând-o cu putere de umăr cu palma făcută pumn, Sylvia şuieră printre dinţi: Lasă-mă în pace!

Edna îi aruncă o privire grea.

– Stăpâneşte-te, copilă, o admonestă ea cu asprime. Vreau doar să închid uşa.

– Nu e nevoie. Uite, pot s-o fac şi eu.

Rânjind uşor, Sylvia făcu un pas lateral, apucă zdrăvăn marginea uşii şi o trânti apoi cu putere. Din cauza impactului, raftul din apropiere zdrăngăni, făcând ornamentele să cadă la podea şi să se zdrobească.

Cu nervii întinşi la maximum, cele două femei se uitară lung la obiectele din porţelan sparte.

Brusc, liniştea fu întreruptă de ceea ce părea a fi un plânset de copil.

– Nu mă pedepsi... te rog. Nu am vrut.

Înainte ca Edna să o poată opri, Sylvia luă un ciob mare de sticlă şi ţipă de durere în clipa în care marginile ciobului îi pătrunseră în piele.

– Oh, Edna, uite ce am făcut.

Orice urmă de raţiune dispăruse, şi în locul ei apăruse teama nevinovată a unui copil rănit. Ţinând braţul ridicat pentru ca Edna să-l poată vedea, ea începu să se vaite.

– Am făcut ceva rău, nu-i aşa? Îi aruncă femeii mai în vârstă o privire plină de tristeţe.

– Ce se întâmplă cu mine, Edna?

Scâncetele ei se transformară în hohote stârnind compasiunea Ednei.

– E în regulă, draga mea, murmură ea. O să fie bine. Dar ea nu avea să fie niciodată „bine.“. Şi Edna şi Luke ştiau lucrul acesta şi poate că, în cel mai întunecat ungher al minţii ei, Sylvia îşi dădea şi ea seama de asta.

Lacrimile remuşcării erau sincere.

– O să mă ocup de braţul tău, copilă, o linişti ea, ducând-o mai departe. După ce o să-l spălăm şi o să-l curăţăm, va fi ca nou.

După o examinare rapidă, Edna respiră uşurată văzând că de data asta rana era doar o adâncitură în piele.

Tatăl lui Luke Hammond fusese cel care demarase afacerea de la fabrica de pensule. De două ori fusese în pragul falimentului şi tot de două ori reuşise s-o facă din nou profitabilă.

Luke crescuse odată cu ea. Deprinsese arta afacerii de la o vârstă fragedă şi avusese de-a face cu bărbaţi din toate categoriile. La fel ca şi tatăl său, el îşi respecta lucrătorii, iar

ei aveau mare încredere în el. De asemenea, la fel ca şi tatăl lui, se implicase afectiv în afacerea respectivă.

După moartea tatălui său, el preluase frâiele afacerii, ducând-o mai departe. Acum erau două afaceri reunite într-una singură. Pe de-o parte, era producţia de perii: perii de frecat, perii pentru cai; mături pentru curte şi absolut tot ce servea la curăţenie, atâta vreme cât avea perii. Periile de tot felul stătuseră la temelia afacerii Hammond şi lucrurile nu se schimbaseră nici în prezent.

Însă acum mai exista o afacere care se dezvolta în paralel; o afacere iniţiată de Luke şi care servea altora. Existau multe alte companii în Lancashire-ul industrial, unele mici, recent înfiinţate, care nu avuseseră nici capitalul şi nici posibilităţile de a stoca bunurile pe care le produceau. Acela fusese momentul în care, cu doar câţiva ani în urmă, Luke întrezărise o oportunitate.

Mulţumită tatălui său, el dispunea de un depozit şi de nişte anexe ale fabricii unde existau încăperi în care se depozita producţia de perii.

– Deţin un spaţiu amplu, le spusese el patronilor micilor afaceri, la diferitele întâlniri pe care le iniţiase. Şi intenţionez să achiziţionez vagoane de marfă, aşa că în cazul în care putem încheia o înţelegere, nu numai că vă voi depozita produsele, dar le voi şi livra. Putem cădea de acord asupra unui contract pe termen lung sau a unuia pe termen scurt care vă scoate din afacere dacă veţi decide să vă dezvoltaţi propriul dumneavoastră concern.

Îşi propunea să ofere servicii atât de bune, încât aceştia să nu aibă motive de nemulţumire.

Exact aşa cum sperase, ideea fusese foarte bine primită. Se stabiliseră termenii contractului şi se încheiaseră şi

înţelegerile, iar afacerea se dovedise a fi cel mai bun lucru pe care îl făcuse Luke vreodată.

Veştile referitoare la succesul acesteia se răspândiră şi nu trecu mult până ce bărbaţi care deţineau companii mult mai mari şi mai solide au bătut la uşa lui Luke.

– Avem nevoie să ne diversificăm, spuseră ei. Spaţiul fabricii noastre e solicitat la maximum pentru producţie şi în prezent nu dorim să cumpărăm alte spaţii suplimentare, dar dacă putem folosi zona de depozitare pe care o deţinem în prezent şi să vindem vagoanele de care dispunem, avem şanse să ne dezvoltăm afacerea peste noapte.

Aceste înţelegeri reprezentaseră lovitura care-i permisese lui Luke să preia vagoanele vechi, până ce acestea fuseseră înlocuite cu altele noi.

Afacerea de livrări a lui Luke prosperă, deşi ori de câte ori un client de-al lui o pornea pe un drum greşit şi se ducea la fund, Luke pierdea o parte considerabilă din cota afacerii. Asta se întâmplase de câteva ori şi, de fiecare dată, eşecul altora ameninţa să reprezinte un serios pas înapoi pentru firmă.

Aceasta era acum şi teama angajaţilor: că fuseseră alţii care o „luaseră pe căi greşite," şi acum ei erau în pericol să-şi piardă locurile de muncă.

Astfel că în dimineaţa asta, cînd aveau să-şi afle soarta, se adunară din toate secţiile fabricii: de la secţia de confecţionare a periilor, unde maşinile erau în funcţiune toată ziua şi unde atât bărbaţii, cât şi femeile le deserveau cu pricepere, unii dintre ei tăind formele din lemn din care urma să se confecţioneze capătul periilor, unii fixând perii aspri în găurile care erau gata perforate şi curăţate, iar alţii modelând şi vopsind mânerele.

După ce linia de producţie realiza produsele finite, cei

de la ambalare le aşezau ordonat în cutii, iar cutile, acestea urmau să fie transportate mai departe în vederea livrării.

Zona aceasta era prăfuită, mirosind a păr de cal uscat care-ţi ataca nările. La aceasta se adăugau şi rămăşiţele perilor care se înălţau în jurul picioarelor lucrătorilor. Ei îşi iubeau munca şi de multe ori sunetul unei melodiii se împletea cu zgomotul lucrului.

Cealaltă parte a anexelor era mult mai curată, cu stivele de cutii înalte care urcau până sus şi cu sectoare aparţinând altor fabrici, cât şi familiei Hammond, toate etichetate şi pregătite pentru livrare; cele patru vagoane, aflate afară, într-un şir ordonat, aşteptau să fie încărcate.

Oricum, în ultimele zile, fuseseră doar două vagoane care stătuseră în aşteptare, celelalte două staţionând ceva mai departe în curte. Zvonurile circulaseră rapid şi starea de spirit a lucrătorilor îngrijoraţi devenise apăsătoare.

Din biroul lui aflat la capătul fabricii, Luke urmărea cum angajaţii se adună în curtea din faţă.

– Sunt abătuţi, îi spuse el secretarului. Bătrânul Thomas, cu faţa sa rumenă de irlandez, stătea aplecat asupra registrelor contabile şi numai câteva smocuri de păr se zăreau din capul lui chel.

Luke avea aproape cincizeci de angajaţi şi, văzându-i adunaţi la un loc în clipa aceea, se simţea copleşit de mândrie, dar şi neliniştit.

– Sunt oameni de treabă, îi spuse el secretarului.

– Aşa e dle Hammond. Umezindu-şi creionul, Thomas scrise încă ceva în registrul său.

– Probabil că oamenii se vor întreba de ce i-am convocat. De data asta, Thomas ridică privirea.

– Da, aşa vor face. Bătrânul lucrase înainte cu tatăl lui şi

era un om loial şi de încredere, care ştia tot ce trebuia ştiut în privinţa afacerii Hammond.

Privind într-o parte, Luke surâse.

– Eşti scump la vorbă, Thomas.

Thomas oftă adânc.

– Da, aşa sunt, domnule Hammond.

Conştient de faptul că angajaţii se adunaseră cu toţii şi aşteptau, Luke îşi îndreptă cravata şi îşi încheie nasturii jachetei.

– Mai bine le spun de ce i-am convocat.

Jos, atmosfera era una tensionată. Unii se aşteptau ca la sfârşitul zilei să fie concediaţi, în vreme ce alţii se rugau să li se asigure încă vreo câţiva ani de muncă înainte de a fi „duşi la păscut."

– Vine! Cu sufletul la gură, oamenii urmăriră înaintarea lui Luke în vreme ce acesta cobora pe scară.

– Dacă e să mă dea afară, mai bine mătur străzile decât să stau închis în magazin, cu toate că e un loc drăguţ şi destul de spaţios. Dave Atkinson spera din tot sufletul că îşi va putea găsi un loc de muncă în aer liber.

– Eu am şaizeci şi doi de ani, spuse un altul. Ce om cu capul pe umeri mă va angaja pe mine la vârsta pe care o am?

– Bărbatul cu faţa rumenă aflat în faţă se întoarse. A sosit!

Când şuşoteala luă sfârşit şi lucrătorii îşi îndreptară atenţia asupra lui, Luke le dezvălui motivul pentru care se aflau acolo.

– Mai întâi, vreau să vă mulţumesc tuturor pentru loialitatea de care aţi dat dovadă şi pentru faptul că aţi manifestat ataşament faţă de această companie...

– Drăcia naibii! Întorcându-se pe jumătate spre Dave, şoferul cu faţa rumenă şopti: Am impresia că asta seamănă puţin a final.

– Dave arătă către Luke.

– Mai bine să ascultăm ce are el de spus.

Luke continuă:

– V-aş fi spus mai demult, dar am fost nevoit să aştept ca să fiu sigur.

După ce aminti de întâlnirile nesfârşite şi de frustrările din ultimele săptămâni, făcu o scurtă pauză, încercând să găsească cuvintele cele mai potrivite.

– A trebuit să port nişte discuţii dificile în ultimele săptămâni şi recunosc că la un moment dat am fost în pragul disperării. Dar în final am reuşit să rezolvăm problemele şi acum vă pot spune că viitorul arată bine şi că noi suntem pe cale să ne extindem. Anexele vor avea dimensiuni duble, iar numărul vagoanelor va creşte la opt – cele vechi mergând două câte două, până ce vom reuşi să le schimbăm pe toate cu altele noi-nouţe.

Urmărit cu atenţie de angajaţi, el continuă:

– Toate acestea necesită timp, dar aşa cum puteţi vedea, două dintre vagoane au fost deja puse deoparte pentru un cumpărător. Am încheiat două contracte pe termen lung cu două mari companii care au sediul principal în Birmingham, şi sperăm să-l definitivăm şi pe celălalt aflat în pregătire.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

Strângând pumnul, Luke lovi aerul.

– Asta e, oameni buni! DAŢI-I BĂTAIE!

Vocea lui fu acoperită de cel mai puternic chiot care se auzise vreodată în curtea aceea.

– DUMNEZEU SĂ TE BINECUVÂNTEZE, FIULE! Şoferul cu faţa rumenă sărea în aer, ţinând pumnii strânşi şi având ochii plini de lacrimi.

– Toţi am crezut că vom fi concediaţi!

Lacrimile se transformară în hohote de râs, iar Luke li

se alătură, în timp ce felicitările soseau din toate părţile. Era profund mişcat de loialitatea acestor oameni simpli.

– Acum apucaţi-vă de lucru, le zise el şi, surâzând, satisfăcut de realizarea sa considerabilă, Luke reveni în biroul său.

– Aceşti oameni cumsecade au contribuit la prosperitatea companiei, îi spuse el bătrânului irlandez.

– Mda, asta au făcut, domnule Hammond. Thomas se întrebă ce ar fi spus tatăl lui Luke despre evenimentul care tocmai avusese loc, fiindcă în întreaga sa carieră nu mai fusese niciodată martorul unei manifestări de devotament atât de impresionante.

– Dacă nu vă supăraţi cumva pe mine pentru îndrăzneala mea, domnule Hammond, cred că aţi uitat un lucru.

– Oh? Întorcându-se de la fereastra de unde îi urmărea pe angajaţii săi bine dispuşi, el întrebă:

– Despre ce e vorba, Thomas?

Thomas îşi scoase ochelarii, aşa cum făcea de obicei când se pregătea să spună ceva important.

– S-ar putea ca oamenii să fi contribuit la dezvoltarea afacerii, aşa cum aţi afirmat dumneavoastră. Dar nu încape nicio îndoială că dumneavoastră i-aţi inspirat.

După ce îşi spuse părerea, el surâse vag, ştergându-şi discret o lacrimă, ca apoi să-şi vadă mai departe de treburile sale.

Ceva mai târziu, Luke îşi observă cu discreţie lucrătorii, care păreau mulţumiţi la locul lor de muncă. Se întrebă ce părere ar fi avut tatăl său despre noua întorsătură pe care o luaseră evenimentele. O umbră de regret apăru pe chipul lui la gândul că nu avea un fiu căruia să-i lase afacerea. Poate că nu-i fusese scris să aibă un copil, iar acum se părea că e prea târziu.

Gândurile lui se îndreptară către Sylvia.

De ce se dăruise ea unui bărbat ca Arnold Stratton? O dezamăgise el oare ca soţ? Muncise prea mult pentru a pune pe picioare afacerea, iar ulterior făcuse mari eforturi ca s-o menţină pe linia de plutire. Oare ea se simţise singură? Oare vina îi aparţinea lui? El se întrebase de multe ori lucrul acesta.

Şi totuşi, atunci când privea înapoi, nu i se părea că ea ar fi fost nefericită sau că s-ar fi simţit singură. La vremea aceea, ea avea o mulţime de prieteni; toţi aceştia o părăsiseră în momentul în care avea mai multă nevoie de ei.

Ea fusese o femeie ocupată şi împlinită care îşi trăia viaţa din plin. El avusese grijă să petreacă împreună o mare parte din timp. Din ziua în care o cunoscuse, el o iubise din toată inima, crezând că şi ea îi împărtăşea sentimentele.

Şi cu toate astea, ea simţise nevoia să plece în căutarea unui bărbat precum Arnold Stratton. Era un gând sumbru. Oare ea nu-l iubise niciodată cu adevărat? Tânjise ea oare în secret după o satisfacţie cu mult mai puternică pe care el nu i-o putea oferi?

Iar acum, când ei doi nu mai făceau dragoste, nu avea să mai existe niciodată un copil, ea însăşi fiind asemenea unui copil: neajutorată, înspăimântată. Era înconjurată de două persoane cărora le păsa cu adevărat de ea: el şi devotata Edna. Dar, dincolo de faptul că ei ar fi făcut orice pentru ea, ei nu puteau să împlinească miracolul după care tânjea Sylvia.

Cu ochii minţii, el reuşi să vadă tabloul pe care i-l făcuse soţiei sale. În pictura aceea el surprinsese frumuseţea şi seninătatea ei. Dacă ar fi pictat-o acum, teama şi nebunia, fie ele şi într-o formă uşoară, s-ar fi oglindit în ochii ei, sluţindu-i frumuseţea. Arnold Stratton a făcut asta, iar acum el se află în închisoare din cauza suferinţei pe care i-o provocase Sylviei. Şi pe bună dreptate!

Sentimentul de tristeţe se transformă într-o furie rece. Dacă ar putea pune mâna pe nemernicul acela, el l-ar face să plătească pentru fiecare minut pe care acesta îl petrecuse în compania Sylviei. Şi-i imagină în pat, goi, şi simţi că mintea o lua razna.

Stratton se afla acolo unde-i era locul. Lunga perioadă de detenţie era o pedeapsă mult prea mică pentru ceea ce făcuse monstrul acela.

Gândurile lui se îndreptară către un alt tablou, ascuns departe, în sanctuarul lui. Era vorba de tabloul unei alte tinere femei. O femeie care avea o privire ghiduşă şi cel mai strălucitor şi cuceritor zâmbet.

O femeie care nu poseda acelaşi gen de frumuseţe ca al soţiei lui, dar avea acel ceva pe care el nu-l putea defini cu uşurinţă.

Ea era vie! Ori de câte ori arunca o privire în direcţia picturii, aceasta îl făcea să zâmbească. Esenţa ei era evidentă. I se citea în ochi, iar imaginea ei persista în mintea lui.

Gândindu-se la ea în clipa asta, el zâmbi înduioşat.

– Amy, murmură el.

Numele ei pe buzele lui era asemenea unui cântec.

Partea a II-a

Mai 1933

Copilul

7

Deci, ai zărit-o totuşi? Cu toate că părea destul de inofensivă, Alice era una dintre acele femei cărora le făcea plăcere suferinţa altei persoane.

Amy care tocmai împacheta două bucăţi de şuncă îşi ridică privirea.

– Despre cine vorbeşti acum? Ştia că lui Alice îi plăcea să bârfească.

– Despre femeia care tocmai s-a mutat, cea de la uşa de alături de mine. Aplecându-se, ea şopti cu voce răguşită: E foarte ciudat ca o femeie să se mute în casă nouă la miezul nopţii, nu crezi?

– Poate că lucrează până târziu. Marie îşi făcu apariţia din încăperea aflată în spate la timp pentru a surprinde remarca lui Alice.

– Din câte am auzit, biata femeie a sosit cu bagajul la ora nouă şi jumătate. Mi-ar fi greu să-i spun „miezul nopţii."

– Ei bine, eu aş face-o, i-o întoarse Alice. Eu mă duc la culcare la ora nouă şi nu-mi prea place să fiu trezită de nişte uşi care se trântesc. Cât despre „bagaj" poţi să-ţi spun că tot ce avea cu ea, era un bebeluş în braţe şi o valiză care nu era mai mare decât sacoşa asta de cumpărături! Ţinându-şi sacoşa din pânză ridicată, ea adăugă: Spuneţi-mi că nu e ceva suspect – să soseşti la ora nouă şi jumătate a unei seri, cu o valiză

minusculă şi cu un copil în braţe. Punându-şi sacoşa pe tejghea, ea îşi încrucişă braţele dolofane, aşteptând un răspuns. Ei?

Amy gândea la unison cu mama ei.

– Nu ar fi avut nevoie de prea multe, nu?

– Oh, şi de ce, mă rog?

Amy ridică din umeri.

– Ei bine, vreau să spun...casa e complet mobilată, nu-i aşa? Mac Robinson nu a vândut-o. După toate aparenţele, el are de gând să se întoarcă din Scoţia la un moment dat şi din câte mi-a spus mie, a lăsat totul intact în eventualitatea închirierii. Tacâmuri, veselă, mobilier şi alte lucruri de felul acesta. Are până şi alternuturi noi pe paturi.

– Şi? Alice nu părea impresionată. Asta nu schimbă nimic. Chiar dacă Mac Robinson a lăsat aşternuturi şi prosoape, voi credeţi că o mamă şi un copil nu au nevoie decât de hainele de pe ei? Pentru că din câte pot spune, după ce m-am uitat pe fereastră, cam asta e tot ce şi-au luat cu ei.

Brusc interesată, Marie se rezemă de tejghea.

– Mda, în fine, dacă aşa stau lucrurile, ea merită compasiunea mea. Mie mi se pare că biata femeie e lipsită de noroc.

Amy era curioasă.

– Cum arată ea?

– În fine, nu aş spune că are ceva special. Cu o voce puternică, Alice o descrise în detaliu: O femeie scundă, cu o faţă îngustă şi un păr de un roşu-metalic. Nu pare să fie culoarea ei naturală. În plus, pare puţin cam tolomacă, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Îndreptându-şi umerii, ea adăugă înciudată: Ţineţi minte, una peste alta, ea nu arată rău.

Amy îşi făcuse o idee despre noua vecină şi se simţea abătută.

– Nu cred că ar trebui să vorbim despre ea în aceşti termeni. Întinzându-se spre partea superioară a raftului, ea rearanjă cutiile cu detergent Omo. Cred că ar trebui să o acceptăm aşa cum este şi să ne vedem de treburile noastre.

– Tot asta aş spune şi eu, copilă. Tăind o bucată mică de unt, Marie o împachetă cu grijă înainte să o aşeze pe tejghea. Poftim, Alice.. Umezindu-şi creionul, ea făcu totalul pe un carneţel. Costă o liră şi nouă pence.

– Hmm!

Alice plăti repede şi, după ce îşi puse alimentele în sacoşă, se îndreptă spre uşă, nu înainte de a le adresa o avertizare de rămas bun:

– Ar trebui să fiţi atente cu cine vă împrieteniţi. Ea aruncă o privire precautã în direcţia uşii. După părerea mea, oamenii de felul ei ar trebui să fie supravegheaţi. Femeia asta are ceva extrem de dubios, le avertiză ea. Am spus-o şi-o repet, orice persoană, care se mută la o oră tîrzie din noapte, cu un copil după ea şi doar cu câteva lucruşoare, are ceva de ascuns.

Acum că terminase ce avea de spus, ea ieşi afară.

În clipa aceea, Bob Ainsworth păşi înăuntru împiedicându-se.

– Fir-ar să fie! chicoti el. După cum merge pe stradă, ai zice că i-au luat foc chiloţeii. Bărbat la şaptezeci de ani, el părea că se chirceşte pe zi ce trece.

Marie şi Amy pufniră în râs.

– 'neaţa, Bob. Marie căuta deja sub tejghea. Doreşti tampoane, nu?

– Mdaa.. numai dacă nu ai ceva mai apetisant de oferit unui om sărman şi singur ca mine?

– La ce te-ai gândit? De parcă nu ar fi ştiut. Marie avusese zilnic această conversaţie cu el, chiar din momentul în care deschisese magazinul.

El îşi linse buzele.

– În fine, fiindcă tot ai întrebat, nu ai cumva vreo tinerică sub tejghea? Apetisantă şi veselă, dornică să facă fericit un bătrânel.

– Ne pare rău, Bob, azi nu avem tinerele... cu excepţia celor de faţă, desigur. Ea îl avertiză pe un ton ceva mai serios: Ar trebui să fii atent. Ştii ce se întâmplă cu persoanele în vârstă care-şi aduc acasă fetişcane.

Ruşinat, el clarifică situaţia:

– Poţi să zici ce vrei, s-ar putea întâmpla un singur lucru, şi anume ca eu şi ea să ne simţim bine împreună.

Marie insistă:

– Ştiu că asta s-a întâmplat de multe ori. Un bătrân aduce în casa lui o fată tânără şi, înainte să-ţi dai seama, ea îşi bagă picioarele sub masă, iar el ajunge în stradă, fără un acoperiş deasupra capului şi fără un ban.

Văduvul rânji nesigur:

– Crezi că sunt suficient de bleg ca să permit una ca asta?

– Eşti pe picioarele tale, Bob, şi din câte spui întruna, ai primi o tânără cu braţele deschise, zise Marie cu blândeţe. Dar gândeşte-te. Orice femeie tânără îşi va dori un bărbat de vârsta ei. În afara cazului în care, desigur, e în aşteptarea vreunui bleg, a unui bătrânel nebun spre care să-şi poată flutura genele, înainte să-l zăpăcească şi să plece cu tot avutul lui.

Lui Bob îi trebui un minut pentru a chibzui asupra spuselor ei şi atunci când vorbi, din vocea lui răzbătea panica.

– Nu m-ai auzit bine, copilo. Eu nu am spus niciodată... El clătină atât de tare din cap, încât ochii aproape că-i ieşiră din orbite. Nu ştiu ce ai crezut că am vrut să spun, dar ai

înţeles greşit. M-am gândit că n-ar strica să am şi eu puţină companie, asta e tot.

Pentru a salva aparenţele, Marie îi cântă în strună:

– Oh, Bob, îmi pare rău, zise ea, căindu-se. Probabil că am înţeles greşit.

– Daaa, ai înţeles al naibii de greşit. Clocotind de indignare, el îi spuse: Dă-mi tampoanele mele şi voi pleca. Şi pe viitor, ai grijă ce spui... eu sunt un stâlp al societăţii şi mereu am fost aşa.

O clipă mai târziu, ţinând strâns nepreţuitul său sul de tampoane, el ieşi din magazin, lăsând-o pe Marie nespus de tăcută şi pe Amy râzând uşor, cu toate că în momentul în care o surprinse pe Marie căzută pe gânduri, ea se întrebă dacă mama ei nu regreta deja vorbele aspre pe care i le adresase bătrânului.

Amy o întrebă:

– De ce ai făcut asta?

– Ce să fac? Marie părea neliniştită. Nu am „făcut“ nimic.

– Auu! Las-o baltă, mami, o admonestă Amy. L-ai speriat de moarte.

– Mă bucur că am făcut-o! zise ea cu asprime. Oricum, o merită!

Amy nu putea fi de acord.

– Îl ştii pe Bob, îi replică Amy. E puţin cam visător. Dacă o femeie s-ar da la el, ar fugi mâncând pământul.

– S-ar putea să ai dreptate, admise Marie. Poate că am fost puţin prea dură cu ea. Vocea ei deveni ceva mai blândă. Ah, uite ce e, fetiţo. A fost pentru binele lui. Bob e un tip extraordinar care a muncit din greu toată viaţa lui. A avut parte de cinzeci de ani de căsnicie fericită alături de o femeie cumsecade şi, pentru majoritatea bărbaţilor, asta ar fi fost de-ajuns. Probabil că are şaptezeci şi cinci de ani, dacă va

apuca ziua aceea, şi iată-l, visând la o tinerică ce n-ar ezita să-l jefuiască de toate bunurile lăsându-l pe drumuri.

– Dar tu nu ştii lucrul acesta. Amy nu o mai văzuse niciodată pe mama sa atât de agitată. Şi cred că nu te superi pe mine fiindcă o spun, mami, dar tu nu eşti genul de om care se amestecă în vieţile altora.

Marie tăcu o vreme înainte de a mărturisi cu voce scăzută.

– Ştiu foarte bine despre ce vorbesc, fetiţo. Nu am mai pomenit niciodată despre asta, dar după doi ani de la moartea bunicii tale... a mamei mele... ea se opri o clipă... tatăl meu se simţea nespus de singur. Era încă un bărbat cu o înfăţişare plăcută, cu o casă pusă la punct şi cu câţiva şilingi la bancă. După o vreme, a făcut exact ceea ce bătrânul Bob e în pericol să înfăptuiască. Când o tinerică şi-a înălţat pălăria către el, el a fost flatat. A dat uitării bunul-simţ şi a luat-o la el acasă.

Amy era uimită.

– Ce s-a întâmplat?

Bunicul tău o adora, dar pentru ea nu era de ajuns. L-a făcut să joace un dans tare vesel, îţi garantez! Eu şi tatăl tău am încercat să-l convingem să scape de ea, înainte să-l ruineze definitiv. Dar nu voia să asculte. Până ce într-o noapte, când ea a crezut că el a adormit, a prins-o scotocindu-i prin portofel.

– El şi-a dat seama cât de prost fusese şi a aruncat-o în stradă, de unde venise. Dar nu înainte ca ea să-i cheltuiască fiecare bănuţ şi să-i vândă multe din lucrurile de valoare pe care el le păstra ascunse prin dulapuri.

Marie clătină cu tristeţe din cap.

– El nu le-a mai văzut niciodată, şi nici pe ea.

Amy era îngrozită.

– De ce nu mi-ai spus până acum?

Marie explică:

– La vremea aceea, tu aveai doar câteva luni, şi când te-ai făcut mai mare, nu avea niciun rost să mai dezgropăm. Aşa am decis împreună cu tatăl tău. Nu e mare scofală să te arunci de pe acoperişuri, nu? Eu una, nu vreau ca oamenii să ştie ce bătrânel prostuţ şi nebun a fost bunicul tău.

Ea chicoti scurt.

– Numai Dumnezeu ştie ce i-a spus bunica ta în momentul când el a ajuns acolo, sus. Ea îşi roti ochii către cer.

Amy înţelese cum stăteau lucrurile.

– Oh, mamă, mi-aş fi dorit să-i cunosc pe bunicii mei.

– Îi cunoşti, fetiţo, îi reaminti Marie. Ai fotografii cu ei, iar eu ţi-am povestit tot ce ştiu, aşa că îi cunoşti aproape la fel de bine ca şi mine. Ea reflectă cu voce tare. Iar acum cunoşti micul şi murdarul secret pe care l-am păstrat în toţi anii aceştia.

– Şi va rămîne un „secret," promise Amy.

– Şi-mi pare rău că l-am speriat pe bătrânul Bob. Ea arătă cu degetul mare spre uşă. Dar el calcă pe un teren periculos dacă se uită după o femeie tânără, care are aripi. Trebuia să-i dau un mic avertisment.

– Ai făcut bine, mami. Având în vedere ceea ce tocmai îi povestise, Amy o aprobă. Mi-ar plăcea să văd că-şi găseşte o femeie cumsecade...amândurora ne-ar plăcea. Dar poate că ceea ce i-ai spus o să-l determine să se gândească de două ori înainte de a comite vreo nebunie.

Clienţii sosiră şi plecară, şi mai rămase doar o oră până la sfârşitul programului, ceea ce le permise celor două femei să-şi tragă puţin sufletul.

Apoi Amy se apucă să reumple rafturile, iar Marie se

duse în încăperea din spate pentru a pregăti câte o ceaşcă de ceai pentru fiecare dintre ele.

– Am adus două felioare de prăjitură, zise Marie, cu zâmbetul pe buze.

– Exact ce-a recomandat doctorul.

Trăgând un scaun, Amy se aşeză la tejghea, lângă mama ei.

– După ce ne bem ceaiul, tu poţi să începi să faci casa, în timp ce eu voi termina de umplut rafturile.

– E o idee bună. Mă îndoiesc că în momentul acesta vom mai avea alţi clienţi. Nu putem închide magazinul aşa, pentru orice eventualitate, dar putem să ne bucurăm un minut-două de o pauză bine meritată.

Nici nu apucaseră bine să se înfrupte din gustări, că uşa din faţă se deschise şi înăuntru păşi o femeie care ţinea de mână un copil.

Imediat, din pricina înfăţişării ei, atât Amy, cât şi mama sa se gândiră că aceasta ar putea fi noua vecină de care se plânsese Alice. Părea să aibă în jur de treizeci şi cinci de ani şi era la capătul puterilor. Dacă, aşa cum pretinsese Alice, hainele de pe ei reprezentau tot ceea ce aveau, atunci atât femeia, cât şi copilul se aflau într-o situaţie deplorabilă.

În timp ce Marie se întoarse cu tava la bucătărie, împreună cu o prăjitură mâncată doar pe jumătate, Amy i se adresă copilului, o fiinţă micuţă cu un păr blond şi zburlit şi cu un chip ca de înger.

– Bună. Cum te cheamă?

Aplecându-se, pentru a-l ciupi pe băieţel de bărbie, fu dezamăgită în clipa în care el se retrase, ascunzându-se după fusta mamei sale.

– Îl cheamă Johnny. Înlănţuind cu braţul umerii lui

micuţi, femeia explică: N-o să-ţi răspundă. El nu vorbeşte cu nimeni în afară de mine.

Amy zâmbi către copilul care abia învăţase să meargă.

– E tare drăgălaş. Cu toate acestea se gândi că băieţelul ar trebui să se mai îngraşe puţin.

– Ce vârstă are?

– În iulie face trei ani. O bună bucată de vreme, nu va trebui să mă gândesc să-l dau la şcoală.

– Avem o şcoală bună în zonă, o informă Amy. Din câte mi-au spus clienţii, copiii lor s-au acomodat perfect.

– Nu mă interesează ceea ce ar putea spune alţii, o informă femeia pe Amy.

Temându-se să nu fi depăşit cumva limita, Amy se scuză:

– Îmi pare rău. Eu încercam doar să dau o mână de ajutor.

– Ei bine, nu e nevoie, mulţumesc. Spune-mi ce primesc în schimbul ăstora? Ea trânti pe tejgea o mână de monede.

Amy aruncă o privire în direcţia monedelor.

– Ce doriţi mai exact?

Împingând monedele către Amy, femeia întrebă:

Ajung pentru pâine, unt şi un sfert de litru de lapte?

Amy adună monedele.

– Aveţi mai mult decât suficient, zise ea, împingând înapoi spre ea două monde în valoare de jumătate de penny.

– Eşti sigură? Nu vreau pomană! declară clienta.

– Nu e pomană! Împingând din nou în direcţia femeii monedele de jumătate de penny, Amy adăugă pe un ton amabil: Acesta e restul dumneavoastră. Sunt într-adevăr suficienţi bani pentru ceea ce doriţi.

Femeia şi Amy se fixară una pe cealaltă şi în clipa aceea între ele se stabili un soi de înţelegere profundă.

– Mulţumesc. Femeia dădu din cap recunoscătoare.

Lui Amy îi luă numai un minut pentru a aduna cele câteva

produse, şi în timp ce femeia le punea într-o sacoşă, Amy observă privirea politicoasă a băiatului care era îndreptată spre borcanele cu bomboane. Nevrând să pară prea familiară față de băiețel, ea o întrebă pe femeie:

– E în regulă dacă îi ofer lui Johnny o bomboană?

– Şi cât mă va costa?

– Nu, vă rog... o să fie un mic cadou din partea mea pentru el. E o nimica toată.

Femeia se uită la băiat, iar acesta ridică privirea spre ea, zâmbindu-i.

– Bomboană, şopti el cu timiditate, cu ochi strălucitori.

– Bine, fiule. Dar n-aş vrea să facem un obicei din asta, adăugă ea către Amy.

Luând o bomboană din borcan, Amy o întinse în jos către băiețel.

– Poftim, Johnny.

Dar înainte ca băiatul să ia bomboana, Marie reveni şi femeia păru să intre în panică.

– E vremea să plecăm! Apucându-l pe Johnny de mână, îl împinse spre partea opusă a magazinului.

– Nu, mami, începu copilul să plângă, doamna mi-a dat o bomboană.

– Vă rog... o am aici. Traversând în fugă magazinul, Amy se postă în dreptul uşii. E doar o bomboană, insistă ea. Vă rog?

Din nou femeia mai în vârstă şi tânăra părură că se înțeleg una pe cealaltă, iar când femeia vorbi de data asta, o făcu cu recunoştință.

– Mulțumesc. Dar ar fi mai bine să mi-o dai mie. Eşti o străină. El nu se apropie niciodată de persoanele necunoscute.

În clipa în care băiețelul se retrase, ascunzându-se din

nou după fusta mamei, Amy se lăsă în jos, rămânând la distanță, dar în acelaşi timp surâzând către fața aceea oacheşă.

– Asta e pentru tine. Ia-o, Johnny. Întinzând bomboana, ea adăugă convingător: E cu lichior, bună şi tare, dar dacă nu-ți place asta, putem alege alta. Ce spui?

Încet, cu mişcări ezitante, băiatul veni mai în față, luând bomboana de la ea şi, spre uimirea tuturor, se înălță pe vârfuri şi o sărută pe Amy pe obraz, apoi fugi din nou la mămica sa, strângând cu putere bomboana în mână.

– Ei bine, n-aş fi crezut! Femeia părea sincer surprinsă. E prima dată când face aşa ceva. Se pare că te simpatizează. Acum, în timp ce zâmbea, îngrijorarea dispăru de pe chipul ei, iar ea păru cu zece ani mai tânără.

– Cum te numeşti?

– Amy.

– Ei bine, Amy, se pare că ai un stil propriu de a te înțelege cu copiii. Ai copii?

Amy scutură din cap.

– Nu, nu sunt căsătorită.

– Ai un iubit permanent, nu-i aşa?

– Nu, din păcate. Ea presupuse că bărbatul de marțea de la cafeneaua Tooley's nu se punea la socoteală. Se aştepta să-l vadă acolo şi în continuare, deşi se simțea frustrată că până acum, nu aflase nici măcar numele lui. Într-un fel asta uşura situația – el putea fi oricine, iar ea va descoperi că se gândeşte la el, punându-şi tot soiul de întrebări.

– Hmmm. Tot ce pot spune e că bărbații din părțile acestea trebuie să fie nişte proşti.

Amy pufni în râs.

– Întâmplarea face ca ei să nu fie interesați de persoana mea.

– De ce oare?

– Fiindcă nu sunt cea mai drăguță fată de pe aici. Amy nu-și făcuse niciodată iluzii în această privință.

– Nu știu cine ți-a spus asta, fiindcă mie mi se pare că arăți foarte bine. Dar asta nu înseamnă nimic, o liniști femeia. Frumusețea e doar exterioară și, oricum, după o vreme, ea începe să se ofilească. Ea flutură din deget. Ce se află în interior contează. Un bărbat poate pune ochii pe o fată frumoasă, dar când vine vremea să se așeze la casa lui, pentru a-și întemeia propria familie, caută ceva mai mult decât frumusețe. Caută un suflet bun și bun-simț – pe cineva care poate găti și cârpi, și care să-l mulțumească... dacă știi ce vreau să spun. O scurtă ridicare din sprâncene se dovedi cât se poate de grăitoare.

Întorcându-se către Marie, ea întrebă cu blândețe:

– Sunteți mama?

Marie făcu un pas în față.

– Așa este, și mă mândresc cu asta. Ea nu știa prea bine ce să creadă despre noua lor vecină.

– Aveți o fată bună.

– Știu asta dar, oricum, vă mulțumesc.

– Își istovește calitățile în magazinul ăsta.

– Știu și asta și cu toate că aveți perfectă dreptate, e de asemenea încăpățânată și hotărâtă. Când ia o decizie, nu te mai poți înțelege cu ea.

Femeia râse încântată.

– O fată pe placul meu. Aș îndrăzni să spun că îi veți duce dorul atunci când va veni un bărbat și o va înhăța. Vă asigur că așa se va întâmpla. Nu prea mai există multe tinere de treabă, dar ea pare a fi una cumsecade. Prin regiunea asta există și bărbați nemernici, ascultați ce vă spun eu!

Amy se gândi că ea vorbise, ca și cum ar fi întâlnit deja câțiva.

– Sunt convinsă că există, încuviință ea, dar nu-i veți găsi prin părțile astea.

– Chiar așa?

Aruncându-le fiecăreia câte-o privire precaută, noua venită declară pe un ton ferm:

– Cred că am terminat ce am avut de spus.

Luându-l pe Johnny de mână, ea deschise ușa și tocmai se pregătea să treacă dincolo de ea, când simți o smucitură. Privind în jos, observă cum băiețelul se răsucise pentru a-i zâmbi lui Amy.

– La revedere, Johnny. Ea îi făcu cu ochiul afectuos.

Zâmbind la rândul ei către Amy, femeia mișcă din cap în semn de apreciere.

– Vă mulțumesc.

După plecarea lor, Marie veni mai aproape.

– Puștiul părea fermecat de tine, zise ea. E un copil atât de timid... abia dacă a scos o vorbă. Crezi că e retardat?

Amy clătină din cap.

– Nu. Asta își imaginase și ea la început, dar acum știa că nu era adevărat. Eu, pur și simplu, cred că e timid și că nu știe cum să se poarte cu cei din jur.

Marie reflectă.

– Cu toate astea, ea e ciudată.

Amy se simți obligată să o contrazică.

– Cred că e, pur și simplu, înfricoșată.

– Înfricoșată din ce pricină?

– Nu știu. Amy nu putea spune cu certitudine. Alice a pomenit ceva despre vreun bărbat care era alături de ei atunci când au sosit?

– Nu. N-a fost vorba despre niciun bărbat.

– Atunci unde se află el? Vreau să spun, trebuie să existe un bărbat pe undeva... un soţ. Probabil că băieţelul are un tată. Atunci, de ce nu e alături de ei?

– S-ar putea să fie văduvă. Sau poate că s-au despărţit, fetiţo. Se întâmplă uneori.

Amy se gândi la părinţii lui Daisy şi îşi spuse că poate ar fi mai bine ca doi oameni care nu ajung la o înţelegere, s-o pornească pe drumuri diferite.

– Pare ciudat totuşi – ca o femeie şi un copil să se mute într-o locuinţă fără a avea, în aparenţă, nimic care să le aparţină şi niciun bărbat alături. În concluzie, de unde vin? De ce nu au bagaje? Îi veni o idee. Mami?

– Da?

– Crezi că sunt fugari?

Marie chicoti.

– Măiculiţă! Ce imaginaţie ai. De ce Dumnezeu să fie „fugari“?

– Nu ştiu, dar cred că ceva nu e în regulă. Pentru binele amândurora, Amy spera ca cei doi să nu fie implicaţi în vreun bucluc.

Marie puse capăt conversaţiei.

– Nu spuneai că Daisy are să treacă pe aici?

– Oh, da! Cu gândul la femeie şi copil, Amy aproape că uitase. Mi-a promis că mă va ajuta să-mi cos perdelele cele noi.

– Iar eu trebuie să pregătesc cina. Tatăl tău e acasă în seara asta şi probabil că moare de foame. Aşa că, fata mea, scoateţi-o din minte pe noua noastră vecină, fiindcă avem treabă. Marie observă rafturile pe jumătate golite. Mai bine umple la loc rafturile şi consideră că ai încheiat ziua.

Şi asta au şi făcut; dar oricât s-ar fi străduit să-i dea uitării

pe cei doi, Amy nu se putea abţine să nu se gândească tot timpul la femeie şi la copil.

Exista ceva în privinţa lor care o neliniştea.

Mai era poate una dintre cele mai frumoase perioade ale anului, reflectă Luke în timp ce se îndrepta cu maşina spre cabana sa. Frunzele copacilor erau de un verde strălucitor şi delicat, iar trilurile mierlelor se auzeau la tot pasul. Razele soarelui atenuau asprimea văilor din partea de nord a Blackburnului, astfel că zona rurală părea să-l întâmpine cu un zâmbet larg.

Deasupra drumului care ducea spre cabană, pâlcul de copaci nu era suficient de des pentru a împiedica pătrunderea razelor de soare ce cădeau pieziş, precum lumina unor reflectoare, de-a curmezişul potecii.

Un iepure dolofan alergă spre partea frontală a maşinii, apoi sări într-o scorbură, precum o săgeată de culoare albă. Puii de iepure cu blăniţă moale păşteau iarba mică de pe marginea drumului fără să ia în seamă automobilul lui Luke.

În clipa în care ajunse la cabană, Luke deschise larg toate ferestrele, pentru a lăsa să pătrundă înăuntru aerul proaspăt şi călduţ precum şi lumina excepţională a zilei. Avea condiţii excelente pentru pictat; de aceea, sosise la cabană deosebit de devreme, uitând de atracţiile de la Tooley's Café. Intenţiona să termine portretul lui Amy înainte de a reveni în Blackburn, ştiind că în timpul iernii întâmpina dificultăţi din pricina luminii insuficiente.

El aranjase lemnele de foc pe grătar, săptămâna trecută, înainte să plece, iar acum le aprinse cu un chibrit. Apoi se îndreptă spre dulap pentru a lua şevaletul pe care îl aşeză lângă fereastră.

Ca de obicei, nu dezveli imediat pânza, continuând să o

ţină acoperită, în vreme ce gândurile îi zburară către Amy, aşa cum o văzuse marţea trecută la Tooley's.

Ea părea fericită, ceva mai încrezătoare, şi se remarca prin blândeţe. Spre deosebire de prietena ei, Daisy, Amy nu era îndrăzneaţă şi obraznică, iar Luke se simţea irezistibil atras de gingăşia ei. El se concentră asupra chipului ei, exact aşa cum şi-l amintea, încercând să surprindă siguranţa de sine pe care ea o manifesta. Apoi, el dezveli pânza, aşezând-o pe şevalet.

Da, da... aproape că reuşise s-o redea. O înălţare uşoară a colţului gurii ei, poate...

El se uită la portret preţ de câteva minute, până când îşi dădu seama că nu-l mai priveşte cu un ochi critic, ci mai degrabă cu adoraţie. Oh, Doamne, era superbă. Spera că redase imaginea adevăratei Amy, şi nu una asemănătoare ei.

Sprinţar gând, dar la urma urmei, zilele de marţi erau destinate visurilor, iar Luke îşi permise să se lase în voia lor, acum că portretul era aproape terminat.

Se duse să-şi ia vopselele şi pensulele din dulap, apoi se apucă de treabă.

Doar în secunda în care se opri pentru a-şi odihni braţul drept, îşi dădu seama că soarele se afla în clipa aceea cât se poate de sus. Se uită la ceas: trecuseră trei ceasuri petrecute într-o concentrare totală, fără ca el să fie conştient de lucrul acesta. Brusc, simţi că-i e sete şi îşi aminti că nu băuse absolut nimic de când sosise la cabană. Mai întâi, muie o cârpă în pârâu pe care o stoarse înainte de a acoperi cu ea vopselele desfăcute. Apoi umplu ibricul cu apă.

În secunda în care Luke se opri pe bancă, ţinând în mână ibricul plin, auzi un foşnet uşor care venea dinspre scorbură. Zărise cerbi în pădurile acelea, desigur, ori poate că era un iepure sau o pasăre care căuta crenguţele potrivite pentru a-şi

face cuibul. Luke se răsuci încet, pe jumătate cocoşat, uitându-se în spatele său, în direcţia de unde venise zgomotul.

În locul respectiv stătea un pui de căprioară cafeniu, de o frumuseţe greu de redat în cuvinte, cu ochi mari şi întunecaţi şi cu un năsuc catifelat. Luke rămase complet nemişcat – şi la fel făcu şi căprioara. Se priviră îndelung, dar tot nu se mişcară. Luke îşi îndreptă încet poziţia, sperând că animalul nu se va îndepărta. Dar în clipa în care el fu pe punctul să se ridice, ea mişcă din urechile ridicate, se răsuci cât se poate de calm - cel puţin aşa i se păru lui - şi o luă din nou la trap printre copaci, dispărând apoi din raza lui vizuală.

Luke pufni în râs, încântat de curiozitatea căprioarei. Pentru un animal sălbatic, era destul de îndrăzneaţă. Poate că ea avea să vină din nou în vizită, iar el o s-o ademenească mai aproape de cabană. În copilărie, asta fusese ambiţia lui pe perioada vacanţelor şcolare – să domesticească un cerb sălbatic chiar în aceste pădurici. Ei bine, acum va încerca din nou. Velvet, aşa o va chema, şi o va deprinde să mănânce chiar din palma lui. Zâmbi din pricina acestui gând năstruşnic, ridicând din umeri. În fine, de ce nu? Unele vise puteau deveni realitate, nu-i aşa?

Portretul lui Amy îl întâmpină de pe şevalet în momentul în care el reintră în cabană şi, de astă dată, îl privi cu alţi ochi. Brusc îşi dădu seama că acesta era terminat, că, dacă ar mai fi adăugat o trăsătură, ar fi stricat efectul obţinut.Rămase în picioare multă vreme, uitându-se fix la Amy – Amy a lui – în vreme ce soarele dădu ocol încăperii şi lumina din cabană se schimbă, iar surâsul lui Amy se întâlni cu al său.

O lună mai târziu, într-o frumoasă dimineaţă de iunie, Maureen Langton intră în magazin însoţită de fiul ei. În

prezent o clientă permanentă, ea se înţelegea cât se poate de bine atât cu Marie, cât şi cu Amy.

– Eşti sigură că nu te deranjează? o întrebă ea pe Amy. El nu va vrea să stea cu nimeni altcineva şi, aşa cum ţi-am spus, trebuie neapărat să rezolv treaba asta.

Amy o asigură că totul era în regulă.

– Nu-ţi face griji, Maureen. El m-ar putea ajuta să umplu rafturile. Având în vedere că în dimineaţa respectivă primiseră marfă, existau suficiente pachete care trebuiau stivuite.

– Mă voi întoarce aici peste două ore, promise Maureen. Îţi sunt profund recunoscătoare pentru gestul tău.

Îndrumându-l pe băieţel ceva mai în faţă, zâmbi văzând cu câtă uşurinţă se duce la Amy şi cum, în clipa în care îşi strecură mâna într-a ei, Amy îl trase mai aproape, ca şi cum ar fi vrut să-l protejeze. Ştiind cât de speriat şi nesigur era el în preajma altor oameni, Maureen fusese surprinsă de rapiditatea cu care se ataşase micuţul Johnny de Amy.

După toate necazurile prin care trecuseră, era reconfortant să ştie că ea şi fiul ei îşi descoperiseră o adevărată prietenă în această tânără cu suflet bun. Ea nu era absolutsigură în privinţa mamei lui Amy, Marie, deoarece, cu toate că ea părea prietenoasă şi manifesta interes faţă de ei, Maureen simţea o anume reţinere care o punea în gardă.

– Poţi întârzia cât vrei, îi zise Amy. El va fi în siguranţă aici, alături de noi.

– Dacă nu aş crede asta, răspunse Maureen, nu l-aş lăsa aici, cu tine.

Amy ajunsese să-l îndrăgească pe băieţel, şi deşi până atunci nu mai fusese rugată să aibă grijă de el, ardea de nerăbdare să-şi ofere serviciile.

– Te superi dacă-l duc în parc? întrebă ea. Am păstrat o bucată de pâine uscată ca să putem hrăni raţele.

– E în regulă, dar nu uita să-l ţii cât mai departe de apă! Deschizându-şi braţele către el, ea îl întrebă zâmbind:

– Ai de gând să-i dai mămicii tale o îmbrăţişare? Johnny alergă către ea şi fu ridicat cât se poate de sus, apoi îmbrăţişat cu putere, înainte de a fi încredinţat din nou lui Amy. O să ai mare grijă de el, nu? zise Maureen cu subînţeles. Acum, el e tot ce am.

Ştiind cât de singură era, Amy făcu un pas în faţă.

– Mă ai pe mine, pe mama mea, zise ea. Vom fi aici în clipa în care vei avea nevoie de noi.

Maureen dădu aprobator din cap.

– Sunteţi nişte oameni cumsecade. Mă pot considera norocoasă să vă am drept prieteni. Legarea unei prietenii era o experienţă absolut nouă pentru ea.

– Astăzi, arăţi senzaţional, dacă îmi dai voie să fac această remarcă. Amy observă cum părul scurt a lui Maureen strălucea. Îşi fardase buzele cu un roz pal, iar pomeţii obrajilor cu puţin roşu.

Cu toate că avea o croială neobişnuită, rochia drăguţă de culoare verde, confecţionată din bumbac, contrasta izbitor cu hainele de-a dreptul uzate pe care le purta ea de obicei.

– Rochia ţi se potriveşte de minune. Ar trebui să porţi mai des culoarea verde.

Îmbujorându-se la auzul complimentelor lui Amy, Maureen îi mărturisi în şoaptă.

– M-a costat două pence de la magazinul de bulendre. Aveau şi o jachetă micuţă care se potrivea cu ea, dar era încă două pence şi nu-mi prea puteam permite.

Amy veni repede cu oferta.

– Mi-ar plăcea să te ajut în privinţa asta.

– Nu, mulţumesc! Maureen Langdon era o femeie mândră. Dacă nu-mi pot permite, atunci nu o voi avea!

– Amy a noastră are dreptate. Venind din spate, tocmai la timp pentru a auzi ultima parte a conversaţiei, Marie fu de acord cu fiica ei. S-ar crede că ar trebui să porţi mai des culoarea verde.

Peste o clipă-două, simţindu-se în al nouălea cer, Maureen îşi luă la revedere de la ele.

– Două ore, zise ea. Apoi îl voi prelua din mâinile voastre.

– Poţi să stai cât vrei, îi zise Amy. Eu şi micul Johnny ne vom distra de minune, nu-i aşa, Johnny? Aplecându-se pentru a-l trage de nas, ea pufni în râs atunci când el se ridică şi făcu acelaşi gest.

După ce Maureen plecase, iar Johnny era ocupat cu reumplerea rafturilor, Marie îşi exprimă îngrijorarea pe un ton scăzut:

– Nu te ataşezi cam mult de puşti?

– Cum poţi să spui aşa ceva? Amy era descumpănită. Credeam că-ţi place de el.

– Ei bine, sigur că-mi place de el! Doar că noi încă nu ştim nimic despre copil şi despre mămica lui – de unde vin sau de ce au apărut aşa, de nicăieri. Ce se va întâmpla dacă vor pleca tot aşa?

– Nici să nu te gândeşti, mami, spuse Amy. Unde vrei să ajungi?

– Gândeşte-te la asta, fetiţo. Iată-te, ataşându-te din ce ce în ce mai mult de copil – şi să nu negi, fiindcă te-am văzut, cu nasul lipit de fereastră, în clipa când crezi că ei ar trebui să-şi facă apariţia. Aşa că, ce-ai zice dacă într-o după-amiază el s-ar afla aici şi, în clipa următoare, fără niciun avertisment prealabil, pleacă cât pot ei de repede?

– Dar nu vor pleca. Nu acum. În ultima vreme, Amy se

gândise destul de des la asta şi reuşise să se convingă că Maureen Langdon şi copilul vor sta în zonă pentru multă vreme de acum încolo. Acum s-au mutat aici, o contrazise ea. Însăşi Maureen a declarat că îi place să locuiască pe Derwent Street.

Cuprinsă de îngrijorare se întoarse pentru a-l privi pe Johnny care-şi făcea de lucru.

– Însă în cazul în care, din cine ştie ce motiv, vor fi obligaţi să plece pe nepusă masă, sunt convinsă că Maureen va păstra legătura.

Marie oftă.

– Nu vreau să suferi, fetiţo. Asta-i tot.

Amy o linişti în şoaptă pe mama sa:

– Nu ai de ce să-ţi faci griji. N-au să plece. Trebuie să observi doar cât de bine s-a întremat Johnny de când au venit pe Derwent Street. Şi Maureen la fel. Ai văzut cum era atunci când au sosit – nesigură, speriată chiar. Nu vor pleca. Acum s-au stabilit aici.

– Sper să ai dreptate, conchise Marie. Pentru binele tău.

Cu un tremur în voce, ea o avertiză drăgăstos:

– Maureen Langton avea dreptate într-o privinţă. Eşti o fată bună. Ai un suflet generos. Dar nu te ataşa prea mult de băiat. Ţine minte, copilă... cu cât iubeşti mai tare, cu atât poţi suferi mai mult.

– Oh, mami! Înlănţuindu-i gâtul cu braţele, ea o îmbrăţişă cu dragoste. Bine, mamă. O să ţin minte ce mi-ai spus, promise ea.

O clipă mai târziu, ea şi băiatul râdeau în hohote din cauza felului în care el amestecase toţi nasturii; mari, mici şi multicolori, toţi în acelaşi sertar.

De la oarecare distanţă, Marie se uită la ei, iar felul cum

acel băiețel drăgălaş ridică privirea către Amy, într-un gest plin de adorație, contribui la alimentarea temerilor ei.

În ciuda promisiunii lui Amy, era clar că ființele acestea două se ataşaseră foarte mult una de cealaltă.

După ce parcurse o distanță apreciabilă, Maureen se alătură celorlalți pasageri, care coborau din tramvai.

Mergând cu paşi repezi de-a lungul străzii, ea o luă după colț şi, chiar în fața ei, clădirea îi blocă drumul, pereții siniştri şi înalți ai acesteia stârnindu-i neliniştea.

Apropiindu-se de porțile înalte din fier, ea observă alte femei care se îndreptau, toate, în aceeaşi direcție.

– Detest călătoria asta afurisită! Femeia micuță cu ochii obosiți era cam de aceeaşi vârstă cu Maureen.Am venit aici în fiecare săptămână a ultimilor patru ani, şi nu se întrevede nicio perspectivă la orizont. Din câte îl cunosc pe omul ăsta scandalagiu, va fi la fel încă patru ani. Vorbind înainte, ea adăugă furioasă: El nu-şi iroseşte doar propria viață. E vorba şi ...de-a mea şi de-a copiilor. În final, noi suntem întotdeauna cei care plătim prețul!

Maureen dădu aprobator din cap. Ştia cum stăteau lucrurile.

Acum, apropiindu-se de porți, se pregăti pentru calvarul ce avea să urmeze.

– Uite-i. Serioşi, cu brațele încrucişate, cei doi ofițeri ai închisorii stăteau în aşteptare.

Cu cât se termină mai repede, cu atât mai bine, exclamă cel mai înalt de statură.

– Bieții nemernici, replică celălalt. Pentru ei lucrurile nu sunt chiar atât de simple.

– Fii atent ce spui, omule! Nu cumva ai lăsat-o mai moale?

– Pur şi simplu, îmbătrânesc.

În timp ce unul dintre ofițerii închisorii deschise poarta, colegul lui cercetă cu atenție şirul lung al vizitatorilor care trecură pe lângă el.

După ce ultimul dintre aceştia păşi înăuntru, amândoi îi urmară îndeaproape.

– Direct înainte, vă rog. După o rapidă, dar atentă cercetare a lucrurilor personale, vizitatorilor li se permise să intre, unul câte unul.

– Fără giugiuleli şi fără şoapte cu înțeles.

Uitându-se după claia binecunoscută de păr blond, Maureen se grăbi să se alăture soțului ei.

– Arnold...

– Oh, Maureen, nici nu ştii ce mult mă bucur să te văd! Umerii lați ai bărbatului erau uşor încovoiați, avea ochii trişti, iar în secunda aceea, vocea lui tremura din pricina unui regret profund: E ca şi cum aş fi stat o sută de ani în locul acesta, zise el. Nu-ți poți imagina cum număr minutele în aşteptarea sosirii tale.

Sub privirea vigilentă a ofițerului, ei îşi dădură o sărutare scurtă, fu însă o sărutare care măsura prăpastia dintre ei; o sărutare care avea aceeaşi semnificație pentru amândoi: „În ciuda a tot ce a fost, eu încă te mai iubesc."

– LUAȚI LOC! răsună vocea ofițerului, şi toată lumea care stătuse în picioare se aşeză rapid, inclusiv Maureen şi soțul ei.

Privind cu precauție înspre ofițer, el îi strânse mâna lui Maureen.

– Eşti bine?

– Destul de bine, sper. În tonul ei exista un soi de amărăciune, dar el, ori nu o sesiză, ori preferă să o ignore.

– Şi băiatul...e bine?

Zâmbetul fugar al lui Maureen îi încălzi inima.

– Johnny e cât se poate de bine, răspunse ea. Nici nu ştii cât de încrezător a devenit. Totul i se datorează lui Amy, reflectă ea cu mândrie.

Ochii bărbatului se luminară la auzul veştii.

– Ah, Maureen, ce veste minunată! Privirea i se îndreptă automat spre uşă. Unde l-ai lăsat?

– E cu Amy, tânăra de la magazinul din colţ. Ţi-aduci aminte că ţi-am povestit despre ea? Ar trebui să-i vezi împreună. E o bucurie să-i priveşti.

El stărui o clipă asupra vorbelor ei.

– Cum Dumnezeu a reuşit ea să străpungă platoşa lui, când nimeni altcineva nu a fost în stare? El ştia cât de dureros de timid fusese întotdeauna Johnny. Oricum, ce fel de om e Amy asta?

– Ţi-am spus deja. Are aproape douăzeci şi cinci de ani, cred.... nu e ceea ce ai putea numi o frumuseţe clasică, dar e destul de drăguţă, cu claia ei de păr des şi castaniu şi cu ochii aceia vioi.

– Eşti sigură că poţi avea încredere în ea în privinţa băiatului? întrebă el precaut.

– Absolut. Altfel nu i-l lăsam, ştii asta.

– Nu i-ai povestit despre mine, nu-i aşa?

– Nu.

– Nu trebe' să spui la nimeni.

– N-am s-o fac.

– Atunci când băiatul va merge în cele din urmă la şcoală, va avea de suferit dacă se va afla că tăticul lui e o pasăre închisă în colivie.

– Nu e nevoie să spui asta, Arnold, replică ea.

El îşi lăsă capul în jos. Când ridică privirea, avea lacrimi în ochi.

– N-am făcut-o eu, spuse el. Tu crezi într-adevăr asta, nu?

Ea dădu aprobator din cap. Sigur că Arnold nu făcuse nimic în mod intenţionat. Dar nu asta era ideea. Ea simţi că trebuie să spună ceva.

– Ei bine, cred că nu ai avut intenţia să faci ceva, Arnie. Dar erai cunoscut ca o persoană care se pierdea cu firea – care se lăsa dus de val. Dar te voi aştepta până când vei ieşi de aici, ştii asta.

El o luă de mână.

– Ce m-aş face fără tine, eh?

Ea chicoti.

– Te-ai destrăma, aş îndrăzni să spun.

Pe un ton serios, el îi declară:

– Te iubesc cu adevărat.

– Şi asta doar pentru că sunt destul de nebună ca să rămân alături de tine.

El clătină din cap.

– Nu. Din pricină că orice aş fi făcut şi cu oricâte femei m-am culcat, niciuna nu a fost ca tine!

– Asta nu înseamnă că-s proastă şi naivă.

– Nu, naivă nu. O femeie loială şi care a suferit mult, şi care şi-a ţinut jurămintele de la căsătorie. Nu ca mine şi ca acele femei uşuratice care m-au dus în paturile lor, fără ca soţii lor să o ştie.

– Spune-mi adevărul, întrebă ea calmă, le-ai iubit vreodată pe vreuna dintre ele?

– Niciodată!

– Nici măcar pe Sylvia Hammond?

– În primul rând nu pe ea.

– Ea te-a iubit?

– Dumnezeule, Maureen. O femeie ca aia! Ea nu ştie care e semnificaţia cuvântului „dragoste."

– Pari dezamăgit. Ceva din vocea lui, un regret sau un acces de furie, o făcu curioasă.

El alungă insinuarea ei printr-un răspuns vag.

– Femei ca ea sunt două la un penny, zise el. Nu se deosebea cu nimic de celelalte. Pur şi simplu, încă o femeie care căută puţină alinare.

Maureen văzuse fotografia în ziar şi avea propria ei opinie.

– Ea e stilată şi frumoasă...nu ca mine.

El îi mângâie uşor mâna.

– Tu eşti cum trebuie, murmură el, ea nu seamănă deloc cu tine. Stilată şi frumoasă poate, dar pe dinăuntru, nu are nimic de valoare. E doar o femeie lacomă şi egoistă, care nu e niciodată mulţumită de viaţa în stil mare pe care o duce, şi care nu se gândeşte niciodată la bărbatul acela cumsecade ce se speteşte muncind ca să-i ofere totul! Şi uită-te la tine! Ai rămas singură, să ai grijă de Johnny şi să te lupţi pentru a vă procura hrană pentru amândoi. Şi toate astea se întâmplă din cauza mea şi a escapadelor mele blestemate!

Maureen nu putu să-l contrazică în această privinţă.

– Sper că după toate astea, când vei ieşi, o să-ţi revizuieşti comportamentul.

El inspiră adânc, încercând să-şi reprime furia.

– Voi fi un bătrânel cu barba căruntă înainte să mă vezi ieşind de aici!

Maureen schimbă subiectul.

– E tragic ceea ce i s-a întâmplat ei. Ei spun că mintea ei a luat-o razna şi că nu o pot ajuta cu nimic. Ea se întrebase adesea: Oare ce a determinat-o să spună că tu ai făcut asta?

– Habar n-am. El părea la fel de răvăşit. Tot ce ştiu e că eram al naibii de potrivit.

– Chiar şi aşa, trebuie să încerci să nu te mai gândeşti la asta, altfel are să te scoată din minţi. Ei nu-i plăcu felul în care îşi strânse pumnul sprijinit de masă. Uită, Arnie. Te rog! Uită, pur şi simplu, totul.

– Nu pot să „uit totul"! De data asta el bătu în masă. Când îl voi găsi pe nenorocitul care mi-a înscenat asta, jur pe Dumnezeu că o să-l zgâlţâi bine de tot.

– Şşt! Apăsându-şi un deget deasupra buzelor, ea îl avertiză: Oţiţerul se uită la tine.

Într-o clipă ofiţerul fu lângă masă.

– În ordine, Stratton, ridică-te. ACUM!

Văzând cum era luat pe sus, Maureen se simţi cuprinsă de disperare.

– Doamne! Ce se va alege de noi?

Cu inima plină de tristeţe, ea le urmă pe soţii afară.

– Toţi pretind că sunt nevinovaţi, că au fost păcăliţi sau că altcineva a făcut-o în locul lor, ori că nu s-au putut abţine. În vreme ce se îndrepta către staţia de tramvai, aceeaşi femeie care o însoţise până aici, mergea acum în acelaşi ritm cu ea. Sunt vinovaţi cu toţii deşi neagă iar şi iar această responsabilitate, până în secunda în care frânghia se strânge în jurul gâturilor lor întinse!

– Nu, nu-i adevărat! Dându-şi seama că răbufnirea lui Anie fusese probabil auzită de toată lumea, Maureen protestă cu vehemenţă: Arnie al meu chiar a fost „păcălit", zise ea.

– Ooo, da? Atunci de ce e înăuntru?

Ruşinată, Maureen ezită. S-a făcut vinovat de faptul că a avut o aventură cu ea, dar el jură că nu a fost nimic serios. El spune că era pe punctul să termine cu ea, dar femeia devenise agitată... nu voia să pună capăt poveştii, înţelegi?

Mai târziu, în momentul în care a fost atacată, l-a desemnat pe el drept vinovat. El a declarat că nici măcar nu a fost cu ea în noaptea respectivă. Era plecat acasă la un coleg, ca să joace cărţi, dar colegul respectiv nu a vrut să fie amestecat în povestea asta, aşa că a negat faptul că Arnie ar fi fost vreodată acolo.

Femeia nu părea convinsă.

Tot ce pot să spun e că, în cazul în care omul tău a bătut-o pe femeia aceea până când a lăsat-o fără suflare, atunci el merită să stea acolo unde e. Se spune că s-ar putea ca ea să fie nebună precum un câine turbat – are crizele acelea înfiorătoare şi nu ştie ce face.

– Am auzit şi eu acelaşi lucru, dar cine ştie cât adevăr e în toate astea? i-o întoarse Maureen. Poate că ea nu e deloc bolnavă. Poate că ea vrea să atragă atenţia asupra ei, aşa cum fac copiii atunci când nu li se permite să facă ceea ce-şi doresc.

– Oh, e perfect adevărat! Femeia o opri pe Maureen. E soţia lui Luke Hammond, nu-i aşa?

– Exact.

– Ei bine, fratele meu lucrează la fabrica Hammomd şi mi-a spus ce se vorbeşte pe la fabrică – cum îl zăpăceşte ea uneori pe bietul ei soţ... e pe jumătate nebună, şi nu ştie ce face, aşa o descriu ei. Înainte de asta, îl urmărea la serviciu pe bietul om, se ducea de la unul la altul, întrebând unde e, cu cine e. Şi cu toate că se ştie că ea şi-a înşelat soţul, pe el nu l-ai auzi să spună ceva împotriva ei. Îi oferă ce e mai bun şi e mereu lângă ea, zi şi noapte... Aşa spun ei.

În scurt timp, tramvaiul opri dincolo de Corporation Park.

– Toată lumea coboară, strigă conductorul, iar doi bărbaţi coborâră.

Prin geam, Maureen aruncă o privire spre intrarea

parcului iar acolo, îi văzu pe Amy şi pe Johnnz care se îndreptau către lac.

– AŞTEPTAŢI! Luând-o la fugă pe pasarelă, ea îi spuse conductorului: Eu cobor aici. Omul îi aruncă o privire ironică.

– Credeam că mergeţi către strada Henry.

– Aşa e, recunoscu ea, însă acum m-am răzgândit.

– Noi nu facem rambursări, o admonestă el.

– Nu doresc nicio rambursare, replică ea. Vreau, pur şi simplu, să cobor aici, dacă nu aveţi nimic împotrivă?

– Atunci coboară, domniţă. Dându-se la o parte pentru a-i permite să coboare, el zise pe un ton vesel. Ai grijă să nu te rătăceşti, da?

Maureen flutură un deget.

– Fii atent cum te porţi. Ştiu exact unde mă duc.

Imediat ce coborî din tramvai, ea se îndepărtă cu paşi repezi, pornind-o pe aleea principală care ducea spre parc şi, cu paşi încă şi mai rapizi, se grăbi spre lac, către vârful dealului, acolo unde-i zărise pe Amy şi pe micuţul Johnny.

Drumul era lung, soarele se apropia de asfinţit, iar ea fu obligată să-şi domolească paşii.

Amy îl ţinu strâns pe Johnny.

– Ţii minte ce a spus mămica ta, îi zise ea. Trebuie să stai departe de apă. Se ştia că lacul era foarte adânc pe alocuri.

Băiatul o trase cu putere de mână.

– Raţe! Arătând cu cealaltă mână, el gesticulă către rucsacul lui Amy. Le e foame.

– Ai răbdare, râse ea. Nu se vor îndepărta în clipa când vor descoperi că e vorba despre mâncare.

Aşezând copilul pe bancă, Amy scoase pâinea şi, rupând-o în bucăţi mici, îi dădu un pumn plin.

– Haide, zise ea. Ține minte să stai în spate atunci când arunci și să mă ții de mână.

Amy îl ajută pe băiețel să arunce bucățelele de pâine.

Rațele înaintară cu viteză maximă, executând mișcări ample în apă în timp ce înotau în formație.

– Privește, Amy, privește! În clipa în care înghițiră și ultima bucățică de pâine, micul Johnny pufni în râs. Amy se simți nespus de încântată, auzindu-l.

– Se pare că cineva se distrează de minune. În vreme ce Maureen își făcea loc printre tufișuri, băiatul alergă în direcția ei. Maureen își deschise brațele spre el și, încă o dată, rămase surprinsă de schimbarea lui în ultimele săptămâni. Încrezător, el râdea cu ușurință, iar ochii lui străluceau exprimând bucuria de a trăi. Era un lucru minunat.

Îmbrățișându-l, ea îi zâmbi lui Amy care adunase toate lucrurile, iar acum se îndrepta către ea.

– Cred că s-a distrat, zise Maureen recunoscătoare. L-am auzit râzând imediat ce-am luat-o după colț.

– S-a distrat de minune, îi zise Amy. Am escaladat toate băncile, până la capătul lumii – am putut vedea tot Blackburn-ul și toate turlele bisericilor, apoi ne-am jucat de-a v-ați ascunselea prin grădini.

– Nu știu cum să-ți mulțumesc, zise Maureen, în timp ce mergeau de-a lungul aleii principale.

– Nu ai pentru ce să-mi mulțumești, zise Amy. M-am distrat de minune. Johnny e o companie foarte plăcută.

În vreme ce îl urmărea pe băiat sărind de-a lungul aleii, Maureen își simțea inima plină de recunoștință.

– Nici nu știi ce ai făcut pentru noi, îi zise ea lui Amy. A fost o vreme când am crezut că el nu va mai zâmbi niciodată. Era timid și nesigur, și trata cu suspiciune pe toată lumea. La un moment dat, nici măcar nu vorbea și era un adevărat chin

să-l fac să mănânce. Vocea îi tremură din pricina emoției. Niște zile cu adevărat întunecate. Ea privi spre locul în care băiatul se juca fericit. Și uită-te la el acum! Apucând-o pe Amy de mână, o privi cu ochi înlăcrimați. Mulțumesc nu e de-ajuns, murmură ea. Nici nu știi ce mult ne-ai schimbat viața.

Punându-și palma peste mâna femeii, Amy îi spuse că se bucura nespus pentru faptul că le fusese cât de cât de ajutor. Era un lucru curios, se gândi ea, cum femeia aceasta și băiețelul său își cuceriseră atât de repede un loc în inima ei.

Amy își dădu seama că în viețile lor se petrecuse ceva foarte grav, determinându-i să se stabilească în acest cartier. Și oare ce îl afectase pe băiețel atât de tare, încât ajunsese să se teamă de oameni?

În timp ce-și croiau drum de-a lungul aleii, Amy își adună tot curajul pentru a întreba:

– A survenit vreo întâmplare care l-a determinat pe Johnny să fie timid și să stea departe de ceilalți oameni?

Luată prin surprindere de întrebarea lui Amy, Maureen avu nevoie de câteva clipe de răgaz înainte de a răspunde.

– Nu prea știu. Ea învățase să mintă cu convingere. Totul era în ordine, dar la un moment dat s-a produs schimbarea.

Amy își dădu seama că ea nu spunea tot adevărul. În timp ce vorbea, Maureen privi într-o parte, ca și cum ai fi zis că îi era teamă să nu cumva să o audă și altcineva.

– Te simți bine, Maureen?

Maureen dădu aprobator din cap, dar pentru a nu o mai minți din nou pe Amy, ea preferă să păstreze tăcerea.

– Uite, Maureen, dacă vreodată vei avea nevoie de o prietenă, eu am să fiu aici pentru tine, îi spuse ea. Să nu uiți niciodată lucrul acesta.

Zgomotul era uşor, aproape imperceptibil, dar Amy avu senzaţia că aude un plânset liniştit.

– Aş vrea să am curajul de a mă încrede în tine, îi răspunse Maureen cu tristeţe, şi am într-adevăr nevoie de o prietenă.

– Atunci când eşti pregătită, o linişti Amy. Vreau să te ajut... dacă pot.

Îşi văzură mai departe de drum, acompaniate de cântecul păsărelelor şi de râsul sănătos al băiatului care se dădea de-a rostogolul pe iarbă.

Era o zi nespus de frumoasă, îşi zise Amy. Soarele fierbinte le aureola chipurile, iar aromele amestecate ale florilor le invadau nările. Ei merseră în tăcere încă o bucată de vreme, iar aerul acela de mister continua să plutească în jurul lor.

După o vreme, Amy rupse tăcerea.

– Probabil că ţi-e teamă să ai încredere în mine, îi spuse ea lui Maureen. Vreau să ştii că, indiferent ce mi-ai spune, voi şti să păstrez secretul.

Într-un moment de uitare, Maureen aproape că avu încredere în Amy. Însă imediat îi răsunară în minte vorbele lui Arnold: „Nu trebuie să povesteşti nimănui"! Iar curajul ei dispăru.

Ea îşi feri privirea.

– Mulţumesc, zise ea veselă, dar nu e nimic de spus.

În clipa aceea ea se simţi mai singură ca oricând. Simţea o nevoie disperată de a vorbi cu Amy despre lucrurile care îi treceau prin minte. Simţea nevoia să-şi deschidă inima şi să mărturisească acele lucruri care o frământau; şi pe celelalte, cele care făcuseră din micul Johnny umbra aceea fricoasă care fusese, înainte ca Amy să-i câştige încrederea şi dragostea.

Însă oricât de mult şi-ar fi dorit să deschidă gura şi să

lase şuvoiul de vorbe să iasă, acestea se înţepeneau în gâtul ei. L-ar fi părăsit pe Arnie cu mulţi ani urmă, dar apoi unde s-ar fi dus? Şi, în afară de asta, ea îl iubea. Asta era problema.

În momentul în care se apropiau de poartă, Amy observă că în pofida căldurii de afară, chipul lui Maureen nu avea pic de culoare.

– Poate că ar fi mai bine să te aşezi, o îndemnă ea, conducând-o către o bancă. Pari foarte obosită, Maureen.

Pentru o vreme, Amy se aşeză lângă femeia mai în vârstă, şi amândouă îl priviră pe Johnny care se juca pe iarbă. Brusc, Amy îşi dădu seama că Maureen plângea încet şi lacrimile i se rostogoleau pe chip, în vreme ce tot corpul i se zgâlţâia.

– Spune-mi ce te frământă, o îndemnă ea cu tandreţe. Orice ar fi, trebuie să-l împărtăşeşti cuiva. Ea putea simţi durerea lui Maureen. Te rog, Maureen, pentru binele tău, lasă-mă să te ajut.

Ştergându-şi lacrimile cu manşeta mânecii, Maureen dădu aprobator din cap.

– Promiţi că nu vei spune nimănui?

Amy încuviinţă fără nicio ezitare şi, în vreme ce Maureen îi relată povestea aceea tristă, ea află motivul transformării lui Johnny .

Maureen îi povesti cum cu ani în urmă, soţul ei, un bărbat cu o fire schimbătoare, o aruncase în stradă, aducând în patul său o altă femeie.

– Pentru o lungă perioadă de timp am fost îngrozitor de singură... Dar mi-am ridicat singură moralul şi mi-am găsit o slujbă neînsemnată şi o cameră. Apoi mi-am găsit un alt bărbat, şi totul decurgea cât se poate de bine.

– Prin urmare, ce s-a întâmplat? Maureen nu menţionase numele niciunuia dintre bărbaţi, nici măcar o dată în decursul conversaţiei lor. Era ciudat.

– Apoi am rămas însărcinată şi din ziua în care s-a născut Johnny, tatăl său l-a antipatizat. Câteodată, când se întorcea beat acasă, se apleca peste pătuţul lui Johnny, holbându-se la el ore întregi. Nu făcea şi nu spunea absolut nimic, stătea, pur şi simplu, la piciorul pătuţului şi se uita fix la el. Asta mă înspăimânta atât de tare, încât, de îndată ce tăticul lui se ducea în pat, îl înşfăcam pe Johnny din pătuţ şi îl luam cu mine în camera de rezervă.

Amy se gândi că tatăl lui Johnny era cu siguranţă nebun, şi-i spuse şi lui Maureen acest lucru.

– Au fost perioade în care am crezut şi eu asta, recunoscu ea, dar lucrurile s-au îmbunătăţit şi din momentul în care Johnny a început să meargă şi să semene mai mult a băieţel şi nu a bebeluş, învăţând să spună şi „tati," cei doi au devenit ceva mai apropiaţi.

Coborându-şi vocea în aşa fel încât să nu poată fi auzită de către băieţel, ea continuă:

– Mai târziu am descoperit că nu era decât o prefăcătorie.

Amy nu părea surprinsă de acest lucru.

– Ce vrei să spui? Cum ai descoperit?

– Era o zi aproape ca asta, îi explică Maureen. Soarele strălucea, iar băiatul nu avea astâmpăr. Eu nu mă simţeam prea bine în seara aceea. S-a oferit să-l ia pe băiat de lângă mine pentru o vreme... pe pod, unde puteau urmări barjele care treceau pe dedesubt. Asta s-a întâmplat, după cum am aflat mai târziu.

O porniseră în josul străzii care ducea spre pod, în timp ce Johnny alerga înaintea lui şi, pe neaşteptate, a căzut. Copilul a izbucnit în plâns şi nu era chip să-l opreşti, şi atunci tatăl său i-a dat un pumn.

– Dumnezeule, ce îngrozitor!

– Din fericire, un bărbat a fost martorul acelei scene, l-a

salvat pe Johnny şi l-a dat deoparte pe tatăl lui. Întâmplarea a făcut ca acest bărbat să fie Arnie, soţul meu. El era din nou singur; şi-a exprimat regretul pentru ceea ce făcuse şi a promis să aibă grijă de noi. A fost soarta – ştiu că ea a fost. El mi l-a adus pe Johnny şi aceea a fost clipa când mi-am dat seama că eram sortiţi să fim împreună.

Mureen o privi ruşinată pe Amy.

– Vezi tu, eu încă îl iubeam. Nu am încetat niciodată să-l iubesc, nici măcar o dată. Dar mândria m-a împiedicat să iau legătura cu el. Şi fiindcă purtam în braţe copilul unui alt bărbat, eram convinsă că el nu mai voia să aibă de-a face cu mine.

Amy remarcă faptul că dragostea lui Maureen pentru bărbatul acela vibra în vocea ei în timp ce vorbea.

– Deci, în cele din urmă, te-ai întors la el.

– Trebuia s-o fac. Surâsul calm al lui Maureen era elocvent în privinţa sentimentelor pe care le nutrea Maureen pentru soţul ei. El a fost dintotdeauna viaţa mea şi aşa va fi mereu. Despărţirea noastră a coincis cu cea mai grea perioadă a vieţii mele. Dar au urmat şi alte perioade tensionate. Vocea îi tremură. Uneori, mă întreb dacă nu era mai înţelept să nu mă întorc la el. Dar el nu a ridicat niciodată mâna asupra lui Johnny şi, chiar dacă se face vinovat de alte lucruri, eu îi sunt recunoscătoare pentru asta,

– Şi... Johnny? Abia în momentul acesta, Amy deveni conştientă de numeroasele griji care se abătuseră asupra lui Maureen.

– Era negru-albăstrui. Mi-am dat seama, după vânătăile pe care le-am descoperit, că acesta era rezultatul tumbelor care în timpul jocului fuseseră cauzate de loviturile aplicate de tatăl său.

Maureen încheie:

– El a devenit timid, evitînd persoanele necunoscute şi, cu toate că Arnie s-a străduit din răsputeri să se apropie de băiat, Johnny s-a îndepărtat de el, înspăimântat. Îi era teamă de orice bărbat. De atunci şi până azi, nu a fost în stare să uite.

Ea se uită la Johnny, iar în ochi îi apăru o strălucire care-i dădu de înţeles lui Amy cât de mult îşi iubea copilul.

– Nici eu nu am uitat, murmură ea. Nu voi uita niciodată.

Amy era curioasă.

– Şi în prezent cum merg lucrurile între tine şi soţul tău? Ea nu voia să fie indiscretă, însă se întreba dacă nu cumva absenţa soţului avea, în parte, legătură cu ceea ce i se întâmplase lui Johnny. Poate că băiatul nu fusese în stare să accepte prezenţa niciunui bărbat.

Maureen era tentată să-i mărturisească întregul adevăr. Ea avea încredere în Amy, dar era oare corect să o împovăreze şi pe ea cu toate poveştile acelea? Cum ar reacţiona Amy dacă ar afla că Arnie se afla la închisoare pentru că o bătuse pe Sylvia Hammond până ce o lăsase pe jumătate moartă?

Decise să nu pomenească nimic despre asta. Mai mult decât orice, ea nu voia să piardă prietenia lui Amy.

– Am trecut printr-un moment greu, îi zise ea lui Amy, Proprietarul a vândut casa în care ne aflam, iar Arnie a obţinut o slujbă în regiunea de sud. Detesta faptul că o minţea pe Amy, dar trebuia să o facă. Între timp, eu am fost obligată să-mi găsesc o locuinţă pentru mine şi pentru băiat. În acel moment, am aflat de casa din Derwent Street. Nu are decât două camere, dar asta e tot ce ne trebuie, iar chiria este mică. Am obţinut nişte bani din vânzarea mobilierului nostru şi a lucrurilor pe care le aveam în cealaltă locuinţă, aşa că ne-am descurcat cât se poate de bine, atâta vreme cât am ţinut socoteala banilor. Sunt în căutarea unei slujbe la bucătăria

unui hotel sau la un magazin, ca să-l pot lua pe Johnny cu mine.

– Şi ai găsit ceva până acum? Amy s-ar fi oferit să aibă grijă de Johnny în timp ce Maureen urma să plece la slujbă, dar magazinul era aglomerat în majoritatea timpului, şi nu credea că mama ei ar fi fost de acord ca băieţelul să se învârtă printre picioarele ei în vreme ce ea îi servea pe clienţi. Oricum, dacă putea să o ajute pe Maureen în orice alt mod, atunci avea s-o facă. Dacă îţi vei lua o slujbă cu jumătate de normă, eu voi fi întotdeauna dispusă să am grijă de Johnny în absenţa ta, se oferi ea. Mi-aş schimba chiar şi ziua liberă.

– Ah, e foarte drăguţ din partea ta, zise Maureen recunoscătoare, dar eu ştiu că munceşti din greu, şi nici nu-mi trece prin gând să-ţi răpesc ziua liberă. Nu-ţi face griji, voi găsi ceva pe măsură, sunt sigură. S-ar putea să fie chiar cineva de la magazinul de sâmbăta care să mă lase să-i dau o mână de ajutor în privinţa standului şi să-l iau şi pe Johnny cu mine.

Ideea respectivă îi trecuse prin minte în urmă cu câteva zile.

– Sâmbăta asta voi trece pe la magazin, zise ea plină de speranţă. Cine ştie, poate voi avea, pur şi simplu, noroc?

– Când se întoarce soţul tău?

– Nu am nici cea mai vagă idee. Maureen îşi cântări cu grijă răspunsul. Cum am spus, el lucrează pentru un antreprenor, iar ei construiesc chiar în zona de sud. Aşa că nu se poate spune cât timp va trece până la întoarcerea lui.

Câte minciuni! Însă, pentru ca ea şi Johnny să ducă o viaţă normală, adevărul trebuia ascuns faţă de toată lumea...chiar şi faţă de drăgălaşa Amy.

– El are adresa noastră cea nouă, aşa că sunt convinsă că mă va anunţa când se va întoarce.

Amy ştiu din instinct că Maureen nu avea totalmente încredere în ea. Povestea era cu mult mai complicată, ea îşi putea da seama de asta, dar nu era genul de om care s-o preseze pe biata femeie greu încercată. În afară de asta, nu era treaba ei. Tot ce conta era că, atunci când Maureen şi Johnny vor avea nevoie de ea, nu va ezita să-şi ofere serviciile.

În ceea ce-o privea pe Amy, ea era fericită că Maureen avusese curajul să-i mărturisească chiar şi atât. În clipa de faţă, Maureen părea mai împăcată cu ea însăşi; avea un zâmbet mai strălucitor şi era mai relaxată decât o văzuse Amy vreodată.

Cât despre Johnny, el fusese în elementul său, atât în parc, cât şi acum, ţinându-le pe amândouă de mână. El era lipsit de griji şi fericit, aşa cum trebuia să fie orice copil de vârsta lui. Ţi se încălzea inima privindu-l.

8

Eşti sigură că nu ai nimic împotrivă dacă plec mai devreme? În ultimele ore fusese un aflux continuu de clienţi, iar Amy îşi făcea griji la gândul că avea s-o lase pe mama ei să se descurce de una singură. Mai ai de servit patru persoane, şi nu ar fi corect să plec tocmai acum, mamă.

Marie îi alungă îngrijorarea.

– Mă descurc, draga mea. Du-te şi întâlneşte-te cu Daisy. Ea se uită spre ceasul din perete. Dacă nu pleci în clipa asta, o să pierzi tramvaiul, iar ea o să-şi închipuie că ai lăsat-o baltă. Împingând-o cu blândeţe, ea adăugă: După ce am aflat cum merg lucrurile între părinţii ei, mi-am dat seama că tu eşti singura lumină din viaţa acestei fete, aşa că du-te odată!

– Numai dacă eşti sigură. Amy nu-şi putea reprima sentimentul de vinovăţie.

Fură întrerupte de o voce ascuţită.

– Ne serviţi sau nu? Am aşteptat o grămadă, iar eu trebuie să plec. Sora mea soseşte de la Buckingham, iar eu nu i-am pregătit nici măcar patul! Era bătrâna Alice, nemulţumită ca de obicei.

– Ei bine, eşti o insectă leneşă, Alice. Acela era John Tupp, un bătrânel şmecher din Whalley Banks, care venea adesea la magazin pentru a sta la taclale. Lunea trecută mi-ai spus că sora ta vine să stea aici o perioadă, iar tu nici măcar

nu i-ai pregătit patul. Măi să fie! Cum oare îți petreci tu timpul, eh? Tare mi-ar plăcea să știu.

– Cred că are un bărbat ascuns pe acolo, pe undeva. Micuța doamnă Jacobs era soția cămătarului. După părerea mea, Alice ascunde mai multe decât știm noi.

– Fugi d'aici! Fustangiu din fire, Ronnie Leatherhead avusese mai multe relații amoroase decât toți vecinii luați laolaltă.

– Un bărbat ar avea ceva mai mult bun-simț decât să se încurce cu Alice. E prea rea și prea scorțoasă.

– Un lucru e sigur, i-o întoarse Alice, tu nu ai avea nicio șansă să te încurci cu mine, nici dacă luna ar avea doar zile de duminică!

Chicotind la auzul replicilor lui Alice, Marie o împinse pe Amy către capătul tejghelei.

– Grăbește-te să prinzi tramvaiul, zise ea. O să mă descurc. Tu du-te și distrează-te, fetițo. Dumnezeu e martor că o meriți. Ea remarcase cât de mult muncea Amy, din momentul în care deschideau magazinul și până în secunda în care-l închideau și se pregăteau să numere banii încasați peste zi. Era neobosită, dedicată în întregime acestei activități.

În vreme ce Amy ieși din magazin, îndreptându-se către camerele de locuit, auzi cum mama ei îi admonesta pe clienți.

– Hei! Gata cu cearta. Care-i primul?

Urmă o clipă de tăcere, înainte ca cearta să izbucnească din nou.

La scurt timp după aceea, Amy reveni în magazin, și dădu cu ochii de niște clienți destul de manierați și de mama ei care îi trata cu calmul său obișnuit.

– Transmite-i lui Daisy dragostea mea. O ciupi pe Amy de obraz. Și să nu cheltuiești toți bănuții pe care i-ai câștigat din greu.

– Arăți foarte bine, fetițo. Ochii bătrânului John se luminară. Măiculiță! Aș vrea să fiu iarăși tânăr. Te duci s-o vezi pe micuța Daisy Robertson, așa-i?

– Da, se duce! Marie o împinse pe Amy spre capătul tejghelei. Și dacă o vei ține de vorbă, nu are nicio șansă să prindă tramvaiul.

Murmură către Amy:

– Totuși are dreptate, fetițo. Chiar arăți foarte bine. Amy purta o bluză roz-pal cu guler larg și cu mâneci lungi și o fustă dreaptă de culoare maro, care îi punea în evidență silueta.

– Îți mulțumesc, mami.

Amy aștepta într-adevăr cu nerăbdare să petreacă câteva ore în compania lui Daisy.

– Mă întreb dacă își amintește unde ne vom întâlni astăzi? zise ea râzând din toată inima. Data trecută când am stabilit să ne întâlnim, m-a așteptat pe strada Ackeroyd în loc să se posteze în dreptul orologiului din piață. A trecut aproape un ceas până și-a amintit. Apoi a început să plouă și în momentul în care a ajuns la mine, amândouă eram ude leoarcă.

Marie râse zgomotos.

– Asta-i Daisy a ta!

În momentul în care Amy ieși pe ușă, îl auzi pe bătrân spunându-i lui Marie:

– Îmi pare rău pentru tânăra Robertson. Tatăl ei e într-adevăr un soi rău, cât despre mamă, în fine... fiecare bărbat din Blackburn știe cum își câștigă ea banii.

Atunci când ceilalți clienți se alăturară conversației referitoare la părinții lui Daisy, Marie puse capăt acesteia cu înțelepciune. Ea știa că ceea ce spuneau ei era crudul adevăr, dar nu voia să plece urechea la bârfe; în mod special nu, atâta vreme cât Daisy era cea mai bună prietenă a fiicei ei.

Strigătele şi ţipetele durau de o oră întreagă.

– Las-o în pace, nenorocitule! Machiată strident, cu părul pus pe bigudiuri şi purtând o rochie care dădea la iveală mult prea mult în semn de consolare, mama lui Daisy ştia cum să se descurce de una singură.

Luând vătraiul de la locul lui, ea îl înfruntă pe tatăl lui Daisy. Acesta o ţintuise pe Daisy de uşă, având amândouă braţele strânse cu putere în jurul gâtului ei.

– Nu pleci nicăieri, mormăi el. Nu până nu-mi vei spune cine a fost aici seara trecută. Şi să nu cumva să îmi îndrugi vreo minciună, fiindcă ştiu că s-a întâlnit cu o zdreanţă de om . Oi fi eu greu de cap, dar nici chiar atât de prost.

Cu faţa scăldată în lacrimi, Daisy îl privi fix.

– Ţi-am spus deja. Nu ştiu nimic.

– Eşti nebun! Dă-i drumul! ţipă mama lui Daisy, lovindu-l în mod repetat cu vătraiul. Aici nu a fost niciun bărbat... nici azi-noapte şi nici în altă noapte mizerabilă! Nu am fost decât eu şi cu Daisy. Acum, dă-i drumul, că de nu, jur pe Dumnezeu că o voi face eu în locul tău!

Cu o mişcare bruscă, el o aruncă într-o parte pe Daisy şi, apucând-o strâns pe femeie, îşi puse palmele în jurul gâtului ei.

– Aşa deci! O s-o „faci în locul meu,“ nu? râse el. Ei, să vedem acum dacă încerci, eh? Smulgându-i vătraiul din mâini, el o trânti la pământ. Urmară o sumedenie de ţipete şi de ameninţări, proferate cu o furie oarbă.

Pe neaşteptate se auzi un ciocănit în perete, iar un vecin zbieră.

– Dacă nu vă potoliţi în secunda asta, o să chem poliţia!

– Vezi ce-ai făcut, insectă proastă şi geloasă ce eşti! În vreme ce el se presa deasupra ei precum un urs, mama lui

Daisy se lupta asemenea unui tigru. O să ajungem în stradă din pricina aiurelilor tale!

– Ah, te rog, nu lua seama la insectele alea de vizavi. Masându-i sânul, el o învălui într-un surâs aluziv. Ce-ai zice dacă ne-am împăca, eh?

În numai câteva minute, ei se rostogoleau pe podea, râzând şi dezmierdându-se cu neruşinare.

– Mi-e scârbă de voi! Dezgustată de ceea ce se petrecea acum în faţa ochilor săi, Daisy fugi în încăperea de lângă bucătărie, şi izbucni în plâns. Apoi se spălă pe faţă, îşi netezi părul, îşi îndreptă rochia strâmtă şi scurtă şi ieşi pe uşa din dos, rugându-se ca nu cumva s-o oprească vecinii în timp ce alerga pe stradă.

– Îi urăsc! mormăi ea. Aş vrea să se omoare unul pe altul!

Douăzeci de minute mai târziu, ea coborî din autobuz la scuarul din dreptul pieţei, acolo unde Amy o aştepta răbdătoare sub orologiu.

– Daisy! Dând cu ochii de ea, Amy alergă în întâmpinarea ei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, unde ai fost? Începusem să cred că nu mai vii.

Daisy se grăbi să ajungă lângă ea.

– Ba nu, o tachină ea. Ai crezut că am uitat şi m-am dus din nou în alt loc, nu-i aşa?

Amy râse.

– Gândul acesta mi-a trecut într-adevăr prin minte.

– Ei bine, acum sunt aici, îi spuse Daisy, aşa că nu mai trăncăni şi hai să mergem.

Amy ezită. În ciuda minei vesele a lui Daisy, ea putu observa că aceasta plânsese şi, ştiind cât de reticentă era

uneori prietena sa atunci când relata întâmplări de acasă, Amy riscă o întrebare.

– Îmi poți povesti ce s-a întâmplat?

Daisy înălță din umeri.

– Cine spune că s-a întâmplat ceva?

– Pot observa şi singură. Tot ce vreau să spun e că în cazul în care vei dori să vorbeşti despre asta, eu sunt aici pentru tine.

În drum spre magazine, Daisy o puse la curent cu cele întâmplate.

– Mereu e la fel. El o tot acuză că aduce un iubit în casă, atunci când el nu se află prin preajmă. Oh, nu-i iau apărarea, ea e o ruşine – un bărbat după altul, şi nu-i e jenă să continue cu povestea asta. Dar nu-i aduce niciodată acasă... oricum, nu, după câte ştiu eu.

– De ce nu se despart? Lui Amy i se părea o soluție firească. Se părea că ei îşi trăiau viețile separat, fiecare având relații extraconjugale. Cu toate acestea, se luptau unul cu altul precum două animale turbate şi biata Daisy se afla între ciocan şi nicovală.

– Ei nu se vor despărți niciodată, răspunse Daisy. Se iubesc – cel puțin aşa declară.

– Dar nu are nicio logică. Amy nu reuşise niciodată să înțeleagă.

Daisy tăcu o vreme, pentru ca într-un târziu să mărturisească pe un ton sumbru:

– Uneori, Amy, îi urăsc atât de stare, încât lucrul acesta mă înfricoşează.

Apoi, pe neaşteptate, şi înainte ca Amy să poată răspunde, Daisy o luase la fugă înainte.

– Haide să mergem, altfel magazinele se vor închide înainte ca noi să ajungem acolo.

Dându-şi seama că acasta era modalitatea lui Daisy de a-i comunica că nu mai dorea să discute despre părinții ei, Amy se duse după ea.

– Ia-o la fugă spre Co-op!, strigă ea, şi amândouă începură să alerge în josul străzii, de-ai fi zis că erau complet lipsite de griji.

Ele îşi doreau nişte rochii noi pe care să le poarte la dans, în seara respectivă.

Dar Co-op, cu toate că se afla în centrul oraşului, nu era prea bine aprovizionat.

– Nu avem un sortiment prea bogat de rochii, le spuse asistenta, dar intenționăm să ne mutăm în nişte spații de depozitare mult mai spațioase şi în momentul când o vom face, vom avea mai mult spațiu pentru raionul de îmbrăcăminte.

Ea le conduse într-un spațiu strâmt, în partea din spate a magazinului.

– Acolo. Arătând către raftul cu îmbrăcămimte, ea le spuse: Sunt sigură că veți găsi ceva potrivit.

Imediat ce asistenta se îndepărtă, Daisy zise în bătaie de joc:

– Afurisita de Nora! La drept vorbind, acolo are o înfățişare înfricoşătoare.

Amy îi aruncă o privire discretă femeii.

– Atâta timp cât ne va ajuta să găsim ceea ce ne dorim, mie mi se pare de treabă.

Totuşi Amy trebuia să recunoască că nu se simțea tocmai în largul ei în compania acelei doamne.

Cu fusta ei dreaptă de culoare neagră, cu bluza albă, scrobită şi cu părul ei negru, strâns şi dat atât de mult pe spate încât amenința să iasă din rădăcină, femeia avea o înfățişare de-a dreptul ostilă.

Fetelor nu le luă mult timp pentru a-şi da seama că aici nu vor găsi ceea ce-şi doreau. După cincisprezece minute de răscolit prin raftul cu pricina, ele văzuseră şi probaseră toate rochiile şi niciuna nu le venea bine.

– Aţi găsit ceva potrivit? Femeia revenise, cu braţele încrucişate şi cu o figură atât de încordată, încât ai fi zis că era gata să se ia la harţă.

Amy clătină din cap.

– Ne pare rău, dar aici nu e nimic pe gustul nostru. Nu avea rost să se învârtă în jurul cozii, se gândi ea.

– Dacă aşa stau lucrurile, puteţi foarte bine să plecaţi, fiindcă mi-e teamă că asta e tot ce avem. După ce rosti aceste vorbe, femeia le întoarse spatele şi începu să ordoneze rochiile, mormăind şi văicărindu-se.

– Nu mi-ar plăcea să mă întâlnesc cu ea în toiul nopţii, zise Daisy în timp ce se îndreptau spre ieşire.

– S-ar putea ca nici ea să nu-şi dorească să se întâlnească cu tine! glumi Amy.

Erau bine dispuse în clipa în care au dat buzna în magazinul de second-hand.

– Căutăm nişte rochii pentru petrecere, îl informă Daisy pe proprietar. Vrem ceva drăguţ şi ieftin, fără pete şi găuri...

– Ei bine, să vedem... Chel şi dolofan precum un dovleac, bărbatul avea înfăţişarea unui vultur pleşuv cocoţat pe un scaun fără spătar. Aţi venit la locul potrivit, doamnelor.

În clipa când le conduse în încăperea situată în partea din spate, ele zăriră trei rafturi pline cu rochii de toate mărimile, culorile şi stilurile. Proprietarul le lăsă să aleagă.

– O să ne distrăm de minune aici, micuţo! Râzând, Daisy alese patru rochii pentru a le proba.

– Toate au fost spălate şi călcate, le informă bătrânelul

la întoarcere. Aşa că să nu le pătaţi cu ruj sau cu pudră, fiindcă în caz contrar va trebui să plătiţi pentru curăţătorie! Zicând acestea, el ieşi rapid, lăsându-le să-şi continue căutările.

Daisy şi Amy se distrară de minune probând rochiile respective.

– Ce zici de asta?

Când Daisy îşi făcu apariţia de după perdea, Amy izbucni în hohote de râs isteric. Strânsă în jurul taliei şi largă în dreptul pieptului, rochia de culoare roşie i se lipise de spate şi în secunda în care ea se aplecă, Amy îi zări chiloţii.

– Pune-o la loc, mai repede! o îndemnă Amy. Dacă vei ieşi aşa îmbrăcată pe stradă, or să te aresteze!

– Asta înseamnă că nu-ţi place? mormăi Daisy, prefăcându-se că e dezamăgită.

– Crede-mă, râse Amy. Poart-o, şi vei avea un şir de câini pe urmele tale, oriunde vei merge.

Daisy chicoti obscen.

– Bărbaţi-câini sau câini-câini? întrebă ea.

– Şi unii şi alţii! răspunse Amy.

De dragul distracţiei, Amy probă o rochie de culoare verde cu un tiv lung care se întindea până la jumătatea încăperii, şi cu o garnitură din piele de şarpe boa.

– Dacă te tot prosteşti, nu vom găsi niciodată ceea ce ne dorim, o admonestă Daisy. Să continuăm.

– Vă descurcaţi, fetelor? le întrebă vulturul pleşuv din camera principală.

– Da, răspunse Amy. Aveţi atât de multe rochii, încât e foarte greu să ne decidem.

– Ştiam că veţi fi mulţumite, replică el pe un ton şugubăţ. Nu vă grăbiţi; închidem abia peste o oră.

În final, Amy alese o rochie dreaptă bleu-pal şi cu guler

pe gât şi cu cordon pe talie, care-i venea de parcă ar fi fost confecţionată special pentru ea.

Daisy era, de asemenea, încântată de ceea ce găsise: o rochie vaporoasă roz, decoltată şi care avea şi ea cordon pe talie, terminându-se cu un tiv care se legăna ori de câte ori ea păşea.

– Mă simt ca un star de cinema, îi spuse ea lui Amy, care se bucură să constate că ea uitase de necazuri, cel puţin pentru un moment.

După ce rochiile fură împachetate şi achitate, ele îi mulţumiră omuleţului şi plecară.

– Mai bine iau autobuzul. La ce oră vrei să ne întâlnim la *The Grand*?

Sesizând o urmă de regret în vocea lui Daisy, Amy zise:

– Nu trebuie să te duci acasă dacă nu doreşti.

Zâmbetul lui Daisy îi lumină din nou faţa.

– Chiar aşa?

Judecând după uşurarea din vocea lui Daisy, Amy ştiu că luase o decizie corectă.

– Da, pe bune. Mi-ar plăcea să vii acasă cu mine. Vom mânca ceva, ne vom aranja, apoi vom pleca.

– Dar ce va spune mama ta? Daisy ştia cum ar fi reacţionat propria ei mamă, dacă ar fi adus pe neaşteptate o prietenă la ea acasă. N-o să se supere?

– Sigur că nu. O să spună exact ca şi mine că ar fi o prostie să-ţi cheltuieşti banii pe autobuz ca să ajungi până acasă, când eşti deja aici.

– Dar nu am niciun fel de ruj. Şi trebuie să-mi schimb pantofii şi toate ... Înainte de a continua, Amy o opri.

– Purtăm acelaşi număr la pantofi, aşa că o să împrumuţi o pereche de a mea. Şi sunt sigură că vom găsi culoarea potrivită de ruj, fiindcă ţi l-am oferit destul de des atunci

când am ieşit în oraş. Oh, haide, Daisy, promit că o să fii frumoasă.... Ea chicoti. În fine, acceptabilă, oricum.

Primi un uşor ghiont în coaste pentru remarca aceea malițioasă, dar Daisy era recunoscătoare pentru faptul că, deocamdată, nu trebuia să se întoarcă acasă.

– Până ajung eu acasă, diseară, ei or să se calmeze, zise ea, şi dacă Amy ar mai fi avut vreun dubiu că procedase corect, aceea remarcă o convinse că luase decizia cea mai bună.

Prinzându-se de braţ, ele merseră împreună acasă. Amy şi-ar fi dorit să poată schimba lucrurile în privinţa lui Daisy, iar aceasta le mulţumea stelelor ei norocoase pentru că-şi găsise cea mai minunată prietenă din lume.

Amy avea dreptate. Marie şi Dave o primiră pe Daisy cu braţele deschise. Ei tocmai pregăteau ceaiul - bucăţele groase de pâine preparată în casă şi o plăcintă de mere delicioasă, urmată apoi de îngheţată.

– O să fiu atât de plină încât nu voi fi în stare să dansez, mormăi Daisy, înfruptându-se încântată din acele delicatese.

După aceea fetele se duseră în dormitorul lui Amy.

– Oh, Amy, chiar îmi place dormitorul tău. Era frumos precum un tablou, cu perdelele lui roz din creton şi cu un covor bej. Singurele mobile erau un dulap pentru haine, un pat şi o masă de toaletă. Fiind situată în partea din spate a casei, nu era cea mai luminoasă dintre încăperi, dar pereţii zugrăviţi în culori deschise şi tablourile alese cu grijă înfăţişând peisaje marine dădeau senzaţia de spaţiu şi de lumină.

– Într-o zi vom decora dormitorul tău, promise ea, dacă părinţii tăi mă vor lăsa să intru pe uşă. Ultima dată când

Daisy o luase la ea acasă, avusese loc un scandal teribil şi de atunci, Amy evitase s-o mai viziteze.

– Îţi mulţumesc, oricum, dar nu trebuie să te deranjezi, îi replică Daisy. Imediat ce-mi voi putea permite să închiriez o locuinţă am de gând să plec pentru totdeauna din casa aia.

Şi după tonul vocii sale, Amy pricepu că vorbea serios.

– Perfect, atunci. Apucând-o pe Daisy de braţ, Amy o împinse către măsuţa de toaletă. Dacă nu vrei ca dormitorul tău să fie decorat, trebuie să vedem ce putem face, în schimb, cu faţa ta.

– Nu vreau să arăt precum un clovn, declară Daisy temătoare.

– Aş face eu una ca asta? Rânjetul mic şi răutăcios al lui Amy o îngrijoră pe Daisy.

– Vorbesc serios, Amy! Dacă o să mi se pară că arăt ridicol, n-am să pun piciorul dincolo de încăperea asta.

Fără să ia în seamă protestele ei, Amy găsi suficiente farduri care să i se potrivească lui Daisy.

În numai câteva minute, punctate de numeroase bodogăneli, ea îşi scimbă înfăţişarea, devenind cât se poate de atrăgătoare. Buzele ei fură pictate într-o nuanţă de roz pal, pentru a nu distona cu nuanţa vie a părului ei; în final, mai aplică un strat subţire de pudră pe pielea ei şi doar o urmă de rimel pe gene.

– Ei, acum ce părere ai? întrebă Amy. Te-am făcut să arăţi ca un clovn sau ţi-am pus în valoare frumuseţea?

Daisy era încântată de rezultatul eforturilor lui Amy.

– E drăguţ, dar în privinţa lor ce putem face? Zise ea arătând către semnele de pe gâtul său. Rochia are un guler decoltat, aşa că oamenii vor vedea cu siguranţă vânătăile.

Amy nu observase până atunci cât de întinse erau vânătăile lui Daisy.

– Oh, Dumnezeule, Daisy. Arată foarte rău. Ea cobori vocea, cu toate că nu o putea auzi nimeni. Tatăl tău a făcut asta? gâfâi ea. Nu-i venea să creadă că un om era în stare să-şi maltrateze astfel fiica.

Daisy dădu aprobator din cap.

– M-a ţintuit de perete cu cotul. Printre dinţi ea murmură: Nemernicul!

Amy cunoştea temperamentul domnului Robertson, dar nu-şi imaginase că putea fi atât de violent. Ea o strânse pe Daisy de braţ, în semn de tacită compasiune, apoi zise:

– Nu-ţi face griji, rază de soare. Am o idee. Aşteaptă un minut.

Ducându-se la dulap, scoase de acolo o cutie, iar dinăuntrul acesteia extrase un lănţişor foarte frumos. Fusese un dar din partea tatălui ei, menit s-o înveselească după plecarea lui Don. Având îndesate pe şirag nişte pietricele de culoare roz, era perfect pentru ceea ce intenţiona ea.

– Nu numai că se va potrivi cu rochia ta, dar va acoperi şi vânătăile, sublinie ea.

Punându-l în jurul gâtului lui Daisy, ea îl încheie în partea din spate. O privire aruncată spre oglindă îi confirmă faptul că trucul funcţionase.

– Gata. Acum încetează cu bodogăneala!

Daisy oftă uşurată.

– Eşti un gândăcel deştept, nu-i aşa?

Amy chicoti.

– Fac tot ce pot. Acum, dă-te la o parte de pe scaunul meu şi du-te să-ţi îmbraci rochia. E timpul să mă pregătesc şi eu.

– N-o să dureze mult. Luându-şi rochia, Daisy se duse în baie. Când reveni, peste doar câteva minute, părul ei dezordonat şi ondulat fusese periat până ce căpătase

strălucirea aurului, iar ea era atât de drăgălaşă încât Amy, sărind de pe scaun şi apropiindu-se de Daisy, îi zise:

– Măiculiţă! Fiecare tânăr din încăpere va dori să danseze cu tine. Reflectând cu voce tare, ea bombăni. Noi celelalte nu vom fi învrednicite cu nici măcar o privire!

– Nu mă păcăleşti, Amy? De-a lungul anilor, părinţii lui Daisy îi subminaseră atât de mult încrederea în sine, încât, acum, ea simţea nevoia să i se dea asigurări constante că totul era în regulă. Arăt bine? Vorbeşti serios?

– Sigur că vorbesc serios, Daisy, spuse Amy cu căldură. Arăţi minunat.

Ea privi admirativ claia înaltă de păr castaniu-roşcat şi pistruii aceia drăgălaşi care se mişcau pe partea superioară a nasului.

La ora şapte şi jumătate, frumoase precum două cadre, ele coborâră scara, fiind întâmpinate cu aplauze.

– Arătaţi pe cinste! spuse Dave entuziasmat.

Marie era atât de încântată de rochiile lor, încât îşi jură că data viitoare când va merge în oraş, va vizita şi ea magazinul acela second-hand.

– Aveţi grijă ce faceţi! le zise ea în timp ce ele ieşeau pe uşă. Le obligă să îmbrace câte o haină, avertizându-le: Când veţi pleca de la petrecere o să fie răcoare. Şi să nu vă întoarceţi târziu, îi spuse ea lui Amy. Adresându-se lui Daisy, ea îi propuse: Dacăvrei să rămâi aici peste noapte, eşti mai mult decât bine venită, fetiţo.

– Mai bine nu, zise Daisy cu recunoştinţă. Tata s-ar putea să vină în căutarea mea, şi nu i-aş dori nimănui să aibă de-a face cu el. Dacă ar fi lipsit de acasă o noapte întreagă ar fi provocat un scandal de proporţii, iar ea nu voia să-şi asume niciun risc.

Bine dispuse, fetele o porniră către Grand.

– Mă întreb dacă acolo vor fi şi băieţi chipeşi? cugetă Daisy cu voce tare. Cineva care să se scalde în bănet şi care să caute o fată ca mine.

– În oraşul ăsta nu vei găsi pe nimeni care să se scalde în bănet, declară Amy, cu excepţia patronilor de uzine şi a oamenilor de afaceri, iar aceştia sunt cu toţii graşi, au chelie şi sunt însuraţi.

– Nu toţi, o corectă ea. Am auzit că Luke Hammond arată senzaţional.

Amy era surprinsă.

– Tata lucrează la fabrica Hammond, dar el nu vorbeşte niciodată prea mult despre munca sa, ori despre şeful lui.

– Bărbaţii sunt lamentabili! declară Daisy cu dispreţ. Bieţii de ei habar n-au să bârfească. Tot ce ştiu e ceea ce ţi-am spus, iar lumea vorbeşte că el e cât se poate de chipeş. Ochii i se măriră când întrevăzu o posibilitate. Crezi că el va veni aici?

– Nu cred că bietul om merge pe undeva, căci în afară de faptul că se ocupă de conducerea fabricii mai trebuie să aibă grijă şi de soţia sa. Nu-ţi aminteşti că ea a fost bătută şi are nevoie de îngrijire permanentă?

Daisy simţi o uşoară compasiune.

– El e bogat, nu-i aşa? Şi dacă e atât de grijuliu precum spui, probabil că îi oferă soţiei sale tot ce e mai bun.

– Sunt convinsă că aşa stau lucrurile. Amy simţi atât compătimire, cât şi curiozitate. Totuşi e un lucru îngrozitor, nu crezi, ca el să ducă o asemenea povară, şi pentru soţia sa la fel... Probabil că nu e uşor pentru niciunul dintre ei.

Daisy dădu aprobator din cap, cu toate că ţinea morţiş să aibă ultimul cuvânt.

– E şi mai rău dacă nu ai bani. Bunicul meu a căzut

într-o vineri-noaptea. Beat criță cum era...și-a fracturat ambele picioare și și-a pierdut proteza dentară pe pavaj. A trebuit să aștepte luni de zile pentru a și-o reface. Amărâtele lui de picioare s-au reparat înainte ca el să primească dantura cea nouă. Ea pufni în râs. Două cârje, dar fără dinți din care să scrâșnești.

Ca întotdeauna, Amy nu se putu stăpâni să nu râdă.

– Ești o insectă malițioasă! chicoti ea. Despre ce vorbeam?

Daisy îi reaminti:

– Spuneam că tipii bogați sunt ori grași, ori au chelie, ori sunt însurați.

– Una peste alta, e adevărat, replică Amy. Și chiar dacă ei își aruncă privirea spre noi, o vor face căutând un singur lucru, și știm cu toatele care e acesta, nu?

Daisy clipi cu subînțeles.

– Înseamnă că vor o bucățică din „ce mai face tatăl tău."

– Exact, confirmă Amy.

– Nu sunt convinsă că aș avea ceva împotrivă. I-aș face pe nemernici să plătească cu vârf și îndesat pentru distracția lor. Apoi o să-mi găsesc cât mai repede un loc al meu!

– Poartă-te cuviincios, îi spuse Amy. Știm amândouă că tu nu te-ai vinde în felul acesta. Uite, fiindcă am ajuns la destinație, te avertizez să nu faci ochi dulci tuturor bărbaților din încăpere, altfel riști să fii luată drept altcineva.

– Ai încredere în mine, zise Daisy.

Luând-o pe Amy de braț, o împinse mai în față. Nu vreau să intru în belea. Sunt aici doar ca să mă distrez. În regulă, fetițo?

– Încearcă să te rezumi doar la asta, zise Amy. Ea știa din experiență că atunci când ea și Daisy ieșeau în oraș, seara respectivă putea avea un final neașteptat.

În clipa în care ele trecură dincolo de uși, intrând în bar, Amy se uită pe furiș la Daisy, care deja își pusese în funcțiune sistemul de detectare a oricărui bărbat chipeș și liber.

Ea surâse în sinea ei. Daisy era Daisy și oricât te-ai fi străduit, nu aveai cum s-o schimbi.

– Măi să fie! Daisy o înghionti ușor pe Amy cu cotul.

– Privește, fetițo! Înșfăcând-o pe Amy, o trase apoi deoparte, arătând în același timp către cei doi tineri care se aflau la bar. Sunt ei!

Urmărind privirea lui Daisy, inima lui Amy tresări în clipa când ea îi recunoscu pe cei doi tineri pe care îi întâlniseră primăvara trecută.

– Ai dreptate, șopti ea. Sunt chiar ei.

Daisy începu să dea înapoi.

– Ar fi mai bine să plecăm de aici înainte ca ei să ne observe.

– Nu! Sigură pe ea, Amy declară: Nu vom pleca. Avem dreptul să ne aflăm aici așa cum îl au și ei.

Lui Daisy nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Fi-r-ar să fie, fetițo! mormăi ea. Tu ai uitat ce s-a întâmplat?

– Nu am uitat, replică ea sfidător, și știu ce avea de gând să facă nesuferitul ăla alunecos în clipa când am intervenit. Din câte îmi aduc aminte, voia să te aibă prin orice mijloace și dacă nu-l împiedicam eu, probabil că ar fi trecut la fapte. Nu, Daisy. Rămânem! Dacă cineva trebuie să plece, atunci ei sunt aceia. Zicând asta, ea înaintă în direcția barului, iar Daisy i se agăță de braț.

Cu o voce clară și puternică, Amy comandă:

– Două sarsaparillas, te rog, și un pachet cu șorici de porc.

Daisy șopti:

– De ce-l comanzi?

– Pentru că noi luăm mereu şorici de porc.

Daisy mormăi nemulţumită.

– Ei bine, n-ai decât să-l plăteşti şi să-l mănânci. Cina pe care am luat-o la tine acasă a fost atât de săţioasă încât cred că o să-mi ajungă pentru o săptămână.

Adresându-se barmanului, Amy zise:

– Lăsaţi şoriciul. O să luăm doar sarsaparilla.

Bodogănind nemulţumit, el puse înapoi pe raft pachetul cu şorici.

– Femeile! Niciodată nu ştiu ce vor.

Privind cu coada ochiului la cei doi tineri, Daisy o trase pe Amy de mânecă.

– Să nu te uiţi în secunda asta, dar ei vin încoace!

– Nu-i băga în seamă şi ei vor pleca, spuse Amy.

Dar ei nu o făcură şi în clipa următoare cei doi se postară în faţa fetelor; cel înalt părea nesigur, iar celălalt brava ca şi cum nu s-ar fi întâmplat absolut nimic. Lui Amy nu-i venea să creadă că au un asemenea tupeu.

– Ei! E de necrezut! Tipul scund fu primul care vorbi. Ne întâlnim din nou, eh? Încurajat de licărul din privirea lui Daisy, el îi reaminti: Numele meu e Roy Williams. Arătând către prietenul său, el i se adresă lui Amy: El e amicul meu, Jack Tomlinson.

Înfuriată de neobrăzarea lor, Amy îl înfruntă.

– Cred că ar fi mai bine să plecaţi, înainte să chem eu pe cineva care să vă dea afară.

Prietenul său făcu repede un pas în faţă.

– Au existat neînţelegeri de ambele părţi. Ce-ar fi să încheiem un armistiţiu? Plimbându-şi privirea de la una la alta, el aşteptă un răspuns.

– Depinde, vorbi Daisy. Era clar că ea încă se simţea

atrasă de celălalt tânăr, care până acum îi făcuse tot timpul cu ochiul.

– De ce anume? Măsurând-o pe Daisy din creştet până în tălpi, tipul scund îi zâmbi încrezător.

– Trebuie să îndeplineşti două condiţii.

– Şi care ar fi acestea?

– Mai întâi, să-ţi ceri scuze pentru ceea ce ai făcut.

Părând stânjenit, el îşi coborî privirea spre podea.

– M-am lăsat dus de val. Nu aveam nicio intenţie.

– Asta nu-i o scuză.

– În regulă! Îmi pare rău. El se întoarse către prietenul lui. Amândurora ne pare rău.

– Aşa e, aprobă îndată Jack. Ne pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat. Incidentul acela distrusese ceea ce părea a fi începutul unei frumoase prietenii.

– Deci! E suficient pentru voi? o întrebă Roy pe Daisy.

– Da. Scuzele voastre sunt acceptate.

– Atunci putem fi prieteni, nu-i aşa?

– Nu încă, îi reaminti Daisy. Am spus că sunt două condiţii.

– Care e cea de-a doua?

Daisy îi luă prin surprindere, zâmbimd rapid şi oferind un răspuns îndrăzneţ.

– Acum că ai fost scuzat, poţi dansa cu mine.

– DAISY! Trăgând-o într-o parte, Amy o privea. De-a ce naiba te joci?

– Uite, Amy, dacă ei vor să-şi facă prieteni, noi de ce n-am putea? Oferindu-i paharul de sarsaparilla lui Amy, Daisy conchise: Cred că şi-au învăţat lecţia.

– În fine, eu nu! Băiatul ăsta, Roy, e arogant ca de obicei.

– Nu-ţi face griji, fetiţo, îi şopti Daisy. Acum pot să-i fac faţă.

Amy protestă.

Daisy nu o asculta.

– I-am observat pe ceilalţi tipi care se învârt pe aici, şi nu le-aş oferi „nici măcar un locuşor."

Tocmai începu să cânte muzica; Roy o întrebă dacă voia să danseze şi, nepăsătoare cum era, Daisy se aruncă în braţele lui, conducându-l rapid pe ringul de dans.

– Ei, eu niciodată! În ciuda unei negre presimţiri, Amy fu obligată să zâmbească. Pot vorbi până mă albăstresc la faţă, iar ei nici că-i pasă.

– Şi tu? Pe neaşteptate, Jack se postă în faţa ei, privind-o insistent. Te-ar interesa o învârtită pe ringul de dans, nu-i aşa?

– Nu, dar totuşi îţi mulţumesc. Ea avea sentimentul că el fusese sincer atunci când se scuzase, dar se simţea stânjenită din cauza acelui incident, pe care voia să-l dea uitării.

Scuzându-se, ea se îndreptă către o masă aflată în apropiere, pe care aşeză băuturile.

El o urmă.

– Te deranjează dacă mă aşez lângă tine?

Ea era nervoasă, dar şi curioasă în acelaşi timp.

– Aşază-te unde vrei, zise ea, dar să nu crezi că eşti iertat pentru ceea ce-ai făcut împreună cu amicul tău. Era mai bine să înfrunte situaţia, pretinzând că este stăpână pe sine.

El se aşeză.

– Pot să te întreb ceva?

Sorbind o înghiţitură din băutura sa, Amy ridică din umeri:

– Dă-i bătaie.

– Pot să-mi spui cu ce-am greşit eu în seara aceea?

– Ce vrei să spui?

El explică.

– Acum o secundă, ai spus că nu trebuie să-mi închipui că am fost iertat pentru ceea ce am făcut eu şi amicul meu. Deci. Întrebarea mea e: oare cu ce am greşit eu?

– Atunci când el o ataca pe Daisy, eu am crezut că îi vei da o mână de ajutor, răspunse ea cu jumătate de gură. Dar nici măcar în acel moment, ea nu era convinsă că aşa se petrecuseră lucrurile.

– Te înşeli. El părea sincer. Ca şi tine, am văzut ce s-a întâmplat şi am încercat să-l opresc pe Roy. Când m-am interpus între voi, nu am făcut-o pentru a-l ajuta pe Roy, crede-mă. Pe prietena ta am încercat s-o ajut.

– Dacă aşa stau lucrurile, îmi pare rău pentru ce am făcut, zise ea, reticentă.El râse scurt şi forţat.

– Una peste alta, eşti o femeie periculoasă. El luă seama la constituţia ei firavă, la claia de păr castaniu şi la ochii aceia albaştri şi strălucitori, şi simţi că i se încălzeşte inima. Nu aş fi bănuit niciodată că te poţi repezi în halul ăla, spuse el admirativ.

Amy surâse, conştientă că el o tachina.

– Nici eu. Sub privirea lui scrutătoare, ea nu se simţi nici ruşinată, nici furioasă, resimţind doar o căldură ciudată în adâncul fiinţei.

– Ai reuşit să mă pui pe tuşă timp de trei zile, zise el, făcând-o să-şi dea seama că râdea de ea. Ba mai mult, a trebuit să-l mint pe şeful meu. Dacă i-aş fi spus adevărul, m-ar fi luat peste picior.

Şi el rememoră amuzat ceea ce făcuse ea. Amy descoperea la el o faţetă diferită, cu mult mai plăcută.

– Poate că am aruncat mult prea repede cărămida aceea, mărturisi ea. Dar chiar mi-am închipuit că tu eşti la fel de rău ca şi amicul tău.

Surâsul lui era de-a dreptul irezistibil de seducător.

– Acum nu mai crezi acelaşi lucru, nu?

Amy clătină din cap.

Recunosc că încep să te văd într-o lumină nouă.

– Una bună sau una rea?

– Bună... cred. În realitate, ea se gândise adesea la seara aceea, şi de fiecare dată, ea ajunsese la concluzia că se înşelase în privinţa lui.

– Prin urmare, vei dansa cu mine? întrebă el, iar Amy acceptă.

Reprimându-şi îngrijorarea nejustificată, Amy conchise că seara fusese agreabilă. În momentul în care se pregătiră de plecare, cei doi păreau foarte apropiaţi.

Cât despre Daisy, se simţea mai atrasă ca oricând de Roy.

– Şi eu sunt la fel de vinovată pentru ceea ce s-a întâmplat, îi zise lui Amy la toaletă. Probabil că i-am dat de înţeles că îi împărtăşeam dorinţa.

– Asta nu e o scuză ca el să se dea la tine aşa cum a făcut-o. Amy avea impresia că ea îl iertase cu prea mare uşurinţă. După părerea mea, el are o parte întunecată care se observă imediat. Ştiu că nu am dreptul să-ţi spun cum să te comporţi, dar te rog să fii vigilentă. O să faci asta de dragul meu?

Daisy bodogăni, dar îi promise totuşi.

– În ordine, mămica-cloşcă, glumi ea veselă. O să fiu vigilentă.

Pufni apoi într-un râs necontrolat şi sănătos, iar Amy nu avu încotro şi i se alătură.

– Eşti incorigibilă! zise ea, iar Daisy declară că nici măcar nu cunoaşte semnificaţia acelui cuvânt.

În momentul în care reveniră la masa lor, Jack era plecat la bar pentru a aduce alte băuturi, în timp ce Roy se plimba nerăbdător încoace şi încolo.

– În sfârşit! El ridică exasperat braţele. Indiferent ce faceţi voi, femeile, când plecaţi la toaletă împreună, se pare că durează o veşnicie! Ce faceţi acolo, apropo?

– Noi ştim foarte bine, iar voi trebuie să faceţi săpături pentru a afla, i-o întoarse Daisy.

– Hmm, eşti un gândăcel îndrăzneţ, fără îndoială!

Era clar că el căzuse în cârligul lui Daisy, cu totul.

Ei îşi consumară băuturile şi dansară până ce simţiră că-i dor picioarele. După terminarea ultimului vals, ei se îndreptară către ieşire.

– Încotro o iei? o întrebă Jack pe Amy.

– Haideţi să ne plimbăm. Luând-o către piaţă, Amy nu prea voia să le spună unde anume locuia. Din momentul în care Don o părăsise, ea îşi pierduse încrederea în bărbaţi.

– În curând, eu şi Daisy va trebui s-o pornim către casă, îi avertiză ea pe un ton amical.

Mergând, stătură de vorbă şi, pe măsură ce discutau, se simţeau tot mai apropiaţi.

– Cu ce vă ocupaţi? le întrebă Jack pe fete.

Amy ezită, în timp ce Daisy răspunse cât ai clipi.

– Amy munceşte împreună cu mama sa la Atkinson's Corner Shop, iar eu lucrez la Tooley's Café. Cu pieptul înainte, ea adăugă cu mândrie: Eu mă ocup de ea aproape tot timpul, având în vedere că Ma Tooley umblă mereu creanga. Adoră bărbaţii, înţelegeţi voi? E plecată zile întregi, şi mă lasă pe mine să mă ocup de clienţi. De-aia nu mă plâng eu la fiecare cinci minute. În afară de asta, atunci când nu e ea acolo, folosesc tigaia cea ieftină şi grilul cel vechi.

– Aşadar foloseşti tigaia ieftină şi grilul cel vechi? râse Roy. Cred că nimic nu este mai incitant decât asta.

– Hei! Cine ţi-a cerut părerea? Ca răspuns la gluma lui, Daisy îi dădu un ghiont ascuţit în coaste.

Jack coborî privirea spre Amy, învăluind-o într-un zâmbet.

– Aşadar, tu conduci un magazin situat pe colţ alături de mama ta, aşa-i?

Amy şi-ar fi dorit ca Daisy să nu le fi spus acest lucru, dar acum nu mai avea niciun rost să nege.

– Aşa e, zise ea.

– Şi voi doi? Dându-i lui Roy un alt ghiont între coaste, Daisy întrebă. Voi cu ce vă ocupaţi?

– Amândoi lucrăm la fabrica Hammond, numai că eu sunt mecanic, iar el e maistru, norocos afurisit ce e! Şi dacă nu te superi, aş vrea să-ţi ţii coatele acasă. O să fiu plin de vânătăi dacă mă tot înghionteşti în coaste!

– Nu sunt un „afurisit norocos", aşa cum spui tu, protestă Jack cu jumătate de gură. Am muncit din greu pentru ceea ce am obţinut şi, oricum, tu lucrezi acolo doar de un an de zile, în timp ce eu m-am angajat la fabrică de când am terminat şcoala. Tot ce trebuie să faci e să te ţii tare, şi o să vină şi vremea ta.

– Hmm. Va veni pe naiba!

Văzându-l pe Roy atât de neîncrezător în privinţa propriului său viitor, Jack îi divulgă un crâmpei de informaţie.

– Eşti deja în vizorul directorului. Ştiu sigur că el a discutat cu domnul Hammond despre buna ta pregătire profesională.

Chipul lui Roy se lumină.

– Glumeşti, nu-i aşa?

– Nu, răspunse Jack, ai fost remarcat. Aşa că de acum încolo, fii atent ce faci.

Ajungând în clipa aceea lângă standul cu plăcinte, aflat pe o parte a pieţei, Roy îşi vârî mâna în buzunar şi scoase de acolo un pumn de monede.

– Exact! Plăcintă cu carne pentru toată lumea, nu-i aşa?

Amy şi Daisy refuzară politicos, schimbând în secret priviri îngrozite la gândul că ar trebui să mai înghită ceva.

După numai câteva minute, toţi patru se aşezaseră la una din tarabele goale, unde, cei doi băieţi îşi mestecau plăcinta.

– Ufff! Copil jegos! Daisy îl împinse în glumă pe Roy. Te-ai murdărit de sos până la frunte!

Sosul i se scurgea de pe bărbie mai întâi pe cămaşă şi apoi pe pantaloni.

Trecându-şi palma peste haine şi înrăutăţind şi mai mult lucrurile, Roy se întoarse către Jack.

– Chiar a stat de vorbă cu Hammond?

Jack dădu aprobator din cap. Ţi-am spus deja. L-am auzit comentând că ai devenit un lucrător foarte bun. După părerea lui, nu va dura mult şi vei urca o treaptă-două. El flutură din deget. Dar tu nu ştii nimic despre asta, OK? N-am suflat un cuvânt.

De regulă, el nu ar fi dezvăluit niciodată o informaţie atât de confidenţială, însă el bănuia de multă vreme că Roy era pe punctul să-şi lase baltă slujba, şi socotea că are nevoie de încurajare pentru a merge mai departe.

– Vezi-ţi de treabă şi vei avea un viitor la Hammond, asta e tot ce ştiu.

Roy rânji precum un motan Cheshire.

– Bineînţeles, colega. Ai spus suficient!

Daisy îl făcu să plătească pentru rânjetul acela.

– Uită-te la asta, drac neglijent ce eşti. Arătând către cămaşa lui, ea bombăni: Acum ai o pată de sos pe guler.

El îşi petrecu braţul pe după umerii ei.

– Deci sunt un drac neglijent. Asta înseamnă că nu mă mai iubeşti?

– Piei din faţa ochilor mei! Dar de data asta ea nu-l

respinse, aşa că el o ţinu în continuare de umeri, încântat să constate că ea nu protestează.

Daisy era şi ea, în secret, încântată. Amândoi erau amabili, reflectă ea, iar ea mai fericită ca oricând.

– Nu-mi vine să cred că lucraţi amândoi la fabrica Hammond, le zise Amy. Şi tatăl meu lucrează acolo, ca şofer la vagoane. Călătoreşte atât de departe, încât, de obicei, în timpul săptămânii, nici nu vine acasă.

– Ei, drăcie! Asta vreau şi eu să fac, o anunţă Roy. Chiar îmi place să conduc vagoane. M-am interesat de cursuri, dar se pare că sunt ultimul pe listă, fiindcă m-am angajat de curând la fabrică. Luând bucăţica de plăcintă cu carne de pe guler, el o vârî în gură. Credeam că nu am nicio şansă, dar după cele spuse de Jack, sunt în al noulea cer. Mai mult, nici nu mi-ar păsa dacă aş fi plecat toată săptămâna.

– Şi iubita ta? Ce părere crezi că ar avea ea despre asta? Interveni Daisy.

– Nu am o iubită, zise el cu viclenie, aşa că n-ar avea importanţă, nu-i aşa?

Încercând să-şi consoleze propria poziţie, Daisy dezvoltă subiectul.

– Poate că acum nu ai o iubită, dar în viitor?

– Nu sper că voi avea una în viitor, cu excepţia cazului în care, desigur, nu te oferi tu să fii iubita mea.

Ochii lui Daisy străluciră.

– Vom vedea, nu?

– Se pare că sunt făcuţi unul pentru altul, şopti Jack la urechea lui Amy.

Amy dădu aprobator din cap.

– Începutul relaţiei lor a fost furtunos, zise ea, dar ai dreptate. Se pare că se înţeleg de minune.

Crezuse că Roy e băiat rău, dar acum, se întrebă dacă Daisy fusese sinceră atunci când spusese că în acea primă seară ea fusese la fel de vinovată ca Roy. Chiar şi aşa, îşi zise ea, asta nu însemna că el era un înger.

Reamintindu-şi conversaţia ei anterioară cu Amy, Daisy vru să afle părerea lui Roy.

– Ce părere ai despre Luke Hammond? întrebă ea.

– E de treabă, zise el nepăsător. Ţine minte, nu-l prea vedem la faţă. El are grijă de alte lucruri, cu toate că se plimbă prin fabrică în fiecare zi, discutând cu maistrul, cu directorii şi cu alţii ca ei. El nu e unul dintre şefii aceia care-i lasă pe alţii să le facă treaba. Lui îi place să ştie ce se întâmplă...ţine degetul pe puls, cum spun ei.

– Aşa e, încuviinţă Jack. Şi dacă vreodată apare o problemă, el o rezolvă imediat, atunci când nimeni nu e în stare s-o facă. El coborî vocea în semn de respect. După părerea mea, se confruntă cu mari probleme acasă. Aţi auzit probabil că soţia lui a fost bătută, iar acum e instabilă psihic... are nişte stări ciudate...

– Mdda, aşa e, interveni Roy. Odată, a venit la fabrică să-l caute, punând întrebări şi făcând scandal. Cu toate astea, e o femeie splendidă. Nici nu ai zice că e sărită de pe fix.

Schimbând subiectul, Amy întrebă:

– Deci tu crezi că Luke Hammond e un tip de treabă?

– Cel mai bun şef pentru care am lucrat vreodată, zise Roy. Ţine fabrica pe linia de plutire şi îi informează pe lucrători în legătură cu ceea ce se petrece. Poate că tatăl tău ţi-a povestit cum noi am crezut că vom face un mare pas înapoi, dar a fost exact invers. Când n-am mai avut de muncă, Hammond s-a dus şi a înhăţat un contract de sub nasul şefilor mai mari; astfel ne-am păstrat cu toţii locul de muncă pentru o vreme îndelungată. Are votul meu, fii sigură de asta!

Curios în privința tatălui lui Amy, Roy întrebă.

– Cum ai zis că-l cheamă pe tatăl tău? Atkinson?

– Ce legătură are asta cu discuția noastră?

Simțind o oarecare undă de ostilitate în tonul ei, Roy își dădu seama că el nu se reabilitase complet în ochii lui Amy.

– Eram curios, atâta tot.

Stânjenită, Amy se întoarse către Jack.

– Vă urăm noapte bună, zise ea. E vremea ca eu și Daisy să plecăm acasă.

Dar Daisy avea alte planuri.

– Dacă nu te superi, micuțo, eu nu o să vin acasă cu tine în dimineața asta.

Lui Amy nu-i plăcu ceea ce auzi.

– Atunci unde te duci?

Văzând că Daisy ezită, Roy răspunse în locul ei:

– Ea merge acasă cu mine.

Teama lui Amy crescu.

– Părinții tăi nu vor avea nimic de spus dacă vei aduce acasă o necunoscută, fără să îi avertizezi?

– Am propria mea locuință, zise el. Dar nu-ți face griji. Cu mine va fi în siguranță.

Observând cât de îngrijorată era Amy, Daisy o liniști.

– E în ordine, Amy...

Lui Amy nu-i plăcea chestia asta.

– Aș fi mult mai fericită dacă ai veni cu mine acasă.

Daisy clătină din cap.

– În seara asta, nu, micuțo. Eu și Roy avem multe de discutat.

Ca întotdeauna, indiferent ce ar fi fi spus Amy, Daisy se menținea ferm pe poziție.

Jack vorbi la rândul lui cu Roy, dar el și Daisy nu voiau să cedeze.

– Nu suntem copii. Știm ce facem.

Amy și Jack îi priviră plecând.

– Sunt realmente îngrijorată, zise Amy. A mai încercat o dată să împingă lucrurile prea departe. I-ar fi foarte ușor s-o facă din nou, iar noi nu vom fi acolo pentru a-i sări în ajutor.

– Nu o va face din nou, spuse Jack cu convingere. Noi doi am discutat adesea despre seara aceea și știu că lui îi pare rău. E un băiat bun. Nu l-am văzut niciodată atât de subjugat de cineva cum este de Daisy.

Cu toate acestea, Amy ar fi vrut să se ducă după ei, însă el o opri.

– Nu-i va face niciun rău.

– Cât de bine îl cunoști?

– Destul de bine. Prinzându-i degetele într-ale sale, el o luă de braț.

– Ești rece, îi zise el și, cu toate că primul ei impuls fu acela de a se îndepărta de el, se trezi că se sprijină de el. Senzația era ciudat de agreabilă.

Luând-o la fugă pe stradă, Daisy și Roy căzuseră deja de acord să uite cele petrecute în seara aceea.

– Am întrecut măsura, explică Roy. Sincer, nu știu ce m-a apucat.

Ori de câte ori o privea pe Daisy, se simțea cuprins de o dorință pe care nu i-o mai inspirase nimeni până atunci,dar nu era ca înainte, când ar fi vrut să-i sfâșie hainele și s-o posede acolo, pe loc. În momentul acesta, își dădu seama că o respectă. Daisy avea ceva aparte, își zise el. Și dincolo de hohotele de râs și de bravadă, el intuise că există o creatură înfricoșată care avea nevoie de grija cuiva.

– Amy crede că ești un băiat rău, remarcă Daisy. Așa e?

Roy zâmbi.

– Ai o prietenă bună, ocoli el răspunsul.
– Deci eşti un băiat rău... aşa cum spune Amy?
– Da, pot fi.
– Atunci ar trebui să te evit?
– Poate că nu.
– Îmi dai un motiv bun?
– Ăsta e destul de bun? Apucând-o de umeri, el o sărută cu patimă pe gură, iar ea avu senzaţia că i se înmoaie genunchii.
După ce-şi recăpătă respiraţia, ea pufni în râs.
– E, pentru început.
Înlănţuindu-i umerii cu braţul, el o împinse cu spatele spre zid.
– Am făcut câteva lucruri rele, îi mărturisi el, ezitând. M-am luat la bătaie cu toţi aceia care nu erau de acord cu mine... ba pe unul l-am băgat şi în spital, odată. Le-am furat altora iubitele doar pentru a dovedi că o pot face şi le-am atras pe fete doar pentru a obţine ceea ce-mi doream... dacă înţelegi la ce mă refer? Am intrat în case şi am furat, n-am ezitat să spun minciuni ori de câte ori mi-a convenit...
Observând că ea încerca să se retragă, el o opri.
– NU! Te rog, Daisy, ascultă-mă.
– Amy are dreptate! strigă Daisy, zbătându-se. Chiar eşti un soi rău! Dă-mi pace, mincinos nemernic!
– ASCULTĂ-MĂ! Din vocea lui răzbătea disperarea. De ce crezi că-ţi spun toate astea? N-aş face-o dacă aş dori să obţin doar un singur lucru, nu-i aşa? M-am ataşat cu adevărat de tine Daisy... trebuie să mă crezi.
– De ce aş face-o? Preţ de o clipă, ea crezuse că el reprezenta tot ce-şi dorise ea vreodată, iar acum descoperise că el era de fapt un netrebnic. Haide! Îl provocă ea. Spune-mi de ce ar trebui să cred măcar o vorbă din tot ce spui?

El o ţintui locului o secundă, cu palmele lipite de umerii ei, în vreme ce privirea lui se oglindea într-a ei.
– Cred că mă îndrăgostesc de tine, şopti el. N-am mai simţit asta pentru nicio altă fată. De-aceea, vreau ca tu să afli adevărul de la mine, nu din altă parte.
Daisy se întrebă dacă n-ar trebui să plece înainte de a fi rănită. Apoi ea îl privi în faţă, şi în clipa în care desluşi adevărul în ochii lui, îşi dădu seama că nu va f niciodată în stare să plece.
– De ce? întrebă ea blând. De ce ai făcut toate acele lucruri rele?
– Nu ştiu... El ridică din umeri. Oricum, ce contează?
– Pentru mine contează, zise ea. Dacă tot ai fost sincer cu mine, atunci trebuie să ştiu totul. Ce te-a făcut să fii atât de rău? Spune-mi.
– Nu pot.
Daisy era furioasă.
– De ce nu? întrebă ea pe un ton poruncitor.
– Fiindcă dacă o fac, tu vei pleca. Ai fi nebună să n-o faci.
Daisy zâmbi.
– Uneori, pot fi nebună, nu ai băgat de seamă?
Surâsul ei era contagios.
– Da....am băgat de seamă.
– Atunci spune-mi.
El îi povesti că tatăl lui fusese implicat într-un furt.
– Am aflat asta abia după comiterea lui, când mi-a povestit mama. Era o bandă organizată care avea deja la activ câteva furturi, Poliţia îi urmărea de ceva timp, dar ei reuşiseră întotdeauna să scape. De data asta, totuşi, finalul a fost nefericit şi au ajuns cu toţii la închisoare.
Vocea lui deveni o şoaptă.

– În închisoare s-au acuzat şi s-au ameninţat unii pe alţii. Într-o zi, s-a încins o bătaie crâncenă şi tatăl meu a fost înjunghiat mortal cu o bucată de metal, care i-a pătruns direct în inimă.

– Doamne Atotputernic, ce îngrozitor! Daisy se cutremură. Cred că pentru familie a fost un şoc teribil.

– Nu exista nicio familie, o corectă Roy, doar eu şi mama. Mama a suferit cumplit atunci când a aflat – a ţipat şi a plâns... atât de disperată era. După o vreme, a urcat la etaj, şi-a făcut valiza şi a plecat. Nu s-a mai întors niciodată, iar eu nu am mai văzut-o de atunci. Aveam doisprezece ani.

Daisy începu să înţeleagă.

– Nu e de mirare că ai devenit un băiat rău. Cum te-ai descurcat? Ce-ai făcut? Te-au lăsat să stai în casă sau te-ai dus la rude?

– Rudele nu voiau să ştie de mine, zise Roy sumbru, aşa că am plecat. N-aveam idee unde mă duc sau ce-aş putea face. Am reuşit să lucrez pe ici, pe colo – susţinând că am cincisprezece ani, şi nimeni nu m-a luat la întrebări. Am reuşit să plătesc pentru un acoperiş deasupra capului şi nu am murit de foame.

El schiţă un zâmbet firav.

– Ba am căutat-o şi pe mama, dar nu am găsit-o. După o vreme am renunţat şi mi-am văzut de treburile mele.

– Nu aveai prieteni?

– Doar unul. Aveam şaptesprezece ani şi intrasem într-o gaşcă rea. Don era unul dintre ei, dar s-a dovedit a fi un bun amic. Dacă nu ar fi existat Don, aş fi avut şi mai multe necazuri, dar el m-a protejat. Apoi, am pornit fiecare pe drumul său şi nu ne-am revăzut până de curând. Ne-am lovit unul de altul într-o crâşmă şi am stat de vorbă. I-am spus că am nevoie de o locuinţă permanentă şi mi-a găsit o

cameră într-o casă aflată în apropierea casei lui, pe Johnson Street.

Daisy avea un motiv aparte să fie curioasă.

– Cum arată Don ăsta?

– Are în jur de douăzeci şi cinci de ani, cred...e bine făcut, destul de chipeş, cu o înfăţişare ceva mai aspră. Se pricepe să sucească minţile fetelor, aşa că nu ţi-aş face cunoştinţă cu el, asta-i sigur.

Curiozitatea lui Daisy crescu.

– Care e numele lui de familie?

– Carson. El se uită spre ea întrebător. Numele lui e Don Carson. De ce eşti atât de curioasă?

– Don... Carson. Ochii ei se dilatară, strălucind precum două bucăţi de marmură. Să fiu a naibii, Roy, el e! Don Carson e fostul logodnic al lui Amy. Trebuiau să se căsătorească, şi a părăsit-o cu câteva zile înainte de nuntă, uşuraticul!

Cu toate că era şocat de faptul că Daisy îl cunoştea pe vechiul său prieten, şi de faptul că acesta fusese mai demult logodit cu Amy, Roy nu se arătă surprins.

– Nu e genul de om care să se însoare, îi spuse el. Ba mai mult, dacă vrei să ştii părerea mea, Amy a avut noroc că nu s-a măritat cu el. S-ar fi dovedit cel mai rău soţ posibil. Îi place să bea câte-un păhărel şi e mare fustangiu; din câte ştiu eu, nu a existat nicio femeie care să reuşească să-l păstreze.

– Ei, drăcie! Daisy oftă. Acum mi-aş fi dorit să nu-mi fi spus.

– Tu ai întrebat, protestă Roy cu inima uşoară.

– Ştiu, acum mi-aş dori să n-o fi făcut-o.

– O să-i spui lui Amy?

– Nu ştiu, răspunse Daisy. Dacă o fac, la ce-ar folosi?

– La nimic, exceptând faptul că ea şi-ar da seama ce noroc a avut că a scăpat.

– Oh, uite, lăsând toate astea deoparte, îmi pare rău că te-am forțat să-mi povestești despre tine, despre tatăl tău și toate celelalte. Dar mă bucur că mi-ai spus. Acum te înțeleg mult mai bine.

– Și eu mă bucur, replică el. În realitate, se simțea ușurat pentru că îi mărturisise adevărul.

Daisy continuă:

– Trebuie să fii convins că ceea ce s-a întâmplat nu a fost vina ta. Știu ce înseamnă ca părinții tăi să facă lucruri rele care să te înfricoșeze, iar tu să fii uneori învinovățit pentru asta. E greu de crezut că te poți baza pe alții, dar știi ceva, poți avea încredere în mine, Roy.

El râse scurt.

– Nu te grăbi, o îndemnă el. Nu mă cunoști destul de bine pentru a ști dacă te merit.

– Ce-mi mai rămâne de aflat? întrebă Daisy. N-ai omorât pe nimeni, nu?

– Nu.

– Și nu ai dat foc la casa nimănui, nu-i așa?

– Nu, din câte știu eu, zise Roy pufnind în râs. Deși am stat în câteva locuri unde un incendiu ar fi fost bine venit.

– Ar mai trebui să-mi spui și altceva?

– Ai auzit totul, o asigură el. Și judecând după expresia ta, îmi pot da seama că nu ți-a plăcut ceea ce ai auzit.

– Aici ai dreptate, răspunse ea cu sinceritate, în timp ce continua să se gândească la Don Carson.

Chipul lui Roy se schimonosi.

– Știam eu că asta te va întoarce împotriva mea. De aceea, nu doream să afli, mormăi el. Știam că vei fugi mâncând pământul când vei afla cât de rău am fost.

Ridicându-și brațul pentru a-i mângâia fața, Daisy întrebă cu blândețe:

– Mă vezi fugind?

În clipa în care el o privi, ea ar fi putut jura că avea lacrimi în ochi.

– Nu. Înconjurând-o cu brațele, el o strânse la piept. Prin urmare, de ce n-o faci? Nu sunt bun, Daisy. Poate că nu voi fi niciodată. Așa că de ce n-o iei de-a lungul străzii, precum o pisică cu coada în flăcări?

– Ai dreptate, admise ea. Dacă aș avea impresia că procedez corect aș pune o distanță cât mai mare între noi doi. Însă, nu am fost niciodată o ființă rezonabilă, așa că nu voi fugi, și nu știu de ce, așa că nu mă întreba. Dar o să-ți spun ceva, adăugă ea. Nu e cazul să-ți plângi de milă și nici nu trebuie să crezi că ești singura persoană căreia îi e rușine cu propriii săi părinți.

Acum veni momentul ca ea să i se confeseze.

– Ai mei se bat și se ceartă tot timpul. Îi înjură pe vecini și se rănesc unul pe altul până le dă sângele. Sunt egoiști, scandalagii și pe jumătate nebuni, și de multe ori mi-aș dori să fiu la multe mile depărtare de ei. Dându-și capul într-o parte pentru a-i observa reacția, ea întrebă:

– Crezi că eu port întreaga vină?

El clătină din cap, neîncrezător. E adevărat... ce spui despre părinții tăi?

– La fel de adevărat ca faptul că mă aflu aici.

– Nu e vina ta, murmură el.

– Așa e, încuviință Daisy, exact așa cum nici tu nu porți răspunderea pentru ceea ce ți s-a întâmplat.

– Știi ce cred? șopti el, punându-și palma pe umărul ei.

– Aștept să-mi spui. Ea își puse mâna peste a lui și îl împiedică să facă vreo mișcare.

El surâse în semn de apreciere.

– Cred că suntem făcuți unul pentru altul.

– Nu știu dacă ai dreptate, zise ea. Va trebui să așteptăm și să vedem, nu?

Acum că aerul se limpezise, iar ei se înțelegeau unul pe altul, o porniră pe stradă, mână în mână, făcându-şi planuri de viitor.

La o distanță nu prea mare, Amy şi Jack încercau la rândul lor să se cunoască unul pe altul.

– E bine că ne-am împrietenit din nou. De când plecaseră de la The Grand, el tânjise s-o ia în brațe, dar exista ceva în ființa ei care-l ținea la distanță.

– Probabil că mă crezi acum, nu-i aşa, Amy?

– Da, răspunse ea, zâmbind în sus spre el. Pot spune că în seara aceea nimic din comportamentul tău nu m-a determinat să-mi fac o părere proastă despre tine.

– Asta mă bucură. El coborî privirea spre ea, zâmbindu-i. Ea nu era cea mai frumoasă fată pe care o conducea acasă, reflectă el, dar i se părea drăguță. Era amabilă şi înțeleaptă, şi foarte grijulie; el observase acest lucru atunci când ea îşi făcuse griji pentru prietena sa, Daisy. Amy avea o căldură care o făcea să strălucească, iar ochii ei albaştri şi profunzi erau încântători. Nu, se gândi el, ea avea o incontestabilă frumusețe lăuntrică.

– Mi-ar plăcea să te revăd... dacă eşti de acord?

Amy dădu aprobator din cap.

– Da, şi mie mi-ar plăcea.

Înainte ca el să poată continua, ea se opri.

– Ar fi bine să ne despărțim aici. Erau în apropiere de strada Montague. De aici mai era doar un pas până pe Derwent Street şi, cu toate că ea îl simpatiza, nu dorea ca el să afle unde locuieşte, cel puțin deocamdată.

– Nu vreau să te las singură, în întuneric, zise Jack îngrijorat. De ce nu-mi dai voie să te duc până acasă.? Nu ştii peste cine dai la ora asta târzie din noapte.

Impresionată de grija lui, Amy îl linişti:

– N-o să pățesc nimic. Am mers pe străzile astea întunecate de atâtea ori, că nici nu mai ştiu, şi niciodată nu mi-am făcut griji.

Remarca ei îl făcu să zâmbească.

– Am să te urmez la distanță de o pălărie. Privind-o în secunda asta, el se gândi că în schimbul unei sărutări, s-ar arunca fără ezitare în Râul Ribble.

– În afară de asta, până acasă fac doar cinci minute.

– Ți-e ruşine cu mine? întrebă el.

Amy îl privi surprinsă.

– Nu. Ce te face să spui aşa ceva?

– Fiindcă e prima dată când o fată nu-mi dă voie să o conduc până la uşă, aşa că trebuie să existe un motiv. Ori ți-e ruşine cu mine..., ori încă nu ai încredere în mine. Care din două?

Amy pufni în râs.

– Nu are de ce să-mi fie ruşine cu tine, răspunse ea.

– Ah! Asta înseamnă că încă nu ai încredere în mine.

– S-ar putea, recunoscu ea. Deocamdată, s-ar putea să fie mai bine ca tu să nu ştii unde stau, asta-i tot.

– Cum? Deci eu nu voi putea veni să ciocăn la uşă şi să te anunț că vreau să ies cu tine în oraş?

Ea râse iar.

– Cam aşa ceva.

– Şi dacă te urmăresc?

– N-ai s-o faci. Aflase suficiente lucruri despre el pentru a-şi da seama că el nu se va preta la aşa ceva.

– Nu, ai dreptate. N-aş face aşa ceva. Dacă tu nu vrei ca eu să aflu unde locuieşti, atunci asta e. Punându-şi palmele

pe umerii ei, el întrebă plin de speranță: O să te mai întâlnești cu mine, nu-i așa?

– Da, mi-ar face plăcere.

– Perfect...când?

Ea ridică ochii spre el și simți că inima ei bătea ceva mai repede. El era atât de sincer, reflectă ea.

– Nu mă miră faptul că ai devenit maistru, remarcă ea. Cu tenacitatea ta nu va trece mult până ce vei deveni director.

– La anul, spuse el ca din întâmplare. Intenționez să devin director anul următor.

– Oh? Deci ți-ai stabilit deja țelul, nu-i așa? Amy era impresionată.

– Mdda, declară el încrezător. Și într-o bună zi voi avea propria mea fabrică, vei vedea!

– Sper să ai, zise ea malițioasă. Poate vei avea mai mult de una – poate vei împânzi Lancashire-ul cu fabricile tale.

Dându-și capul pe spate, el râse zgomotos, un râs profund și muzical care făcu ca perișorul ei de pe ceafă să se ridice.

– Fiecare lucru la timpul său. Să n-o luăm la fugă înainte de a învăța să mergem.

O porniră din nou la drum, dar mult mai încet de data asta, în vreme ce Jack insistă:

– Nu ai spus când anume ne mai putem întâlni?

– Sâmbăta viitoare? sugeră ea. Dacă nu cumva ai altceva de făcut?

El o opri din nou.

– Dacă aveam – deși se întâmplă să nu am – anulam absolut totul, promise el. Ca să-ți spun adevărul, Amy, nu cred că pot aștepta o săptămână întreagă ca să te revăd.

– Ei bine, va trebui s-o faci, îi replică ea cu fermitate. Sâmbătă e ziua cea mai potrivită pentru mine, așa că, ori atunci, ori deloc.

– În cazul ăsta, va trebui să aștept până sâmbătă, cedă el. Și, te vei răzgândi în privința permisiunii de-a te conduce acasă?

Ea surâse.

– Fiecare lucru la timpul său, îl imită ea, fluturând din deget. Să nu alergăm înainte de a învăța să mergem.

Chipul lui fu învăluit de un surâs blând.

– 1-0 pentru tine.

– Atunci noapte bună, Jack.

– Noapte bună, Amy.

În clipa când Amy se întoarse, pregătindu-se să plece, el își lăsă palmele pe umerii ei, răsucind-o cu blândețe.

El nu spuse nimic, și ea își dădu seama că el voia să o sărute; la rândul său își dorea același lucru.

Atunci când el își aplecă capul spre ea, pentru o clipă, ea își aminti de bărbatul care o sărutase și apoi o trădase, și vru să se întoarcă, dar un instinct cu mult mai profund o țintui pe loc. Ea ridică buzele către ale lui și în secunda în care se sărutară, ea savură din plin acea experiență.

Într-un târziu el își lăsă brațele pe lângă corp, și-i spuse cu tandrețe:

– Noapte bună, Amy.

Amy dădu din cap și apoi o porni la drum, cu inima bătând să-i spargă pieptul, în vreme ce buzele îi pulsau din pricina sărutului lui Jack.

– A fost plăcut, murmură ea. Dar asta a fost tot. Și în acel moment, imaginea fostului său logodnic îi reveni în minte. Deocamdată, ea nu era pregătită pentru o nouă relație serioasă. Mări ritmul pașilor.

– AMY! AȘTEAPTĂ!

Oprindu-se, ea se întoarse, văzându-l pe Jack cum alerga în urma ei.

– Am uitat să te întreb... unde ne întâlnim?

Şi ea uitase.

– O să ne întâlnim la Corporation Park...pe la două şi jumătate, râse ea. Oh, şi nu uita să aduci o pungă cu pâine.

Când el o privi uimit, ea îi explică:

– Sâmbăta, noi hrănim adesea răţuştele, eu şi Johnny.

– Cine e Johnny?

– Un băiat pe care-l cunosc eu. Chipeş şi o companie deosebit de plăcută, aşa e el.

– Şi va trebui să-l cunosc sâmbătă, nu? Din vocea lui răzbătea o uşoară urmă de gelozie.

– O să-ţi placă, continuă ea. Nu e o persoană cu care te poţi înţelege uşor. El se cam teme de necunoscuţi, înţelegi? Dacă te place, îţi va fi prieten pe viaţă. Dar dacă nu te acceptă imediat, atunci nu va dori deloc să aibă de-a face cu tine.

– Hmm! Mi se pare cam fiţos.

Amy îl lăsă să-şi pună tot felul de întrebări.

– Ne vedem sâmbătă, zise ea, grăbindu-se către casă şi zâmbind pentru sine pe tot parcursul drumului.

Se întrebă ce părere va avea Jack despre micul Johnny, dar mai ales dacă Johnny îl va accepta pe Jack.

9

Fusese o zi călduroasă, iar acum noaptea i se părea insuportabil de umedă. Luke dădu la o parte aşternuturile şi pentru o vreme rămase întins acolo, cu braţele sub cap, cu ochii închişi, răpus de oboseală.

Mintea lui totuşi era activă, plină de tot felul de gânduri şi de sentimente: mândrie pentru noul contract pe care reuşise să-l perfecteze în ciuda unei competiţii acerbe, nelinişte în privinţa Sylviei, care, în ultima vreme, se dovedise din ce în ce mai dificilă. Gândurile acelea întunecate persistară un minut-două, ca apoi să dispară tot atât de rapid.

Îl durea s-o vadă suferind în felul acela. Ar fi vrut să facă mai mult pentru ea. Îşi dorea să redevină femeia plină de viaţă şi cicălitoare de altădată. Dar femeia aceea dispăruse de mult, iar el nu putea face nimic pentru a o ajuta. Nimeni nu putea.

Ca de fiecare dată când se simţea obosit şi singur, gândurile lui zburară către Amy. El îşi aminti de surâsul ei cald şi strălucitor şi de ochii aceia frumoşi care licăreau chiar şi atunci când ea nu zâmbea. În pictura sa, el surprinsese esenţa acelui zâmbet şi, mai mult, îi surprinsese spiritul puternic şi curajos.

– Amy... El îi rosti numele.

– Dacă lucrurile ar fi stat altfel... dacă Sylvia şi iubitul

ei şi-ar fi făurit propria viaţă, poate că noi doi am fi avut şansa să ne cunoaştem. Dar lucrurile nu stăteau „altfel" şi nu se mai putea face nimic.

Prin ferestrele deschise, el văzu puzderia de stele şi fu încântat de frumuseţea lor.

– Mă întreb dacă şi ea priveşte aceleaşi stele.

Ideea că ar putea admira aceeaşi privelişte era surprinzător de liniştitoare. Gândurile îi zburară la cabana din Bowland Forest, cuibărită la umbra acelor sălcii. Acolo cerul era de un negru intens, nefiind străpuns de lumina niciunui felinar stradal, iar stelele aveau prin contrast, o strălucire puternică. Cât de mult tânjea să privească cerul acelei nopţi alături de Amy, fata aceea frumoasă, veselă şi spirituală, nu tabloul pictat în ulei. Să o întâlnească marţi la Tooley's Café şi apoi să evadeze în atmosfera aceea plină de calm de la cabană, el văzând-o ca o parte inseparabilă a acelui loc. Asta numai dacă ea, la rândul ei, ar putea veni la cabană.

Gândul la Amy fu însoţit de o senzaţie de căldură, apoi oboseala îl răpuse. După o vreme, el închise ochii, căzând pradă unui somn profund.

Nu auzi uşa deschizându-se şi nici înaintarea uşoară a paşilor până ce ei nu traversară covorul până în dreptul patului său. Când ea se lungi deasupra lui, el nu avu nici cea mai vagă idee că ea se afla acolo.

În somn, el o visă pe Amy. Acum un minut ea era în tablou, iar în clipa următoare păşea dincolo de el, în braţele lui, atingerea moale a mâinii ei aşezate pe trupul lui făcându-l să tremure.

Lângă el, Sylvia îşi trecu uşor palma peste trupul lui, atingând curba toracelui, savurând senzaţia provocată de muşchii lui puternici care tresăltau sub vârful degetelor ei.

În clipa următoare îşi strecură mâna între picioarele lui. Atunci când el păru să reacţioneze, ea se lipi şi mai mult de el.

– Iubeşte-mă, şopti ea, iar el se întoarse pentru a o trage şi mai aproape, în vreme ce ea se abandonă, împingându-se către el.

Grozav de excitat, el se lungi lângă ea, în vreme ce membrul lui se ridicase pregătindu-se să o penetreze.

– Ştiam că mă vei găsi... Vocea lui blândă o alintă, iar el îşi strecură palmele sub fesele ei, aplecând-o uşor către el.

– Eşti drăguţă. El îi sărută gâtul, urechile, savurând gustul pielii ei... O dorea cu fiecare fibră a fiinţei sale.

În secunda aceea ea începu să ţipe, trezindu-l pe neaşteptate.

– LASĂ-MĂ ÎN PACE! DĂ-TE JOS DE PE MINE! În vreme ce el se rostogoli într-o parte, ea sări asupra lui, şi începu să-i lovească pieptul şi faţa. DĂ-MI DRUMUL, NEMERNICULE!

Ameţit de lovituri, el nu părea capabil să o oprească până în momentul în care, cu un efort suprem, reuşi să-i prindă braţele şi împingând-o, o dădu jos din pat.

– SYLVIA! Undeva între vis şi starea de conştienţă, el îşi închipuise că era Amy cea care se afla în braţele lui. Ce cauţi aici?

Brusc ea deveni asemenea unui copil, agăţându-se cu disperare de el.

– Nu mă pedepsi, se văicări ea. Nu eram eu... Eu nu aş fi făcut asta. Frica ei era aproape palpabilă.

– Nu te-aş pedepsi niciodată. Potoleşte-te. Şşşt! În momentul în care el veni mai aproape pentru a o mângâia, ea se îndepărtă asemenea unui animal speriat şi se ghemui lângă pernă.

– Unde e Edna? zise ea, privind cu ochi mari şi înfricoşaţi. Te rog... o vreau pe Edna.

Era clar că ea venise aici căutând alinare... poate chiar dragoste. La urma urmelor, nu trecuse prea multă vreme de când ei fuseseră soţ şi soţie.

Aprinzând veioza de lângă pat, el luă capotul ei de pe spătarul scaunului şi îmbrăcând-o cu el, îl înnodă bine în partea din faţă.

– E în regulă, iubito. Întinzând mâna spre ea, respiră uşurat în momentul când Sylvia o apucă.

Coborând din pat, ea întrebă resemnată:

– Mi-o aduci pe Edna?

– Mâine dimineaţă, promise el. O ridică uşor în pat şi o înveli. Mai bine râmâi aici în noaptea asta, zise el. Eu n-o să fiu departe,

– Nu o să mă părăseşti, nu-i aşa?

– Nu, n-am să te părăsesc.

Rămase alături de ea, aşa cum promisese, mutându-şi fotoliul lângă pat, în vreme ce ea stătea întinsă, de data asta liniştită, alunecând uşor-uşor într-un somn lin.

– E în regulă, zise el în două rânduri, atunci când ea deschise ochii. Sunt aici.

Curând ea adormi profund.

– Oh, Dumnezeule, Sylvia, ce s-a întâmplat cu tine... cu noi? El se uită plin de compasiune la faţa aceea frumoasă. În mintea lui nu mai era loc pentru învinuiri; trecuse mult de faza aceasta.

El se gândi din nou la Amy a lui şi gura i se strâmbă, surâzând.

Amy era visul lui, iar Sylvia reprezenta realitatea.

Încă se mai gândea la Amy în clipa în care îl învălui somnul.

De dimineaţă, în vreme ce Sylvia dormea profund, el se îmbrăcă rapid, apoi o sună pe Edna la telefonul pe care chiar el îl instalase la ea acasă.

– Nu mai poţi continua în felul acesta, îl admonesta Edna. Arăţi îngrozitor – cearcăne sub ochi şi o paloare cadaverică. Se vede de la o poştă că nu ai mai dormit o noapte întreagă, Dumnezeu ştie de cât timp.

– Nu-ţi face griji. O baie şi un mic-dejun copios, şi am să fiu ca nou. Cu toate acestea, somnul pe fotoliu nu le făcuse deloc bine bietelor sale oase, care-l dureau cumplit.

– Cum Dumnezeu îţi imaginezi că vei fi în stare să conduci o fabrică dacă nu dormi cum se cuvine o noapte, poţi să-mi spui?

– O să mă descurc de minune, răspunse el. Nu te frământa din cauza mea.

– Oh, mdaaa. S-ar putea foarte bine să te descurci „de minune“, cum spui tu, dar cât va mai dura asta? Cât timp va trece până te vei îmbolnăvi sau până ce creierul tău nu va mai funcţiona aşa cum trebuie, fiind pe jumătate adormit? Şi atunci ce va urma, eh?

– Nu mă mai bate la cap, femeie, mormăi el nemulţumit, dar plin de afecţiune. Sunt sănătos tun, iar mintea mea e ascuţită precum un cui. Nici eu, nici fabrica nu vom avea de suferit.

– Vreau să-ţi fac o propunere. Dă-mi voie să mă mut aici.

Surprins, el o întrebă:

– Şi Harry ce-o să spună?

– O să fie de acord; spune că sforăitul meu nu-l lasă să doarmă nopatea.

Luke chicoti.

– Deci tu vrei să vii aici şi să mă ţii pe mine treaz, nu-i aşa? Îţi sunt recunoscător, zise el, dar chiar nu e necesar. Părea o măsură extremă.

Edna aprobă.

– Bine, dar îmi promiteţi că... că-mi veţi cere să rămân peste noapte în cazul în care veţi fi vreodată îngrijorat sau dacă ea vă va tulbura prea des somnul?

– Arareori, îmi tulbură somnul, după cum ştii, Edna. Odată ce ajunge în pat, doarme, de obicei, suficient de profund.

– În ultima vreme, nu prea.

– În momentul ăsta, trece printr-o perioadă dificilă, zise Luke. Sunt sigur că se va linişti. În realitate, lucrurile păreau a se înrăutăţi, dar el nu voia să o îngrijoreze şi mai tare pe Edna.

– Deci, îmi promiteţi?

El o sărută pe obraz.

– Eşti fără îndoială un drăcuşor care comandă, zise el. Da, îţi promit că dacă n-o să mă descurc, o să discutăm despre rămânerea ta aici. Acum, îmi dai voie să-mi fac baie? În dimineaţa asta nu vreau să întârzii. Trebuie să facem o livrare importantă pentru un client nou. E o comandă uriaşă şi s-ar putea să implice şi alte tranzacţii, aşa că vreau să o supraveghez personal.

Edna era mulţumită.

– Mergeţi să vă pregătiţi, îi zise ea. Doamna Hammond încă doarme profund, aşa că mă voi apuca să vă pregătesc micul dejun. Când veţi coborî, va fi pe masă.

– Ce m-aş face fără tine? întrebă el, iar ea îi răspunse:

– Nu am nicio îndoială că v-aţi descurca. Şi acum grăbiţi-vă, dacă nu vreţi să întârziaţi.

În vreme ce urca scara, el strigă ironic:

– De multe ori mă întreb cine e şeful în casa asta, eu sau tu!

– Eu sunt, îi strigă ea, şi să nu care cumva să uitaţi lucrul acesta!

Luke se îndreptă spre baie, chicotind.

– Edna eşti o dulceaţă.

Ea nu-l auzi. Era mult prea ocupată să amestece în tigaie şunca cu feliile de roşii şi cu câteva ciuperci.

În scurtă vreme aroma de şuncă prăjită se răspândi în întreaga casă.

– Poate că dormi puţin, bodogoni Edna pentru sine, dar atâta vreme cât eu voi fi aici, poţi fi sigur că vei avea parte de un mic-dejun copios înainte de a pleca de acasă. Un bărbat în situaţia ta trebuie să fie hrănit. Tracasat acasă, tracasat la slujbă... Măiculiţă, mare minune că nu ai înnebunit!

– Detest dimineţile de luni! Roy îşi începea fiecare dimineaţă tremurând, indiferent de vreme. Iisuse! E al naibii de frig aici! Fiindcă îşi scosese deja haina, o îmbrăcă din nou. Aici e mai frig decât afară.

Jack îşi privi compătimitor colegul.

– Ai putea să pui ceva mai multă carne pe oase, zise el. Soarele străluceşte, se anunţă o zi splendidă, iar tu stai aici şi tremuri precum un jeleu. Dacă ţi-e chiar aşa de frig, atunci aleargă de colo-colo un minut-două, adăugă el, rânjind.

Roy respinse ideea.

– Boilerul nu poate fi pornit, se răsti el, clănţănind din dinţi.

– Vino aici! Precum făcea o pisică-mamă cu puişorul său, Jack îl apucă pe pitic de ceafă, împingându-l către perete. Arătând către contoarele mari şi rotunde ce erau ataşate la capătul unei armate de ţevi, el zise:

– Ai ajuns. Instalaţia funcţionează şi încălzeşte locul ăsta în timp ce noi stăm de vorbă. Lasă-ţi haina pe tine, ai răbdare vreo jumătate de ceas şi vei fi fierbinte precum o felie de pâine prăjită.

Jack avea dreptate. Peste doar o jumătate de oră, spaţiul acela larg şi deschis se încălzi la temperatura potrivită. Bărbaţii erau la lucru, iar Roy îşi scosese haina, arătând mult mai destins.

Stând în capătul de sus al scării, Jack supraveghea lucrătorii. La stânga, bărbaţii aşteptau camioanele,iar la dreapta lui, şirurile de maşini-mâini, cele care produceau numeroasele tipuri de perii, care urmau să fie stocate rapid, erau pregătite pentru inspecţie.

Hotărându-se să mai verifice o dată linia de producţie, coborî scara şi traversă către locul de încărcare, acolo unde tatăl lui Amy, Dave, împreună cu alţi doi şoferi, aşteptau semnalul.

– Când eşti gata, suntem şi noi, Jack, spuse Dave. Ne-am întors cu toţii de la staţie, şi acum aşteptăm livrarea periilor. Vagoanele au fost măturate şi curăţate. Trebuie doar să le încărcăm, şi apoi ne vedem de drum.

– Ai făcut bine că ai livrat la timp comenzile, zise Jack. Ştiu că domnul Hammond o să aprecieze faptul că veţi termina treaba mai devreme.

– Atâta vreme cât aprecierea se va răsfrânge asupra lefurilor noastre, e foarte bine. Bert, prietenul lui Dave, care era încărcător, pufni în râs.

– Deci, cam cât crezi tu că va dura până vei fi gata cu noua comandă de perii? întrebă Dave.

– Nu prea mult, promise Jack. Domnul Hammond va sosi aici în scurt timp. După ce îşi va da girul în privinţa calităţii, o să le împachetăm şi o să le încărcăm.

De când o întâlnise pe Amy şi descoperise că Dave era tatăl ei, Jack fusese surprins să constate cât de mult semănau; nu la înfăţişare, ci la felul lor de a fi – doi oameni simpli, fără ifose, cu chipuri zâmbitoare. El nu voia ca Dave să afle că o cunoscuse pe fiica sa. Asta depindea doar de Amy.

La linia de producţie, oamenii munceau cu spor.

– El poate să le examineze cât doreşte, îi spuse lui Jack un lucrător bătrân, dar nu o să găsească nicio perie lucrată greşit şi niciun fir lipsă. De fapt, aş putea chiar să afirm că eu şi oamenii mei am avut mai multă grijă de lotul acesta mic decât am făcut-o vreodată... ceea ce nu înseamnă că n-am fost mereu atenţi pentru a produce cele mai bune perii din Lancashire.

– Ştiu asta, Will, îl asigură Jack, şi sunt convins că şi domnul Hammond e la curent. Dar cred că vă daţi seama cât de important e contractul acesta – o nouă ieşire, la preţuri de top, şi cu perspectiva unor noi afaceri.

– Mda, ştim lucrul acesta, Jack, şi nu-l vom dezamăgi, fiindcă dacă o facem, e ca şi cum ne-am fura singuri căciula.

– Ai dreptate! aprobă Jack, mai ales că domnul Hammond îndepărtează toate obstacolele – utilaje noi, vagoane noi şi chiar un boiler nou. Vrea să ridice cât mai sus ştacheta calităţii. Oricât de bună am dovedit noi că ne este marfa, cu fiecare nou client, suntem puşi la încercare. E de-ajuns un singur produs lucrat de mântuială ca să ne întoarcem iar de unde am plecat.

Unul dintre noii lucrători tineri făcu un pas în faţă.

– Aici nu va găsi niciun produs lucrat de mântuială. La fel ca şi ceilalţi bărbaţi, el avea un dinte împotriva lui. Jack venise direct de pe băncile şcolii la fabrica Hammond. El

s-a inițiat în scurt timp în tainele meseriei, devenind rapid mâna dreaptă a lui Luke Hammond.

Invidiosul tânăr putea observa că, deşi Jack nu era mult mai în vârstă decât el, purta deja salopeta maronie de maistru.

– Aşa cum a zis şi Will, aici de faţă, acestea sunt cele mai bune din tot Lancashire-ul. Uită-te şi convinge-te.

Şi fiindcă ştia că Luke Hammond avea să facă exact acelaşi lucru, Jack le examină cu atenţie.

După numai câteva minute, îi declară tânărului că era cît se poate de mulţumit.

– Dar nu eu trebuie să fiu satisfăcut, le reaminti el, ci şeful, şi sunt convins că aşa va fi. Acestea fiind zise, el le mulţumi, apoi se îndreptă către biroul său.

– Cocoş afurisit! Pe chipul tânărului se citea invidia.

– Nu e bine ca o persoană care încă n-a împlinit douăzeci de ani, să vă spună ce aveţi de făcut, oameni buni ...

El fu brusc întrerupt.

– Habar nu ai ce vorbeşti, fiule! Un bărbat masiv şi cu faţa rumenă vorbi în numele tuturor. Jack e îndreptăţit să poarte salopeta de maistru. Ba mai mult, merită ceva mai mult respect din partea unora ca tine. Ştie mai multe despre utilajele acestea şi despre munca asta decât vei şti tu vreodată! Poate că suntem mai bătrâni şi mai înţelepţi decât el în multe privinţe, dar el munceşte aici de mult timp şi domnul Hammond ştie cât valorează.

Ceilalţi bărbaţi aprobară printr-o mişcare a capului, dar Roy fu acela care vorbi în numele lor.

– Mdaa, şi niciunul dintre noi nu ar fi surprins dacă într-o bună zi Jack ar conduce întreaga fabrică.

Între timp, Jack îşi strânse documentele aflate pe biroul său. Coborând scara, el îl zări pe supraveghetor care intra pe uşile principale. Acesta era un bărbat scund, cu o faţă ursuză,

care obişnuia să întârzie la serviciu motiv pentru care primise deja o avertizare din partea lui Luke Hammond. Îi făcu semn lui Jack pentru a-i da de înţeles că domnul Hammond intrase deja pe porţile exterioare.

Intenţionând să discute cu el despre faptul că nu fusese prin preajmă mai devreme, atunci când îl căutase, Jack se îndreptă către uşile principale, acolo unde Luke îşi făcuse deja apariţia.

– Bună dimineaţa, domnule Hammond.

– 'neaţa, Jack. Oamenii s-au grăbit, nu-i aşa?

– Aşa e, sir. Sunt cât se poate de conştienţi de importanţa acestei noi comenzi şi, dacă îmi permiteţi s-o spun, cred că veţi descoperi că nu v-au înşelat aşteptările.

Luke zâmbi.

– Am impresia ca ai inspectat deja marfa.

– Am făcut-o, şi cred că e un lot de perii excelent.

Luke dădu aprobator din cap.

– Bravo! În regulă, hai să aruncăm o privire, da?

Cu Jack pe urmele sale, el o porni de-a lungul şirului de utilaje pentru confecţionarea periilor, discutând, în trecere, cu fiecare dintre cei doisprezece operatori.

Se opri mai întâi asupra capetelor de mătură, căutând la întâmplare în stoc, pentru a verifica atât calitatea, cât şi cantitatea periilor. Examină periile pentru frecat şi pe cele pentru utilizări diverse, apoi pe cele mici, de mână şi în final, măturile mari pentru grădină.

De fiecare dată răsuci peria, verificând calitatea perilor, posibilele găuri lipsă sau dacă smocurile de păr erau înfipte adânc în găuri. După aceea, răsuci invers capetele de mătură pentru a verifica dacă vreunul dintre ele nu avea cumva o formă necorespunzătoare.

În final, le mulţumi lucrătorilor şi se duse în birou

împreună cu Jack, pe care îl anunță că trebuia să aibă un dialog cu supraveghetorul.

– Nu sunt mulțumit de el, zise Luke. A devenit năzuros și leneș, și nu vine niciodată la timp la serviciu. Oamenii văd totul și asta nu e bine. A avut deja destule șanse, dar se pare că le-a irosit pe toate.

În numai câteva minute, Jack îl convocă pe piticul cu fața ursuză.

Luke făcu referire la lipsa de entuziasm a bărbatului în privința activității sale și îi reproșă faptul că nu respecta îndrumările, fie de la Luke, fie de la Jack.

– Oamenii își dau seama cum stau lucrurile, continuă Luke, iar asta e inacceptabil. Vei primi leafa pe o săptămână și vei pleca îndată. Nu e nevoie de niciun preaviz, mai ales că n-ai manifestat niciun interes pentru munca pe care ai prestat-o.

Bărbatul înjură, blestemă și proferă o mulțime de amenințări și chiar și atunci când Jack îl escortă până la ușile principale, el se zbătu, făcându-l pe Jack să-l scoată cu forța din clădire.

– Ar fi bine să nu-l mai scapi din ochi pe individul ăsta, îi spuse Luke lui Jack. S-ar putea să-ți dea de furcă.

Îi ceru, de asemenea, lui Jack să caute un nou supraveghetor.

– Cred că ar trebui să căutăm printre oamenii pe care îi avem deja, sugeră Jack. Având încredere că acesta va face cea mai bună alegere, Luke îl autoriză să procedeze cum crede de cuviință.

După plecarea lui Luke, Jack se gândi pentru scurt timp că ar putea să-l promoveze pe Roy în funcția de supraveghetor, dar instinctul îi spuse că acesta nu era încă

pregătit și că o persoană mai în vârstă și mai experimentată ar fi mult mai folositoare firmei.

Mai târziu, în timpul pauzei de ceai, el îi povesti lui Roy că fusese oarecum tentat să-l promoveze.

Roy răspunse exact așa cum s-ar fi așteptat și Jack.

– Nu sunt pregătit. Și în afară de asta, exact cum spui și tu, nici ceilalți n-ar vedea cu ochi prea buni numirea mea.

– Așa gândesc și eu, recunoscu Jack. Întotdeauna principala lui preocupare o reprezentase compania, și amândoi bărbații știau lucrul acesta. Va veni totuși și vremea ta, promise Jack, iar Roy deveni mai încrezător în forțele sale.

– O să aștept până ce îți vei înființa propria firmă, îi zise el lui Jack, făcându-i cu ochiul. Am sentimentul că nu va trece multă vreme și vei deveni propriul tău șef.

– Mai e cale lungă până acolo, răspunse Jack. Cu toate acestea, își dorea din tot sufletul să fie propriul lui șef, să aibă o afacere proprie, iar frumoasa Amy să-l aștepte în fiecare seară.

Acesta era visul lui, iar el spera că într-o bună zi i se va împlini.

La ora șase după-amiaza, fluierul anunță sfârșitul unei noi zile de lucru. Roy zăbovi pentru a-l aștepta pe Jack, și cei doi merseră împreună o parte din drumul spre casă.

– Mâine mă întâlnesc cu Daisy, îi mărturisi Roy, rânjind încrezător. Cred că mă place cu adevărat.

– Dacă este așa, încearcă ca de data asta să nu o dai în bară, îl sfătui prietenește Jack. E o tânără de treabă.

– Acum știu lucrul acesta, zise Roy. E mai bună decât merit și voi încerca să nu o mai dezamăgesc niciodată.

– Dacă vrei s-o păstrezi, trebuie să faci ceva mai mult decât „să încerci."

Pentru o vreme, își continuară drumul, și cizmele lor grele zăngăniră pe dale, în timp ce se lăsau în voia gândurilor.

– Și Amy? întrebă Roy imediat. Mi s-a părut că i-ai făcut o impresie bună. El rânji răutăcios. Te-ai atașat de ea, nu-i așa?

– Nu ăsta e cuvântul potrivit, șopti Jack. Ca să-ți spun adevărul, cred că sunt pe punctul să mă îndrăgostesc.

Roy fluieră.

– Pe naiba, Jack. Vezi ce faci!

Nedorind să discute în continuare despre Amy, Jack schimbă subiectul.

– Deci tu chiar vrei să începi o relație serioasă cu Daisy?

– Da, așa sper. Ce-ar fi rău în asta?

– Deci ești hotărât să o apuci pe calea cea dreaptă, nu-i așa?

Ofensat de comentariul lui Jack, Roy se opri brusc.

– Ce vrei să spui?

– Ai câțiva prieteni dubioși.

– Ce-i cu ei?

– Ai de gând să te mai întâlnești cu ei?

– Nu cu toți. Recunosc că am făcut cunoștință cu niște diavoli mincinoși, mărturisi el, și că ei m-au băgat în niște belele cărora nu le-am putut face față, dar asta e de domeniul trecutului. N-am mai ținut legătura cu ei.

– Și cum rămâne cu cel care locuiește pe aceeași stradă cu tine? insistă Jack.

– Te referi la Don Carson?

Jack dădu aprobator din cap.

– O să-l mai vezi? El știa că Roy îl mai vizita din când în când. Aflase, de asemenea, că tipul acela era un prieten foarte bun al lui Arnold Stratton, cel care fusese întemnițat pentru că o bătuse pe soția lui Luke Hammond.

– Știu la ce te gândești: că aș putea să o implic pe Daisy în vreo mârșăvie și că Don Carson e la fel de lichea ca și Stratton. Ei bine, nu-i chiar atât de rău. E un diamant neclizelat, atras de afacerile necurate și de femeile dubioase, dar a încercat de multe ori să se îndrepte. Problema e că el este influențabil. Odată, a încercat chiar să se așeze la casa lui și să se însoare. Nu știu ce anume nu a funcționat, dar cred că Don nu a putut să facă față acestei responsabilități. Însă mie mi-a fost un bun prieten, m-a ajutat când eram la ananghie, iar eu n-am de gând să rup relațiile cu el.

Precaut ca de obicei, Jack îl preveni:

– Știu că nu mă privește, Roy, dar dacă te interesează Daisy, așa cum pretinzi, atunci va trebui să te gândești serios la faptul că prietenii pe care îi vei păstra vor fi și pritenii lui Daisy. Să nu uiți asta.

Cufundat în gânduri, Roy rămase tăcut până în clipa în care se despărți de prietenul său la capătul lui Penny Street.

– În seara asta te vei întâlni cu Amy? îl întrebă el pe Jack.

– Mi-ar plăcea, răspunse Jack, dar ea și Daisy au treburi „de fete"- și să nu mă întrebi ce înseamnă asta fiindcă nu știu.

Roy sugeră că ar putea fi ceva legat de faptul că Daisy intenționa să se tundă.

– Eu i-am spus că mie îmi place așa cum e, zise el, dar nu cred că ar fi contat ce gândeam eu.

Jack pufni în râs.

– Niciodată să nu te amesteci între o femeie și părul ei, îl avertiză el. E unul dintre lucrurile acelea misterioase despre care bărbații nu ar trebui să știe nimic.

– Atunci ne vedem mâine dimineață?

– Da.

– Noapte bună atunci.

– Noapte bună, strigă Jack în urma lui. Și să nu întârzii.

În timp ce drumul lui Jack până la capătul lui Penny Street dura în jur de zece minute, lui Roy îi trebui de două ori mai mult pentru a ajunge pe Johnson Street.

În momentul în care închise ușa apartamentului său, era aproape ora șapte.

Amplasată într-o casă construită în stil victorian, locuința lui consta într-o încăpere spațioasă și lungă, al cărei capăt era amenajat ca dormitor.

În partea care servea drept dormitor exista un pat îngust, o comodă solidă, nu prea aspectuoasă, care era folosită și ca măsuță de toaletă, și un scaun care, cu tapițeria sa uzată, cunoscuse și zile mai bune.

Restul încăperii era mobilat cu o canapea soioasă și veche, cu o masă mică cu marginile lăsate și cu picioarele ușor-răsucite și un aparat de radio cocoțat în vârful unui dulap înalt și îngust.

Mai existau acolo un fotoliu din păr de cal, din care ieșeau o mulțime de fire de culoare neagră și un covor verde care acoperea o mare parte din linoleumul podelei.

Într-o parte a încăperii era improvizată o bucătărie, constând dintr-un aragaz și un dulap. Mai exista o cămară mică din lemn, care conținea un pachet de ceai, o pungă cu zahăr pe jumătate consumată, o pâine mică netăiată și o bucată de unt. Baia, care se afla pe culoar, era folosită de alți patru locatari.

Apartamentul nu reprezenta mare lucru, însă era casa lui și Roy îl considera mult mai primitor decât cel în care locuise împreună cu părinții săi. Dar asta se întâmplase

demult. El dorise întotdeauna să-și îmbunătățească stilul de viață, însă până în momentul de față nu-și găsise norocul despre care credea că-l așteaptă la fiecare colț de stradă.

După ce se spălă și se bărbieri, devoră un sandviș cu brânză și bău o cană cu ceai, apoi se așeză pe scaun și punând picioarele pe masă, ascultă muzica serii transmisă la radio.

El era obosit, dar și excitat. Se gândea la Daisy și nu-și putea găsi locul, așa că își îmbrăcă haina și părăsi clădirea.

Don Carson locuia pe aceeași stradă, la distanță de câteva uși. Roy îl vizita adesea, dar nu-l mai văzuse din momentul în care se reîntâlnise cu Daisy. În seara asta era nerăbdător să-i povestească despre noua lui iubită.

După ce Roy ciocăni de trei ori în ușa principală a umilului domiciliu al lui Don Carson, acesta apăru în prag.

Nebărbierit și purtând doar vesta și pantalonii, acesta arăta ca și cum abia s-ar fi dat jos din pat.

– Oh, tu erai! Trecându-și mâna prin părul ciufulit, el făcu un pas înapoi pentru a-i face loc lui Roy.

– Mai bine ai intra, îl invită el precaut.

Urmându-l pe Don pe coridor și apoi în salonașul din spate, Roy se aruncă pe un scaun.

– Ce-i cu tine? El observă cât de obosit părea bărbatul mai în vârstă, nefiind nici bărbierit și nici îmbrăcat corespunzător. Niciodată nu te-am văzut arătând în halul ăsta!

– Ei, mulțam, de asta aveam eu nevoie! Scoțând un oftat lung și zgomotos, Don îi explică: Am fost plecat toată ziua, mi-am căutat de lucru, dar îndată ce le spun că am fost la mititica, îmi închid ușa în nas.

– De ce nu-i minți?

– Ce rost are să fac așa ceva? întrebă celălalt. Tot află, mai devreme sau mai târziu.

– Atunci lucrează pentru tine.

Celălalt se aşeză şi-l privi ţintă pe Roy.

– Oh, mdda, şi ce să fac?

– Nu mă întreba pe mine, ridică Roy din umeri. În trecut, ai găsit mereu ceva. Să jefuieşti o bancă sau ceva de felul ăsta. Râse de propria lui sugestie. Asta e, strigă el, încântat. Jefuieşte o bancă, de ce nu?

– Lasă prostiile, omule, îl repezi Don. Habar n-am cum se jefuieşte o bancă. În afară de asta, tot ce mi-ar mai lipsi e să ajung iar la pârnaie. Mi-ajunge pentru o viaţă cât am stat la închisoare.

Vrei să-mi ţin ochii deschişi şi urechile ciulite. Uneori, acceptă persoane la construirea unor clădiri fără să pună întrebări. Pot face unele cercetări, dacă vrei.

– Mulţumesc, dar nu mă tentează să lucrez în aer liber... chicoti Don. Mai fac ceva pe ici, pe colo – cumpărând şi vânzând şi alte chestii de felul acesta – dar asta n-o să ţină mereu. Şi în ultima vreme, nu m-am scăldat în bani, aşa că va trebui să-mi găsesesc o slujbă permanentă.

Cu gândul la închisoare, Roy întrebă:

– Îl mai vizitezi pe Arnold Stratton?

– Sigur că da! răspunse Don furios. Nu sunt genul de om care să-şi abandaneze un amic aflat la ananghie.

Pregătit să schimbe subiectul, el îl privi pe Roy cu oarecare curiozitate.

– Fiindcă veni vorba de Hammond – după cum am auzit – se pare că tu te-ai aranjat destul de bine la fabrica lui.

– Mdaa şi mă descurc destul de bine, îi mărturisi Roy. Dacă mă ţin de treabă, ar fi posibil ca nu peste mult timp să devin supraveghetor.

Don pufni în râs.

– Să fiu al naibii! Tu chiar te cuminţeşti. El flutură un deget. Probabil că există o fată pe acolo, pe undeva, zise el, rânjind. Asta e! Te-ai încurcat cu vreo fetiţă şi o să apară vreun pui.

Roy roşi până la rădăcina părului.

– OK, nu face pe isteţul. Faţa lui deveni toată un zâmbet. O cheamă Daisy şi e fată bună.

– Daisy, eh? Don îl privi aprobator. Şi ai de gând să întemeiezi o familie cu Daisy asta? Acestui fapt i se datorează entuziasmul tău în privinţa muncii care îţi asigură traiul?

– Şi ce dacă ar fi aşa? întrebă Roy cu asprime.

Celălalt bărbat îşi ceru scuze.

– Nu te supăra, zise el amabil. Glumeam. De fapt, şi eu sunt interesat de o femeie. Deşteaptă ca o pioneză şi de două ori mai frumoasă. Zâmbetul lui deveni şi mai larg. Numele ei e Helen.... râse iar... sau aşa zice ea, dar am impresia că minte, pentru un motiv anume.

– Cum! Vrei să spui că nu ştii care e numele ei adevărat?

– Nu numele ei mă interesează, îi replică Don, făcându-i cu ochiul. În afară de asta, nu-i ceva serios... nu ca în cazul tău şi al lui Daisy. Ne distrăm şi noi puţin, dacă pricepi ce vreau să zic.

Judecând după atitudinea prietenului său şi după felul în care îl privea, Roy pricepu că era ceva mai mult de atât.

– O s-o cunosc?

– Nu!

– Ba da!

– Nu, dacă de mine depinde.

– E măritată, aşa-i?

– Ea nu a spus, iar eu n-o întreb, veni replica. Tot ce ne dorim e să ne simţim bine. Cum am mai spus, nu vrem să

întemeiem o familie. Ea vine, ne jucăm puțin și apoi pleacă. Și așa îmi și place.

Roy era curios.

– Pot să te întreb ceva?

– Sigur că poți. De când ai venit aici, nu ai făcut nimic altceva. Ce mai vrei să știi?

Roy inspiră adânc.

– Ai cunoscut o tânără pe nume Amy Atkinson? El fusese curios din secunda în care Daisy îi mărturisise că Don Carson era fostul logodnic al lui Amy.

Urmă o pauză lungă, timp în care Roy se gândi că nu ar fi trebuit să-i pomenească numele, fiindcă în secunda asta celălalt bărbat se holba spre podea, ca și cum ar fi căzut într-un soi de transă.

Don ridică în cele din urmă privirea, și chipul lui exprima o blândețe surprinzătoare.

– Da, încuviință el. Eu și Amy am fost logodiți mai demult și urma să ne căsătorim. Cum ai aflat tu de ea? întrebă cu asprime. Și înainte ca Roy să poată răspunde, el adăugă încet: Nu te-ai încurcat cu ea, așa-i?

– Nu m-am încurcat cu ea, în felul în care o spui tu, explică Roy repede. Și nici Jack.

Carson începu să se agite.

– Și cine e Jack ăsta?

Roy se întrebă dacă nu cumva îi stârnise gelozia.

– Jack îi face curte lui Amy, zise el. Nu știu cât de serioasă e povestea, dar, ei par să se potrivească unul cu altul.

Don remarcă pe un ton blând.

– Atâta vreme cât are grija ei, nu mă privește. Privindu-l în ochi pe Roy, el explică: Cum ți-am spus, eram logodiți și ne pregăteam să ne căsătorim. În realitate, am ajuns până

acolo încât am convenit asupra bisericii unde urma să ne cununăm și alte chestii de genul acesta.

– Înțeleg. Și după aceea ce s-a întâmplat? De ce nu v-ați mai căsătorit?

– Nu i-am mărturisit că am fost în închisoare și am descoperit că nu pot să-i spun. M-am străduit din răsputeri să devin alt om în momentul în care am întâlnit-o pe Amy, iar ea reprezenta ceva bun spre care să țintești și pentru care să trăiești mai bine. Am descoperit însă că nu voi putea niciodată să țin pasul cu ea și că într-o bună zi trecutul meu murdar va ieși la iveală. Mi-a fost teamă că am s-o părăsesc și o să-mi reiau viața de dinainte. Eu am să fiu întotdeauna un bețiv, un leneș și o brută – acum știu asta. Îmi plăceau și părinții ei. Nu puteam să-i rănesc. Am încercat să-i menajez, despărțindu-mă de Amy. Și apoi mai erau câteva zile până la nuntă și trebuia s-o fac până nu era prea târziu.

– Din fericire, ei lucrează până târziu, așa că nu se plimbă prea mult prin Blackburn în timpul săptămânii, dar am avut mare grijă să evit orice loc în care aș putea să-i întâlnesc.

– Nașpa! Roy se gândi că îți trebuia ceva tupeu să dai înapoi în ultimul moment, după ce nunta fusese stabilită. Și n-ai regretat?

– Ei, sigur că am regretat! Amy e o fată minunată, la fel de bună și de dulce ca o zi de mai. Am făcut-o să sufere îngrozitor din dorința de a nu o răni și mai rău. Asta regret cel mai mult.

Brusc se ridică în picioare, întrebând pe un ton aspru:

– Ce fel de om e Jack ăsta?

– E de treabă, îi spuse Roy. Nu o să-i facă niciun rău. Poți să stai liniștit în privința lui.

Răspunsul lui Roy păru să-l calmeze.

– Cum s-au cunoscut?

– Eu şi Jack eram în oraş atunci când le-am cunoscut pe Amy şi pe Daisy. Apoi, cu altă ocazie, ne-am întâlnit din nou. Evită cu înţelepciune să-i menţioneze despre acel incident stânjenitor, al cărui autor fusese, la prima lor întâlnire. De fapt, ei îşi fac planuri de căsătorie.

Don pufni în râs auzind asta.

– N-ai vorbit despre mine cu Amy, nu? întrebă el după aceea.

– Nu.

– Să n-o faci.

– De ce nu?

– Fiindcă nu are rost. Când am lăsat-o de izbelişte, am dat dovadă de cruzime. Nu sunt mândru de felul în care m-am comportat. Ce e făcut e bun făcut şi nu poate fi desfăcut, aşa că tu să-ţi ţii gura.

– Nu-ţi face griji, buzele mele sunt pecetluite. Şi vorbesc serios.

Carson aruncă o privire spre ceas. Ar fi bine să pleci cât mai curând. Trebuie să mă spăl şi să mă schimb.

Roy pricepu.

– Aştepţi o femeie, aşa-i?

– S-ar putea, recunoscu Carson, aşa că e timpul s-o ştergi.

– Helen, nu-i aşa? Roy îşi linse buzele în glumă. S-ar putea să am chef să fac cunoştinţă cu ea.

Carson pufni în râs.

– Credeam că nu te interesează decât noua ta iubită.

– Aşa e. Am întâlnit-o pe cea pe care o doresc, şi nu mai am nevoie de altă femeie.

– Cu atât mai bine, fiindcă Helen e un alt soi de peştişor. Mă îndoiesc că ai putea măcar să te învârţi în anturajul ei.

– Oh, pricep... o scorpie bogată, nu?

Carson încuviinţă cu un aer ghiduş.

– Bogată, bogată şi având nevoie să fie satisfăcută în mod permanent, dacă înţelegi tu ce vreau să spun.

Traversând încăperea, el îl ameninţă pe Roy că-l va da afară cu mâna lui.

– Ţi-am spus, trebuie să mă spăl şi să mă schimb. Uneori, ea soseşte prea devreme şi mă surprinde nearanjat. Nu-mi place asta. Am şi eu mândria mea, ca oricare alt bărbat.

– În regulă, ţine cămaşa pe tine. Plec. Plec.

Ajungând la uşă, el îi zise lui Carson:

– Distraţi-vă şi nu vă faceţi griji pentru mine. O să te caut mâine ca să-mi dai un raport amănunţit.

– Cară-te! Carson îi dădu un ultim brânci dincolo de uşă.

– Du-te şi găseşte-ţi propria ta distracţie, îi sugeră el, chicotind uşor.

În momentul în care Roy traversă strada, fu pe punctul de a fi lovit de un taximetrist care se grăbea.

– Fii atent pe unde mergi! ţipă Roy când taxiul trecu pe lângă el.

Când autoturismul îşi reduse viteza, Roy vru să-l admonesteze pe şofer pentru neglijenţa sa. Dar furia cedă locul curiozităţii lui în secunda în care taxiul se opri în faţa casei lui Carson.

Femeia care coborî din el era exact aşa cum o descrisese Carson: elegantă şi binefăcută, cu forme apetisante.

Însă ea avea şi altceva care-l intriga, cu toate că el nu-şi putea da seama despre ce anume era vorba.

O urmări înaintând pe alee, o văzu ciocănind în uşă şi, în secunda aceea, de parcă i-ar fi simţit prezenţa, ea se întoarse şi îi zâmbi.

Atunci el îşi dădu seama cine era ea şi i se păru de necrezut.

– Dumnezeule! exclamă el surescitat. E cumnata lui Luke Hammond!

El o văzuse de două ori; o dată când venise să-i aducă lui Hammond nişte documente de acasă, şi altă dată când sosise în grabă pentru a o lua acasă pe sora ei, Sylvia, care apăruse pe nepusă masă la fabrică şi făcuse scandal pentru că soţul ei nu se afla acolo.

Continuă să o privească. Chiar înainte ca ea să se întoarcă iarăşi către uşă, Carson îi ieşi în întâmpinare şi o conduse înăuntru.

Încă sub imperiul şocului, Roy se îndepărtă grăbit.

– E clar că Don Carson habar nu are cine e, decise el. Scorpia asta bogată e într-adevăr o depravată.

El fluieră.

– Mă întreb ce-ar zice Arnold Stratton dacă ar şti că Don Carson s-a încurcat cu o Hammond?

În timp ce mergea mai departe, nu înceta să se minuneze.

– Cumnata lui Hammond se „tăvăleşte“ cu unul de teapa lui Carson! Îşi dădu ochii peste cap. Măiculiţă! Chestia asta n-are nicio noimă.

Fără să stea prea mult pe gânduri, o porni direct spre locuinţa lui Jack. Casa aceea micuţă din Penny Street era incomparabil mai bine mobilată decât umilul lui cămin.

– Credeam că până mâine n-am să mai dau cu ochii de tine. Trecuse o oră de când asculta muzica transmisă la radio.

– Ceai sau cafea? întrebă el, invitându-l înăuntru.

– Nu ai ceva mai tare?

– Nu.

– Atunci cafea. Nu pot să suport ceaiul... mai ales când îl prepari tu. Mi-a ajuns apa cu lături de la fabrică, mormăi el nemulţumit. Nu văd de ce aş consuma-o şi în timpul meu liber.

– Aici ne deosebim, noi doi, remarcă Jack.

– Chiar aşa? Simţindu-se ca acasă în locuinţa lui Jack, Roy se aşeză. Şi cum de ţi-ai dat seama de asta?

– Fiindcă tu consideri o corvoadă munca la fabrică, şi o prestezi doar ca să îţi poţi câştiga existenţa.

– Pe naiba, chiar aşa şi e!

Înţelegând punctul de vedere al lui Roy, Jack fu de acord.

– A existat o vreme, la început, când am simţit la fel ca tine... detestam să mă scol dimineaţa devreme, considerând că era un timp preţios pe care-l iroseam, dar acum văd lucrurile în altă lumină.

Roy ştiuse întotdeauna că Jack nu-i spusese totul despre el, astfel că nu fu surprins să afle că acesta avea un plan.

– Prin urmare, ce s-a schimbat? vru el să ştie.

– La început, consideram că muncesc pentru alţii şi pentru bunăstarea lor. Acum, văd totul ca pe o experienţă foarte bună... e o perioadă în care învăţ, pregătindu-mă să pun pe picioare propria mea afacere. Cu cât învăţ mai mult, cu atât o să fie mai bine, şi cu cât sunt mai bun, cu atât mai repede voi găsi pe cineva care să aibă încredere în mine... să zicem un director de bancă sau un brutar care mă vor finanţa.

Roy dădu aprobator din cap.

– Măi! Dacă aş avea bani, declară el fără ezitare, te-aş sprijini chiar eu.

– Pe bune? Ai face-o? Ştiind că Roy avea un simţ al umorului ceva mai ciudat, Jack nu-şi dădea seama dacă trebuia să creadă în vorbele lui. Sau doar mă duci de nas?

– Să fiu al naibii! Roy era sincer indignat. Orice prost îşi poate da seama că tu vei avea propria ta afacere într-o bună zi; e pur şi simplu o chestiune de timp. El îi făcu cu ochiul cu subînţeles. Aş îndrăzni să spun că imediat ce vei face rost

de un spaţiu corespunzător, o să te lansezi în afacere. Şi mai mult de atât, voi fi şi eu acolo... mâna ta dreaptă, având grijă de tine tot timpul. Nu ăsta e rostul unui prieten?

Jack pufni în râs.

– Să ai grijă de tine, vrei să spui, îl admonestă el, apoi adăugă pe un ton serios: A fost mereu visul meu, să am propria afacere. Şi în momentul când voi reuşi, promit cu mâna pe inimă, că tu vei fi alături de mine şi vom avea grijă unul de altul. Cum ţi se pare?

– Perfect. Roy era încântat.

– Voi fi primul din familia mea mizerabilă care va ajunge maistru.

– Hei, nu te lăsa dus de val! Nu am spus că vei fi maistru.

– N-o să mă poţi refuza. Roy era încrezător. O să trag tare şi o să învăţ temeinic meseria. Vei fi mândru de mine, ai să vezi. Ce mai! Voi fi cel mai bun maistru pe care l-ai avut vreodată.

– Atunci e în regulă, râse Jack. Mă voi gândi la asta.

În vreme ce Jack pregăti cafeaua, Roy se aşeză mai bine pe scaun.

– Vrei să afli un secret? zise el pe neaşteptate.

Jack îşi vârî capul după uşa bucătăriei.

– Ce te-a apucat?

– Nu m-a apucat nimic. Pur şi simplu, ştiu un lucru de care tu habar n-ai.

Jack se întoarse în bucătărie pentru a prepara cafeaua.

– Despre ce e vorba?

– Tocmai am trecut pe la Don.

– Şi? Revenind cu cafeaua, Jack îi spuse: Nu văd nimic misterios în faptul că te-ai dus acasă la Don. Din câte ştiu eu, îl vizitezi aproape în fiecare săptămână.

Întinzându-şi picioarele, Roy luă o înghiţitură mică din cafea.

– M-am gândit că s-ar putea să te intereseze ceea ce tocmai am văzut.

– Şi de ce mă rog? Aşezându-se în fotoliu, Jack aşteptă răspunsul.

Roy îşi aşeză ceaşca deasupra şemineului, apoi se aplecă, privindu-l cu ochi strălucitori.

– Are o nouă iubită.

Jack îl întrerupse.

– Ah, uite ce e, nu mă interesează viaţa amoroasă a acestui domn, pentru numele lui Dumnezeu. De ce aş vrea să aflu un lucru de genul acesta, ei?

Roy continuă:

– Ea i-a spus că o cheamă Helen, dar în realitate este Georgina.

– Helen, Georgina... Jack ridică din umeri. Pentru mine oricum nu contează. Presupun că există şi un alt motiv pentru care ai venit la mine în seara asta, însă dacă tu ai de gând să-mi vorbeşti despre noua iubită a lui Carson, eu o să iau în calcul o mie de feluri, cu mult mai reuşite, în care îmi pot petrece seara asta. Ridicându-se în picioare, el o porni spre bucătărie. Aşa că poţi să-ţi termini băutura şi să te duci acasă.

Vocea lui Roy se auzi în urma lui.

– Ea e cumnata lui Luke Hammond.

Uimit peste măsură, Jack făcu stânga împrejur.

– Prietenul tău care a stat la închisoare şi cumnata stilată a lui Hammond? Ce glumă proastă mai e şi asta?

– Nu-i nicio glumă, zise Roy, şi mai e ceva. Acum, când îi stârnise interesul lui Jack, el se opri brusc, şi pe chipul lui se întipări o expresie răutăcioasă. Oh, am uitat! Nici nu vrei să auzi aşa ceva, nu?

Intrigat, Jack se aşeză mai bine în fotoliu.

– Ce altceva mai ştii? Dacă tot ai ajuns până aici, ai putea să-mi povesteşti şi restul.

Roy zăbovi înainte de a-i împărtăşi părerea sa în legătură cu relaţia aceea neobişnuită.

– Don Carson e bun amic cu bărbatul care a atacat-o pe Sylvia Hammond. Ştiu sigur că Don îl vizitează pe Stratton la închisoare.

Făcu din nou o pauză pentru a-i da răgaz să-i asimileze vorbele.

– Iar acum strălucitoarea ei soră îşi face apariţia în scenă... încurcându-se cu Don.

Realist ca întotdeauna, Jack medită cu voce tare.

– Poate că s-au plăcut pur şi simplu.

– Puţin probabil. După părerea mea, ea a descoperit că Don e bun prieten cu cel care a maltratat-o pe sora sa.

Reflectând asupra acestui aspect, Jack îşi muşcă uşor buza de sus, aşa cum făcea de fiecare dată când îl nemulţumea ceva.

– N-are nicio logică, aşa-i? El se întrebă dacă era vorba de un joc al sorţii sau de o simplă atracţie animalică. În afară de asta, chiar dacă ea cunoştea care era legătura dintre Carson şi atacatorul surorii sale, nu se mai putea face nimic în privinţa asta.

– Trebuie să recunosc că e o coincidenţă stranie, totuşi, continuă el. Georgina asta este atrăgătoare şi are trecere la bărbaţi, aşa că de ce şi-ar dori o femeie ca asta un tip de teapa lui Carson?

Roy avea deja răspunsul pregătit.

– Ca să se răzbune pentru ceea ce i s-a întâmplat surorii ei.

– Dar bărbatul care i-a atacat sora se află deja în spatele gratiilor.

Roy dădu aprobator din cap.

– Ştiu asta, replică el, şi nu-mi dau seama dacă ea vrea să-şi ia revanşa, dar, pe viaţa mea, nu văd un alt motiv pentru care ea ar umbla după Don.

– Eu da! Străfulgerat de o idee, Jack observase un lucru pe care Roy nu reuşise sau nu dorise să-l vadă.

– La ce te gândeşti, Jack?

– La prietenul tău, Don.

– Ce-i cu el?

– Nu eşti singurul lui prieten, nu?

– Bineînţeles că nu sunt. Are o mulţime de prieteni apropiaţi.

– Foşti condamnaţi ca şi el, nu?

Nefiind prea mulţumit de direcţia întrebărilor lui, Roy îl chestionă, la rândul său:

– Unde vrei să ajungi cu toate astea, Jack?

– Îmi pun întrebări în privinţa Georginei, zise el. Poate că ea e genul de persoană care şi-ar dori să-l lichideze pe atacatorul surorii sale, şi dacă este aşa, cine ar putea duce mai bine la capăt această sarcină decât un fost condamnat, care ar pune la cale un soi de execuţie... contra cost?

Împotriva celor mai bune instincte ale sale, Roy se văzu nevoit să ia în calcul supoziţia făcută de Jack, una de-a dreptul şocantă.

– Iisuse! Vrei să spui că ea ar putea să-i ceară lui Don să găsească pe cineva care să-l elimine pe Stratton?

Aruncându-şi neputincios braţele înainte, Jack întrebă:

– Ce ştiu eu? Dar uite, prietene ... trebuie să recunoşti că nu e exclus. Este?

– Cred că ai înnebunit! Sărind de pe scaun, Roy își trânti ceașca pe jumătate goală pe polița căminului. Nu-l cunoști așa cum îl cunosc eu!

Din cauza șocului, vocea începu să-i tremure.

– Bine, recunosc... Don Carson a stat la pârnaie, așa că e un fost condamnat care ține legătura cu cei de teapa lui. Dar și eu am făcut pușcărie; deci suntem plămădiți din același aluat.

– Nu am spus niciodată așa ceva! Ridicându-se de pe scaun, Jack îl înfruntă. Am zis că s-ar putea ca femeia asta să nu fie ceea ce crede el. Având în vedere ceea ce i-a făcut Stratton surorii sale, ar fi posibil ca ea să-și dorească eliminarea personajului, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– S-ar putea să ai dreptate, conveni Roy, dar chiar dacă ai, eu tot nu pot să fac absolut nimic.

Jack îl contrazise.

– Dacă tu crezi că Don Carson e un tip sincer, care nu ar putea pune la cale uciderea unui alt bărbat, atunci cere-i s-o verifice. Spune-i cine e ea și...

– N-am să-i spun nimic! îl repezi Roy. Nu mi-ar mulțumi pentru asta, iar eu nu l-aș putea învinui. În plus, te înșeli în privința lui. Chiar tu ai spus că nu știi nimic despre el, în vreme ce eu mi-am petrecut timpul alături de el, am dormit în pat alături de el și ne-am petrecut multe nopți vorbind despre toate și despre nimic. Am mâncat porcării la aceeași masă; am hoinărit împreună și am avut grijă unul de altul.

El făcu o pauză, lăsându-se în voia gândurilor și detestând fiecare minut din viață pe care-l irosise.

Cred că-l cunosc pe Don suficient de bine pentru a ști că el nu s-ar implica niciodată într-o asemenea afacere. Poate că e un hoț mărunt și e posibil să-i placă să-și folosească pumnul atunci când mai bea câte ceva... Dar nu ar pune la

cale o crimă... nici de dragul unei femei, nici pentru un sul de bancnote, oricât de tentant ar fi. Pur și simplu, nu ar face-o!

Jack se declară de acord.

– În ordine, amice, uită ce-am spus. Poate că ei îi place, pur și simplu, de el, eh? Punându-și palmele peste umerii mici ai bărbatului, el surâse pentru a alunga tensiunea. Era prima dată când el și Roy avuseseră un schimb de cuvinte atât de dur. Poate că el îi oferă ceea ce ea nu poate primi de la un alt bărbat, eh? Un pic de tăvăleală și de fior.

– Poate.

– N-am vrut să spun nimic cu vorbele mele. M-ai întrebat ce gândesc iar eu am gândit aiurea. OK?

Mult mai calm acum, Roy aprobă.

– OK.

– Deci, îți termini cafeaua sau ce faci?

– Nu. Ar fi mai bine să mă întorc. Simțind că trebuie să-și limpezească gândurile, el o porni către ușă. Noapte bună, Jack.

– Noapte bună, Roy.

Urmându-l până la ușă, Jack îl urmări cum înaintează în josul străzii, cu umerii înconvoiați și cu mâinile vârâte adânc în buzunare.

– Cred că vei renunța la legătura ta profundă cu Carson, reflectă el, dar trebuie să descoperi singur lucrul acesta, pentru că eu nu voi pune în pericol prietenia noastră, intervenind.

În minte îi apăru un alt gând înspăimântător.

– Cu excepția cazului în care, desigur, tu ești în pericol. Dar mi-aș imagina că există o șansă ca tu să ai de suferit... chipul lui se întunecă, asta ar fi, una peste alta, o altă mâncare de pește.

Înaintând grăbit, Roy auzi uşa închizându-se în urma sa. Privi în urmă dar Jack plecase deja.

Aerul răcoros părea că-i limpezeşte gândurile, făcându-l să reflecteze la vorbele lui Jack.

Acum că exista o oarecare distanţă între el şi Jack, iar aerul rece îi ascuţise raţiunea, el păru să sesizeze unele părţi ale spuselor lui Jack.

– Bănuiesc că ar avea logică ca ea să plănuiască eliminarea lui Stratton, îşi rosti printr-o şoaptă răguşită, ... având în vedere ceea ce i-a făcut el surorii sale. Dar dacă ea e hotărâtă să-l scoată definitiv din peisaj... şi eu nu sunt nici măcar sigur de asta... atunci de ce ar mai umbla după Don? Din câte ştiu eu, au fost împreună mult timp şi s-au protejat întotdeauna unul pe altul.

El încercă să-şi pună gândurile în ordine.

– Dacă ea şi-a făcut temele... şi pare genul de femeie care şi le-ar face, atunci trebuie să ştie că ultimul lucru pe care l-ar face Don ar fi acela de a pune la cale moartea lui Arnold Stratton. Sunt cei mai buni prieteni, pentru numele lui Iisus!

Cu toate astea, avertismentul lui Jack cântărea greu între gândurile lui şi în clipa asta, îl făcu să vadă lucrurile într-o lumină nouă.

– Totuşi ea îl cucereşte, admise el nehotărât, chiar şi eu îmi pot da seama de asta. Măiculiţă! Ea e genul acela de vrăjitoare care poate pătrunde în sufletul omului, dacă el nu va fi atent.

Se gândi la expresia pe care o avea Don în clipa în care vorbise despre ea.... oarecum mândru şi excitat în acelaşi timp; dorindu-şi să arate cât mai bine în momentul apariţiei ei, neplângându-se totuşi în cazul în care ea ar fi sosit, pe neaşteptate, mai devreme, găsindu-l nearanjat.

– Mi se pare că-l învârte deja pe degetul mic, mormăi el. Dacă-l poate face să se comporte asemenea unui adolescent îndrăgostit lulea, atunci ce altceva l-ar mai putea determina să facă, eh?

Şi veni şi răspunsul.

– Ea îl poate modela, până ce el va fi pregătit pentru orice i-ar cere.

Nu-i veni a crede ceea ce gândea.

– Oare Don ar fi într-adevăr capabil să-şi elimine prietenul?

Se ura fiindcă fusese în stare până să şi susţină o asemenea idee.

– Nu. Gândul acesta i se părea dezgustător. N-ar face-o. Niciodată!

Alungă menţiunea aceea din mintea sa tot la fel de repede precum intrase acolo.

10

Septembrie fusese o lună atât de minunată, fiind aproape un şoc în momentul în care octombrie sosi plin de răzbunare. Trei zile şi trei nopţi, cerurile se deschiseră, îmboldind pământul de dedesubt.

Astăzi era prima zi de marţi a lunii octombrie. Ploaia grea se transformase într-o burniţă permanentă şi udându-te până la piele, însă vântul era la fel de puternic.

– Fir-aş a naibii, dnă Tooley. Zângănind şi împingând, Daisy trecu buluc dincolo de uşă, umbrela fiindu-i întoarsă pe dos, în timp ce părul i se ridicase asemenea pămătufului unui mop pentru podele. Acolo, afară, zici că s-a dezlănţuit Iadul!

Dna Tooley rămase pe poziţii în spatele tejghelei.

– Să nu îndrăzneşti să vii lângă mine şi să mă faci ciuciulete! exclamă ea, ridicând braţele în semn de protest. Sunt îmbrăcată cu tot ce am mai bun.

Zâmbindu-i cu toţi dinţii şi cu faţa plină de riduri, ea o informă cu mândrie pe Daisy:

– Domnul Leyton m-a invitat să iau cina cu el, chicoti ea precum o puştoaică buimacă, la Hotel Royal, nici mai mult, nici mai puţin.

Udă până la piele şi incapabilă să adune măcar o picătură de entuziasm vizavi de reacţia dnei Tooley, lui Daisy îi luă

ceva timp înainte de a răspunde. Îşi scutură burniţa pe întreaga podea, scoţându-şi haina şi pălăria, pe care le agăţă deasupra radiatorului, venind apoi mai în faţă, strănutând şi tuşind şi speriind-o pe Ma Tooley care făcu alţi câţiva paşi în spatele tejghelei.

– Nu ţi se pare minunat, Daisy? insistă dna Tooley, dorind cu disperare să i se spună că fusese tare deşteaptă că-şi asigurase o întâlnire cu bărbatul care avea două magazine cu articole de fierărie şi purta costume confecţionate de croitorii lui Jacob.

– Nu-mi vine a crede, dnă Tooley! răspunse Daisy, într-un fel care o făcu pe femeia mai în vârstă să întinerească. Nu sunt cea norocoasă. Ooh! The Royal, nici mai mult nici mai puţin! Pe toţi dracii, ce mai urmează, eh?

– Hei! Femeie bisericoasă, dna Tooley îndrăzni să se apropie ceva mai mult. Nu am să te las să-mi vorbeşti astfel, copilă. Mai mult, nu voi permite ca în cafeneaua mea să lucreze o persoană care nu ştie să vorbească civilizat. Aruncându-i lui Daisy una dintre privirile ei de şef, întrebă: Pricepi ce spun?

Daisy pricepu, fiind necajită din pricina propriei impoliteţi.

– Îmi pare rău, dnă Tooley, răspunse ea pe un ton obedient. Afară e groaznic. Tramvaiul a întârziat, apoi am călcat într-o băltoacă. Vântul a îndreptat toată ploaia spre mine până am ajuns aici, iar acum sunt udă până la piele şi mi-e foarte frig. N-am vrut să fiu obraznică, sincer.

– Hmm! Dna Tooley luă seama la nasul roşu al lui Daisy, la părul său rebegit şi la felul cum picioarele acesteia pleoscăiau în timp ce mergea, simţind o vicleană senzaţie de satisfacţie. Deci nu o să se mai întâmple, nu?

– Nu, dnă Tooley, n-o să se mai întâmple.

În vreme ce dna Tooley se îndepărtă, făcând un comentariu acuzator, Daisy scoase limba doar pentru a o retrage în secunda în care dna Tooley se răsuci pe călcâie pentru a-i spune lui Daisy:

– O să vină să mă ia în mai puțin de-o oră. Am verificat registrul şi am umplut rafturile, şi cu asta mi-am terminat partea mea de treabă pe ziua de azi.

– Da, dnă Tooley.

– Atunci du-te, fetițo. Mişcă-te. În spate şi pune-te la punct. O să găseşti un prosop nou pe buclă, şi să ai grijă să-l înlocuieşti cu unul curat după ce ai terminat.

– Da, dnă Tooley. Tentată doar pe jumătate să facă o reverență, Daisy reuşi să se abțină. Nu voia să rişte şi să-şi piardă slujba, cel puțin deocamdată. Am plecat, dnă Tooley. Mormăind în tăcere, ea o porni către încăperea din spate.

– Şi să fii atentă, strigă dna Tooley în urma ei. E zi de piață. Nu va dura mult până la sosirea clienților. O să facă coadă pentru micul dejun, dacă nu eşti atentă.

Daisy merse mai departe, imitând-o.

– Coadă pentru micul dejun, pe naiba! zise ea batjocoritor. Nu ştiu să fie aici vreo coadă pentru ceva, nu de când am sosit eu.

Cu toate astea, în nici douăzeci de minute, Daisy era ştearsă, uscată şi gata de muncă.

– Sunt în regulă acum, dnă Tooley. Aşa că puteți pleca când doriți. În gând: cu cât mai repede, cu atât mai bine, vacă mizerabilă!

Dna Tooley era impresionată.

– Uite o fată ascultătoare, toarse ea. Acum arăți de-a locului.

Daisy purta o salopetă albastră şi un şorț de bucărie peste

ea, iar părul ei era prins sub o bonetă pe care dna Tooley insistase să o poarte – şi în clipa în care ea va întoarce spatele, aceasta avea să ajungă într-un sertar.

Dna Tooley zâmbi jenată.

– Sunt elegantă, Daisy?

– Da, dnă Tooley. Sunteți... Ezitând, Daisy căută cuvântul potrivit, dar, pe viața ei, nu găsi cuvântul potrivit pentru a descrie ceea ce avea în fața ochilor.

Mult prea machiata Bertha Tooley, nu era o frumusețe. Îmbrăcată într-un costum maroniu boucle ale cărui mâneci erau prea lungi, fusta fiind mult prea strâmtă, iar jacheta mult prea largă, ea purta pe dedesubt o bluză verde cu picățele, şiragul gălbui de perle închizându-se în jurul gâtului ei gros. Părul avea un permanent atât de intens, încât semăna cu un burete de sârmă, iar rujul ei roşu-aprins, care era întins parțial pe deasupra dinților, topindu-se acum în râulețe la colțurile gurii ei.

– Arătați... ee... arătați... Din nou nu reuşi să-şi găsească cuvintele, aşa că fu nevoită să încheie. Mâhnirea Domnului, dnă Tooley! Cred că dnul Leyton nu va ştii încotro să privească.

– Oh, Daisy, sper că nu spui asta doar ca să-mi faci plăcere? Bărbia dnei Tooley se adânci într-un surâs surprinzător de drăgălaş. Ei, n-aş fi crezut! Ba chiar roşi uşor. Ştii, Daisy, chiar cred că e posibil ca dnul Leyton să fie alesul.

– Ce drăguț, dnă Tooley. Mă bucur pentru dumneavoastră, trebuie s-o spun. În decursul ultimului an, fiecare bărbat fusese „alesul". Până în ziua inevitabilă în care dna Tooley păşea în cafenea, mârâind şi văicărindu-se cum că bărbații nu merită nici măcar pământul pe care calcă şi cum oare uitase ea că erau cu toții nişte monştri.

Apoi indignarea dispărea, iar ea făcea din nou ravagii,

căutând acel suflet nesuspicios care să-i ofere atenția după care jinduia.

La ora zece și jumătate, sosi un taxi, iar dna Tooley zbură afară în toată splendoarea sa.

– Ne vedem mai târziu, îi spuse ea lui Daisy. Nu uita să ai grijă de local în lipsa mea.

– Nu vă faceți griji, dnă Tooley, o asigură Daisy. Când vă veți întoarce, va fi tot întreg.

După ce scoase prăjiturelele pentru ceai și clătitele, pornind apoi cuptorul pentru chifle cu sos și pentru plăcinte, care fuseseră deja aduse, fiind livrate pe ușa din spate, având nevoie doar să fie reîncălzite, Daisy era pregătită să servească. Numai avea nevoie decât de câțiva clienți.

– Sper că Amy va sosi devreme, oftă ea, sprijinindu-și coatele de tejghea. Am impresia că va fi o zi liniștită și lungă. Cu toate astea, va sosi măcar „bărbatul de marți" deși, după cum evoluase relația ei cu Roy, el nu prea își găsise loc în visele ei în aceste ultime zile.

Nu prea departe, Amy bântuia fericită prin magazinul de decorațiuni interioare, cumpărând niște cotiere, niște elastic și niște crizanteme cadrilate - toate fiind articole pe care Atkinsons' Corner Shop nu le mai avea în stoc.

Alergând la doar câțiva pași distanță, micul Johnny se distra pe cinste. Amy îl lua uneori cu ea, în zilele de marți destinate achitării notelor de plată și cumpărăturilor, acestea termindu-se cu o tratație la Tooley's Café. Johnny și Maureen se împrieteniseră cu Daisy, iar micuțul Johnny era de-a dreptul fascinat fiindcă Daisy lucra într-un loc unde se vindeau prăjituri.

Maureen, care avusese mai multe slujbe nesatisfăcătoare de-a lungul ultimelor luni, îi explicase în dimineața asta că

avea să-și caute de lucru în Brookhause, unul dintre cartierele Blackburnului, la nord de centrul orașului, așa că Amy fusese încântată să-l includă pe Johnny în rutina zilei ei de marți.

– Nu te duce atât de departe, îi strigă ea în timp ce el se învârtea în jurul tarabei umede cu pește, că altfel nu pot fi cu ochii pe tine!

După ce se opri în dreptul tărăboanței cu cartofi fierbinți, băiatul veni înapoi alergând.

– Poți să-mi iei un cartof, te rog, Amy?

– Mai bine, nu, scumpule. Tocmai mergem la cafenea ca s-o vizităm pe Daisy. O să luăm acolo ceva de mâncare.

Johnny surâse ușor.

– Îmi place Daisy.

– Și mie. Zâmbind, Amy îl luă de mână. Nu mai durează decât câteva minute, promise ea. Crezi că poți răbda până atunci?

Johnny ridică privirea, ochii lui mari și rotunzi fiind plini de uimire.

– Pot să comand o prăjitură cu frișcă?

Amy pufni în râs.

– Dacă vrei.

Când ieșiră din magazin, încă mai ploua.

– Urăsc burnița asta! Jonglând cu cumpărăturile, Amy reuși să deschidă umbrela. Ține-te de mine, Johnny, îl avertiză ea. Ploaia s-a întețit cât am stat noi înăuntru.

Lui Johnny îi plăcea ploaia fiindcă putea sări în băltoace, făcând apa să sară în jeturi, cu toate că Amy îi spusese să nu o facă.

– Suntem deja uzi, zâmbi ea. O să stăm departe de orice băltoacă, dacă nu te superi.

În timp ce înaintau pe strada aglomerată, Amy fu nevoită să-l țină lipit de ea, deoarece vehiculele care treceau pe lângă

bordură le stropeau picioarele. După o vreme, ea mută pungile cu cumpărături într-o mână, ţinând umbrela în cealaltă, spunându-i băieţelului să se agaţe de fusta ei.

– Treci pe partea asta, îl instrui ea. Nu-mi place să stai atât de aproape de bordură.

În secunda aceea, Jonny îi dădu drumul de mână pentru a se muta pe partea opusă, observând însă o băltoacă mare şi şerpuitoare, ceea ce pentru un copil atât de zglobiu era ceva cu mult prea bun pentru a-i rezista. Spre groaza lui Amy, el se răsuci şi sări, aterizând apoi chiar în mijlocul acesteia. În secunda aceea, un camion plin cu bere înainta hurducăind pe stradă, îndreptându-se direct spre el.

– Doamne Atotputernic! JOHNNY! Îngrozită, Amy aruncă la pământ pungile, repezindu-se disperată spre el.

Însă altcineva fu mai rapid.

– Eşti în siguranţă, fiule. Mulţumită acelui trecător, puştiul fu smuls într-o parte cu o secundă-două înainte ca acel camion să-l trântească la pământ.

Amy îl îmbrăşişă pe Johnny.

– Slavă Domnului că nu ai fost rănit! Fusese atât de speriată de incidentul cu pricina, încât abia dacă mai putea respira, dar în secunda în care realiză că el era nevătămat, teama ei se evaporă, fiind înlocuită de furie.

– Ce gest prostesc! îl certă ea. Mare minune că nu ai fost ucis!

– Cred că e posibil ca fiul dumneavoastră să-şi fi învăţat lecţia.

La auzul vocii bărbatului, Amy şi Johnny îşi înălţară privirile. Amy era necăjită. Cuprinsă de panică, ea nici măcar nu-şi îndreptase privirea spre el, darămite să-i mai şi mulţumească. Ruşinată şi uimită, acum că-l recunoscu pe salvator ca fiind bărbatul la care Daisy se referea numindu-l

„bărbatul de marţi". Părul lui negru era acoperit de o şapcă pleoştită care era trasă cât mai jos, iar pe deasupra straielor greoaie de lucru, îmbrăcase o haină strâmtă de culoare neagră cu guler pe gât. Cu toate astea, surâsul lui era unul cald şi frumos şi, în secunda aceea când se uita la ea cu privirea aceea intensă, ea se simţi ca şi cum ei doi s-ar fi cunoscut dintotdeauna.

– Oh, uitaţi, îmi pare rău, se scuză ea. Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc. Nu băgase de seamă că el spusese că Johnny era fiul ei.

– Nu e nevoie să-mi mulţumiţi, răspunse el încet. Mă bucur că am putut fi de ajutor.

El se uită la pungile ude cu cumpărături care erau trântite la pământ.

– Daţi-mi voie să vă ajut, zise el, adunându-le. Cât de departe mergeţi?

– Nu, vă mulţumesc, oricum, dar acum voi fi în regulă. Mă descurc destul de bine.

– Dacă sunteţi sigură?

– Sunt... mulţumesc.

Nehotărât, el îi înapoie pungile.

– Atunci eu am plecat.

Luke le spuse la revedere şi o porni la drum, mintea lui fiind un adevărat vârtej. Tocmai stătuse de vorbă cu femeia din tabloul său. De aproape, ea era mult mai frumoasă decât îşi imaginase el – nu nemaipomenit de frumoasă, se gândi el, dar frumoasă într-un mod credibil şi de neuitat, ceea ce era cu totul altceva. Se închipuise de atâtea ori alături de ea [illegible] împreună în cabană, plimbându-se în pădure mână-n mână, chipul ei înălţându-se către soarele care se strecura printre copaci, râzând... Sau în cabană, singura lumină provenind de la focul din buşteni, înconjuraţi de întunericul

tăcut al pădurii – ei ar sta unul lângă altul, mâinile lor împreunându-se uşor, relaxându-se printr-o paşnică şi tăcută înţelegere.

În secunda asta făcuseră cunoştinţă – şi aceasta nu se petrecuse deloc în circumstanţele închipuite de Luke. Cum oare ar fi putut el să creeze o punte peste prăpastia dintre visurile sale păstrate atâta amar de vreme şi realitatea aceasta neaşteptată?

Pentru o clipă lungă şi nebunească, el îşi dori să se întoarcă. Voia să se uite în ochii aceia fascinanţi, de nuanţă albastru-închis, să stea de vorbă cu ea, doar pentru a fi în preajma ei şi a-i auzi vocea.

– N-ai pic de logică, îşi zise el. Ea e căsătorită şi are un copil. Iar dezamăgirea pe care o resimţi înăumtru fu precum o durere fizică.

Profund zguduită, şi din pricina fugii la limită a lui Johnny, dar şi din pricina scurtei întâlnirii cu „bărbatul de marţi" al lui Daisy, Amy îl privi îndepărtându-se.

– Bărbatul acesta te place. Johnny o spuse imediat ce o remarcă.

Mulţumită pentru faptul că Johnny nu băgase de seamă că roşise, Amy îmtrebă:

– De unde ştii?

– Fiindcă o ştiu, asta-i tot.

Amy râse. Tu eşti un cap de om mare pe nişte umeri tineri, exact asta eşti.

– Aşa spune şi mami.

– Ştiu, recunoscu Amy. Şi acum ştiu şi de ce spune asta.

– Mi-e foame.

– O să-ţi cumpăr ceva de mâncare imediat ce vom ajunge la dna Tooley.

– Cine e dna Tooley?

Amy se obişnuise cu întrebările constante ale lui Johnny, însă era încântată de lucrul acesta, fiindcă asta era o dovadă că el pierdea din emotivitate, dorind să afle mai multe despre ceea ce se petrecea în jurul lui.

– Dna Tooley e proprietara cafenelei la care lucrează Daisy, îl informă ea. Acum bagă-ţi mâna în buzunarul meu şi să nu-i dai drumul!

Mergând foarte aproape de vitrinele magazinelor, ea nu se dădu la o parte pentru nimeni, în vreme ce se îndreptau către Tooley's Café. Chiar şi în momentul în care o doamnă corpolentă cu un cărucior încercă să se strecoare între ea şi zid, Amy nu se cârmi. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca ea şi Johnny să ajungă din nou pe bordură.

Daisy fu încântată să-i vadă.

– Ia uitaţi-vă la voi! Luând umbrela lui Amy, o scutură, lăsând-o apoi pe verandă. O să căpătaţi o răceală zdravănă. Conducându-i înăuntru, ea luă pungile cu cumpărături de la Amy, îndreptându-se apoi direct spre măsuţa de lângă radiator.

– Mă întorc îndată cu un ibric cu ceai, declară ea, îndepărtându-se în grabă. Între timp, Amy şi Johnay îşi scoaseră hainele şi pălăriile, aşezându-le pe spătarul a două scaune care se aflau în apropierea radiatorului.

Până ce ei se instalară, Daisy reveni.

– Cum vi se pare? Un ibric uriaş cu ceai. Ea îi făcu cu ochiul lui Amy. Cred că voi sta şi eu cu voi, zise ea, având în vedere că în clipa asta nu am mare lucru de făcut.

Amy zâmbi. Ori de câte ori în cafenea era linişte, şi chiar şi atunci când nu era, Daisy se autoinvita să stea jos.

– Dna Tooley e plecată deci. Cel puţin lucrul acesta era evident.

Trântindu-se în scaun, Daisy se întinse deasupra mesei şi începu să toarne.

– A ieşit să cineze cu domnul Leyton, răspunse ea, dându-şi ochii peste cap. După felul cum s-a împopoţonat, toată lumea şi-ar fi închipuit că merge la Palat pentru a se întâlni cu Maiestatea Sa.

Ea turnă trei ceşti cu ceai - una cu mai mult lapte, pentru a se răci mai repede, pe aceea aşezând-o în faţa lui Johnny.

– Soarbe, puiule, îl încurajă ea cu un surâs mic şi prietenos. O să-ţi încălzească tălpile.

Jonny luă ceaşca,înconjurând-o cu palmele.

– Dar picioarele mele nu sunt reci, îi spuse el lui Daisy.

– Oh, nu sunt? Făcându-i cu ochiul lui Amy, ea îl întrebă pe băiat: Atunci unde ţi-e rece?

– Nu mi-e.

Daisy se prefăcu surprinsă.

– Pe cuvântul meu, eşti un micuţ curajos, nu-i aşa? Ai stat afară în ploaia aceea, arăţi ca un şoricel înecat, şi ţie nici măcar nu ţi-e frig. Ea se scutură zdravăn. Mie mi-ar fi.

Johnny adoptă o mutră dezamăgită.

– Mi-e doar foame.

– I-auzi! Privindu-l cu uimire, ochii ei fiind mari ca două bucăţi de marmură. De ce nu mi-ai spus asta înainte? Întrebă ea, nevenindu-i a crede, fiindcă am impresia că te pot ajuta în privinţa asta? Vezi tu am nişte cârnaţi mari din carne de porc care de-abia aşteaptă să fie prăjiţi. Vrei?

Pocnind încântat din palme, puştiul sări în sus pe scaun.

– Ooh! Da, te rog... Şi un ou-ochi şi un chiştoc cu unt?

– Exact! O să mă întorc până reuşeşti tu să-ţi termini ceaiul. O bucăţică de şuncă prăjită în unt, nu, copilă?

– Ar fi minunat, Daisy, mulţumesc.

În timp ce Amy şi puştiul îşi sorbiră ceaiul, Daisy se puse pe treabă, şi nu trecu mult pînă la întoarcerea ei.

– Mâncaţi-le, zise ea, aşezând farfuriile cu mâncare între ei trei. M-am gândit să mă alătur şi eu.

Chiştocul de pe farfuria ei era gros cât pragul uşii şi sfârâia din pricina untului şi, la fel ca al lui Amy, era împachetat într-o bucată de şuncă bine-rumenită şi în câteva felii de roşii. În clipa aceea, când Daisy muşcă din ea, untul i se scurse pe bărbie, doar pentru a fi lins cu toată lungimea limbii sale rozalii.

– Totuşi mi-am zis, sunt în stare să pregătesc cel mai grozav chiştoc cu şuncă din tot Lancanshire-ul. Alegând o fâşie de şuncă ondulată şi rozalie, ea o vârî în gură, devorând-o cât ai clipi.

– Spuneai că dna Tooley a plecat să cineze? întrebă Amy. E cam devreme pentru asta, nu?

Daisy aprobă.

– Aşa mi-am zis şi eu, dar probabil că s-a dus să-şi facă manichiura sau ceva de genul ăsta, ori să-şi indrepte dungile vopsite de pe piciore. Ea chicoti. Pe Dumnezeul meu, micuţo, nu ştiu de ce nu scoate un bănuţ-doi să-şi cumpere o pereche ca lumea de nailonuri. Să vezi cum le vopsise dungile... erau pe picioarele ei precum nişte şine de tramvai contorsionate.

Amy o consideră o ruşine.

– Trebuia să-i fi spus.

– Nuu. De ce trebuia? Vaca asta bătrână îmi face viaţa de nesuportat, aşa că de ce să-mi fi păsat? Ea râse zgomotos. În afară de asta, dacă îşi imaginează că-l va duce de nas pe iubitul ăla al ei, cu gândul că şi-a pus o pereche de ciorapi de nailon, o să vadă el când o să bage mâna dedesubt... Amintindu-şi că era şi Johnny acolo, ea îşi coborî vocea până

ce deveni o şoaptă. Odată ce vor ajunge la asta, dacă pricepi ce vreau să spun, nu vor avea ce să-şi mai spună, nu-i aşa?

Amy clătină din cap.

– Eşti o rea, asta eşti.

O jumătate de ceas mai târziu, încălziţi şi hrăniţi, Amy şi Daisy discutau despre viitoarele lor întâlniri cu Jack şi Roy, în timp ce Johnny se juca în jurul meselor.

– Acum nu mai plouă, îi spuse băieţelul lui Daisy.

– Foarte bine. Daisy ura ploaia.

– Mai pot lua un cârnat?

– Cred că pot aranja chestia asta. Tu aşază-te, iar eu mă apuc imediat să-l pregătesc, eh? Iar băiatul se strecură la locul lui unde aşteptă răbdător. Apoi, chiar în secunda în care Daisy se întorcea, uşa se deschise şi toţi trei întoarseră capul pentru a vedea cine era.

– E el! şopti Amy şi, înainte ca el să-şi scoată haina şi şapca, ea reuşi s-o informeze pe Daisy în amănunt despre cele petrecute mai devreme. Dacă nu era el, Johnny ar fi putut să fie rănit grav, termină ea povestea.

Daisy era plină de admiraţie şi, peste doar câteva minute, când îi luă acestuia comanda, ea îi spuse întocmai.

– Pentru prietena mea, puştiul acela reprezintă o întreagă lume, spuse ea. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva, ar fi fost devastată.

Luke surâse în semn de apreciere, spunându-i că oricine ar fi făcut exact la fel. Apoi comandă şi, ca întotdeauna, se concentră intens asupra ziarului său, aruncând tot timpul priviri furişe şi tăcute în direcţia lui Amy. El observă cât de drăgăstoasă şi de grijulie era ea cu băiatul, mulţumind stelelor lui norocoase pentru faptul că fusese acolo la momentul potrivit. În secunda asta, totuşi, atracţia pe care o simţea

pentru Amy era deteriorată de gândul că ea nu era doar căsătorită, dar e şi mama unui copil.

El era conştient de faptul că, indiferent că avea un mariaj doar pe hârtie, nici el nu era liber, însă, undeva în subconştientul lui, el îndrăznise să alimenteze ideea că, la un moment dat, în viitor, el şi Amy ar putea deveni oarecum prieteni, având, dacă nu chiar o relaţie mult mai apropiată.

Lucrul acesta nu mai era posibil acum, reflectă el. Şi poate că, din diferite motive, aşa era cu mult mai bine.

Dar asta nu-l impiedica să o admire, aruncându-i o privire furişă ori de câte ori credea că ea nu-l observă.

El o urmări în clipa aceea în timp ce ea se îndrepta către garderobă şi se gândi la cât de lin se mişca ea, cu un fel de legănare uşoară, având o atitudine mândră şi drăgălaşă. Hainele ei erau unele obişnuite şi destul de purtate, însă ea le purta cu o graţie naturală, iar stilul adolescentin al părului ei venea în completarea chipului ei vesel şi lipsit de machiaj. Firescul prieteniei sale cu chelneriţa aceea minionă şi obraznică şi dragostea ei faţă de copilaşul cu chip de înger, străluceau în zâmbetul ei cald şi în ochii aceia albaştri şi surâzători. El îşi dorea atât de mult să o cunoască mai bine, să stea de vorbă cu ea, să se plimbe alături de ea, descoperind care erau lucrurile care-i plăceau cel mai mult.

Un lucru era sigur: el îşi închipuia că nu era genul acela de om care să pună mai mult preţ pe bijuterii şi pe chestiunile de ordin material. Nu ca Sylvia, care le pusese întotdeauna deasupra a orice altceva, preferând bijuteriile şi blănurile, mai mult chiar decât dragostea şi afecţiunea pe care el i-o dăruise mereu cu atâta generozitate. Hainele Sylviei aveau întotdeauna stil – proveneau de la cele mai elegante magazine din Blackburn şi din Manchester – iar părul şi chipul ei aveau o înfăţişare imaculată. Dar ei îi lipsea căldura firească a lui Amy.

În lipsa lui Amy, Daisy îl supraveghe atent pe Johnny. Dar el îl observă pe Luke, recunoscându-l îndată.

– Uite-l pe domnul acela drăguț care m-a ajutat, îi zise el lui Daisy, iar Daisy îi sugeră ghiduş că ar trebui „să se ducă să-i mulțumească".

Spre uimirea sa, Johnny fugi cât ai clipi la masa lui Luke.

– Daisy spune că ar trebui să vă mulțumesc, anunță el mândru. Zice că eu sunt un băiețel norocos.

– Chiar aşa a spus? Încălcând regula sa de aur de a nu permite nimănui să-i tulbure libertatea zilei de marți, Luke îl invită pe băiețel să stea alături de el. Care-i numele tău?

– Johnny.

– Ei bine, Johnny, sunt bucuros că am putut să te ajut atunci, dar ține minte ca pe viitor, să nu te mai duci niciodată pe şosea în felul acesta. Ai speriat-o rău de tot pe mămica ta.

Confuz, Johnny ridică privirea.

– Ea e Amy, zise el. E cea mai bună prietenă a mea, nu-i mămica.

– Într-adevăr? Încântat de vestea cu pricina, Luke i zise puştiului: Ei, în cazul acesta, eşti într-adevăr un băiețel norocos, din mai multe puncte de vedere.

– De ce?

– Ei bine, fiindcă e tare bine să ai parte de cea mai bună prietenă.

Foindu-se în scaun, băiețelul fu captivat de conversație.

– Tu o ai pe cea mai bună prietenă a ta?

– Cred că o am, da, dar nu e ca Amy a ta.

– Atunci cum e?

– E foarte micuță şi foarte frumoasă, are doi ochi mari şi căprui şi vine să mă viziteze în fiecare săptămână.

– Unde locuieşte?

– În pădure.

– Cum o cheamă?

– Nu ştiu care e numele ei adevărat, dar eu îi spun Velvet.

– Când vine prietena ta să te viziteze?

Împăturindu-şi ziarul şi punându-l deoparte, Luke îşi concentră atenția asupra băiatului.

– Întotdeauna marțea.

– De ce?

– Fiindcă în oricare altă zi, eu am prea multă treabă, dar marțea pot face ceea ce-mi place.

Se gândi o clipă la ascunzătoarea sa nepreţuită şi, pentru un moment, fu tentat să-i explice copilului, dar, dincolo de asta, intimitatea lui era mult prea nepreţuită, vorbindu-i, în schimb, despre „prietena" lui.

– Câteodată, când stau pe vine, ea se apropie de mine şi stăm de vorbă un timp. Apoi ea pleacă, pentru a se alătura familiei ei. Dar se întoarce întotdeauna, la un moment dat.

În clipa aceea, Luke o zări pe Amy.

– Cred că s-a întors cea mai bună prietenă a ta, îi sugeră el.

Ieşind din garderobă, Amy fu intrigată să-i vadă pe Johnny şi pe Luke angajați într-o conversație serioasă şi, ştiind că necunoscutul prefera să fie lăsat în pace, ea se îndreptă în grabă spre ei.

– Johnny! Nu-l plictisi pe domnul.

În clipa când Johnny se coborî de pe scaun, venind alături de ea,îi zise lui Luke:

– Se pare că trebuie să vă cer scuze din nou. N-am ştiut că s-ar putea să vină la dumneavoastră, altfel nu i-aş fi dat voie. Simți cum roşeşte sub puterea zâmbetului lui.

De obicei, nu-i atât de prietenos, adăugă ea. De obicei, e timid şi stă departe de oameni.

– E o companie plăcută.

Luke se gândi că ea avea un şarm special atunci când roşea.

Johnny interveni imediat.

– Are şi el cea mai bună prietenă, aşa cum eşti tu, iar eu vreau să o văd. Fără să respire măcar, se întoarse către Luke. Pot să o văd, pot, vă rog?

– Johnny! Amy era îngrozită. Haide acum! Mama ta trebuie să sosească cât de curând. Întinzând mâna, ea îl aşteptă, însă fără a o băga în seamă, el se întoarse cu faţa către Luke.

– Putem să o vedem pe Velvet, insistă el, eu şi cu Amy?

Urmă un moment de linişte, în care Luke se întrebă dacă de data asta nu ar fi dureros să lase pe cineva ca Amy şi ca băieţelul înăuntrul lumii lui speciale şi secrete. Însă, după aceea, n-ar mai fi secretă, se avertiză el.

Şi totuşi, Amy se afla acolo, în tabloul pe care el îl ascunsese şi se mai afla şi în inima lui, un alt secret profund şi minunat care-l păstra întreg la minte în momentele în care viaţa devenea copleşitoare.

Privind când la bărbat, când la copil, Amy simţi cum emoţile devin o vâltoare. Se întâmpla ceva magic, îşi zise ea, ceva ce nu era în stare să explice. Ea voia să stea jos alături de acest bărbat pe care îl cunoştea din vedere. Simţea nevoia să discute cu el, să-l cunoască, şi cu toate astea, era pe jumătate înspăimântată, de el şi de ea însăşi.

– Nu l-am văzut niciodată ataşat de un străin aşa cum s-a ataşat de dumneavoastră, îi zise ea acum lui Luke pe un ton ferm. Acum trebuie să plecăm, Johnny. Mulţumeşte-i domnului şi spune-i la revedere.

În scurtă vreme, Luke plecă, lăsând banii pe masă, ca de obicei.

– Ai pierdut o şansă, micuţo, o certă Daisy. L-am văzut

cum se uita la tine şi ştiu că te place. Amy râse, dar râsul ei era unul calm şi nesigur.

– Credeam că-l vrei pentru tine, o tachină ea, şi iată-te aici, încercând să mă cuplezi cu el.

– Fiindcă acum îl am pe Roy al meu, zise Daisy, visând cu ochii deschişi. El e ceea ce căutam...cineva cu care să-mi întemeiez un cămin, să fac copii şi căruia să-i pregătesc cina în fiecare seară şi cu care să stau lângă foc într-o seară anume.

Acum , când Daisy ridică privirea, Amy fu surprinsă să constate că avea lacrimi în ochi.

– Tot ce-mi doresc e o familie adevărată, o casă, în care oamenuii să nu ţipe şi să strige unii la alţii şi să nu fie nevoie să-mi fie frică. Vocea ei deveni mai aspră. Acesta e visul meu şi, în adâncul inimii mele, ştiu că Roy poate să mi-l împlinească – pentru noi amândoi.

Dându-şi seama că-şi exteriorizează cele mai profunde sentimente, Daisy râse scurt şi nervos.

– Ia te uită! Mă las dusă de val! Ea îşi şterse pe furiş lacrimile.

– Vreau s-o văd pe Velvet, declară puştiul. E frumoasă, la fel ca Amy.

Amy clătină din cap.

– Nu cred că de-acum în colo vom avea parte de linişte, îi zise ea în glumă lui Daisy. Numai despre Velvet vorbeşte oricine ar fi ea!

Observând un client care tocmai se pregătea să intre în cafenea; Daisy se ridică în picioare.

– Ei bine, indiferent cine e Velvet, nici eu nu aş avea nimic împotrivă s-o cunosc, îi zise ea lui Johnny.

– Dar Daisy nu o poate vedea. Numai tu şi cu mine o putem vedea, îi spuse el lui Amy.

Ignorând cu înţelepciune comentariul său, Amy îi răvăşi

părul şi, după ce o salutară cu drag pe Daisy, plecară. Ploaia se oprise iar vântul părea că se potolise.

– Când soseşte mami acasă? Johnny sări de-a lungul străzii; însă fiind deja speriată de incidentul petrecut ceva mai devreme, Amy avu grijă să-l ţină lângă ea.

– Sper să fie deja acolo în clipa întoarcerii noastre, promise ea, şi va dori să afle totul despre escapada ta la cumpărături, vei vedea.

Arnold Stratton era disperat.

– Nu ştiu cât timp voi rezista acolo, îi spuse el lui Maureen. Sunt câţiva indivizi atât de răi acolo... mult mai răi decât cei cu care m-am încurcat eu vreodată. Trecându-şi palmele prin părul rar şi blond, el ridică privirea, ochii lui albaştri fiind zdrobiţi de durere.

Nu mă sfiesc să-ţi spun că am fost tentat să termin, o data sau de două ori.

Maureen era şocată.

– Ce vrei să spui cu acest „să termin“?

– Tu ce crezi că vreau să spun? întrebă el nerăbdător. Să mă spânzur, desigur, şi să termin cu toate!

Maureen era furiosasă.

– E îngrozitor să spui una ca asta! îl admonestă ea. Poate că Dumnezeu o să te ierte.

El păru că se gândeşte profund, preţ de un minut, însă când ridică privirea, o şocă din nou cu următoarea lui precizare.

– M-am tot gândit, mormăi el. Dumnezeu ştie că nu prea poţi face şi altceva într-un loc ca ăsta. Aplecându-se, el îşi coborî vocea, astfel încât aceasta deveni aproape imperceptibilă. Cred că soţul ei a fost – Luke Hammond. Ani de zile, ea a tot umblat din bărbat în bărbat... ei spun că Luke

Hammond era singurul care nu ştia. Poate că el a aflat despre noi şi s-a repezit asupra ei – vrând probabil s-o ucidă, numai că i-a ieşit pe dos, şi acum s-a pricopsit cu o femeie nebună.

Maureen era înfricoşată.

– Vorbeşte încet, Arnie. Spui un lucru periculos, şi nu ştii niciodată cine te aude.

– Nu, nu, micuţo. Vorbesc serios! El scoase un geamăt profund. Ţii minte, că din momentul în care am ajuns în locul ăsta blestemat, am învinovăţit pe fiecare persoană pe care ea a cunoscut-o vreodată. De data asta, totuşi, sunt aproape sigur. Uite ce e, copilă, dacă eu eram vinovat, aş fi executat pedeapsa cât era necesar, şi cu asta basta, cum am mai spus. Dar sunt cât se poate de nevinovat în privinţa faptei ăsteia! Îţi spun, există cineva acolo, afară, care se ştie că a comis crima. Şi de ce am fost eu încarcerat – asta aş dori să aflu? Cine mi-a făcut-o? Ce motive au avut?

Maureen nu voia să fie atrasă în această conversaţie. Ea cunoştea acea tedinţă a soţului ei de a dramatiza mai mult decât era necesar. Uneori, putea fi distractiv; de data asta, totuşi era vorba de autocompătimire.

– Îmi pare rău, Arnie, zise ea. E vremea să plec. O să vină să ne conducă afară. Şi mai mult ca sigur că cei doi ofiţeri coborau deja spre ei.

În vreme ce gardianul îl lua de acolo, Arnie îi dădu o sărutare rapidă.

– Ne vedem data viitoare, micuţo.

– Bărbia sus, îi zise ea. În numai un minut el dispăru, iar ei i se înapoie umbrela care-i fusese confiscată la intrare. Fără prea multe amabilităţi şi favoruri, ea fu condusă afară.

Simţindu-se deprimată, aşa cum se întâmpla întotdeauna în momentul în care-l vizita pe soţul ei, Maureen rămase o

vreme lângă porți, mintea ei fiind plină cu discuția pe care tocmai o purtase cu soțul ei.

– Trebuie să fie un infern, zise ea, să fii închis. Ca soț, Arnie fusese mai puțin decât o reușită, mai ales atunci când avea o izbucnire temperamentală. Împiedicat, adesea obosit, întârziind la ceai, pierzându-și lucrurile și uneori sâcâitor și persistent... ea alcătui o listă a defectelor lui. El trăsese întotdeauna cu ochiul la alte femei, dar probabil că avusese nevoie să caute în altă parte din pricina ei. Dacă ea s-ar fi străduit ceva mai mult...

Ea se uită în susul și în josul străzii, ca și cum s-ar fi așteptat ca cineva să-și facă apariția și s-o conducă din nou înăuntru pentru a împărtăși pedeapsa soțului ei.

– Încotro, lady? Un taxi urcă în dreptul ei, sesizând o ocazie.

– Nu am nevoie de taxi, vă mulțumesc foarte mult, îi spuse Maureen, când există un serviciu de tramvaie atât de bun.

– Cât costă tramvaiul în comparație cu taxiul meu? întrebă el. Nu mai mult decât o ceașcă de ceai, pun pariu.

– Atunci, cât mă va costa până în Derwent Street? se interesă ea.

Taximetristul o măsură de sus în jos. El observă ce tocuri tocite avea și că tocmai vizitase un suflet amărât din închisoare.

– Să mergem, atunci, răspunse el. O să vă duc acolo în schimbul unui tanner. Cum vi se pare?

Maureen calculă în mintea ei, realizând că el îi oferea un târg destul de avantajos.

– În regulă, atunci să fie în Derwent Street. Inspirând o gură de aer proaspăt, ea urcă înăuntru.

Discutară tot drumul: despre starea națiunii și despre cum, în cazul în care șefii guvernului nu-și vor pune ideile

cap la cap ceva mai repede, se vor îndrepta spre un al doilea război mondial. El vorbi despre o recentă vizita la Londra și despre faptul că atât caii, cât și trăsurile erau din ce în ce mai rare.

– În curând, nu va mai exista pe străzi niciun cal, iar asta va fi o rușine curată, mărturisi el.

– Pe aici mai sunt cai și trăsuri, observă Maureen. Și laptele e livrat încă cu ajutorul calului și al căruței.

El avu un răspuns și pentru asta.

– Ah, în fine, comentă el ironic, aici e zona de nord, iar ei chiar spun că nordul rămâne mereu – în urmă. Dar eu mă bucur că-i așa, și așa trebuie să fie. Lucrurile se schimbă mult prea repede, după mine.

Până să ajungă în Derwent Street, Maureen fu informată despre „prețurile infime și despre cele care creșteau“.

– În zilele noastre, dacă vrei un costum elegant ca să mergi la un eveniment special, trebuie să plătești aproximativ două lire. Și uită-te și la zugrăvirea caselor. Numai anul trecut, trei ore de zugrăvire te costau șase pence. Acum trebuie să plătești opt pence. Prețurile nu scad niciodată, ba cresc mereu, ale dracului, dacă îmi veți scuza limbajul...

În momentul în care avea s-o lase în pace, Maureen avea să-i „scuze“ orice, pentru a o lăsa să coboare din taxi.

– Bănuiesc că nu-ți poți permite și un bacșiș, zise el nemulțumit, ținând în palmă suma corectă.

– Îmi pare rău, zise ea. Nu-mi permit bacșișuri.

– În fine, atunci îți urez noroc și să fii atentă pe unde mergi.

– Și dumneata. Ea îl salută zâmbind. A fost o încercare reușită, iar eu îți dau asta, spuse ea către partea din spate a mașinii în vreme ce el pornise în susul străzii. Apoi ea se îndreptă în grabă către magazin.

– Bună, Maureen. Marie se afla la casă, servind un client. Amy a noastră e în spate, dacă vrei să treci?

După ce îi mulțumi lui Marie, interesându-se de ziua sa aglomerată, Mauren o porni către camerele de locuit.

– Mami! Mami! Văzând-o în cadrul uşii, micuțul Johnny alergă spre ea. Eu şi Amy am fost în vizită la Daisy şi domnul care m-a luat de pe şosea era acolo şi mi-a povestit despre prietena lui...

El ar fi continuat dar Maureen îl potoli.

– Nu aşa repede, pufni ea în râs. Ce e povestea asta cu domnul care „te-a luat de pe şosea“? Aceasta fusese remarca care fusese înregistrată. În primul şi în primul rând, ce căutai pe drum? Ea ridică spre Amy o privire întrebătoare, care-i explică rapid.

După ce fu înarmată cu faptele, Maureen putu să-şi dea seama că într-adevăr nu fusese vina nimănui.

– A fost foarte bine că domnul acesta s-a aflat acolo, zise ea. Cât despre tine, mânzule, ea mişcă din deget către fiul său, ar fi bine să faci cum ți s-a spus pe viitor şi să stai în preajma lui Amy.

Stânjenit, băiatul se uită de la una la alta.

– N-am să mai fug, promise el.

– Acum, ce e povestea asta cu prietena?

Surescitat, Johnny explică:

– I se spune Velvet şi într-o zi, eu şi Amy o să mergem s-o vedem. Poți veni şi tu dacă vrei?

– Cred că bietul om te-a văzut suficient, fără să te ia s-o vezi şi pe prietena lui, spuse Maureen. Şi iată-te aici, invitându-ne şi pe mine şi pe Amy în afacerea asta.

– Domnul nu se va supăra, o asigură Johnny. E drăguț. Apoi se întoarse la trenul său de jucărie, iar Amy şi Maureen îşi pregătiră câte-o ceaşcă cu ceai.

Avură o discuție lungă şi Amy tocmai se pregătea s-o întrebe pe Maureen dacă îşi găsise o slujbă potrivită, chiar în secunda în care Marie intră în grabă.

– Magazinul se aglomerează, îi spuse ea lui Amy. Îmi pare rău, iubito, ştiu că ți-am dat o zi liberă, dar ți-aş fi recunoscătoare dacă m-ai ajuta o oră-două.

Amy sări de la locul ei.

– Ah, mamă, trebuia să-mi spui mai devreme.

Marie oftă uşurată.

– Mulțumesc, iubito. Oh, era să uit, Maureen, adăugă ea. În magazin se află un bărbat care vrea să te vadă. Cred că a spus că e taximetrist.

Lăsându-l pe Johnny să se joace, ambele femei o urmară pe Marie în magazin, Amy pentru a-i da o mână de ajutor la servirea clinților, iar Maureen pentru a vedea cine o căuta.

Văzând-o pe Maureen care traversa încăperea, taximetristul înaintă câțiva paşi.

– Am găsit asta. Am ştiut că trebuie să fie a dumitale, fiindcă ați fost ultima clientă pe care am luat-o. Înmânându-i umbrela, căreia ea nu-i simțise lipsa, el continuă: Era prinsă între portierele exterioare....

Mutându-şi privirea spre Amy, care tocmai dădea jos un pachet cu zahăr, el îi spuse, rânjind:

– Amica dumitale era într-o stare corespunzătoare atunci când am luat-o din fața închisorii. Albă toată şi în stare de şoc, aşa era, ca şi cum ar fi putut leşina în orice clipă. Nu e de mirare că nu gândea aşa cum trebuie atunci când a urcat în taxi.

Profund ruşinată, Maureen n-ar fi trebuit nici măcar să-i mulțumească.

– Vă datorez ceva? Tot ce-şi dorea era să scape de el. Ea îl conduse către uşă. Adică, pentru că v-ați întors şi pentru

tot restul...cât anume doriți? Tot ce avea îm buzunar erau două monede micuțe, dar el le putea avea cu condiția să se care, își zise ea furioasă.

– Păstrează-ți mărunțișul în buzunar, e-n regulă, răspunnse el. Oricum, mă aflam aproape de pădure. Trebuie să iau un client de pe Penny Street. Zicând asta, își luă la revedere de la ea și se grăbi „să mai câștige o coajă-două", cum zicea el.

Nu numai Amy se afla prin apropiere în momentul în care el pomenise despre faptul că Maureen fusese la închisoare; mai fuseseră și Marie și clientul pe care ea tocmai îl servea – cu toate că domnul Wagner era surd precum un par, auzul lui fiind distrus din cauza exploziei unui obuz în timpul războiului, astfel că nu ar fi auzit tavanul prăbușindu-se, nici dacă ar fi căzut chiar peste el.

După ce plecară toți clienții, Amy observă că Maureen era gata-gata să izbucnească în plâns.

– E în ordine dacă noi mergem în spate, mami? întrebă ea, brațul ei înconjurând umerii lui Maureen.

Marie băgase de seamă cum evoluaseră evenimentele, iar inima ei era alături de cealaltă femeie.

– Daaa, fetițo, puteți să mergeți. Acum e mult mai liniște. Poți să-l trimiți pe Johnny să mă ajute să mătur zahărul, dacă vrei. Era modalitatea lui Marie de a le permite lui Amy și lui Maureen să aibă parte de conversația de care evident aveau nevoie.

În scurt timp, fiul ei fiind plecat în magazin, Maureen își ceru scuze față de Amy.

– Ar fi trebuit să-ți spun adevărul dinainte, îi zise ea plângând, numai că eram atât de rușinată, încât nu m-am putut convinge să vorbesc despre asta. M-am gândit că în cazul în care tu ai ști că Arnie al meu e la închisoare, nu ai

mai vrea niciodată să ne ai în preajma ta pe mine sau pe Johnny.

Amy era supărată.

– Nu m-aș îndepărta niciodată de tine și de Johnny, zise ea. Vă iubesc pe amândoi, ca pe propria mea familie. Și dacă tu nu vrei nici acum să-mi vorbești despre necazurile tale, e în regulă. Nu ești obligată.

Maureen o luă pe Amy de mână.

– Ești o fată minunată, zise ea, ștergându-și lacrimile cu mâna rămasă liberă. Cred că tu ai știut tot timpul că a existat ceva pe care am fost nevoită să-l ascund, dar nu ai făcut niciodată presiuni asupra mea, și îți sunt recunoscătoare pentru asta.

Amy își dădu seama că toată această poveste lamentabilă era mult prea dureroasă pentru Maureen, neștiind într-adevăr cum anume să-i vină în ajutor. Însă putea asculta și putea oferi sprijin.

– Cum am spus, Maureen, dacă tu simți că e ceva despre care nu ești în stare să discuți, atunci n-o face. Dar, dacă poți avea încredere în mine, tu știi că eu voi păstra pentru mine mărturisirea ta și vreau să-ți fiu de ajutor, dacă pot.

– Știu că așa ai face, admise Maureen, dar nu e ceva în privința căruia să te ajute oricine.

– Pune-mă la încercare, o îndemnă Amy. Nu știi niciodată.

Emoționată, Maureen mărturisi cum înșelase ea pe toată lumea.

– Când ți-am spus că Arnie lucrează în altă regiune, începu, am mințit. Nu lucrează deloc. Are de ispășit zece ani în închisoare, pentru tentativă de crimă. Privind în jur, ea vorbi pe un ton scăzut. Numele lui e Arnold Stratton, bărbatul care a fost condamnat pentru că a atacat-o pe Sylvia Hammond.

– Dumnezeule Mare! Amy aproape că nu-şi putea crede urechilor. Nu e de mirare că a trebuit să te muţi dintr-un loc în altul. Nu e de mirare că ai vrut ca nimeni să nu afle. Acum începea să înţeleagă.

Langton e numele meu de domnişoară, explică Maureen. Nu vreau ca oamenii să facă legătura cu Arnold Stratton, în mod special de dragul lui Johnny. Am venit să locuim în regiunea asta, iar Johnny te venerează. Tu şi Marie sunteţi primele prietene pe care le avem după o perioadă lungă de timp. Inima lui ar fi distrusă şi a mea, de asemenea, dacă am fi alungaţi din Derwent Street.

Prinzând mâinile lui Amy într-ale sale, Maureen le strânse cu putere.

– De aceea, tu nu trebuie să spui absolut nimic, o imploră ea. Ştiu că a auzit şi Marie, acum câteva minute, şi ştiu că pot avea încredere în ea la fel cum pot avea încredere în tine, dar să nu mai spui nimănui. Promite-mi măcar atât, Amy. De dragul lui Johnny, dacă nu de dragul meu.

– Secretul tău e în siguranţă la noi, promise Amy. Johnny a aflat despre tăticul lui?

– Nu şi nici nu vreau s-o facă. Arnie are un temperament teribil şi nu se poate stăpâni. Încarcerarea sa ne-a umplut de ruşine pe amândoi. Sunt îngrozită de faptul că eu şi Johnny va trebui să „moştenim" aceeaşi povară. Ea îşi şterse o lacrimă. Dacă ar afla, copilul ar suferi prea mult. Până acum, Slavă Domnului, el nu ştie adevărul în legătură cu motivul pentru care ne-am tot mutat, şi mă rog să nu-l afle niciodată.

– El nu-l va afla de la mine sau de la mama, declară Amy. Nu trebuie să-ţi fie teamă în privinţa asta.

Maureen luă mâna prietenei ei, strângând-o cu tăcută recunoştinţă.

– Spui că e cunoscut ca fiind o fire violentă? zise Amy.

– Exact! Nu stă pe gânduri înainte de a lovi cu pumnii şi picioarele sau de a arunca cu orice altceva ce îi pică în mână. Odată a aruncat în mine cu o vază şi mi-a tăiat fruntea, priveşte! Dându-şi părul într-o parte, ea dădu la iveală o cicatrice strâmbă aflată în partea superioară a liniei părului. Doar vreo doi centimetri mai aproape, şi cu siguranţă m-ar fi orbit!

Amy clătină din cap, nevenindu-i a crede. Acesta era genul de lucruri care le auzise despre părinţii lui Daisy.

– Şi el a mărturisit că a avut o aventură cu Sylvia Hammond?

– Mdda cât se poate de corect, fetiţo – cu ea şi cu alte câteva femei, după câte ştiu!

Ea băgă de seamă unde voia Amy să ajungă, reuşind acum şi ea să vadă exact acelaşi lucru.

– Măi! Ce m-a mai jucat pe degete, nemernicul, în toţi anii ăştia! Ea râse aspru. Iar eu aproape că am crezut în autocompătimirea şi în văicăreala lui, în loc să-şi primească pedeapsa ca un bărbat. M-a dus de nas chiar şi din închisoare.

Atunci când peste o clipă Johnny reveni în încăpere, Amy îl luă ca pe un semn că mama sa aştepta să i se dea o mână de ajutor la închiderea magazinului înainte de cină.

– Îţi mulţumesc, Amy. Maureen îi era recunoscătoare lui Amy fiindcă o ascultase cu bunăvoinţă. Nu vei sufla o vorbă despre ceea ce am discutat, nu-i aşa... cu excepţia mamei tale, desigur?

– Ştii că nu o voi face. Amy văzu cum ea şi băieţelul trec dincolo de prag. Să fiţi atenţi pe unde mergeţi, ea îi îmbrăţişă pe fiecare, şi să nu uiţi că sunt aici dacă ai nevoie de mine.

Atunci când ei plecaseră deja, iar curiozitatea lui Marie fusese satisfăcută, ea ajunse la aceeaşi concluzie ca şi Amy.

– Se pare că omul e un afemeiat şi o brută şi, dacă mă întrebi pe mine, e la locul potrivit.

Ceea ce-i spusese Maureen lui Amy încă se mai derula în mintea ei în momentul când ea se duse la culcare în noaptea aceea.

Biata Maureen... Amy încercă să-şi imagineze cum e să fii căsătorită cu un bărbat violent – un bărbat care a fost în închisoare – să trăieşti temându-te de violenţă şi de înşelăciune.

Apoi mintea ei alergă către cealaltă victimă a violenţei lui Arnold Stratton: Sylvia Hammond. Oare de ce îşi îndreptase ea atenţia către un individ atât de groaznic, când ea era căsătorită cu un bărbat atât de admirat? Tatăl lui Amy şi ceilalţi aveau experienţe de prima mână în privinţa lui Luke Hammond, având doar apreciere pentru persoana lui. Ea nu credea că un bărbat ca el merita să fie trădat. Dacă reputaţia lui în privinţa corectitudinii, chiar a generozităţii, a simpatiei şi a omeniei, chiar în ciuda unei minţi ascuţite foarte potrivită pentru afaceri, reprezentau un lucru peste care să treci, el părea a fi genul acela de bărbat alături de care orice femeie ar fi fost fericită să-şi trăiască viaţa.

Partea a III-a

Noiembrie 1933

Soarta se schimbă

11

Bravo, Jack. Ai făcut o treabă foarte bună.

Având încredere în propria rațiune, Luke Hammond îi oferise lui Jack mai multe responsabilități ca de obicei, iar tânărul nu-l dezamăgise.

– Am vrut ca oamenii să-și facă o impresie bună atunci când vin să arunce o privire pe aici. Au plecat mai mult decât satisfăcuți, iar eu sper că voi obține acel contract important.

Jack cântări prețul.

– Dacă avem o șansă ca ei să ne folosească pentru a-și depozita și livra marfa, atunci nu-i putem lăsa să ne scape printre degete.

La fel gândea și Luke.

– Nu încetezi niciodată să mă uimești, Jack, zise el gânditor. Ești născut să fii om de afaceri, dacă am văzut vreodată unul. Nu m-ar mira dacă într-o bună zi, tu vei fi pregătit să pui bazele propriei tale companii. Am dreptate?

– Nu am să neg asta, dle Hammond, răspunse Jack prevăzător. Ambiția mea a fost mereu aceea de a avea propria mea afacere. Dar cred că trebuie să mai treacă încă multă vreme.

– Dacă aș fi în locul tău, nu aș fi atât de sigur. Tu nu ești omul care să stea în spate, în timp ce alții intră în competiție,

îi zise el lui Jack. Vei dori să fii alături de cei mai buni. Nu am nicio îndoială.

Bănuind că Luke Hammond se pregătea să se descotorosească de el, îl asigură:

– Totul se învârte în jurul banilor, după cum foarte bine știți, așa că îndrăznesc că nu o să mă vedeți plecând pentru o bună bucată de vreme.

Luke aprobă.

– Ai dreptate în privința banilor. Fără ei nu ajungi nicăieri, asta-i sigur, dar ei nu sunt totul. Dacă omul are un drum și e suficient de implicat, atunci va găsi întotdeauna o cale. De aceea, știu că tu vei reuși, și când ziua aceea va sosi, ea va fi una proastă pentru mine, sunt conștient de aceasta. El surâse cu căldură. Poate că și clienții se vor muta odată cu tine. Sau poate că îmi vor rămâne loiali mie. Va trebui să vedem care e cel mai bun, nu, ce spui?

Enervat de ultima remarcă a lui Luke, Jack întrebă țintit:

– Acum că știți că intenționez să-mi deschid propria mea afacere într-o bună zi, bănuiesc că doriți să mă dați afară.

Luke îl privi în ochi.

– Faptul că tu vrei să ai propria ta afacere face ca încrederea pe care o am în tine să fie și mai puternică. Dacă aș da afară pe cineva ca tine, atunci înseamnă că aș fi cel mai mare nebun din această parte a Londrei.

Jack era uimit.

– Cum adică, dle Hammond?

Luke îl cercetă un moment pe bărbatul mai tânăr: statura aceea înaltă și încrezătoare și acea aură de încredere.

– Îmi amintești de mine, în vremea când eram la fel de tânăr. El puse o mână pe umărul lui Jack. Tu știi ce vrei și nu vei avea liniște până nu vei obține acel lucru. Să muncești din greu și să-ți faci multe planuri, îndreptându-te cu putere

către visul tău până ce acesta va deveni o realitate palpabilă. Fața lui deveni toată un zâmbet. Admir lucrul acesta la un bărbat.

– M-ați nimerit, recunoscu Jack. Eu am știut întotdeauna ce vreau. Și chiar dacă ar fi să mă trimiteți în clipa asta la plimbare, nu voi renunța niciodată la ambiția mea și nici nu mă voi da bătut!

– Crezi că eu nu știu lucrul ăsta? Luke își explică mai departe firul gândurilor. Nu intenționez să te concediez. Te vreau aici, alături de mine, unde te pot supraveghea. El trase adânc aer în piept. Gândește-te, Jack. Te-aș trimite chiar în mijlocul competiției, iar asta ar fi gestul unui om extrem de naiv și de prost...ceea ce sper că nu sunt.

Jack aprobă.

– Înțeleg unde vreți să ajungeți.

– Deștept băiat! Dar acesta nu e singurul motiv pentru care te păstrez aici. El făcu o pauză pentru a-și formula cuvintele. Sunt sigur că ți-ai dat seama cât de repede ne extindem. Munca se extinde într-un asemenea ritm. Comenzile sosesc și se pare că în viitorul apropiat, voi avea nevoie de un nou depozit și de alte două camioane. Asta înseamnă că voi avea mai multă muncă administrativă decât pot rezolva de unul singur, iar aici vei intervenii tu.

Jack era surprins.

– În ce fel?

– Am planuri în ceea ce te privește, Jack, replică Luke. Planuri în care eu îți voi da mână liberă și te voi pregăti pentru ziua în care vei deveni căpitanul propriei tale afaceri.

Jack simți o încântare secretă.

– Se pare că aveți multă încredere în mine, dacă îmi dați voie s-o spun.

– Am, confirmă Luke, dar numai pentru că ți-ai câștigat-o.

Zicând asta, o luă din loc.

– Mai bine demarezi închiderea. Aruncând ochii spre ceas, observă că era deja şase fără zece. A fost o zi lungă. Poate că mâine va fi una ceva mai uşoară.

– Noapte bună, domnule Hammond.

– Noapte bună, Jack.

Încuindu-şi propriul birou, Luke ieşi afară, îndreptându-se către maşină, lăsându-l pe Jack să închidă fabrica.

– Sper să o găsesesc într-o dispoziţie mai bună decât cea în care am lăsat-o azi-dimineaţă, rosti Luke cu voce tare, grăbindu-se spre casă.

În ultima vreme, căpătase obiceiul de a vorbi cu el însuşi, un lucru care nu era surprinzător, neavând pe nimeni căruia să i se confeseze. Până nici Edna nu reuşise niciodată să înţeleagă ce era în inima lui... toate acele speranţe şi visuri deşarte şi toate acele ambiţii distruse de a-şi mări familia, de a îmbătrâni alături de femeia pe care o iubise şi cu care se căsătorise.

Acum dispăruseră toate. Şi existau momente când se simţea ca şi cum ar fi fost cel mai singur bărbat de pe planetă. Apropiindu-se de casă, preţ de o secundă, fu tentat să facă cale întoarsă şi să nu se mai întoarcă niciodată. De o mult prea mare bucată de vreme, viaţa lui devenise un tăvălug. Existaseră perioade în care suporta cu greu să plece de lângă Sylvia, dimineaţa. În alte dăţi, îşi dorise să fie la un milion de mile distanţă. Sau cel puţin la cabana din pădure – începând o viaţă nouă, mai liniştită şi poate mai puţin singuratică...

Ştiind că nu avea altă alternativă în afară de aceea de a înfrunta realitatea stării de spirit hotice a Sylviei ce fusese prezisă încă de dimineaţă, el introduse maşina pe alee şi apoi o opri. Preţ de o clipă lungă şi dureroasă, el înconjură volanul

cu braţele şi, sprijinindu-şi capul de ele, închise ochii pentru scurt timp. Era obosit, secătuit, golit de energie.

Se consolă cu ideea că mâine avea să fie marţi. Acolo, în sălbăticie, el putea respira, zâmbi, simţind cum povara îşi lua zborul.

El încuie maşina şi intră în casă, simţindu-şi picioarele şi inima precum plumbul.

Se întări pentru ceea ce avea să urmeze. El nu-şi ignorase niciodată responsabilităţile, şi nici de acum încolo nu avea s-o facă.

– Mă bucur că sunteţi acasă, sir. În genunchi, apucându-se să cureţe nişte resturi de la plăcinta cu mere, Edna părea obosită.

– Toată ziua a fost agitată.

El îşi roti privirea prin bucătărie. Nici urmă de Sylvia, dar uşa cuptorului era larg deschisă, în vreme ce cioburile unui vas de ceramică erau împrăştiate de la un capăt la celălalt al încăperii. El era foarte familiarizat cu rezultatul crizelor de furie ale Sylviei.

– Ce s-a întîmplat, Edna?

– E-n ordine, răspunse ea. Am reuşit s-o conving să urce. Şi-a luat medicamentele şi am supravegheat-o până ce totul a trecut. E iar perfidă în privinţa asta – zice că o fac să se simtă mult prea obosită, şi bănuiesc că le-a vărsat, deşi jură că nu a făcut-o. Cred că va dormi ca un bebeluş atunci când veţi urca dumneavoastră.

Oftând în sine a uşurare, el îi mulţumi.

– Să încui tot, Edna. Du-te acasă şi pune-ţi şi tu picioarele la odihnă. Acum preiau eu totul.

Edna nu protestă. Fusese una dintre acele zile când ar fi plecat bucuroasă la ea acasă.

– Vă mulţumesc, sir.

– Dacă aveţi nevoie de mine, ştiţi unde sunt. Sylvia era ca şi copilul ei, astfel că, îngrijorată, ori nu, ea avea să rămână în alertă, la orice oră, fie zi, fie noapte. Apoi plecă rapid, cu toate că nu o făcea pentru „a-şi pune picioarele la odihnă", cum îi sugerase Luke. În schimb, ea avea să pregătească cina şi apoi avea să strângă în urma ei, înainte de a se apuca de maldărul acela enorm care trebuia călcat. La ora aceea, articulaţiile aveau s-o doară, iar picioarele aveau să se umfle asemenea unei pâini proaspăt coapte.

Sylvia dormi liniştită toată noaptea.

Verificând din când în când dacă ea e în ordine, Luke alternă plimbatul cu reprizele scurte de somn.

Marţi dimineaţă, aştepta cu nerăbdare să iasă din casă. Fără fabrică, fără zgomotul oamenilor, fără să se fâţâie în jurul Sylviei, doar linişte şi tăcere în inima creaţiei lui Dumnezeu, acolo unde putea gândi limpede şi unde nu avea să fie deranjat.

Cabana aceea umilă, situată în inima pădurii, era unicul lui sanctuar. Dacă nu ar fi avut-o, îşi închipuia că şi-ar fi ieşit din minţi.

La ora şapte şi jumătate, spălat, bărbierit şi arătând de sus şi până jos asemenea unui om de afaceri, el se duse în capătul coridorului pentru a vedea ce face Sylvia; ea încă dormea, cu părul răsfirat pe pernă şi cu braţele strânse asemenea unui copil, gândi el.

O jumătate de oră mai târziu, în timp ce aduna resturile de la micul dejun, sosi Georgina, arătând nemaipomenit într-un costum strâmt de culoare închisă, părul ei având un aranjament superb şi fiind plin de strălucire.

– Ar fi trebuit să aştepţi, îl certă ea. Ţi-aş fi pregătit eu micul dejun, ştii asta.

– Ştiu. El îi turnă o ceaşcă de ceai, aşezând-o apoi pe masă. Am fost sus şi am verificat-o pe Sylvia, doarme încă. Las-o în pace deocamdată, îi sugeră el. Ieri a fost agitată şi are nevoie de odihnă.

– Şi tu? Ea observă ochii încercănaţi şi lipsa manierelor elegante în momentul în care îşi trecu latul palmelor peste faţă.

– Arăţi zdrobit. Întâlnirile tale de marţi nu pot aştepta până mâine? Ea căuta din nou informaţii.

– Nu. Un singur cuvânt, dar unul ferm şi decisiv şi, pentru o clipă, ea fu redusă la tăcere.

Clipa respectivă trecu.

– Dar arăţi epuizat. Venind mai aproape, ea se uită în sus, în ochii lui întunecaţi. Te-a ţinut treaz, nu?

Luându-şi jacheta de pe spătarul unui scaun, el îi zâmbi precaut şi timid.

– Poţi s-o spui. El repovesti fiascoul serii precedente. Se pare că Edna i-a pregătit o plăcintă cu mere care, după cum ştii, a fost întotdeauna favorita Sylviei. Ea i-a cerut să pună la copt, cu condiţia ca să o ajute, iar Edna, bineînţeles, a fost de acord. Dar când a sosit momentul scoaterii plăcintei din cuptor, ea observă cât de epuizată era Sylvia, astfel că nu o lăsă să facă asta, gândindu-se că ar fi posibil să se ardă.

El îşi îmbrăcă jacheta şi o luă din loc.

– Restul îl poţi ghici, remarcă el cu cinism. Sylvia porni unul dintre cele mai reuşite scandaluri ale sale. Când am ajuns acasă, plăcinta era împrăştiată pe toată suprafaţa podelei. Edna reuşise să o ducă sus şi să-i administreze medicamentul.

Îi mărturisi apoi cât de îngrijorat era în privinţa Sylviei şi despre grijile pe care şi le făcea Edna fiindcă ea nu-şi lua

medicamentul. Trebuie să o vadă un specialist peste două săptămâni, îi reaminti Georginei. Mă întreb dacă nu cumva ar trebui să grăbesc programarea.

– De ce? Georgina se alertă pe neaşteptate. Nu te gândeşti să o duci undeva, nu-i aşa?

– Doamne Sfinte, nu! Furia se întipări pe chipul lui Luke. Ce fel de om crezi că sunt?

– Un om obosit. Un om care s-ar putea să fi ajuns la capătul funiei sale. Un om a cărui soţie are afectată o parte a creierului, şi care acum a devenit pentru tine o povară....periculoasă pentru sine şi pentru ceilalţi.

Georgina îl testa cu viclenie. Dacă vrei s-o închizi undeva, nimeni nu te va învinovăţi.

Încapabil să-şi reprime furia, el o apucă de umeri.

– Nu vreau să te mai aud niciodată vorbind astfel. Greutatea degetelor lui se apăsă în carnea ei. Sylvia e soţia mea. Am făcut nişte jurăminte în faţa lui Dumnezeu: „la bine şi la greu". Aşa că, vezi tu, e de datoria mea să am grijă de ea, şi aşa voi face. Atâta vreme cât va avea nevoie de mine, eu voi alături de ea.

– Te cred. Senzaţia mâinilor lui pe trupul ei, oricât de inocentă, era ceva minunat.

Dar trebuia să afle ce avea el de gând.

Trebuie că există momente în care te simţi singur. Înălţându-se, ea îşi întinse mâinile peste ale lui. Bărbatul are o anumită nevoie, şopti ea răguşit. Pot îndeplini eu această nevoie... doar dacă îmi îngădui?

El privi în jos, ochii aceia profunzi şi atrăgători aşezaţi pe chipul acela ce avea catifelarea porţelanului. Parfumul ei era ameţitor şi extrem de feminin, asemenea liliacului şi, preţ de o secundă hotărârea lui începu să adoarmă. Ea avea dreptate. El era mai singur decât şi-ar fi putut imagina cineva

vreodată. N-ar fi fost atât de rău, nu-i aşa, dacă ar fi luat-o în braţe şi şi-ar fi satisfăcut acea nevoie profundă care părea să nu dispară niciodată?

El se gândi la Sylvia şi la cum se petreceau lucrurile de obicei: goliciunea ei catifelată contopindu-se cu carnea lui, căldura trupurilor lor combinate şi acea pasiune grozavă şi extenuantă care-i desfiinţa, secătuindu-le întreaga energie.

Sylvia nu-i mai aparţinea în felul acesta. Dar iat-o pe Georgina, care se oferea pe sine, şi atunci de ce n-ar lua-o? La urma urmelor, el era doar un bărbat, care poseda toate puterile şi slăbiciunile unui bărbat.

Aproape fără a fi conştient de asta, el o trase mai aproape, tentant, cu gura întredeschisă spre ea, atât de aproape că-i putea simţi respiraţia umedă şi fierbinte, contopindu-se cu a lui.

Apoi o îndepărtă pe neaşteptate.

– O să văd ce face Syvia şi apoi ar fi bine s-o pornesc la drum, zise el repezit.

Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic neobişnuit, el arătă către măsuţa telefonului.

– Ştii unde se află numărul de telefon al Ednei, cu toate că nu cred că vei avea nevoie de el. Ştii cum e Sylvia: are un moment prost, apoi acesta trece, secătuind-o pentru o vreme. Ne vedem mai târziu.

Georgina recunoscu printr-o mişcare a capului. Ştia că el îşi scosese din minte acel moment care avusese loc între ei, spunându-şi că el era ori foarte vilclean prin faptul că o respinsese, aplicând un joc cu bătaie lungă, ori era încă sincer îndrăgostit de soţia lui cea bonlavă.

– Nu-ţi face griji, Luke, mă descurc, îl asigură ea. Fii atent pe unde mergi. Într-un fel, ea era bucuroasă că lucrurile nu merseseră mai departe. Avea să vină şi clipa în care Sylvia

va ieşi din scenă. Între timp, Don Carson îi satisfăcea apetitul cu o energie nemaipomenită, cu toate că ea nu ar fi avut remuşcări, îndepărtându-l în clipa în care se plictisea de el.

Un moment mai târziu, îl auzi pe Luke alergând pe scară şi apoi sunetul slab al unei uşi care era deschisă cu încetinitorul. Apoi el coborî tot în fugă. Uşa din faţă se deschise şi se închise, iar el dispăru.

Ea fugi la fereastră unde, absorbită de privitul maşinii care se îndepărta, se sperie îngrozitor în secunda în care o voce şopti în apropierea ei.

– S-a dus să se întâlnească cu iubita.

Răsucindu-se, o văzu pe Sylvia. Îmbrăcată încă cu cămaşa ei de noapte subţire, cu părul ciufulit care-i atîrna până la umeri, arăta ca o nebună.

– Pentru numele lui Dumnezeu Sylvia... o să capeţi o pneumonie dacă umbli în halul ăsta.

Punându-şi braţele în jurul umerilor surorii ei, Georgina o conduse cu blândeţe la etaj.

– Mai întâi, te vei îmbrăca şi apoi o să-ţi pregătesc un mic dejun fierbinte... ou şi şuncă cu roşii şi pâine prăjită, sugeră ea cu tandreţe. Ţi-ar plăcea?

Sylvia aprobă.

– Şi apoi?

– Ei bine, dacă simţi că-ţi face plăcere, ne putem gândi să ieşim. Putem să-ţi cumpărăm o pălărie de blană sau o pereche de cizme care să-ţi ţină de cald.

– O, da, mi-ar plăcea.

Perfect lucidă acum, Sylvia trăncăni cu entuziasm.

– Ţii minte când am fost ultima dată la cumpărături? Întrebă ea, zâmbind larg. Am văzut eşarfa aceea albastră în vitrina de la Hatton. Aş putea să mă duc din nou acolo şi s-o cumpăr.

Ele discutară despre eşarfă şi despre alte articole de îmbrăcăminte pe care Sylvia şi le-ar fi putut dori şi, în momentul în care intrară în dormitor, ele două râdeau şi glumeau, exact aşa cum făceau în vremea adolescenţei şi libere după bunul plac, în zilele în care Georgina îşi suprima gelozia şi nesiguranţa, permiţând iubirii de soră să înflorească.

– Trebuie să mă duc la baie. Sylvia se întoarse cu faţa spre uşă. În timp ce mergea, strigă:De ce să nu luăm micul dejun în oraş? E restaurantul acela drăguţ situat ceva mai jos de biserică.

– Orice îţi doreşti, replică Georgina. Atâta vreme cât ne rămâne timp suficient pentru cumpărături după aceea.

Uşurată fiindcă totul revenise la normal şi sperând că se va dovedi o zi bună pentru amândouă, Georgina fredonă încetişor, în timp ce-şi făcu de lucru, ordonând încăperea.

– Sincer, Sylvia, strigă ea, tu chiar eşti un drăcuşor neglijent! Întotdeauna ai fost aşa. Mi-aduc aminte de vremurile în care mama mă învinovăţea pe mine pentru dezordine şi tu o făceai de fiecare dată, însă niciodată nu ai luat asupra ta ...

Şi-ar fi încheiat fraza dacă în secunda aceea un zgomot produs în spatele ei nu ar fi făcut-o să se întoarcă. Sylvia stătea în pragul uşii, iar pe faţa ei era întipărită o ură nedisimulată.

– Tu erai aceea care făceai dezordine, tu care aruncai lucrurile şi le spărgeai intenţionat pentru a încerca să-mi faci necazuri.

– Haide, Sylvia, ştii că nu ar fi funcţionat. Tu ai fost întotdeauna preferata mamei, zise Georgina, încercând s-o înveselească din nou.

– Minţeai, insistă Sylvia, înnebunind. Minţeai şi înşelai.

Şi-ai furat colierul de perle. Ba chiar ai încercat să-mi furi iubiţii, dar ei nu te-ar fi luat. Nici acum nu eşti mai bună decât erai atunci. Spuneai poveşti, dar nu erau adevărate, minciuni oribile pe care i le spuneai mamei. Ai spus minciuni despre mine chiar şi în clipa în care ea era pe moarte. Sylvia se repezi asupra surorii sale asemenea unui animal sălbatic.

– NEMERNICO! Lovind-o cu pumnii, o lovi puternic pe Georgina pe o parte a feţei. Ai spus întotdeauna poveşti despre mine, chiar şi atunci când te-am rugat să nu o faci. Tâmpita poveştilor, asta eşti!

Ţipând ca o apucată, ea încetă cu loviturile, timp suficient pentru a apuca şnurul de la draperie. Trăgându-l în jos, îl aruncă în jurul gâtului Georginei. Începu să tragă de el din ce în ce mai strâns, râzând asemenea unei femei nebune.

– Am spus că am să ţi-o plătesc, sâsâi ea încet, iar acum a sosit momentul.

Îngrozită pentru viaţa ei, Georgina se luptă cu putere. Şnurul era aspru şi îi freca gâtul, iar Sylvia era puternică, cuprinsă fiind de o furie sălbatică. După o luptă disperată, Georgina reuşi să mai slăbească strânsoarea surorii ei. Ea aruncă cât colo şnurul, răsucind în acelaşi timp braţul Georginei, care aproape că fu scos din articulaţie. Sylvia ţipă şi sări înapoi. Furia scuipătoare trasformându-se într-o clipă într-un animăluţ rănit.

– Îmi pare rău...îmi pare rău! Plângând necontrolat, Sylvia se retrase neputincioasă. Nu am vrut să-ţi fac rău... te rog, Georgina, să nu mă spui, da? Te rog să nu-i spui mamei!

Georgina nu fu în stare să vorbească; îşi simţea gâtul de parcă ar fi luat foc. Îndepărtându-se de sora ei, fugi în baie, încuind uşa şi pentru o clipă, rămase în picioare, cu spatele

lipit de ea, îngrozită la gândul că Sylvia ar putea veni după ea.

– E nebună. Cuvântul fu rostit printr-o şoaptă răguşită şi întretăiată. Nebuna-nebunelor!

În mintea ei se întipărise un lucru incredibil. Propria ei soră încercase s-o ucidă!

În oglindă observă urmele corzii ce rămăseseră marcate pe gâtul ei. Încă tremurând ea îşi stropi faţa şi gâtul cu apă rece; o strânse în căuşul palmelor şi o bău, fiecare înghiţitură fiind ca o arsură pe gâtul ei.

– Georgina! Vocea stinsă şi imploratoare a Sylviei răsună în apropierea broaştei. Te rog să ieşi. Nu o să-ţi mai fac rău. Niciodată nu am vrut. Te rog, Georgina.... îmi pare atât de rău.

Georgina deschise din ce în ce mai mult robinetul, pentru a acoperi glasul surorii ei. Ea adună apa în căuşul palmelor şi o sorbi, gemând cu fiecare înghiţitură, hotărâtă totuşi să stingă focul din interior.

– Te rog să ieşi, Georgina. Sunt atât de înfricoşată...

Georgina deschise robinetul la maximum. Se aşeză pe podea, cu spatele spre uşă, ascultând implorările surorii ei. Şocată zdravăn de incident, ea nu făcu nicio încercare pentru a deschide uşa, ori pentru a-i răspunde. Rămase în schimb foarte liniştită, abia îndrăznind să respire.

În momentul acesta, implorările se opriseră, iar de pe partea opusă a uşii nu se mai auzea niciun zgomot.

Sorţii se schimbaseră din nou.

– Sylvia? Vocea Georginei se ivi ca un sunet răguşit şi aspru. Sylvia, eşti acolo?

Încă niciun răspuns.

Ridicându-se, ea întredeschise, privind în susul şi în josul coridorului. Sylvia nu se zărea nicăieri.

Rapid şi cu paşi uşori ca de felină, ea o porni în jos pe scară şi apoi o luă spre salon.

– Sylvia? Sunetul slab al unui hohot de plâns o îndrumă către canapea. Unde eşti, Sylvia?

Îi luă doar o clipă să o găsească. Stând chircită în spatele canapelei, Sylvia plângea precum o copilă, cu braţele în jurul capului, în timp ce cu mâinile trăgea atât de tare de păr încât acesta era gata-gata să fie smuls din rădăcină.

Zărind-o pe Georgina, ea ridică privirea, ochii ei fiind roşii şi umflaţi, iar gura cuprinsă de tremur.

– Sunt nebună, nu-i aşa? întrebă ea. Or să mă închidă, nu-i aşa?

Înaintând uşor, Georgina se strecură pe podea, alături de ea. Toată frica ei se evaporă când dădu cu ochii de epava aceea patetică şi plângăcioasă în care se transformase sora ei.

– Nu are să te închidă nimeni, şopti ea, inima ei înmuindu-se, cel puţin deocamdată. Nu am să le dau voie!

– Când o să-i spui mamei ce am făcut, ochii ei mari şi tulburi se înălţară, ea o să-i determine să mă închidă.

– N-am să-i spun, promise Georgina. Nu pot.

– De ce nu poţi?

– Ştii de ce.

Realitatea nu fusese niciodată foarte departe şi, undeva, în colţişorul cel mai întunecat al minţii ei, Sylvia îşi aminti.

– Mama nu mai este aici, nu-i aşa?

Georgina clătină din cap.

– Nu...

– E cu tati, nu-i aşa?

– Da.

Sylvia tăcu o vreme, înainte de a declara cu tristeţe:

– Ei nu se întorc, nu-i aşa? N-or să se mai întoarcă niciodată? Tristeţea licări, fiind înlocuită rapid cu o urmă de surâs.

– Deci nu poţi să mă spui, nu?

Georgina îşi strecură braţul după umerii aceia care tremurau.

– Te simţi bine, Sylvia? întrebă ea. A trecut furia?

Sylvia aprobă.

– Ştiu ce-am făcut, dar nu eram în stare să mă opresc. Îmi pare rău. Cu adevărat rău.

– E în ordine acum, Sylvia. S-a sfârşit. Ea se prefăcu că zâmbeşte. Poate că ţi-ar face bine un pui de somn?

Sylvia îi întoarse zâmbetul.

– Da... sunt obosită.

Georgina aprobă.

– Atunci să mergem. Te ajut să urci.

În timp ce urcau scările, Sylvia se apucă să vorbească pe larg despre Luke.

– Preţ de un minut, sunt convinsă că el are o altă femeie, iar în următorul minut mi-e ruşine până şi de faptul că am gândit-o. El mă iubeşte cu adevărat, ştiu asta. Vocea îi tremura. Aş vrea să nu-i fac viaţa chiar atât de grea.

– Nu-ţi poţi controla faptele, o linişti Georgina. Ai fost foarte bolnavă. Conducând-o în dormitor, ea o aşeză pe pat, aşezându-se alături de ea.

– Ştiu asta, admise Sylvia, dar vina e doar a mea. L-am înşelat pe Luke şi acum sunt pedepsită.

Lăsându-se pe o parte, ea îşi rezemă capul de umărul Georginei.

– Am crezut că Arnie e incitant, dar era doar violent.

Vocea ei deveni ca de marmură din pricina urii. Mă bucur că e în puşcărie! Acolo ar trebui să putrezească!

Expresia de pe chipul ei vorbea de la sine despre repulsia pe care o simţea faţă de Arnold Stratton. N-am să-l iert niciodată pentru ceea ce mi-a făcut!

– Ura e un lucru rău. Îmbrăţişând-o strâns, Georgina putu simţi furia dinăuntrul surorii ei. Acum ai nevoie de odihnă. Lăsându-i uşor spatele pe pernă, ea zise: O să urc mai târziu să văd cum te simţi. Acum dormi.

– Aşa voi face. Lăsându-se acoperită cu pilota, Sylvia alunecă adânc pe pat până se simţi confortabil. Doar un minut-două, zise ea. Apoi voi fi pregătită să merg la cumpărături. Ea zâmbi visătoare. Îl iubesc într-adevăr foarte mult. Sper că nu au vândut eşarfa aceea. Îmi doresc atât de tare ca Luke să mă vadă cu ea.

Georgina aşteptă şi o supraveghe până ce Sylvia alunecă într-un somn adânc şi odihnitor. Observă cum Sylvia îşi scosese un braţ din aşternuturi, acoperind-o din nou cu blândeţe.

– Eşti singura mea soră, murmură ea. Ne-am certat de-a lungul anilor, dar mă doare să te văd în starea asta. La ce ţi-ar folosi Luke în clipa asta sau tu lui? El vrea ca tu să te simţi mai bine, dar asta nu se va întâmpla. Iar pe mine nu mă vrea sub nicio formă...

Plimbându-se în jurul scuarului din piaţă, Luke nu simţea vântul care bătea, lovindu-i faţa şi deschizându-i larg jacheta. După ce îşi petrecuse majoritatea timpului la fabrică şi acasă, sosirea zilei de marţi reprezenta o adevărată plăcere, iar el putea să stea afară, la aer curat.

Îmbrăcat în veşmintele de pădurar, cu pantalonii aceia maro cu bretele, cu puloverul acela gros de culoare închisă

şi cu cizmele acelea greoaie, cu şapca trasă bine peste urechi, el nu putea fi recunoscut drept tânărul şi delicatul proprietar al fabricii Hammond, şi exact aşa îşi dorea el să se întâmple.

După ce o lăsase pe Sylvia în grija Georginei, se dusese direct la cabană, dându-şi seama că nu mai avea parafină abia în clipa în care dorise să aprindă cuptorul. Asta însemna că nu putea găti, astfel că, oarecum nehotărât, el plecase de la cabană la orele târzii ale dimineţii pentru a veni în piaţa din Blackburn să cumpere puţină parafină. După aceea, avea să meargă la cafeneaua Tooley's pentru a prânzi mai devreme şi sperând să poată trage cu ochiul la Amy şi la puşti.

Pe partea opusă a pieţei, Amy îl trăsese pe Johnny lângă o uşă aflată în apropiere.

– Vântul se înteţeşte, zise ea, încheindu-i nasturele de sus al hainei. Nu vrem să te trezeşti cu o răceală, nu, ce zici?

Băiatul aşteptă răbdător în vreme ce ea îi strânse cordonul şi îi trase şapca mai bine pe frunte.

– Te duci să o vezi pe Daisy?

– Mai târziu. Mai întâi, trebuie să cumpăr câteva articole de la magazin. Nu vom sta totuşi prea mult pe afară. E mult prea frig pemtru un copilaş ca tine.

Privând spre norii întunecaţi, ea medită.

– Dacă ştiam că va fi atât de rău, nu te-aş fi scos niciodată afară.

– Îmi place să ies afară. Johnny îşi strecură mâna într-a ei. Nu-mi place când nu mă iei cu tine.

– Ei bine, asta e deosebit de flatant, copile! Ieşind din nou pe porţiunea de pavaj, ea îl ciupi sub bărbie. Credeam că îţi place să stai în magazin.

– Da, zise el, dar numai atunci când eşti tu acolo.

Ea râse. Îi plăcea cu adevărat să se afle în compania lui

Johnny şi ori de câte ori putea, îl lua cu ea, doar pentru a-i acorda timp lui Maureen pentru a-şi vizita soţul la închisoare – un secret al lor – sau pentru a vâna o slujbă potrivită, unde îl putea lua pe Johnny alături de ea, ceea ce era încă greu de găsit.

– Să mergem, Johnny. Luându-l de mână, Amy îl trase din dreptul uşii. Hai să terminăm cu cumpărăturile şi apoi putem merge să o vizităm pe Daisy.

Nu ajunseseră prea departe şi se întâlniră faţă-n faţă cu Luke. El îşi cumpărase parafină şi acum se îndrepta tot spre Tooley's Café.

– Salut, tinere. El i se adresă lui Johnny, dar în realitate îşi dorea să stea de vorbă cu Amy.

Johnny fu încântat să-l revadă.

– Oh, Amy, uite! El începu să sară pe loc. E domnul. Se opri din sărit pentru a-l întreba pe Luke pe un ton extraordinar: Ai luat-o cu tine pe prietena ta? Privi în jur. O pot vedea?

Luke clătină din cap.

– Îmi pare rău, băiete, zâmbi el. Ea nu va ieşi din pădure. Nu-i prea plac oamenii.

– E posibil să mă placă? Chipul lui Johnny se întristă din cauza dezamăgirii. N-am s-o sperii.

– Ştiu asta, recunoscu Luke. De fapt, dacă va fi să-şi facă un nou prieten, sunt convins că acela vei fi tu, îl binedispuse el pe micuţ. Numai că nu va părăsi pădurea, înţelegi tu, pentru nimeni.

Dezamăgirea lui Johnny se topi într-un zâmbet strălucitor şi entuziast.

– Putem merge noi la ea. Se uită la Amy cu ochi rugători. Putem, nu-i aşa, Amy? Putem merge la ea, iar ea o să se împrietenească şi cu tine?

Amuzată şi având o senzaţie de confort plăcut în compania lui Luke, Amy refuză.

– Îmi pare rău, Johnny. Nu putem merge în pădure, îi zise ea cu blândeţe.

– De ce nu?

– Ei bine, în primul rând, nu am fost invitaţi, şi e nepoliticos să te autoinviţi.

– Vă puteţi considera invitaţi, o întrerupse Luke; cu toate că nu ştia de ce spusese asta, pentru că până acum nu mai invitase pe nimeni la cabană, şi nici nu avea de gând s-o facă. Şi totuşi, iată-l aici, invitând-o pe Amy, fără să ezite nici măcar câteva clipe. Brusc şi de-a dreptul imprevizibil, el îşi dădu seama că, dacă o convingea să meargă în vizită, într-un fel straniu, el şi-ar fi realizat visul sau cel puţin ar fi început s-o facă. Pornind de la un debut neprielnic, pe neaşteptate, marţea aceasta avea să fie cu adevărat specială.

– Vezi, Amy! Băieţelul era încântat.

Amy era stânjenită. E foarte amabil din partea dv., îi spuse ea lui Luke, înainte de a i se adresa lui Johnny.

– Îmi pare rău, dragul meu, dar nu putem merge. Nu mi-am făcut încă cumpărăturile. Şi, oricum, mami speră că te vei întoarce curând.

– Mami nu se va supăra, faţa lui deschizându-se într-un surâs mic şi ştrengar, atâta vreme când tu nu vei fugi cu mine.

Amy pufni în râs.

– Nu, n-am să fac aşa ceva, promise ea. Dar trebuie într-adevăr să merg în vizită la Daisy... i-am spus că voi fi acolo, iar tu ştii cât de nerăbdătoare e să ne vadă.

Fiindcă o implorase pe Amy, neajungând însă la niciun rezultat, Johnny se întoarse către Luke.

– Vă rog, domnule... spuneți-i, da? îl îndemnă el. O să fie bine... spuneți-i lui Amy că o să fie bine.

Luke își întinse brațele în semn de neputință.

– Se pare că Amy a ta nu dorește să vină la cabana mea din bușteni. Se răsuci spre ea. Nu vrem să complotăm împotriva ta. Numai că la fel ca și Johnny, aici de față, mi-ar plăcea într-adevăr să vii acolo cu mine, din moment ce doar astfel poți face cunoștință cu prietena mea specială. Arătând spre parafină, el adăugă plin de speranță. Mi-am cumpărat parafina, așa că vă pot promite cea mai bună ceașcă cu ceai pe care ați primit-o vreodată.

Periculos de tentată, Amy se uită de la unul la celălalt.

– Nu știu... chiar i-am promis lui Daisy... Bărbatul de marți avea un chip așa de blând însă atât de trist, și era atât de amabil cu ea și cu Johnny, încât Amy simți instinctiv că e în siguranță în compania lui. În afară de asta, nu-l salvase el deja pe micuț de la un accident grav?

– Te rog, Amy! Te rog! Vocea micuțului îi întrerupse șirul gândurilor. Daisy nu se va supăra, știu că n-o va face.

Făcându-i semn să tacă, ea îl întrebă pe Luke.

– Dacă ar fi să venim cu dumneavoastră, trebuie să ne întoarcem aici cam peste două ore. Trebuie că sunt nebună, gândi ea. Unde mi-e capul? Cu toate astea, ea își dorea într-adevăr să se ducă.

Încântat de posibilitatea de a o avea în preajmă fie și pentru o scurtă perioadă de timp, Luke îi oferi un răspuns liniștitor.

– O distanță de cincisprezece mile și douăzeci de minute până la cabană. E timp suficient.

Oh, te rog, Amy! Simțind că ar fi posibil ca ea să se înmoaie, copilul nu era în stare să stea locului.

– Nici măcar nu vă știu numele, îi spuse Amy lui Luke. Abia dacă ne cunoaștem.

– Poți să-mi spui Ben. Cu toate că îi invitase pe neașteptate pe Amy și pe puști în sanctuarul său, el nu era încă pregătit să-și dezvăluie numele. Sunt destul de agreabil și pregătesc într-adevăr cel mai bun ceai din Lancashire. Mai mult de atât, o să vă aduc pe amândoi aici, astfel că tot vei avea timp să-ți faci cumpărăturile și s-o vezi pe prietena ta Daisy. Însă depinde de tine. Dacă ești de acord să vii, ar fi minunat. Dacă refuzi, voi înțelege și nu vor exista resentimente.

– Sunteți sigur că e corect ca eu și Johnny să mergem la cabana dumneavoastră? întrebă Amy îngrijorată. Ce-or să spună oamenii ? Ea se gândea în mod special la Daisy și la Jack.

– Nu e treaba lor, răspunse el cu hotărâre. În afară de asta, tu și băiețelul sunteți singurii care ați aflat despre refugiul meu, și am să vă rog să nu spuneți nimănui despre el.

Amy fu imediat de acord cu asta.

– Cum ați spus, nu e treaba lor. În orice caz, potrivit vorbelor dumneavoastră, cred că noi ar trebui să ne considerăm cât se poate de onorați. Așa e?

Atunci când ea râse ușor, el râse împreună cu ea.

– Sigur că trebuie să fiți! declară el. Și în clipa în care veți vedea umila mea cabană, sper să-mi spuneți sincer părerea voastră.

Râsul lui i se păru agreabil și, atașându-se imediat de el, ea cedă.

– Bine. Eu și Johnny am fi fericiți să venim cu dumneavoastră, atâta vreme când ne veți aduce înapoi peste două ore.

– De acord. Chipul lui se lumină în întregime, iar Amy

știu că încântarea lui era una sinceră. Arătând către perimetrul pieței, le spuse pe un ton important: Șareta dumneavoastră așteaptă.

După ce urcară în mașină, Johnny fu încântat, iar Amy fu uimită în fața unui asemenea lux: o mochetă netedă și scaune roșii din piele, și chiar o cuvertură albastră cu care să-și acopere genunchii. Ea deja începuse să realizeze că Luke nu era defel un muncitor de rând, în ciuda hainelor sale de lucru. Vocea lui era puțin mai elegantă decât a tatălui său sau a lui Jack, iar mâinile lui erau catifelate, având unghiile curate.

– E un vehicul foarte drăguț, zise ea. Asigurându-se că Johnny stătea confortabil în partea din spate, el se urcă alături, așezând cuvertura în jurul amândurora. Stai bine, scumpule, îi zise ea, și să nu atingi nimic. Avea viziuni înfricoșătoare în care îl vedea pe Johnny că deschidea ușa și cădea în afară.

– Sunteți gata? Dezamăgit de faptul că ea nu preferase să stea în partea din față, alături de el, Luke porni motorul și băgă în viteză. O apăsare ușoară a accelerației și o porniseră deja de-a lungul străzii.

Atunci când, puțin mai târziu, ei începură a trece pe lângă locurile cunoscute, lăsând în urmă Blackburnul, Amy nu-și putu înfrâna încântarea. Zonele industriale de la periferia orașului deveniră mai puțin dense, străzile erau ceva mai largi, iar aerul devenise deja mai curat.

Ca și cum ar fi fost preocupat de faptul că ea s-ar putea să nu se simtă în largul ei, Luke întoarse ușor capul pentru a o întreba:

– Ești foarte tăcută acolo, în spate. Nu-ți pare rău că ai acceptat invitația mea, nu?

– Nu, sigur că nu! Amy îl liniști încă o dată cât se poate de repede. Pur și simplu, mă întrebam cât mai e până acolo, atâta tot!

Semiîntunericul care învăluise ziua se transforma ușor într-un soi de apus. Cu doar o clipă în urmă, o cotiseră pe un câmp; neluminat și straniu; o speria, cu toate că Johnny părea să iubească fiecare moment al acestei călătorii, stând cu nasul lipit de geam, în timp ce îi descriea ei în detaliu, fiecare lucru pe care reușea să-l observe.

– E multă apă, îi spuse el în clipa de față, în timp ce ei treceau în viteză de-a lungul regiunii de provincie. Și pietre și copaci, și de toate. El râse, bucurându-se. Mi-ar plăcea să mă joc acolo.

– Acela e pârâul, îl lămuri Luke. Asta înseamnă că mai avem doar o jumătate de milă până la cabană, dar nu vei putea să vezi prea multe din ce se află prin prejur din cauza desișului peticului de pădure, tocmai de aceea, lumina zilei nu poate pătrunde în anumite locuri.

– Nu știu dacă îmi place cum sună chestia asta, zise Amy. Trebuie că iarna e întuneric.

– Îmi place la nebunie, îi zise el, dar nu trebuie să-ți faci griji. Am creat un luminiș destul de mare înainte de a mă apuca să construiesc cabana.

Amy era impresionată.

– Vreți să spuneți că ați construit singur cabana?

Luke îi zâmbi prin intermediul oglinzii retrovizoare.

– Nu cu asta se ocupă bărbații... cu construcția unor lucruri?

Amy slobozi un hohot de râs scurt și cinic.

– Nu bărbații pe care-i cunosc eu.

Intrigat și ușor perturbat de remarca ei, el întrebă:

– Și câți bărbați ai „cunoscut"?

Amy explică.

– Niciunul despre care să vorbesc. De exemplu, tatăl meu, care este cel mai drăguț om de pe pământ. Poate să

conducă un camion de marfă şi să vândă zăpadă eschimoşilor, dar mă îndoiesc că ar fi vreodată în stare să construiască o cabană. Apoi mai e şi singurul bărbat care a însemnat la modul serios ceva pentru mine, şi v-ar fi spus-o chiar el, că nu e în stare să aprindă nici măcar un foc.

Mintea ei se întoarse la vremurile în care ea şi Don erau fericiţi, făcând planuri pentru a deveni soţ şi soţie, iar aceste planuri se prăbuşiseră mult prea curând.

– Nu. Nu aţi apuca niciodată ziua în care Don Carson s-ar apuca să construiască o cabană. Brusc, ea dorea să vorbească despre Don cu acest bărbat amabil şi blând care o invitase să viziteze un spaţiu privat care-i aparţinea. Era un fel de a-l scoate, în sfârşit, pe Don din viaţa ei ca pe un lucru nociv, transformându-l într-un soi de glumă, într-un personaj inofensiv, uşor nebun, care nu mai avea puterea de a o răni.

O mică amintire o făcu să chicotească.

– Odată a montat nişte rafturi în magazinul părinţilor mei. Când a terminat, mama a pus deasupra câteva containere cu biscuiţi, şi tot totul s-a prăbuşit, luând cu el şi o parte din perete.

Cu o voce ceva mai şoptită şi mai sobră, ea dezvălui: Eu şi Don trebuia să ne căsătorim, dar el a renunţat în ultimul moment.

Neştiind ce să spună, Luke zise pe un ton moale:

– Îmi pare rău.

– Nu! E în regulă! Necăjită de faptul că mărturisise un lucru atât de intim, Amy replică pe o voce ceva mai vioaie. Poate că aşa a fost cel mai bine. Nu sunt sigură că agreez rafturile şi dulapurile care se prăbuşesc pe lângă urechile mele.

Râseră la gândul ăsta, iar apoi se aşternu tăcerea.

Amy se considera norocoasă fiindcă trecuse peste trauma

pe care i-o provocase Don. Învăţase să filozofeze pe marginea acestui subiect. Ce se întîmplase, se întâmplase, şi în clipa de faţă nu putea fi schimbat, chiar dacă ea şi-ar fi dorit asta, cu toate că nu o făcea. Într-un fel, gândi ea, avusese parte de o scăpare norocoasă. Îl iubise pe Don, da, dar niciodată nu se simţise totalmente relaxată în compania lui. Era ca şi cum ar fi simţit că el îi ascundea ceva. Iar acum, desigur, avea o relaţie cu Jack, care se dovedise cât se poate de sincer şi deschis, atât cât putea fi un bărbat, şi alături de care se simţea totalmente în largul ei – deşi nu era profund îndrăgostită.

Concentrându-se să evite mulţimea de băltoace de pe câmp, Luke reflectă asupra spuselor ei. El nu avea dreptul să fie invidios pe acest bărbat, Don Carson, dar era. În realitate, considera că omul fusese nebun fiindcă nu se căsătorise. În mintea lui, Amy era cea mai dulce fată pe care o cunoscuse vreodată şi, dacă i s-ar fi acordat o jumătate de şansă, el ar fi fost mândru să o ia de soţie. În timp ce chipul lui Amy era deschis, sincer şi uşor de citit, Sylvia putea fi, chiar şi înainte de a se îmbolnăvi, atât de complicată. Îi plăcea să manipuleze, iar motivaţiile ei erau adesea neclare. Îţi stârnea curiozitatea, era frumoasă, niciodată plictisitoare, dar nici nu era, mai ales, după ce se căsătorise cu ea, o persoană alături de care să te simţi în largul tău.

– Ei bine, am ajuns. Încetinind din ce în ce mai mult, Luke manevră automobilul pe drumul care se îngusta şi cu cât înainta, cu atât mai mult părea să rămână în urma lor cerul scăldat de lumina zilei.

Deasupra lor, petele izolate de lumină străluceau printre vârfurile copacilor, creând mici pete de lumină mişcătoare, iar Johnny, la fel ca şi Amy, le consideră magice.

Apoi, pe neaşteptate, copacii care le blocaseră drumul, îngreunându-le înaintarea, păreau să se deschidă larg înaintea

lor, ei aflându-se într-un luminiş deschis şi larg, înconjurat de o zonă împădurită. Chiar în fața ochilor se ivi o pâlpâire de apă care tresălta şi tremura, făcându-şi drum prin pădure.

– Oh, e pur şi simplu o frumusețe! Privind prin geam, Amy era de-a dreptul vrăjită. Luke opri maşina, arătând apoi către construcția din lemn din față.

– Iat-o, strigă el, mândria şi gloria mea.

Coborând din maşină în urma lui Johnny, Amy luă seama la cabană. Mai largă decât şi-ar fi imaginat, aceasta semăna cu o casă în miniatură, având o uşă de proporții sesizabile şi nişte ferestre largi cu ochiuri de geam minuscule, situate pe fiecare parte. Hornul uşor aplecat îi dădea pur şi simplu şi mai mult farmec, iar veranda spațioasă şi frumos construită era un deliciu vizual, cu măsuța ei în stil rustic, cu scaunele sale şi cu ornamentele sale scobite din lemn, care se întindeau de-a lungul întregului acoperiş.

Amy râse zgomotos.

– O ador! Luându-l pe Johnny de mână, ea porni către cabană, învăluind-o cu privirea.

– Şi spuneți că ați construit totul de unul singur?

– Exact. Mergând alături de ea, ținând în pumn cutia cu parafină, Luke întinse cealaltă mână, largă şi îndemânatică. Construită cu mâinile mele, cu o groază de blesteme şi Dumnezeu ştie cu câte greşeli înainte ca lucrurile să pară la locul lor, într-un final.

Urcând treptele, el îi conduse pe verandă.

– Nu e ceea ce poți numi mare, îi preveni el, dar pentru mine este. Lăsându-i pe Amy şi pe băiețel să admire priveliştea de pe verandă, el se strecură în grabă înăuntrul cabanei, unde luă pe furiş de pe perete portretul lui Amy, ascunzându-l, spre exterior, în spatele unui coş mare plin cu tot felul de lemne. Apoi, deschise mai multe obloane pentru

a permite fâşiei de lumină să pătrundă înăuntru, înainte de a aprinde focul în cămin. Curând limbile de foc sclipeau şi se lungeau şi, pentru a fi în siguranță, el aşeză ecranul protector de-a lungul acestuia.

– Gata, zise el. În curând, va fi aici o căldură să te prăjeşti.

– Nu poți înțelege de ce ai păstrat toate astea pentru dumneata. Amy nu mai văzuse niciodată un asemenea loc. Ascuns în inima pădurii, părea o plăsmuire de poveste. E atât de frumos.

– Asta e şi părerea mea. Cu toate că văzând-o pe Amy aici, în locul lui secret, având-o atât de aproape, asta reprezenta un alt lucru „frumos".

– Ce părere ai despre mobilierul meu?

Amy privi în jur, surprinsă de simplitatea din interiorul cabanei. Şi cu toate că mobilierul era masiv şi oarecum butucănos, acesta era rezistent, având o neconvenționalitate frumoasă, fiind suficient pentru nevoile lui.

– Nu e ceea ce poți numi mare, spuse ea cu un surâs precaut şi timid, şi aş îndrăzni să spun că la piață nu ai lua mare lucru pe el. Dar are ceva special. Surâsul ei tăcut îi încălzi inima. Cred că ai petrecut ceasuri minunate şi lungi asamblându-l.

Profund mişcat de vorbele sale sincere şi de aprobarea ei, Luke simți ceva mai mult de atât. Simți în Amy un spirit înrudit, un soi de înțelegere pe care n-o experimentase în cazul niciunei alte persoane pe care o cunoscuse.

Ducându-se la fereastră, el privi afară, la pădurea şi la apele care o înconjurau şi, ca întotdeauna, inima lui se umflă.

– Ori de câte ori părăsesc oraşul şi vin aici, mă simt ca eliberat. Mă simt al locului, dacă înțelegi ce vreau să spun? Mă simt parte...a tot ce e aici. El surâse stânjenit. Scuze!

Poate crezi că sunt o ciudățenie? Cum se aștepta el ca cineva – chiar și Amy – să înțeleagă ce simte?

– Nu cred deloc așa ceva, răspunse Amy. Cred că oricare alt bărbat, dacă i s-ar oferi ocazia, și-ar dori exact ceea ce aveți aici. În fapt, existaseră perioade, se gândi ea, în care ea însăși și-ar fi găsit liniștea și mulțumirea în locul acesta. Unul din aceste momente ar fi fost acela în care Don îi sfărâmase toate visurile și speranțele, iar ea se prăbușise atât cât era în stare să se prăbușească o femeie. În momentul în care nu mai fusese în stare să privească spre viitor, nevoia de a fugi și de a se ascunde fusese una copleșitoare. Oare Ben, fugea, se întrebă ea.

Chiar în secunda aceea, Johnny intră alergând și apropierea care se năștea între Amy și Luke se risipi.

– Repede! Veniți să vedeți! Cu ochii sclipind de emoție, el sărea stând pe loc, așa cum făcea când era fericit și nu se putea stăpâni.

Când ei îl urmară afară, încântarea se transformă în dezamăgire.

– Oh, acum a dispărut. Abătut, el se așeză pe treptele verandei, rotindu-și privirea în jur.

Amy și Luke se așezară de-o parte și de alta.

– Ce era? întrebă Amy. Ce ai văzut?

– Un câine. El arătă spre copaci. Era chiar acolo.

Luke pricepu.

– Era prietena mea, zise el, cea despre care ți-am povestit. Îți amintești?

Johnny clătină din cap.

– Nu! Era un câine. L-am văzut, și acum a dispărut.

Luke își duse degetul la buze.

– Ssst. Arătând către locul indicat de Johnny, el îi avertiză.

– Dacă o să fiți foarte tăcuți, ea o să se întoarcă. Pur și simplu, nu vă cunoaște încă pe tine și pe Amy. Dar e o micuță curioasă.

Preț de câteva momente lungi în care-și ținură respirația, ei rămaseră încremeniți, urmărind și așteptând, până ce ea apăru pe neașteptate – cea mai frumoasă dintre creaturi, zveltă și elegantă, trupul ei fiind maroniu și bălțat, ochii de un castaniu închis și mari, iar chipul catifelat, în vreme ce ea îi privea cu o curiozitate nervoasă.

Se uită la Amy și la băiețel și, preț de o secundă, păru că vrea să fugă, dar în clipa în care Luke se căută în buzunar și apoi întinse mâna, ea făcu un pas ezitant în față. Un moment de precauție, apoi mai făcu unul. Johnny începu să se foiască. Ea se opri, cu o privire alertă și speriată.

Luke îi șopti să nu se mai foiască.

Încetișor, creatura începu să-și facă din nou drum spre ei. Luke rămase cu mâna întinsă, murmurând cuvinte de convingere, atrăgând-o mai aproape, până ce ea ajunse la doar un pas distanță.

Acum, ea scurma în palma lui Luke, năsucul ei moale și umed lipindu-se de pielea lui, ochii ei fiind pe jumătate închiși în vreme ce ea lua gustarea de porumb. Încet, Luke luă mâna lui Johnny și, ducând spre capul animalului, mângâie tandru suprafața moale ca o catifea a urechii ei. Iar căprioara își dădu seama că ei nu-i vor face rău.

După un timp, ea se răsuci și plecă, lăsându-i pe toți trei acolo, așezați pe trepte: Luke încântat de faptul că ea venise să-i salute pe oaspeții lui, iar ceilalți doi tremurând din pricina uimirii a ceea ce văzuseră.

– Vedeți! Johnny fu primul care rupse tăcerea aceea extraordinară. V-am spus că am văzut un câine.

Amy îl îmbrățișă.

– Nu era un câine, spuse ea. Era o căprioară.

– Pot să am şi eu una?

– Nu. Amy pufni în râs.

– De ce? Ca de obicei, Johnny voia motive.

– Ele nu pot trăi în casă, îi spuse Luke băiatului. Sunt sălbatice, înţelegi? Pădurea e tot ce cunosc. Mi-a luat o veşnicie ca să-i câştig încrederea, iar acum vine să mă viziteze ori de câte ori poate.

Băiatul puse lucrurile cap la cap.

– Ea era prietena ta?

Luke aprobă.

– Ea e cea mai bună prietenă pe care o am pe lumea asta.

– Pot s-o mai văd?

Ridicând privirea spre Amy, Luke răspunse:

– Nu pot să spun eu asta. Trebuie s-o întrebi pe Amy.

Amy îi citi gândurile, şi inima ei se răscoli.

– Vom vedea, îi spuse ea lui Johnny. Deocamdată, totuşi, cred că ar fi bine să ne întoarcem la Daisy.

Auzind asta, Luke se ridică.

– Nu înainte de a gusta ceaiul meu, zise el plin de speranţă. Avem destul timp.

Amy aprobă.

– Dar apoi va trebui să plecăm, încheie ea, nehotărâtă.

Luând un ibric, el o porni înainte.

– Puteţi să mă însoţiţi la pârâu, dacă vreţi?

Aşa că plecară, iar Johnny alergă ceva mai în faţă, în vreme ce Luke şi Amy discutară despre căprioară şi despre cabana primitoare a lui Luke, iar Amy mărturisi cât era de încântată pentru că el îi invitase aici.

În vreme ce o luară prin pădure pentru a înainta pe lângă un pârâu cu ape repezi, Luke îi avertiză:

– Stai departe de mal, Johnny. Alunecă periculos de sub picioare.

În vreme ce el umplu ibricul cu apă proaspătă, Amy il ţinu pe băieţel ceva mai departe.

– Vreau să locuiesc aici, declară Johnny. O putem aduce pe mami şi pe noi toţi, şi să facem o casă ca a lui Ben.

– Ar fi frumos, îl înveseli Amy, numai că va trebui să lucrăm, altfel nu vom avea niciun ban.

– Ben locuieşte aici, răspunse Johnny. El nu lucrează, şi nu se întâmplă nimic. Iar remarca inocentă a copilului o puse pe Amy pe gânduri.

Pe drumul de întoarcere, în vreme ce Johnny o porni înainte către cabană, Amy profită de ocazie pentru a-l întreba pe Luke despre el însuşi.

– Cred că deja am menţionat faptul că lucrez în magazinul părinţilor mei, începu ea.

– Aşa e.

Curioasă, dar având nevoie să afle mai multe despre el, Amy întrebă provocator: Ar fi o dovadă de nerăbdare din partea mea să te întreb cu ce te ocupi?

La auzul întrebării ei, el îşi încetini paşii, dar rămase cu privirea aţintită în pământ şi tăcut pentru o vreme.

Curiozitatea ei îi puse mintea la treabă. Oare trebuia să-i spună adevărul despre el însuşi? Şi dacă avea să aibă vreodată încredere în ea, atunci cu siguranţă că acum era şansa cea mai bună pe care o putea avea vreodată.

Dar oare nu s-ar pune astfel într-o lumină proastă în faţa ei? La urma urmei, minţise cu neruşinare, spunând că numele lui era Ben. Dacă dezvăluia în clipa asta adevărul, ce părere şi-ar face ea despre el? Dacă s-ar întoarce împotriva lui? Oh, el nu-şi dorea una ca asta. Nu şi-ar dori niciodată asta.

Amy aştepta un răspuns din partea lui. Din moment ce

el ezita, ea bănui că ar fi posibil ca el să fie furios pentru că ea se interesase de munca lui, în special, fiindcă era un bărbat care ţinea atât de mult la intimitatea proprie. La urma urmelor, era evident că nu era proprietarul unei păduri, ci un bărbat iscusit, care avea o maşină elegantă, dar şi timpul şi posibilitatea materială pentru a se desfăta în această căsuţă de vacanţă plină de farmec şi destul de încăpătoare. Poate că era binecunoscut în Blackburn – părea să cunoască foarte bine Bluckburnul – ascunzându-şi adevărata identitate publică. Oricum, Amy hotărî că nu era vorba de niciun motiv sinistru – Ben era mult prea amabil pentru aşa ceva – în concluzie, el fiind doar un personaj public marcant, iar ea îl deranjase cu întrebarea sa.

Când ajunseră în luminiş, Amy murmură.

– Îmi pare rău, nu am vrut să te jignesc.

Răspunsul lui Luke fu unul scurt.

– Nu m-ai jignit.

Luându-l pe Johnny de mână, Amy îl urmă pe Luke în cabană.

– Te-am întrebat cu ce te ocupi, şi nu e problema mea, insistă ea. Nu am dreptul să întreb. Uită că am întrebat, da? Te rog?

Luke se întoarse pentru a-i zâmbi.

– S-a uitat deja.

El deschise apoi sertarul şi scoţând de acolo un sul de hârtie pentru desenat, i-o dădu lui Johnny. Poţi să stai la masă şi să desenezi, dacă vrei? Avea motivele sale pentru a-l ţine pe copil ocupat.

Johnny se urcă pe scaun.

– Ce-o să desenez?

– Orice îţi place. Pot să o desenezi pe micuţa noastră prietenă cu ochii blânzi, ori ai putea să desenezi pietrele peste care trece apa şipotind. Tu alegi.

– Mi-ar plăcea să vâslesc în apa aceea, declară Johnny cu curaj, dar s-ar putea să mă înec! Aşa cred.

Luke râse zgomotos.

– Ai dreptate! zise el. Dar nu te vei îneca atâta ta vreme cât eu şi Amy îţi vom fi prin preajmă, pentru că am intra în apă cât se poate de repede. Însă apa aici are o curgere foarte rapidă şi periculoasă. Cel mai bine e să stai cât mai departe de ea, cel puţin până vei învăţa să înoţi.

În timp ce ei discutau, Amy rămase în partea din spate a încăperii, de unde îi observa pe amândoi. Văzu cât de încrezător era Johnny şi îşi aminti cum se ataşase acesta de Ben de la bun început. Văzu cât de atent era Ben cu Johnny. Şi fu profund mişcată de lucrul acesta.

Când el se răsuci pentru a se uita la ea cu privirea aceea profundă şi intensă, Amy simţi cum inima i se răscoleşte.

– Aveţi timp să beţi ceva cald înainte de plecare? întrebă el plin de speranţă.

– Mulţumim, da, mi-ar plăcea.

Ea se oferi să prepare ceaiul, dar el nici nu vru să audă.

– Eşti oaspetele meu, zise el, punând rapid apa să fiarbă pe maşina de gătit cu parafină.

După ce ceaiul fu gata, iar el îl turnă în trei ceşti, una dintre ele fiind lăsată să se răcească pentru Johnny, el le luă pe celelalte şi plecă în căutarea lui Amy care dispăruse afară.

Stând pe treptele verandei, ea îl supraveghea cu un ochi pe Johnny, iar cu celălalt privea către pârâul aflat în depărtare. Aici era incredibil de frumos, îşi zise ea. Dacă nu ar fi ştiut că lucrurile trebuiau să fie altfel, ea nu şi-ar fi imaginat că ar putea locui în altă parte decât în apropierea Blackburnului.

În Blackburn, cerul era mult prea aproape şi prea ameninţător, în vreme ce aici, părea atât de îndepărtat. În oraş, străzile erau înţesate cu felinare, fără a vedea în faţa

ochilor măcar un copac, în vreme ce aici copacii erau înalți și viguroși, iar ramurile lor se întindeau în jurul lor, precum o galaxie de umbrele gigantice. Apoi, acolo, chiar în zare, se afla apa, exact așa cum o descrisese el, „rapidă și periculoasă."

Această regiune de provincie reprezenta o experiență nouă și splendidă pentru Amy, iar splendoarea acestui loc o făcea să-și înalțe privirea și îi înălța sufletul și în clipa aceea, în lumina aceea clară, în foșnetul acela al frunzelor și în chemarea aceea mută a iernii de către păsări, când ea părea că se încadrează atât de bine acelui peisaj, ea nu ar fi vrut să mai plece nicicând. Ar fi fost fericită să rămână pentru totdeauna în locul acesta magic.

În spatele ei, Luke rămăsese cu ceștile în mână, privirea lui tăcută sorbind imaginea lui Amy, iar inima lui fiind mai fericită decât fusese cu ani și ani în urmă. Părea atât de bine și de firesc ca ea să se afle acolo, că lui abia dacă-i veni a crede.

În tot acest timp, el se uitase vreme îndelungată la tablou, tânjind să stea de vorbă cu ea, bucurându-se de surâsul ei, și acum iat-o aici, reală și caldă și, dacă se orienta după expresia chipului ei, inima ei, asemenea sufletului său, fusese impresionată de locul acesta atât de aparte.

Nedorind să rupă tăcerea, dar știind că era obligat s-o facă, el făcu un pas înainte și se aplecă, înmânându-i ceașca cu ceai. Apoi se așeză alături de ea.

– Acum o secundă... păreai atât de...pierdută-n gânduri?

Ea aprobă, vocea ei fiind ceva mai mult decât o șoaptă.

– Tocmai mă gândeam cum un om și-ar putea foarte bine dori să rămână aici și să nu mai plece niciodată.

– Ai dreptate, șopti el. Și eu am simțit la fel, de când am venit prima dată în paradisul acesta.

Amy era curioasă.

– Cum l-ai descoperit?

El îi povesti că venise aici împreună cu bunicii săi, care erau proprietarii terenului, în timpul vacanțelor școlare, și cum pădurile erau asociate cu aceste perioade de timp lipsite de orice griji. Aici învățase el să pescuiască și să supraviețuiască la îndemâna naturii, să aprecieze frumusețea și solitudinea acestei frumoase regiuni a Lancashire-ului. În prezent, terenul era al său.

Amy termină povestea în locul lui.

– Așa că ai făcut luminișul acesta și ți-ai construit o cabană, iar acum acesta e locul unde te ascunzi, când greutatea lumii te pune la pământ?

Pentru o vreme el nu răspunse. Se uită în ochii lui și văzu acolo reflectate cele mai profunde sentimente ale lui.

– Chiar iubesc acest loc, răspunse el, și ai dreptate: aici mă ascund eu.

El se uită o clipă în spate pentru a vedea că Johnny își vedea mai departe de desenul lui.

– Amy?

– Da?

– Trebuie să pleci?

– Știi că trebuie.

Crezi că te vei mai întoarce vreodată?

Amy ridică din umeri.

– Cine știe?

– Dar nu promiți?

– Nu pot promite.

Ea își dorea atât de mult să se întoarcă aici; chiar să îl lase acasă pe micuțul Johnny și să fie aici împreună cu Ben, doar ei doi. Dar ei îi era teamă de cum o făcea el să se simtă. Era ceva în legătură cu locul ăsta, cu el, care o punea în

alertă. Ea ținea la Jack, dar nu-și amintea să se fi simțit vreodată astfel în compania lui. Era ciudat. Și oarecum înfricoșător.

Terminându-și ceaiul, ea se ridică pentru a așeza ceașca pe bară.

– E vremea să plecăm. Mă duc să-l iau pe Johnny.

În clipa în care trecu pe lângă el, o prinse de mână.

– Așteaptă. Neliniștea îi umbri chipul.

– Trebuie să afli ceva.

Amy sesiză îngrijorarea lui și i se făcu frică.

– Ce este?

– Te-am mințit, continuă el repede, înainte de a-și pierde curajul. Numele meu nu e Ben. E... el ezită, înainte de a termina cât ai clipi, numele meu e Luke Hammond.

Într-o secundă-două acesta se și întipări în mintea lui Amy.

– Luke Hammond? Uimită la culme, ea se holbă la el. Luke Hammond, patronul fabricii? Furia se stârni înăuntru ei. El o mințise! De ce simțise nevoia să mintă?

În clipa în care el aprobă, ea îi întoarse spatele, fără a rosti o vorbă. Intrând grăbită în cabană, se simți cuprinsă de teamă, observând că băiețelul nu era pe nicăieri. Când dădu pe neașteptate cu ochii de el, oftă ușurată. Hoinărind în partea opusă a încăperii, el privea atent la ceva lipit de perete. Ea se duse în fugă spre el.

– Vino Johnny. Luându-l de mână ea îi zise: Trebuie să mergem.

După ce așeză ecranul protector la locul lui, Luke îi așteptă la ușă.

– Îmi pare rău, zise el. Vă duc înapoi chiar acum. El se blestemă fiindcă nu-i mărturisise adevărul de la bun început. Dar îi fusese teamă să-i spună. El sperase întotdeauna să-și

țină identitatea în secret, pentru că omul pe care îl întruchipase azi, era omul care-și dorise cu disperare să fie. Nu era bărbatul acela care conducea fabrica și care-și ținea viața în linie dreaptă cu ajutorul datoriei și al responsabilității. El nu dorise ca Amy să fie pătată de toate astea. Ea era deja, în mintea lui, o parte a retragerii lui din zilele de marți, atunci când patronul fabricii devenea un om liber.

În vreme ce se îndreptau spre casă, liniștea era una apăsătoare.

Niciunul dintre ei nu vorbi, nici măcar Johnny, care simți o anumită atmosferă, cuibărindu-se în brațele lui Amy. În doar câteva minute, hurducăitul ușor al mașinii și huruitul motorului îl făcusă să adoarmă.

Când mașina parcă în fața magazinului, Luke coborî pentru a deschide ușa din spate.

– Îmi pare rău, îi zise el lui Amy. Nu trebuia să te mint niciodată. Apropiindu-se de mașină, îi ajută pe amândoi să coboare, Johnny fiind încă amețit din pricina somnului. Mai stai un minut? o întrebă Luke. Îmi dai voie să-ți explic?

Amy clătină din cap.

– Trebuie să plecăm.

Luke insistă.

– Nu contează, nu-i așa... cine sunt?

Ea tocmai încheia nasturii de la haina lui Johnny însă în clipa aceea se opri, ridică privirea, luă seama la el un moment – la claia aceea de păr de culoare neagră, la ochii aceia intenși și triști – simțind o durerere provocată de vinovăție. El nu făcuse altceva decât să fie amabil și ospitalier față de ea și de Johnny – făcându-le onoarea de a le arăta refugiul său privat.

– Nu, răspunse ea. Nu contează. Dar acum noi trebuie să plecăm.

Vizibil uşurat datorită răspunsului ei, el întrebă:

– Mă vei ierta?

Ea aprobă. Asta a fost tot. O mişcare a capului scurtă şi ezitantă, dar pentru Luke era de ajuns. Deocamdată.

Amy termină de încheiat nasturii de la haina lui Johnny.

– Mergem să o vedem pe Daisy? Mergând repede, el zâmbi spre Luke. Îmi place de prietena ta. E şi a mea acum, nu-i aşa?

Luke îi ciufuli părul.

– Cu siguranţă este, zise el vesel, şi sper că sunt şi eu prietenul tău... al tău şi al lui Amy? El îşi îndreptă atenţia asupra ei, dar ea nu rosti o vorbă. Se întrebă, în schimb, ce fel de om era el, de minţea în felul ăsta chiar şi un copil.

– Vă mulţumim pentru clipele acelea agreabile, îi zise ea, fiindcă fuseseră minunate – până în momentul în care el le stricase, gândi ea, cu regret.

Un minut mai târziu, el era deja în maşină, întorcându-se pe drumul pe care veniseră.

– Eşti un nebun afurisit, Hammond! îşi spuse el. Trebuia să fii sincer încă de la început, mai ales faţă de o femeie ca Amy.

El reflectă asupra situaţiei lui şi a faptului că mergea întotdeauna în două direcţii. Se gândi la viaţa lui anostă şi la ruptura aceea care exista între omul care era, şi omul care-şi dorea să fie, întrebându-se dacă nu cumva uneori, fanteziile întreceau viaţa reală. Spera că nu. Fiindcă dacă ar fi fost aşa, atunci acesta ar fi putut să fie primul pas spre nebunie.

– De ce nu mergem să o vedem pe Daisy? Johnny era amarnic de dezamăgit. Ai spus că putem.

– Ştiu că am spus şi-mi pare rău. Traversând rapid piaţa alături de băieţel, Amy achitase costul unui bilet de tramvai,

iar în clipa de faţă se găseau pe locurile lor, în drum spre casă. Am stat prea mult, zise ea. E prea târziu ca să mergem la Daisy.

– O putem vizita mâine? Amy îşi aminti un comentariu de a lui Maureen din dimineaţa respectivă.

– Cred că mămica ta a spus că mâine va pleca în oraş, zise ea. Poate că o vei vedea mâine pe Daisy.

Ea se întrebă dacă ar fi fost mai bine să-i povestească lui Daisy despre cele petrecute azi, ori să nu-i povestească deloc despre asta. Însă, în afară de asta, Johnny sigur avea să pomenească ceva. Dar chiar dacă el o făcea, cugetă ea, Daisy nu avea de ce să afle că bărbatul implicat în poveste era chiar Luke Hammond.

Numele era întipărit în mintea ei. Luke Hammond. Un bărbat bogat. Un bărbat care avea secrete.

Johnny îşi făcea de lucru, privind pe geam.

– Am văzut poza ta.

Amy fusese căzută pe gânduri.

– Iartă-mă dragul meu, ce spuneai?

El se întoarse pentru a se uita la ea.

– El are poza ta. Era drăguţă.

Inima lui Amy tresări puţin.

– Ce vrei să spui, Johnny? Cine are fotografia mea?

– Domnul...Ben. Era o poză drăguţă. El zâmbi intimidat. Am tras cu ochiul.

– Eşti sigur că eram eu? întrebă ea, încercând să pară calmă.

El scutură din cap.

– Nu ştiu. În momentul acesta el nu era atât de sigur, mai ales că Amy nu părea prea fericită în privinţa asta.

– Nu trebuia să trag cu ochiul, aşa-i?

Amy îl îmbrăţişă.

– E-n ordine, îl linişti ea. Sper că nu era nimic important. Pur şi simplu, vom da uitării chestia asta. În regulă?

Johnny desenase, iar desenul fusese uitat acolo. Fără îndoială că desenase imaginea ei, aşa cum făcuse şi înainte de atâtea ori. Lucrul acesta nu putea avea urmări.

Zâmbetul lui rapid şi strălucitor îi încălzi inima.

– În regulă, zise el.

Şi totul fu rapid dat uitării.

Cât mai dură călătoria, Amy îşi îndreptă gândurile către Luke. De ce simţise nevoia să mintă? Şi de ce şi-ar dori un bărbat ca Luke Hammond o „ascunzătoare".

În adâncul fiinţei ei înţelegea, fiindcă existaseră perioade în care şi-ar fi dorit şi ea o ascunzătoare în care să poată sta şi să poată reflecta lăsând nebunia lumii să treacă pe lângă ea?

Şi de ce nu un bărbat ca Luke Hammond; un bărbat care muncea din greu şi atât de mult cum o făcea el, iar atunci când munca se sfârşea, el trebuia să se întoarcă la o femeie socotită dificilă şi pretenţioasă, o femeie care avusese relaţii extraconjugale? Bineînţeles că el avea nevoie de un sanctuar.

Simţise o asemenea legătură între ei doi atunci când fuseseră la cabană – sentimentul unei prietenii în formare. Ea se gândi la mâinile lui puternice în momentul în care lua apă cu ibricul din pârâu, la blândeţea pe care o dovedise faţă de căprioara cea bla jină şi la încântarea cu care el prezentase animalul musafirilor lui. Ea se gândi la ochii lui întunecaţi şi trişti, la chipul lui frumos şi la manierele lui delicate.

Deci el minţise în privinţa numelui? Însă o făcuse doar pentru a-şi proteja intimitatea şi pentru a nu o face pe ea să se simtă inconfortabil, nu-i adevărat? La urmelor, dacă el ar fi spus dinainte că era Luke Hammond, ea ar mai fi acceptat invitaţia cu pricina? Probabil că nu.

Se distraseră la refugiul lui drăgălaş din pădure – până în secunda în care ea stricase totul. Johnny era deja pregătit să revină acolo. Însă pe ea, Luke Hammond nu avea să o mai invite niciodată.

12

Marțea următoare, Amy, după o lungă deliberare, decise că avea să se ducă la Tooley's Café după ce își va face cumpărăturile. Nu avea rost să evite localul Tooley's din pricina lui Luke Hammond. Daisy își va dori să afle de ce nu mai dădea pe acolo și, oricum, Luke Hammond nu avea să fie acolo în același timp cu Amy. Nu se potriveau întotdeauna. Era posibil, gândi ea nefericită, ca el să nu mai vină la cafenea, nevrând s-o vadă pe fata nerecunoscătoare care se purtase arogant după ce el îi împărtășise secretul frumoasei lui ascunzători.

Când sosi ziua de marți, Maureen îl luă pe Johnny alături de ea la slujba cea nouă part-time pe care o obținuse, împingând un cărucior cu ceai în jurul birourilor de la primăria orașului. Maureen o considera o slujbă amărâtă, gîndindu-se deja să-și caute ceva mai bun; Johnny era foarte mulțumit, căci „oferea biscuiți" asemenea lui Daisy, fiind chiar mai darnic decât mama lui.

Lui Amy îi părea pe jumătate rău că nu-l avea pe Johnny alături de ea și pe jumătate era mulțumită, în cazul în care el l-ar fi văzut pe Luke și i-ar fi destăinuit ceva lui Daisy.

Când Amy deschise ușa de la Tooley's, prima persoană pe care o văzu fu Luke, stând în dreptul ferestrei și citind ziarul. El ridică privirea, îi zâmbi lui Amy, rotindu-și apoi

privirea prin cafenea. Daisy nu se vedea nicăieri, aflându-se evident în spate, luptându-se cu toasterul, după mirosul de pâine arsă ce răzbătea prin aerul plin de aburi.

Luke fu în picioare într-o secundă. Scose niște mărunțiș din buzunar, îl lăsă pe masă și, din doi pași mari, veni lângă Amy, conducând-o din nou afară, mâna lui fiind strânsă pe umărul ei.

– Ce...? gâfâi ea, în clipa când el o conduse câțiva pași mai încolo, pe stradă.

– Amy, mă bucur atât de mult să te văd, zise Luke, dându-i drumul. Iartă-mă că te-am târât aici în felul acesta, dar nu am vrut să te fac să te simți prost în cafenea și poate să stârnesc curioziatea prietenei tale.

Amy văzu că avea logică și, acum că ea se afla aici, alături de el, era mulțumită în fața acestei ocazii excelente pentru a-și cere scuze pentru purtarea ei prostească din săptămâna precedentă.

– Îmi pare atât de rău – începu ea.

– Amy, iartă-mă – începu în același timp, oprindu-se fiecare, uitându-se unul la altul și pufnind în râs.

– Tu prima.

– Îmi pare foarte rău că te-am contracarat și am stricat absolut totul săptămâna trecută, după ce tu ai fost atât de amabil cu Johnny și cu mine, zise ea, uitându-se în ochii lui. Acum era alături de el, iar neliniștea se evaporase. Expresia blândă întipărită pe chipul lui frumos făcu ca scuzele ei să vină mai ușor. Ea putea vedea că el nu mai era supărat în clipa asta.

– Dragă Amy, te rog să nu-ți ceri scuze. Aveai perfectă dreptate. Am greșit mințindu-te. Ar fi trebuit să-mi dau seama că tu nu vei accepta nici măcar o minciună nevinovată. Adică... el privi în jos, căutând cuvintele potrivite, ... atunci, când te-am invitat pe tine și pe Johnny la cabană, nu am vrut

să refuzi în cazul care aflai cine sunt. Şi bănuiesc că, într-un fel, în momentul acela nu mi-am dorit să fiu Luke Hammond. Am vrut să fiu, pur şi simplu, cineva pe care l-ai întâlnit la cafenea, un om din Blackburn care locuieşte într-o casă ţărănească din pădure. Ţi se pare logic?

Amy văzu adevărul acestei poveşti în ochii lui plini de nelinişte.

– Desigur, surâse ea. Hai să ne gândim că a fost doar o simplă neînţelegere.

– Exact, aprobă Luke entuziast, zâmbind în acelaşi timp, şi dacă vreodată vei vrea să vii iarăşi la cabană – el ridică întrebător din sprânceană – poate azi? – îmi voi da seama că am fost iertat.

Brusc, Amy realiza că asta era ceea ce sperase ea, însă abia îndrăznise să se gândească la aşa ceva. El era într-adevăr un om bun – şi mai degrabă unul singuratic. Nu exista nici cea mai mică îndoială că el îşi dorea ca ea să accepte invitaţia respectivă.

– Mulţumesc, zâmbi ea. Mi-ar plăcea să vin, însă doar pentru scurtă vreme, altfel mama şi-ar face griji.

Johnny nu e cu tine?

Amy îi explică despre noua lui slujbă ca asistent al lui Maureen, iar Luke pufni în râs, în timp ce o conduse pe ea către automobil. De data asta, Amy se aşeză pe scaunul din faţă, alături de el.

Călătoria, sub soarele iernii, îi păru lui Amy mai scurtă ca data trecută, ei parcurgând zgâlţâindu-se ultima bucată de teren ce ducea către cabană. Casa micuţă din pădure părea într-adevăr ca din poveste, se gândi Amy, mai ales având veranda aceea.

– Intră, intră. Am să-ţi fac un ceai, din moment ce l-ai pierdut pe cel de la ora unsprezece. Luke descuie uşa şi apoi o deschise larg pentru a-i permite ei să treacă înaintea lui.

Aprinse focul de buşteni, apoi se duseră amândoi să ia apă pentru ceai. Lângă pârâu, el îi arătă o tufă de vâsc, plină de boabe roşii, într-un tufiş binecuvântat cu frunze închise la culoare, precum şi bucata de teren despre care el se aştepta ca peste doar două luni să fie acoperită de primii fulgi de zăpadă. Ştia cum să-şi împărtăşească entuziasmul faţă de regiunile de provincie şi pentru acest loc deosebit, povestindu-i câteva istorioare legate de vacanţele copilăriei lui, care o făcură pe Amy să râdă. În momentul în care îşi băură ceaiul, Amy era nespus de relaxată.

Îşi îmbrăcară din nou hăinile şi merseră să stea pe treptele verandei, vrând să vadă dacă Velvet va veni în vizită. În clipa în care Amy, însă nu şi Luke, îşi pierduse speranţa, ea apăru ezitând, îndreptându-se încet-încet către ei. Amy observă cât de multă încredere avea puiul de căprioară în Luke, fiind încântată de lucrul acesta.

Deci acesta e adevăratul Luke Hammond, se gândi ea, urmărind cum Luke hrănea căprioara din propria palmă. Acesta e omul care se pricepe la afaceri, care angajează atâţia oameni în Blackburn ca tata, Jack şi chiar Roy, şi care are acasă o viaţă atât de complicată.

Cum de crezuse ea că exista ceva ciudat în faptul că avea refugiul acesta, în afara dorinţei de a face ceva mai mult parte din această a doua viaţă, în această nehotărâre a sa de a-şi dezvălui adevărata identitate?

Velvet se îndepărtă alergând, iar Luke se întoarse spre Amy şi zâmbi. Era un zâmbet care-i lumină întreaga faţă, iar ea băgă de seamă că el era cu adevărat fericit.

– A fost frumos, zise ea, amintindu-şi cum căprioara mâncase cu atâta încredere din palma lui.

– Frumos, aprobă el, însă ea era cea la care se uita el.

Clipa trecu pe lângă ei, Amy privind după aceea în altă parte.

– Acum trebuie să plec, zise ea.

– Amy... nu încă, te rog?

Ceva din tremurul vocii lui sau poate să fi fost căutătura aceea singuratică din privirea sa, o făcu să ezite. Înainte ca ea să-şi dea seama, el o cuprinsese deja în braţe, iar căldura trupului lui se lipea deja de al ei. Pentru început sărutul fu ezitant, apoi, în secunda în care ea nu-l respinse, braţele lui o strânseră cu mai multă putere, iar buzele lui deveniră mai insistente.

Venind mai aproape, ea îşi încolăci braţele după gâtul lui, dăruindu-se, dorind mai mult decât ar fi trebuit, dar când dorinţa se transformă într-o nevoie disperată, ea îl respinse.

– Nu!

– Amy...

– Nu, Luke, noi nu trebuie să... nu pot. Te rog, ştii că e o greşeală.

– Nu, Amy, nu e o greşeală. Nu-ţi dai seama.

– Eşti căsătorit! Ea ridică vocea, îndepărtându-se, chiar în clipa când el voia s-o îmbrăţişeze din nou. Cu toate că vocea nu-şi găsea cuvintele, ea ştia că trebuie să continue, spunând ceea ce simţea. Eşti un om drăguţ şi amabil. Azi am avut parte de un moment minunat, dar acum trebuie să plec acasă.

– Dar, Amy, el făcu un pas spre ea, prinzându-i mâinile într-ale sale, aici e locul tău. Aici, alături de mine.

– Luke, ştii că asta nu se va întâmpla niciodată, zise ea moale. Tu ştii...

Abătut, el înghiţi şi îşi drese glasul.

– Da, da, desigur. Îmi pare rău. E o prostie din partea mea să mă gândesc măcar... El privi într-o parte, spre pădure.

După un minut-două în care rămaseră tăcuţi, el se întoarse iar spre Amy. Haide, să te duc înapoi. Prietena ta Daisy o să-ţi simtă lipsa în dimineaţa asta, şi nu vreau să ai probleme nici cu mama ta. El zâmbi, un zâmbet curajos, şi mână în mână, intrară din nou în cabană pentru a asigura focul înainte de plecare.

A fost, gândi Amy, stând întinsă în pat şi retrăind fiecare moment, ca pe cel mai frumos vis, până la momentul în care ea se smulsese din acel sărut.

Şi un vis trebuia să rămână, îi spusese ea lui Luke pe un ton blând în vreme ce o adusese din nou în Blackburn. Nu avea să se mai întoarcă niciodată la cabană. Ea se răsuci în pat, îndepărtându-şi gândurile şi hotărârea luată. El era Luke Hammond, un om de afaceri bogat, căsătorit cu o femeie care suferea. Ea era Amy Atkinson, cea care lucra într-un magazin situat pe colţ. Ea nu trebuia să se mai poarte niciodată, ca şi cum el nu ar fi fost căsătorit.

Of, dar sărutul fusese atât de tandru, atât de plin de iubire...

Amy se admonestă: Nu te gândi că-l vei mai săruta vreodată pe Luke Hammond. Nu poate duce la nimic altceva decât la nefericire.

Ceţosul noiembrie fugi către decembrie şi, spre bucuria tuturor, vremea se îndreptă.

– Afară parcă ar fi vară. Ted Fogarty era cocoşat ca un arbore bătrân şi aplecat, şi de două ori mai cioturos. Să fi fost cu treizeci de ani mai tânăr, te-aş fi scos la un picnic. El îi făcu cu ochiul lui Amy care râse de gluma lui.

– Dacă ai fi fost cu treizeci de ani mai tânăr, eu nu aş fi fost nici măcar născută, zise ea.

– În regulă atunci, cedă el, atunci cu cincisprezece ani.

– Nici aşa nu-i bine, îl tachină Amy, fiindcă, acum cincisprezece ani, eu aveam zece, iar tu ai fi fost tocmai bun de furat copii.

Bătrânelul râse zgomotos.

– Văd că nu pot câştiga cu tine, aşa că voi pleca. Zicând asta, el părăsi magazinul, lăsându-le pe Amy şi pe Marie chicotind.

– Cred că a fost un mare fustangiu la vremea lui, remarcă Marie.

– Drăguţ, totuşi, zise Amy visătoare. Pot să-mi imaginez că a fost un adevărat gentleman. Cred că îşi trata domniţele ca pe nişte păpuşi din porţelan.

– Poate, dar mie nu mi s-ar fi potrivit, răspunse Marie, căzând pe gânduri. Nu mi-ar fi plăcut niciodată un bărbat căruia să-i fie teamă să fie el însuşi atunci când are în braţe o femeie. Îşi îndreptă umerii, pregătindu-se pentru următorul client care în clipa asta se apropia de uşă. Îmi place să ştiu că primesc ceva adevărat, cu defecte şi cu tot restul.

Ea chicoti precum o şcolăriţă.

– Mi-amintesc bine noaptea în care am decis că tatăl tău e jumătatea mea. Valul de nostalgie aduse pe chipul ei simplu un surâs timid. Fuseserăm la film şi tocmai ne îndreptam spre casă, mâncând peşte şi cartofi. Plouase cu găleata, iar străzile erau pline de băltoace. O trăsură şi un cal au trecut pe acolo şi l-au udat pe tatăl tău din cap până în picioare. Înainte ca eu să-l pot opri, el a luat-o la fugă pe stradă, agitându-şi pumnii în direcţia vizitiului şi folosind un limbaj pe care nu l-am mai auzit niciodată. Măiculiţă! Era de-ajuns pentru a-ţi face părul măciucă.

Amy era nedumerită.

– Şi cum te-ai hotărât să te căsătoreşti cu el?

– Am ştiut imediat, declară Marie, indignată. Adică nu mi-ar fi plăcut dacă el ar fi continuat să înfulece cartofii şi peştele, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, ud loarcă şi bâjbâind în tăcere, fără a spune o vorbă, doar fiindcă eram eu acolo.

Stând cât mai dreaptă, ea continuă.

– Era furios şi s-a manifestat întocmai. După ce a oprit şareta şi i-a dat vizitiului ce avea de gând, s-a întors la mine şi şi-a cerut scuze pentru limbaj. L-am iertat imediat, l-am dus acasă şi i-am dat un rând de haine de-ale tatălui meu. Din ziua aceea, noi doi nu am mai privit înapoi. Vezi tu, copilă, am ştiut la ce să mă aştept de la tatăl tău şi mi-a plăcut flacăra din interiorul lui.

Amy înţelese. Sinceritatea şi încrederea erau vitale într-o relaţie. Chipul frumos al lui Luke apăru în mintea lui Amy, aşa cum se întâmplase de multe ori în luna care trecuse de când fusese la cabană. Atâta vreme cât el era căsătorit, nu putea fi vorba de onestitate, într-adevăr, şi nici posibilitatea de a-l iubi în viitor.

– Tot ce pot spune e că, orice te-a făcut să te măriţi cu tati, a fost cel mai bun lucru pe care l-ai făcut vreodată.

În secunda aceea, se auzi soneria şi o tânără dădu buzna înăuntru; părul negru îi flutura iar haina ei era larg deschisă, ea arătând ca şi cum tocmai s-ar fi aflat într-un vârtej.

– Am revenit în fugă după Fairy Snowflackes, zise ea, cu respiraţia tăiată. Iau două pachete, unul pentru acum şi unul pentru dulap.

– Arăţi de parcă ai fi alergat, comentă Marie, în vreme ce o servi. Vii de departe?

– Destul de departe! Era evident că femeia nu avea chef de conversaţie. Cât costă?

– O jumătate de penny şi nouă pence, te rog.

– Hmm! Sunteți mai scumpi ca la Co-op.

– Chiar așa? Marie fusese binedispusă, dar acum era pusă pe hartă. Ei bine, îmi pare rău, dar acesta e prețul. Mai le vreți sau nu?

Femeia fu de-a dreptul aspră.

– Sigur! Ce altceva mi-aș putea dori?

Ea puse monedele pe tejghea, apucă rapid cele două cutii de Fairy Snowflakes și ieși în fugă din magazin.

Amy era uluită.

– Ai fost cam dură cu ea, nu? Putea să fie și ea un client obișnuit al magazinului, și tu acum ai speriat-o.

Marie chicoti.

– Nu știu ce mi-a venit, zise ea. Trebuie că e vorba de influența tatălui tău.

O clipă mai târziu, femeia reveni.

– Îmi trebuie o bucată de carbolic, anunță ea. Ajunsesem pe strada Ackeroyd înainte să-mi aduc aminte.

Marie era gata să protesteze și înainte de a lua carbolicul, ea o informă.

– Costă un tenner.

– E-n ordine. Femeia numără șase penny.

– E un magazin mic și drăguț, zise ea privind în jur. Aș îndrăzni să spun că voi reveni aici. Înainte de a pleca în grabă, ea flutură brațul, spunând un amical: O zi bună.

– Vezi, copilă, punctă Marie. Asta dovedește ceea ce am spus acum un moment. Oamenii devin bănuitori atunci când pretinzi că ești ceea ce nu ești. În afară de asta, când a făcut remarca aceea tăioasă despre Co-op, m-a prins pe picior greșit.

În seara aceea, după închiderea magazinului și după servirea ceaiului, Amy se urcă la etaj pentru a se pregăti de

întâlnirea cu Daisy, cu Jack și cu Roy. După cum spunea Daisy, „bărbatul de sâmbătă“ nu mai fusese la cafenea de luna trecută. Amy stătuse și ea departe de aceasta în zilele de marți, având ca scuză faptul că magazinul era mult mai aglomerat ca de obicei din pricina alergăturii din preajma Crăciunului, cu toate că avusese grijă la orele serii și în weekenduri, știind cât de mult aprecia Daisy aceste evadări din viața ei de acasă.

Amy reflectă din nou asupra celor spuse de mama sa. „Oamenii devin bănuitori atunci când pretinzi a fi ceea ce nu ești.“

Asta făcuse și Luke Hammond, pretinsese că e ceea ce nu era. Pretinsese că nu era însurat și, oricât de tentant, ea nu trebuia să se mai poarte niciodată ca și cum lucrul acesta ar fi fost adevărat.

Îl aduse pe Jack rapid în mintea ei. El nu avea nici aceeași avere, dar nici aceeași poziție socială ca Luke Hammond, dar din câte știa ea, el nu o mințise niciodată. Nu pretinsese niciodată că era altcineva, iar ea îl respecta pentru asta.

Gândindu-se la Jack și dorind să arate bine de dragul lui, ea scoase din dulap rochia vișinie, lenjeria curată din sertar și, după ce se decise pentru haina lungă de culoare maro, le întinse pe toate pe pat, ducându-se în baie să se pregătească.

– Măi! Arăți atât de bine că îmi vine să te mănânc. Fiindcă își terminase deja ceaiul, tatăl ei se întinsese deja în fața unui foc vesel în momentul în care Amy coborî. Deci unde te duci?

Amy îi sărută pe fiecare dintre părinții ei pe obraz.

– Daisy spune că rulează un film bun la Roxy, răspunse ea. Ne-am gândit că am putea merge acolo.

– Oh, da? Făcându-i lui Marie cu ochiul într-o parte, Dave zise pe ocolite: Și merg și doi băieți cu voi?

Amy fu obligată să zâmbească.

– Ați vorbit despre mine? îi acuză ea, fluturând din deget.

Marie era de neclintit.

– Ah, vezi-ți de treabă. Sigur că am discutat despre tine. Pot să-l aduci acasă pe tânăr, dacă vrei. Eu și cu tatăl tău am vrea să-l cunoaștem, nu-i adevărat, tati?

Dave aprobă.

– Mda, am dori asta. În afară de asta, trebuie să îl supraveghez atent pe băiatul ăsta al tău. Să nu se dovedească la fel de rău ca Don Carson.

Amy chicoti. În prezent, putea suporta să audă numele fostului ei logodnic.

– Cred că deja „l-ai verificat", veni și remarca ei glumeață și tranșantă. La urma urmelor, vă vedeți aproape în fiecare zi.

În vreme ce ea pleca, îl auzi strigând în urma ei:

– Ce vrea să însemne asta? Hei. Cum adică ne vedem? ÎNTOARCE-TE!

Amy chicoti tot timpul, înaintând pe stradă.

– O să afli cât de curând, murmură ea, și când o vei face, cred că vei fi de acord că Jack e un băiat de treabă.

Și cu cât îl cântărea pentru a obține aprobarea tatălui ei, cu atât înțelegea mai mult că Jack era într-adevăr un băiat pe cinste.

Daisy aștepta ca de-obicei în stația de tramvai. Agitată și supărată, ea se plimba de colo-colo, cu capul plecat, gândindu-se la ea acasă, la părinții ei cei certăreți.

– M-am hotărât, îi zise ea lui Amy în timp ce se îndreptau spre Roxy, unde stabiliseră să se întâlnească cu Jack și cu Roy, mi-a ajuns. Nu mai suport țipetele și certurile. Imediat ce voi strânge destui bani pentru o depunere, intenționez să-mi caut o locuință cu chirie. Sunt camere date la mica publicitate în Daily Telegraph care sunt cât se poate de respectabile. Sper să găsesesc o casă unde stau alte doamne singure.

Amy nu era surprinsă. Momentul fusese anticipat deja. Iar și iar, Daisy amenințase că va pleca de acasă, dar nu ajunsese la niciun rezultat, numai că de data asta, Amy își dădu seama că vorbea serios.

– Spune-le ce ai de gând să faci, îi sugeră ea. Poate asta le va băga mințile în cap.

Daisy disprețui de-a dreptul sugestia.

– Ar fi o pierdere de vreme, declară ea. Nu se respectă unul pe altul nici cât negru sub unghie. Beau și se ceartă, se împacă, și apoi iar beau și se ceartă. De data asta, mama a spart oglinda și, după cum spun unii, asta înseamnă șapte ani de ghinion. Și ia uită-te la asta. Ridicându-și mâneca, ea îi arătă lui Amy o tăietură adâncă, peste care pusese o fâșie de voal. Când am încercat să strâng cioburile oglinzii, ea a sărit asupra mea. Ca o pisică sălbatică și afurisită ce e.

Amy era îngrozită.

– Mi se pare adâncă, exclamă ea, oprindu-se și oprind-o și pe prietena ei. Mai bine am merge la infirmerie și i-am lăsa să arunce o privire.

Coborând rapid mâneca, Daisy își reluă drumul.

– Mă descurc. Nu am nevoie să merg la nicio infirmerie! Și oricât încercă, Amy nu reuși s-o convingă.

Preocupată de securitatea lui Daisy, Amy îi oferi o soluție.

– Vino să stai cu noi. Camera aceea din spate chiar te imploră. Pot s-o iei.

– Mulțumesc. Ești o prietenă bună. Daisy era vizibil impresionată de oferta plină de bunătate a lui Amy. De fapt, tu ești singura mea prietenă. Însă nu mă pot muta la tine.

– De ce?

Daisy explică.

– În primul rând, din câte ştiu eu, mama ta foloseşte camera din spate pe post de depozit, şi în al doilea rând, nu ar fi corect faţă de ea. Ea munceşrte din greu la magazinul ăla, şi ultimul lucru pe care şi-l doreşte e acela de a mă primi pe mine, cu firea mea gălăgioasă şi cu proastele mele obiceiuri.

Amy o contrazise, spunând că mama ei nu ar avea nimic împotrivă, dar Daisy nu vru să audă absolut nimic.

– Cu toate că îţi sunt extrem de recunoscătoare, fetiţo, prefer să fac aşa cum vreau eu. Ea clipi şmechereşte către Amy. În afară de asta, am o vagă idee că ar fi posibil să mă mărit cât se poate de curând.

– Roy te-a cerut deja?

– Nu cu vorbe desluşite, dar cred că e deja plănuit. Daisy o împunse pe Amy în joacă. Cred că asta e noaptea cea mare, de iubire, chicoti ea, iar eu nu voi rata şansa asta.

– Să nu te căsătoreşti doar ca să poţi pleca de acasă, o avertiză Amy. Acesta nu e un început bun pentru o viaţă lungă petrecută unul lângă celălalt. Aruncă-te totalmente în povestea asta şi s-ar putea s-o regreţi.

Daisy îşi coborî vocea.

– Pot să-ţi spun ceva?

– Ai să mi-o spui oricum, aşa că dă-i drumul. Ce mai ai de gând?

– Dacă Roy mă va cere, pur şi simplu, de soţie, motivul pentru care voi spune da, este acela că îl iubesc. Ochii ei se luminară. Mă face să râd, iar atunci când mă sărută, tremur toată. Ea tremura acum, doar gândindu-se la asta. Urăsc fiecare minut în care sunt departe de el, şi când îl văd, inima mea sare şi face tumbe, iar înăuntrul meu sunt numai fluturaşi. Asta-i iubirea, nu-i aşa, micuţo?

Amy pufni în râs.

– Mie aşa mi se pare.

Braţ la braţ, în vreme ce Daisy vorbea despre cât de devotată îi era lui Roy şi despre cât de norocoasă era fiindcă îl întâlnise, ele merseră mai departe pe stradă, în pas întins.

Nu trecu mult până ce Daisy vru să afle:

– Cum merg lucrurile între tine şi Jack?

Amy ridică din umeri.

– Nu sunt sigură. În momentul acela, cel care dădea târcoale în mintea ei era Luke Hammond.

– Îl iubeşti?

Amy era vizibil uimită.

– Pe cine?

Daisy mormăi.

– Pe cine crezi? Pe Jack, desigur. Chiar îl iubeşti?

Amy fu nevoită să se gândească la asta, dar nu pentru multă vreme.

– Îmi place mult de el, răspunse ea, dar nu sunt convinsă că îl iubesc, cel puţin nu în felul acela în care se pare că-l iubeşti tu pe Roy.

Daisy insistă.

– El te face să râzi?

– Câteodată.

– Atunci, înseamnă că ai parcurs jumătate de drum, micuţo. Daisy o împunse cu subînţeles. Îţi place mult de el. Te face să râzi. Prin urmare, te face să tremuri atunci când te sărută?

Amy roşi.

– Nu fi băgăcioasă.

De neoprit, Daisy coborî vocea până ce aceasta deveni o şoaptă.

– Aţi făcut-o? întrebă ea, ruşinată.

Amy clătină din cap.

– Dacă am fi făcut-o, nu ştiu dacă ţi-aş fi spus, însă nu am făcut-o. Ea îi zîmbi în colţul gurii. Îmi pare rău că te dezamăgesc.

– La dracu', fetiţo. Îţi place de el, aşa-i?

– Desigur. E chipeş. Îmi place mult de el, şi probabil că tot ce mi-aş putea dori ca bărbat.

– Atunci, de ce nu aţi făcut-o până acum?

Acum, când Amy se compara pe sine şi pe Jack cu Daisy şi cu Roy, răspunsul veni de la sine.

– Nu sunt tare în ţeastă ca tine, Daisy. Nu pot să mă lansez în ceva, fără să mă gândesc la consecinţe. În afară de asta, Jack nu seamănă cu Roy.

– Ştiu la ce te referi când spui că eu mă arunc mai întâi în cap, recunoscu Daisy, fiindcă aşa am fost eu mereu. Dar nu prea ştiu ce vrei să spui prin faptul că Jack nu seamănă cu Roy.

Amy vru să-i explice.

– După părerea mea, Roy seamănă mult cu tine. Sunteţi precum cele două feţe ale aceleiaşi monede – cu inima deschisă şi gata de orice. Se pare că voi vedeţi viaţa ca pe o roată, acum sus, în clipa următoare jos, şi că nu vă pasă ce va aduce ziua de mâine. Am dreptate?

Daisy pufni în râs.

– Ne cunoşti mult prea bine, iubita mea, râse ea. Trăieşte pentru azi şi lasă-l pe mâine să se ocupe singur de el însuşi, aşa suntem noi.

– Jack seamănă puţin cu mine, continuă Amy. E mai prevăzător în privinţa vieţii. Am fost o dată rănită şi mereu mi-e teamă că s-ar putea repeta. Oh, ştiu, Jack ar avea grijă de mine şi ştiu că ar fi cel mai bun soţ din lume, dar nu cred

că sunt deocamdată pregătită pentru lucrurile acelea serioase. Şi nici nu sunt sigură că Jack este, la rândul lui. Iar prin mintea ei trecea de mai multe ori pe zi expresia întipărită pe chipul lui Luke Hammond, în secunda când acesta o cuprinsese în braţe şi se aplecase să o sărute.

Daisy nu fu de acord.

– V-am văzut pe tine şi pe Jack împreună, zise ea, şi mi se pare că vă potriviţi. E clar că te iubeşte şi din cele declarate de tine în momentul acesta, l-ai privit ca pe un posibil soţ. Adevărul e că eu mă aştept să-l îndepărtezi, cu grijile şi cu ezitările tale.

Amy nu putea nega.

– Adevărul e că nu vreau să mă grăbesc, şi pe urmă să iasă totul pe dos, ca data trecută.

Bănuind că ar fi posibil ca Amy să nu mai aibă niciodată curajul de a se lăsa iubită, Daisy îşi demonstră nerăbdarea.

– Ia ascultă, micuţo! A venit vremea să uiţi ceea ce ţi-a făcut Don Carson. Pentru numele lui Dumnezeu, dacă nu te vei debarasa o dată şi pentru totdeauna de povestea asta, s-ar putea să-ţi strice definitiv viitorul.

– N-o va face, replică Amy încrezătoare.

Cu toate astea, încrederea ei în bărbaţi fusese zguduită atunci când Don o părăsise în felul acela. Ea lăsase durerea în urmă, simţind indiferenţă faţă de acel bărbat, însă chiar şi acum, după atâta vreme, existau perioade de panică, atunci când era bântuită de teama de a nu fi respinsă.

– Cu toate astea, îţi place de Jack, nu? Odată ce Daisy îşi înfigea dinţii în ceva, nu-i mai dădea drumul.

Amy mormăi.

– Aşa am spus, nu?

– Ţi-a cerut deja să te căsătoreşti cu el?

– Nu... Deşi existaseră momente când ea simţise că el era pe punctul de a o cere.

Prinzând curaj, Daisy o avertiză.

– Dacă o să o să aibă curaj să te ceară, să spui da.

Râzând, o împunse pe Amy. Gândeşte-te, puţin, micuţo. Am putea face o nuntă dublă.

În clipa în care ele o luară după colţ şi-i văzură pe cei doi tineri aşteptând în faţa lui the Roxy, Daisy sublinie:

– Uite cum îşi înalţă gâtul ca să te zărească.

Făcându-le cu mâna, ea schimbă abilă subiectul pentru a-i împărtăşi un strop de informaţie despre care ştia că o va impresiona pe Amy, oferindu-i totuşi prea puţin timp pentru a reacţiona.

– Apropo, mi s-au dat papucii, anunţă ea nepăsătoare. Am făcut o prostie. I-am spus lui Ma Tooley locul exact unde aş putea să-şi vâre afurisitul ei de prăjitor şi ea m-a dat afară în cele din urmă. Aşa că acum am nevoie de o slujbă, în caz contrar nu voi fi niciodată în stare să fac economii pentru o depunere.

– Oh, Daisy! Inima lui Amy se prăbuşi preţ de o milă. Ce mă fac eu cu tine, eh?

Daisy se gândise deja la o soluţie.

– Dacă vrei să mă ajuţi, poţi să-l rogi pe Jack al tău să-mi dea o slujbă la Hammond.

Înfigând cu hotărâre ideea respectivă în mintea lui Amy, ea fugi înainte unde, aruncându-şi braţele în jurul gâtului lui Roy, îl salută în stilul ei cavaleresc obişnuit.

– Bună, frumosule. Ai aşteptat mult, nu-i aşa?

Roy o sărută direct pe gură.

– Aş fi aşteptat o veşnicie dacă mi-o cereai tu, zise el şi ţinându-se de mână, se îndreptară către foaier.

În urma lor, Jack o prinse pe Amy de mâini şi, uitându-se la chipul ei ce se înălţa către el, îi spuse blând:

– Mă bucur să te văd, Amy.

Având încă în minte vorbele lui Daisy care-i spuneau că ar fi posibil să-l alunge, Amy îşi descoperi o îndrăzneală pe care nu ştia că o are.

– Nu ai de gând să mă săruţi? Întrebă ea, inima ei luând-o la goană.

Surâsul lui uşor şi întrebător trăda dragostea pe care el i-o purta.

– Credeam că nu o să mi-o ceri niciodată, şopti el. Încă un moment preţios în care el o privi în ochi, apoi, cuprinzându-i faţa în palme, el îşi plecă capul către al ei.

Apăsându-şi buzele peste gura ei întredeschisă, o sărută cu atâta intensitate încât ea abia dacă mai fu în stare să respire.

– Nu trebuie să mergem la film, sugeră el plin de speranţă. Adică... dacă vrei să mergem în altă parte.

Amy ştia la ce anume făcea referire, iar ea nu era deocamdată pregătită pentru asta.

– Mai bine ne ducem după ei, sugeră ea. Nu putem să dispărem pur şi simplu; or să se întrebe unde oare am plecat.

Jack o îmbrăţişă preţ de o clipă, gândindu-se la cât de mult şi-ar fi dorit s-o ia de acolo şi s-o aibă doar pentru el. Ar fi vrut s-o ceară de soţie şi să fie alături de ea pentru totdeauna. Însă el sesiză emoţia ei şi, luând-o de mână, o conduse către ceilalţi doi, care-i aşteptau.

– Altă dată, ce spui? murmură el, şi când Amy îl strânse uşor de mână, el interpretă gestul ca pe un răspuns pozitiv.

Peste aproximativ două ore, când ieşire de la cinema, Amy abia dacă-şi putea aminti care era subiectul peliculei „The Squaw Man". Îşi aminti că erau nişte cowboy şi nişte indieni, dar dacă cineva ar fi rugat-o să descrie subiectul, ea

nu ar fi fost capabilă să dea un răspuns, fiindcă întreaga seară se gândise la Luke şi la Jack, întrebându-se dacă într-o bună zi va putea găsi încrederea şi curajul de a se lăsa iubită din nou.

În drum spre taraba cu cartofi fierbinţi, Roy şi Daisy merseră în faţă, îmbrăţişaţi şi atât de îndrăgostiţi, în vreme ce Jack şi Amy îi urmau ceva mai în spate, mână în mână, fiecare din ei fiind mulţumit într-o oarecare măsură.

– Pot să te întreb ceva? Amy nu uitase de dilema lui Daisy.

– Pot să mă întrebi absolut orice, scumpo. Sperând că avea legătură cu el şi cu Amy, şi cu viitorul lor, Jack se opri, oprind-o şi pe ea.

Speranţele lui se evaporară într-o clipă atunci când Amy începu.

– Are legătură cu Daisy. Se pare că s-a certat cu dna Tooley. Partea cea mai proastă e că ea şi-a pierdut slujba şi se întreabă dacă ar putea găsi ceva la fabrica Hammond?

Rostind numele, ea simţi că aproape nu mai era în stare să respire.

Dezamăgit, Jack cântări posibilităţile.

– Nu pot promite, una peste alta, dar am o doamnă care va pleca săptămâna asta, aşa că ar fi posibil să-i dau postul acela lui Daisy; asta dacă nu va avea nimic împotrivă să stea în faţa unui utilaj, prinzând perii în placajul lor din lemn, ore şi ore?

Amy era superîncântată.

– Oh, Jack, ar fi minunat. Sunt sigur că nu s-ar supăra câtuşi de puţin. Merseră mai departe. Vezi tu, ea nu se înţelege prea bine cu părinţii ei şi încearcă cu disperare să strângă destui bani pentru a face un depozit cu care să închirieze o locuinţă proprie. I-am cerut să se mute la noi acasă, dar a refuzat. Afecţiunea ei pentru Daisy ieşi la lumină. E încăpăţânată şi independentă şi sunt momente când aş putea s-o strâng de gât, dar dacă-şi pune ceva în cap, n-ai ce-i face. Oh, Jack, dacă ai putea cel puţin să-i faci rost de o slujbă la Hammond, ştiu că ar munci din răsputeri. Nu vei regreta, sunt convinsă.

– Cum am spus, nu am cum să promit, însă voi vedea ce pot face.

În momentul când au ajuns la standul cu plăcinte şi s-au aşezat cu toţii la perete pentru a-şi mânca plăcintele, Jack zise:

– Mi s-a spus că îţi cauţi de lucru, Daisy?

Chipul lui Daisy se lumină.

– Oh, îmi caut! declară ea. Îmi caut!

– I-am promis lui Amy că am să văd ce pot face că să-ţi găsesesc o slujbă la Hammond.

– Nu glumeşti, nu? gâfâi Daisy. E adevărat? O să-mi oferi într-adevăr o slujbă la Hammond? Oh, uuuau!UAAAAU! Acompaniată de hohotele de râs ale vânzătorului de plăcinte cel rotofei, Daisy se ridică, începând să danseze.

– Nu te entuziasma prea tare, îi strigă Jack. Nu pot promite. Dar pe ea nu aveai cum s-o mai opreşti. Aruncând restul plăcintei în coşul de gunoi, ea alergă în josul străzii, făcând piruete şi strigând către lumea întreagă:

– La naiba cu Tooley! Poate să-şi bage-n fund slujba aceea.

Când emoţia se potoli, toţi patru o porniră către Corporation Park. Ca întotdeauna, parcul era închis în cursul lunii decembrie, dar Amy şi Daisy ştiau că poarta laterală va fi descuiată, din moment ce trecuseră de nenumărate ori dincolo de ea, atunci când aveau de mers undeva.

– Aş vrea să mă căsătoresc îmbrăcată într-o rochie lungă de culoare albă, purtând flori în păr, şi cu şase domnişoare de onoare care să intre în urma mea în biserică, descrise Daisy totul cu lux de amănunte. După aceea, îmi doresc patru copii, două fete şi doi băieţi, şi o casă destul de mare, astfel ca doi căţeluşi să se agite pe acolo.

Roy pufni în râs în faţa entuziasmului ei.

– Nu vrei prea mult, nu-i aşa?

Auzind asta, ea îşi aruncă braţele în jurul gâtului său.

– Ca să-ţi spun adevărul, te vreau doar pe tine, zise ea pe un ton serios. Restul nu are importanţă.

Însă avea, şi Roy ştia lucrul acesta.

– Dacă vrei o rochie lungă şi albă, flori în păr şi o casă mare în care să locuieşti, pur şi simplu va trebui să muncesc de două ori mai mult. Şi bucuria din ochii ei fu un imbold suficient pentru el.

În vreme ce Amy şi Jack se plimbară pe stradă, Daisy şi Roy rămaseră aşezaţi pe zid, vorbind şi râzând, sărutându-se şi dezmierdându-se.

– Uită-te la ei, zise Jack. Parcă ar fi doi porumbei.

Văzând-o pe Amy atât de fericită, lui Amy i se puse un nod în gât.

– Merită şansa asta la fericire. De când o cunosc, se pare că necazul şi conflictele s-au ţinut scai de ea.

– Ei bine, acum pare fericită cu ce are, observă Jack, şi dacă am să-i pot găsi o slujbă bună şi un salariu decent, tu ştii că aşa am să fac.

– Tu crezi într-adevăr că ei doi se potrivesc, Jack? Amy îşi strecură braţul sub al lui. Numai că Daisy şi bărbaţii au dat întotdeauna naştere la catastrofe.

Jack nu avea nici cea mai mică îndoială.

– Îl cunosc pe Roy de o bună bucată de vreme, zise el, şi

nu l-am văzut niciodată atât de îndrăgostit. Dacă vrei să ştii părerea mea, sunt făcuţi unul pentru altul. Aplecându-se, el o sărută pe creştetul capului. Aşa că poţi să nu-ţi mai faci griji.

– HEI! Vocea lui Roy pluti în aerul nopţii. Ne vedem mai târziu.

Când ei se răsuciră, îi văzură pe ceilalţi doi alergând ca doi copii jucăuşi, Daisy înainte, iar Roy venind în urma ei de-a curmezişul străzii.

– Unde vă duceţi? vru Amy să afle.

Nu veni niciun răspuns; ei nu se mai aflau în raza lor auditivă.

– Lasă-i în pace, scumpo. Cred că au nevie să fie singuri. Strecurându-şi braţul în jurul umerilor ei, el o conduse către o altă parte a oraşului. Cel puţin, ne dau ocazia potrivită pentru a sta de vorbă.

– Despre ce?

Amy bănuise profunzimea sentimentelor lui faţă de ea şi oricât s-ar fi străduit să nu se întâmple astfel, descoperi că neliniştea ei creştea. Dacă el o cerea în căsătorie? Dorea ea într-adevăr să-i devină soţie? Încă o dată, Luke pătrunse în mintea ei – oare până şi gândul la Luke reprezenta o trădare faţă de Jack? – şi acum Don, iar ea retrăi toate acele dezamăgiri şi zdrobiri sufleteşti provocate de respingere.

Glasul lui Jack îi şopti la ureche:

– Te simţi bine, rază de soare? Ai devenit foarte tăcută.

– Mă simt bine. Ea zâmbi în sus către Jack, gândindu-se cît de norocoasă era, fiindcă el era un om deosebit; un bărbat pentru care orice femeie şi-ar fi dat mâna dreaptă şi într-adevăr, ea simţea focul dragostei pentru el.

În timp ce îşi vedeau mai departe de drum, Jack vorbi despre toate planurile şi speranţele sale legate de viitor şi,

înainte ca ei să-şi dea seama, părăsiseră deja centrul oraşului, înaintând pe lângă grilajul lui Corporation Park.

– Amy?

– Da, Jack? Ei se opriră, rezemându-se de grilaj.

– Îmi doresc atât de mult ca tu să faci parte din viitorul meu, şopti Jack, strecurându-şi braţul în jurul taliei ei, pentru că în prezent tu eşti mai importantă decât orice altceva. Decât toţi banii puşi deoparte şi economisiţi. Decât toate acele planuri nepreţuite de a-mi pune pe picioare propria mea afacere şi de a deveni propriul meu şef; să mă strădui din ce în ce mai mult, până ce voi deveni cel mai mare angajator din Blackburn... Nu am crezut niciodată că poate exista ceva cu mult mai important decât asta.

Venind mai aproape, el urmări curbura gurii ei cu vârful degetului.

– Adevărul e, Amy, că lucrul acesta nu are nicio importanţă, dacă nu te pot avea şi nu pot împărţi totul cu tine.

Punându-şi palmele pe umerii ei, o trase uşor spre el, până ce capul ei se lipi cât mai mult de umărul lui, în vreme ce bărbia i se rezema de părul ei.

– Ştii ce spun, nu-i aşa? şopti el. Te căsătoreşti cu mine, Amy? Fie-ţi milă, căsătoreşte-te cu mine, înainte să înnebunesc.

Îndepărtându-se, Amy era cât se poate de confuză. Ea nu se imagina căsătorită cu Jack – pentru restul zilelor ei. Era o cerere cât se poate de importantă pentru oricine – cel mai mare angajament pe care puteai să-l faci. Don nu se dovedise bărbatul potrivit şi de data asta, amândoi trebuiau să fie siguri.

– Amy, insistată Jack, o să spui da? Vocea lui tandră îi şopti în ureche.

Ce-ar trebui să spună? Voia să se întâmple aşa ceva sau nu?

Conştientizând dilema, Jack porni uşor înainte, luând-o şi pe ea cu el.

– Reflectează asupra acestui lucru, îi sugeră el, nehotărât. Nu e nicio grabă. Mai degrabă aştept să primesc răspunsul potrivit, decât să te grăbesc şi să fiu refuzat.

Simţindu-se caldă şi protejată la braţul lui, Amy se urî pentru laşitatea de care dădea dovadă. Îi stătea pe limbă să-i spună că s-ar căsători cu el şi mâine, dacă asta era dorinţa lui. Dar ea trebuia să fie sigură. Poate că până la urmă el avea dreptate. Poate că trebuia să reflecteze mai mult la asta înainte de a-şi lua vreun angajament.

Cu toate astea, ea îşi dorea să spună da. Dar frica îi stătea în cale. Şi Luke. Şi Don.

În doar câteva clipe, ajunseră la capătul dealului. De aici, puteau vedea silueta lacului; argintie în întregime, schimbându-se sub lumină lunii.

– Iubesc locul acesta, murmură ea, ridicând privirea spre el. Când eram mică, tata obişnuia să mă aducă aici, unde stăteam pe iarbă şi aveam parte de un picnic. După aceea, hrăneam raţele şi ne uitam la ele cum se bat pentru bucăţelele de pâine, apoi o luam la fugă în josul dealului, râzând şi urlând, până ce ajungeam în dreptul porţilor, unde ne prăbuşeam, extenuaţi şi cu respiraţia tăiată. Apoi el mă aşeza pe umerii lui şi mă ducea acasă, iar mama pregătise deja friptura de duminică.

Ea râse uşor, amintindu-şi.

– Oh, Jack e atât de frumos aici.

– Şi tu eşti la fel, şopti el, şi înainte ca ea să poată spune ceva, el o cuprinse în braţe şi o sărută pasional.

Ea nu opuse rezistenţă. Înconjurată de braţele lui, toată

frica şi nesiguranţa aceea păreau să nu o mai descurajeze. Îndoielile lui Amy nu dispăruseră cu totul, dar ea era conştientă că va trebui să combată acele îndoieli, în caz contrar rămânând singură pentru tot restul vieţii.

– Te iubesc, şopti ea. Cred că am ştiut întotdeauna lucrul acesta.

El râse zgomotos.

– Deci vei fi soţia mea, asta este ceea ce spui, Amy, nu-i adevărat?

Răspunsul lui Amy fu exprimat printr-un sărut lung şi insistent şi cu toate că ea nu fusese în totalitate de acord cu căsătoria, sărutul ei rapid fu interpretat ca o acceptare.

– O să-i găsim pe Daisy şi pe Roy! exclamă Jack, surescitat. Vreau ca ei să fie primii care află.

– Ah, haide, Daisy. Roy devenea din ce în ce mai frustrat. Ei mergeau încet în zona din afara oraşului, iar străzile erau extrem de liniştite. Daisy, oricum, era dârză.

– Nu sunt o pisică de stradă, i-o întoarse ea. Nu fac dragoste-n stradă, şi cu asta, basta!

– Atunci unde?

– Oriunde vrei, dar nu în stradă.

– Ce zici de fabrica Hammond?

Daisy chicoti.

– Pe naiba! Asta ar fi de tot râsul. Bunul-simţ prevală. Mai bine nu, zise ea. Dacă suntem prinşi, vai de noi.

Roy era de neclintit.

– Nu vom fi prinşi şi, în afară de asta, dacă Jack îţi va oferi o slujbă, ar fi bine să arunci o privire anticipativă asupra locului.

– Nu prea ştiu ce să spun despre asta. Tot ce ştiu e că putem să dăm de belea, intrând prin efracţie înăuntrul fabricii.

– Nu vom intra prin efracţie, insistă Roy. Ştiu eu un loc unde există o fereastră care nu se închide complet. Oh, haide, Daisy. Îţi promit că vom intra şi vom ieşi de aici într-o clipă, şi n-o să ne ştie nimeni.

– Tot efracţie se numeşte şi e împotriva legii, sau ai uitat?

Hotărât să-i arate locul în care-şi desfăşura activitatea şi să facă dragoste în chiar în locul cu pricina, Roy era nerăbdător să o convingă.

– Dacă nu-ţi place cum arată locul, îi putem spune lui Jack să-ţi dea o slujbă în altă parte. În felul acesta, el nu-şi va risca pielea pentru tine, iar tu nu te vei prezenta extrem de încântată în prima ta zi de lucru, doar ca să fii dezamăgită.

– Oh, atunci e în regulă. Daisy era întotdeauna pregătită pentru următoarea aventură: avea nevoie doar de puţină muncă de convingere. Mi-ai răsucit braţul, aşa că hai să mergem!

Peste doar câteva minute, după ce se furişaseră cu succes pe lângă paznicul de noapte, care adormise repejor în faţa focului său vioi, se târâră de-a lungul aleii din spate, peste acoperişul lăsat şi apoi prin fereastra biroului.

– Sari jos încet, o avertiză Roy. Nu aş vrea să cazi în coşul de gunoi, nu-i aşa, ce zici?

Nu prea departe, mai exista încă un personaj care stătea ascuns. Îndreptându-se spre fabrică venind dinspre canal, se ascunse pentru o vreme, ştiind că paznicul de noapte se afla la datorie, şi temându-se să nu fie văzut.

Stând ascuns, acesta se uită spre cel care era de gardă. Stând ca un gnom în scaunul lui, cu şapca trasă cât mai bine peste ochi, în timp ce flăcările de la godinul său îl învăluiau în căldura lor, bătrânul căzuse într-un somn profund şi fericit.

Asigurându-se încă o dată, intrusul se avântă înainte; într-o mână ținea o frânghie. În cealaltă avea o canistră cu combustibil.

Respirând precipitat, temându-se să nu fie descoperit, silueta tăcută trecu pe lângă bătrân cât se poate de încet, apoi de-a lungul clădirii aceleia mari şi binecunoscute, iar în clipa aceea, strecură cheia în broască, întredeschise uşa şi intră înăuntru.

La etaj, nu prea departe, Roy şi Daissy se aruncară la pământ fără a se răni.

– La dracu', Roy! Țopăind şi mormăind, Daisy se ridică. Nu mi-ai spus că săritura e atât de mare! Frecându-şi cu putere glezna, ea se văicări: Puteam să-mi rup glezna, la cât de mult îți pasă ție.

– Ei acum, nu mai face şi tu atâta caz. Roy o înconjură cu brațul. Nu aş vrea niciodată să ți se întâmple ceva rău. Mai bine îmi rup eu fiecare oscior decât să văd că ți-ai rupt un picior, zise el , zâmbind glumeț.

Daisy nu era impresionată.

– Uite! Vezi! Acum mă iei peste picior. Ea îl împinse într-o parte. Lasă-mă. Hai, lasă-mă. Având la dispoziție doar un firicel al lunii ce se strecura prin fereastră pentru a-i lumina drumul, ea căută uşa. În ce parte e?

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai fi aşa de cârcotaşă. Roy se lăsă pe vine. Acesta e biroul şefului, îi împărtăşi el mândru. Aici îşi face toate afacerile.

Apoi, luând-o de mână, o conduse în linişte pe lângă biroul mare şi ordonat.

– El poate părea tăcut şi un adevărat gentleman, mormăi el, dar nu se poate nega că e capabil să împlinească un lucru

atunci când îşi doreşte acest lucru. La un moment dat nu aveam ce lucra şi în clipa următoare au apărut un şir de noi contracte.

Târându-se lângă el, cu mâna strânsă rapid într-a lui, Daisy îl tachină:

– Crezi că tu poți duce un lucru la îndeplinire?

El chicoti.

– Dă-mi o şansă şi vei afla cât de curând.

– Poartă-te cum trebuie, cățeluş excitat. Ea îl împunse în joacă. Nu mă refeream în felul acela. Adică, poți fi la fel de deştept ca el?

Roy clătină din cap.

– Poate că nu. Vezi tu, există unii care s-au născut pentru a conduce şi există alții care s-au născut ca să-i urmeze, iar eu sunt unul dintre cei care-i urmează. O notă de seriozitate îi opacifie vocea. Dar şti ce? În ultima vreme, am învățat că în cazul în care un om munceşte din greu şi îşi ține ochii şi urechile larg deschise, va găsi un lucru meritoriu pentru care să lupte...acea milă în plus, dacă pricepi ce vreau să zic?

Daisy îl urmă dincolo de uşă şi apoi pe treptele de fier, până la parter.

– Nu, nu ştiu ce vrei să spui.

Oprindu-se pe una dintre trepte, el se răsuci spre ea cu vocea lui blândă, şi chipul simplu încrețit din pricina gândurilor.

– E în felul următor, începu el. Omul poate slugări o viață întreagă, fără a-i păsa de el însuşi. Dar dacă-şi găseşte o femeie şi un țel, s-ar putea să găsească acea putere suplimentară pentru a se ridica deasupra celorlalți.

Daisy era impresionată.

– Vrei să spui că tu ai găsit un țel... şi o femeie? întrebă ea, uimită.

El zâmbi, un zâmbet tăcut şi sincer care o impresionă profund.

– Ştii bine că da, răspunse el. Te-am găsit pe tine, iar acum am planuri şi ambiţii pe care nu le-am avut niciodată. Vreau să am ce e mai bun. Vreau să fiu cel la care se uită ceilalţi. El se opri, ochii oglindindu-i-se strălucitor într-ai ei. Nu pricepi, Daisy? întrebă el. Trebuie să te fac să fii mândră de mine.

Fără a rosti o vorbă, ea îşi strecură braţele după gâtul lui şi îl sărută – nu sărutul acela pasional şi sălbatic cu care el era obişnuit, ci unul moale şi blând, care pentru el însemna mai mult decât ar fi sperat ea vreodată să afle.

– Sunt mândră de tine, şopti ea.

Preţ de o clipă minunată şi lungă, el o ţinu acolo, în îmbrăţişarea lui, nedorind să-i mai dea vreodatată drumul. Apoi o ţinu la distanţă de un braţ şi, zâmbind vesel ca de obicei, îi spuse:

– Coboară treptele cu atenţie şi ţine-te de mine, altfel nici nu-ţi pot spune unde vei ajunge.

Mână în mână, făcându-şi drum printre labirintul de cutii, palete şi stive cu marfă, ei se îndreptară spre partea din spate a clădirii, acolo unde erau asamblate periile.

– Aici te vei afla tu, îi explică Roy. Uite! Mişcând-o, el o aşeză în faţa utilajului. Vezi suporturile din lemn? El îi atrase atenţia asupra unei duzini de capete de perii curbate, confecţionate din lemn, aşteptând ca perii să fie încastraţi înăuntrul lor. Ştii ce sunt?

Privind atent prin lumina aceea slabă, lui Daisy i se păru că recunoaşte curbele familiare ale formelor.

Par a fi capetele unor perii pentru frecat, zise ea, şi ar trebui să ştiu, fiindcă nu trecea o zi fără ca babornița de Ma

Tooley să nu mă pună în genunchi ca să frec podeaua aia blestemată.

– Ai dreptate! râse Roy, însă încet, fiindcă nu trebuiau să-l alerteze pe paznicul de noapte. Cineva a pus deja suporturile la locul lor, dar asta va fi îndeletnicirea ta atunci când vei începe. Scoţi suporturile din cutii şi le fixezi în crăpăturile plăcii de lemn din spate, iar apoi vâri perii în braţul respectiv. El arătă spre un braţ metalic lung, deschis pe toată lungimea sa, dar dispunând de nişte mici părţi laterale pentru a menţine perii la locul lor. Apoi pui în funcţiune utilajul şi împingi perii pe suporţi... vezi?

Acum el îi îndreptă atenţia spre găurile multiple şi mici de pe suporţi.

– Când ai terminat cu lotul acela, le scoţi şi le depozitezi în ordine într-o cutie, până ce umpli cutia cu şase duzini de perii pentru frecat, toate îngrijite şi pregătite pentru client. Acum, Daisy, drăguţa mea, ai băgat totul la cap?

Lui Daisy îi trebui un moment pentru a evalua toată munca aceea, înainte de a-i oferi o replică plină de indignare.

– Bineînţeles că am făcut-o! Poate că n-oi fi eu cea mai deşteaptă femeie de pe pământul lui Dumnezeu, dar nu sunt nici cea mai proastă!

Roy fu de acord.

– Exact! Prin urmare, îţi place? Crezi că vei fi fericită să stai aici nouă ore pe zi, împingând perii în găurile lor? Ţine minte! Vei avea o pauză de cincisprezece minute dimineaţa şi după-masă, şi o oră între ele.

Daisy bătu din palme.

– O să-mi placă la nebunie. Mai bine decât să lucrez pentru bătrâna Tooley, mizerabilă şi bombănitoare. Pe Dumnezeu, mă bucur că i-am văzut spatele.

Terminând cu ceea ce promisese, Roy voia acum ceea ce-i promisese Daisy.

– Jos cu ele! chicoti el.

Daisy făcu pe inocenta.

– Jos cu ce?

– Ştii tu cu ce, şopti el.

– Nu, n-o fac! Înăbuşindu-şi hohotele de râs, ea îi zise hotărâtă: Oricum, mai bine să ieşim de aici înainte să ne prindă cineva.

– De ce, ticăloasă mică... Luptându-se cu ea în joacă pe podea, el se uită în ochii ei sclipitori, slobozind un vaiet: Te joci cu mine?

Ea îi făcu cu ochiul.

– S-ar putea.

El o sărută tandru.

– Ştii cât de mult te iubesc, nu-i aşa, Daisy?

Drept răspuns, ea se urcă deasupra lui şi, în clipa în care îi captă totalmente atenţia, ea începu să se dezbrace, mai întâi topul, apoi fusta şi în clipa asta lenjeria de corp, una câte una, încet, tachinându-l.

– Sunt a ta dacă mă vrei. Goală precum în ziua când se născuse, ea alunecă pe podea şi încolăcindu-se în jurul lui, începu să-i scoată hainele, numai că de data asta era vorba de un impuls pe care niciunul dintre ei nu-l putea controla.

O clipă mai târziu, cu hainele împrăştiate în jurul lor, ei făcură dragoste într-o manieră feroce şi posesivă.

Urmară câteva momente de intimitate când se ţinură în braţe unul pe altul; vorbiră despre visele şi planurile lor, descoperind că aveau parte de o asemănare pe care nu o mai cunoscuseră niciodată şi, oh, de mulţumirea de a fi împreună.

Urmă apoi un minunat moment de linişte, înainte ca pasiunile să-i copleşească, iar ei să înceapă a face dragoste din nou.

Roy fu acela care băgă de seamă.

– Vine un miros de ars! El se ridică. La dracu', Daisy, cred că a luat ceva foc. Ridicându-se în picioare, el îşi apucă pantalonii. Simţi mirosul? El adulmecă aerul. Stai aici!

În timp ce el înaintă puţin, Daisy îl prinse în grabă de picior.

– Nu fi fraier, zise ea convingător.

– Eu nu simt niciun miros. Dacă a luat ceva foc, acela trebuie că eşti tu.

– Taci, Daisy! Râsetele ei îl deranjau.

Vreme de o clipă, el rămase complet nemişcat, adulmecând aerul, ciulindu-şi urechile pentru a capta cel mai mic sunet. Brusc el deveni agitat.

– Îmbracă-te! Ea ezită, preferând să-l necăjească.

– Daisy! Îmbracă-te ÎN SECUNDA ASTA! Pe undeva a izbucnit un incendiu. Îl pot adulmeca în aer. Apucând hainele lui Daisy, le aruncă către ea. Grăbeşte-te.

În timp ce el îşi îmbrăcă rapid pantalonii, aruncă o privire în jur. Nu era nici urmă de fum, dar el îl putea simţi. Ştia că pe acolo, pe undeva izbucnise un incendiu, şi nu era prea departe.

– Mi-a venit o idee că s-ar putea să fie vorba de boilerul cel nou, nu am avut decât necazuri cu el. Uite, Daisy, vreau să te întorci tot pe acolo pe unde am venit. Ţine-o pe partea dreaptă în timp ce înaintezi. Apoi o iei pe scară spre birou. Aşteaptă-mă acolo. Mă duc să arunc o privire rapidă.

Daisy era îngrozită.

– Nu mă lăsa aici, îl imploră ea. Trebuie să fiu cu tine. O să stau pe aproape. Doar să nu mă laşi singură? Simţind că era vorba de o urgenţă, ea era acum îmbrăcată şi pregătită să-l urmeze.

Cu Daisy pe urmele lui, Roy se îndreptă ţintă spre zona din spate, unde se afla boilerul.

Până în momentul acela, intrusul aproape că terminase. Fiindcă boilerul era prea încins pentru a se apropia de el şi a-l stropi cu petrol, frânghia era un mijloc de a-i acorda timp pentru a ieşi afară.

Legând un capăt al frânghiei lungi de ivărul de la uşiţa boilerului, celălalt capăt era întins cât se poate de mult. Turnând petrolul de sus în jos, piromanul îmbibă capătul respectiv al funiei până ce acesta deveni de-a dreptul saturat. Din moment ce funia era o sfoară simplă şi moale, putea să absoarbă petrolul pe întreaga sa lungime, până ce avea să ajungă în dreptul boilerului.

Făcând un pas înapoi, intrusul dădu la iveală un rânjet, un rânjet sinistru şi satisfăcut.

– Ar trebui să fie suficient. Un chibrit aprins, aruncat la capătul frânghiei, şi apoi doar un moment pentru a fi sigur că flăcările vor juca în sus şi în jos, ca apoi intrusul să-şi ia zborul.

– Hei! Roy se ivi după colţ tocmai în momentul în care silueta din umbră dispărea din raza lui vizuală.

– Oh, Iisuse! Văzând ce era gata să se întâmple, el se năpusti cu picioarele deasupra flăcărilor.

– DĂ-TE ÎNAPOI, DAISY! PLEACĂ DE AICI! Apucând frânghia cu amândouă mâinile, trase de ea cu toată puterea de care era capabil, dar aceasta nu se clinti şi în secunda aceea timpul se scursese deja. FUGI, DAISY! PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU, FUGI!

În vreme ce ei fugeau, flăcările se întindeau la tot ceea ce se afla în jur. Cutiile cu perii se aprinseră; valul mare de fum era precum o ceaţă care se întindea peste tot, blocându-le ieşirea.

– Nu văd pe unde merg! Daisy începu să intre în panică.

Roy strigă:

– Stai liniştită. Sunt chiar aici. Mergi pe partea dreaptă, Daisy... pe lângă perete. Apoi urcă treptele. Daisy, eşti bine? Prinde-mă de mână... oh, Doamne! DAISY, UNDE EŞTI?

Fiindcă deja se rătăcise, Daisy nu avea idee unde se afla. Nu putea înainta pe partea dreaptă, fiindcă nu putea să simtă niciun perete lângă ea şi nici nu putea să zărească mai mult decât câţiva centimetri în faţa ei. Aşa că în timp ce Roy se avânta într-o parte, căutând-o, ea se repezi în altă parte, până în momentul în care împiedicându-se de o drăcovenie de oţel, ea căzu într-o clipă la pământ, în vreme ce drăcovenia fu răsturnată. În timp ce se prăbuşea, aceasta apuca partea laterală a unui maldăr de cutii din lemn, trântind toată încărcătura la pământ.

Întâmplător, Daisy zăcea chiar în spaţiul de dedesubt şi în secunda în care îşi dădu seama de pericol, era mult prea târziu. Ea ţipă doar o dată şi atât, pentru că lăzile se prăbuşeau una câte una peste ea, îngropând-o adânc sub ele.

Ea nu auzi sunetul exploziei; nici nu văzu cum limbile de foc cuprinseseră lăzile de lemn. În clipa aceea, Daisy nu mai ştia nimic din ceea ce se întâmpla.

Inăuntru era debandadă; afară era panică.

– Am trimis după brigada de pompieri imediat ce am observat flăcările. Paznicul de noapte era agitat, în timp ce el şi un trecător încercau să-l împiedice pe Roy să intre din nou în clădire. Vor veni imediat.

Luptând precum un tigru pentru a se elibera, Roy era nespus de agitat.

– Trebuie să o găsesc! Cu toate că suferea cât se poate de mult din cauza efectelor produse de fum şi de gaze, în vreme ce un braţ era carne vie de sus şi până şi jos, el nu se putea gândi decât la Daisy. N-am putut să o găsesc, se văicări

el. Se dezlănţuise iadul. Am căutat-o peste tot...oh, Doamne! Ea a luat-o pe unde nu trebuie. Nu am reuşit s-o văd. El urlă la cei doi bărbaţi: DAŢI-MI DRUMUL NEMERNICILOR!

– Ce s-a întâmplat? Sărind din maşina contra incendiilor, primul pompier veni alergând către ei. E cineva acolo, înăuntru?

– Copila! Paznicul de noapte şi ajutorul lui îl ţineau zdravăn pe Roy. El spune că înăuntru se află o fetiţă.

Chiar în secunda aceea, Roy se eliberă, dar fi rapid prins de către pompier.

– Lasă-ne pe noi, fiule, îl avertiză el. Mi se pare că toată construcţia e pe punctul de a se prăbuşi.

Roy îşi ieşise din fire.

– Trebuie s-o salvaţi. Era înnebunit de durere. Ea e tot ce am. Scoteţi-o de acolo. Te rog, Doamne... scoate-mi-o pe Daisy de acolo!

Pompierul pricepu. Furtunurile fuseseră deja desfăşurate iar oamenii o porniseră deja către clădire.

– Ascultă-mă, El îl scutură uşor pe Roy de umeri. Ai încredere în mine, fiule. Noi suntem antrenaţi pentru genul acesta de evenimente. Dacă ea e înăuntru, atunci noi suntem cel mai bun pariu al ei. O să o scotem afară. Pot să-ţi promit lucrul acesta.

Apoi el o luă la fugă în urma oamenilor lui, spre clădire, care acum arăta asemenea unui infern.

Cu toate că următoarele minute se scurseră pentru Roy şi pentru ceilalţi privitori, ca şi cum ar fi fost o viaţă întreagă, pompierul-şef îşi ţinu promisiunea, ieşind în curând afară împreună cu trupul inert al lui Daisy.

– DAISY!

Bolnav de uşurare, Roy alergă către ea.

Alergă lângă targă, în timp ce ei o duceau în ambulanţa care aştepta şi, apucând-o de mâna ce părea lipsită de viaţă, el îi vorbi. Dar ea nu răspunse.

El îi putea vedea chipul înnegrit şi hainele arse, astfel că inima lui se scufundă precum o piatră înăuntrul lui.

Îndrăzni să nu creadă ceea ce-i spuneau ochii.

13

În luna care urmă incendiului, Luke Hammond făcu mari eforturi pentru a-şi păstra afacerea. În ziua aceea de 4 ianuarie 1934, avea programată o nouă întâlnire. Luke voia să-şi convingă un fost coleg să-l ajute să treacă prin ceea ce se dovedea a fi cea mai grea perioadă a vieţii sale.

După ce beneficiase în tinereţe de ajutorul lui Luke, Leonard Wrightson se afirmase în plan profesional, însă acum când avea sacii în căruţă, nu prea mai puteai să te înţelegi cu el.

– Ştii că poţi avea încredere în mine. Luke simţi că vorbise suficient cu bărbatul corpolent care stătea aşezat în spatele biroului. Iisuse Atotputernic, Leonard! Ai uitat cum te-am susţinut eu atunci când alţii nu-ţi acordau nicio şansă? Am avut grijă de tine atunci când banii nu erau suficienţi. Au fost vremuri când a trebuit să aştept plăţile săptămâni de zile şi mi-am încălcat propriile reguli pentru a-ţi depozita marfa când depozitul era deja plin până la refuz!

Furios fiindcă era respins, el se plimbă de colo-colo prin încăpere.

– Nu există niciun risc, sublinie el, aşa că nu ştiu de ce dracu' eziţi!

Bărbatul mai în vârstă scoase o ţigară şi, aprinzând-o, trase cu sete fumul în piept, în vreme ce-l studia pe Luke.

– Nu eşti în pericol să pierzi tot, nu-i aşa? întrebă el, bănuitor. Să nu-mi spui că nu eşti asigurat? Luke nu era genul de om care să neglijeze un aspect atât de important, dar părea extrem de nerăbdător să-l câştige de partea lui, reflectă Wrightson.

– Ei, bineînţeles că eram asigurat, ce naiba, zise Luke clocotind de furie. Tu ştii că n-aş fi omis acest lucru.

– În cazul ăsta, vei supravieţui fără ajutorul meu.

– Poate că da. Poate că nu! Ţinând palmele desfăcute pe birou şi apropiindu-şi chipul atât de mult, încât celălalt bărbat se retrase instinctiv, el explică: Nu are nimic de a face cu asigurarea mea sau cu suma de bani pe care o am la bancă. Nu asta e principala mea preocupare.

Tipul trase din nou uşor din ţigară.

– Dacă nu e vorba despre bani, atunci care este problema?

– Vorbim dspre afacerea mea. Din fericire, majoritatea clienţilor mei mă sprijină, dar mai sunt şi alţii care asemenea ţie, uită mult prea uşor şi nu se lasă convinşi cu una, cu două.

Leonard se enervă.

– Sper că nu ai de gând să devii violent. Dacă e aşa, atunci uite, uşa e chiar acolo şi mai bine să pleci în clipa asta, fiindcă nu vreau să fiu luat în coarne!

Dându-şi seama că putea părea ameninţător, Luke îşi temperă tonul.

– Nu te iau în coarne, protestă el. Sunt un om care a muncit din greu, pentru a pune pe picioare o afacere profitabilă, şi dacă nu-mi apăr ce e al meu acum, nu o va face nimeni în locul meu.

Leonard îi admiră stăpânirea de sine, gândindu-se că dacă s-ar fi aflat el însuşi în această postură, ar fi lovit pe careva cu pumnul în gură.

– Pot să-ți acord câteva minute, dar n-am să-ți promit nimic. Așa că, dacă ești de acord, sunt și eu pregătit să te ascult. În realitate, savura fiecare minut.

Încurajat, Luke continuă:

– Cum spuneam, am plătit asigurarea, așa că în privința asta nu există niciun fel de problemă. Dacă reușesc doar să-i mulțumesc în continuare pe clienții mei, atunci voi fi din nou în vârf. În ce privește latura practică, tocmai închiriez un depozit de mari dimensiuni, în timp ce al meu e reconstruit, slavă Cerului. Pe de altă parte, trei dintre camioane nu au fost afectate deoarece erau pe teren, așa că n-am pierdut decât un camion, dar în scurt timp voi redresa situația. Mă cunoști, Leonard, declară el încrezător, eu niciodată nu mă codesc.

– E adevărat, zise el, cu jumătate de gură. Ești unul dintre puținii oameni cunoscuți de mine care poate fi cu un pas înaintea concurenței.

– Oh, chiar așa? Nervos, Luke lovi cu pumnul în birou. Atunci, dacă știi chestia asta, de ce dracu te joci cu mine?

Leonard Wrightson trase din nou cu sete din țigară.

– Problema e... el expiră fumul pe nări... am date de livrare fixe și propriii mei clienți pe care trebuie să-i satisfac. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, dar vei reveni în top fără nicio problemă. Nu fu capabil să-și ascundă invidia.

– Te-am întrebat de-a ce te joci, iar acum încep să-mi dau seama ce pui la cale. Luke pufni indignat. Vrei să te ridici împotriva mea, nu-i așa?

Foindu-se stânjenit în scaun, bărbatul mai în vârstă îi dădu un răspuns ezitant:

Mi s-a oferit un depozit mare și gol la un sfert din valoarea sa. Mă întreb dacă nu ar fi mai bine să-mi depozitez acolo propriile produse... și poate să preiau și o parte din

clienții tăi. La urma urmei, mă descurc foarte bine pe terenul meu și am economisit destui bani pentru a achiziționa două camioane. De fapt, s-ar putea să-ți fac o ofertă pentru cele trei ale tale, dacă dorești să le vinzi. La început, nici tu n-ai avut mijloacele de care dispui acum. Ce mă oprește și pe mine să-ți urmez exemplul? Zâmbetul lui era răutăcios. Știi cum se spune... totul e cinstit în dragoste și în război.

Ca și cum ar fi fost pocnit între ochi, Luke sări înapoi. El se holbă la Wrightson câteva clipe,reflectând asupra vorbelor celuilalt. Dând aprobator din cap, îl luă prin surprindere pe Leonard.

– Nu există nimic care să te oprească, răspunse el. Ești îndreptățit să faci ceea ce-ți place și îți doresc mult noroc, Leonard. El dădu amical din cap. Din moment ce nu mai avem nimic de discutat, îți spun la revedere.

Într-o secundă, celălalt fu în picioare, urmându-l pe Luke care deja se îndreptase spre ușă.

– Așteaptă un minut. Nu e nicio grabă, nu-i așa? Adică... nu am terminat conversația.

Luke se întoarse, zâmbind.

– Oh, îmi pare rău, credeam că am terminat.

Dându-și seama că era posibil să-și fi făcut un dușman de temut, Wrightston insistă.

– Ascultă, Luke. Întoarce-te și stai jos.

– Îți mulțumesc, replică Luke, dar am treabă. Zâmbind ușor, se întoarse să plece.

Buimăcit și puțin speriat, celălalt bărbat întrebă:

– Ce vrei să faci?

– Nu „vreau să fac“ nimic.

– Deci n-ai de gând să te întorci împotriva mea și să-mi răpești clienții, nu? El știa că Luke deținea o poziție respectabilă printre oamenii de afaceri din regiune. De

asemenea, faptul că o mare parte a acestora declaraseră că-l vor susține era o dovadă suficientă a influenței de care se bucura.

Luke aproape că putea citi gândurile celuilalt și era încântat, cu toate că atunci când răspunse, o făcu pe un ton sec:

– La fel ca și tine, nu-ți pot promite nimic, zise el. Ți-am explicat deja cât de greu am muncit pentru a-mi pune pe picioare propria mea afacere, iar tu știi că nu e vorba doar de bani. Eu vreau să perpetuez ceea ce a început tatăl meu cu mulți ani în urmă...și să construiesc mai departe. Mi-am dorit mereu ca Hammond să fie cea mai mare companie din această regiune a globului, și am de gând să-mi ating scopul....cu sau fără ajutorul tău. El făcu o pauză înainte de a încheia. Te asigur că voi face tot ce trebuie, pentru ca afacerea să prospere.

Celălalt nu era deloc în apele sale.

– Și asta include și preluarea clienților mei?

Luke răspunse precaut.

– Nu m-am gândit la asta, dar, după cum spuneai chiar tu, totul e cinstit în dragoste și în război. Și cine sunt eu ca să mă opun?

– Nu, nu! Celălalt râse nervos. M-ai înțeles greșit. Sunt destul de mulțumit cu ceea ce am realizat.

El știa că nu putea aspira la respectul de care se bucura Luke și mai știa că, dacă Luke s-ar fi interferat în domeniul lui de activitate, el ar fi putut avea de pierdut.

– Ceea ce ți s-a întâmplat ție putea să se întâmple oricăruia dintre noi și bineînțeles că trebuie să ne ajutăm întodeauna unul pe altul.

– Oh, chiar așa? Luke se abținu să nu pufnească în râs. Adoptând o atitudine indiferentă, el întrebă nepăsător: Deci, tu intenționezi să recurgi în continuare la serviciile mele?

Ei, sigur că da. Nu acesta era și scopul întrevederii noastre?

– Ai dreptate, Leonard, încuviință Luke. Asta era ideea mea în clipa în care am venit la tine. Numai că, acum, reflectând asupra ei, nu sunt sigur că te pot găzdui. Vezi tu, depozitul temporar nu e la fel de încăpător ca cel vechi. Desigur, situația va fi alta în momentul când se va construi noul depozit, dar deocamdată așa stau lucrurile. Va însemna să fac unele jonglerii, dar, dacă fac un efort, îndrăznesc să spun că te pot găzdui – cu condiția să-mi neglijez întrucâtva propriile interese. Afișă o falsă expresie de îngrijorare. În realitate, încep să cred că nu trebuia să fi venit niciodată la tine. Adică, avându-i pe vechii clienți care și-au păstrat încrederea în mine, nu știu dacă aș putea să mă ocup și de contractul tău.

Temându-se că-și făcuse mai mult rău sieși decât lui Luke, Wrightson încercă să-și pledeze cauza.

– Uite, trebuie să-mi țin stocul în mișcare. Nu am avut vreme să găsesesc un alt depozit, și nici șoferi capabili și de încredere, ca să nu mai vorbesc de camioane noi și de alți lucrători. Nu! Dacă mă gândesc bine, ar fi o nebunie să risipesc atâția bani, mai ales când am nevoie să fac asta.

Luke nu manifestă niciun pic de milă.

– Îmi pare rău. Nu văd cum...

– Ascultă-mă. Întrerupându-l pe Luke, Wrightson strivi țigara în scrumieră și, trăgând adânc aer în piept, propuse: Încă doi la sută, pe deasupra, la fiecare tranzacție. Ce zici de asta?

Luke trăsese turta pe spuza lui. Era un sentiment plăcut.

– Trei la sută!

– Doi și jumătate.

Luke îi întinse mâna.

S-a făcut!

Leonard Wrightson răsuflă uşurat.

– Deci, lucrăm iar împreună, fără a se mai pune problema că furăm munca altuia, râse el. Avem destule poveri în spinare şi aşa, nu crezi?

Luke se mulţumi să pună la punct un contract riguros pentru ambele părţi şi după ce acesta fu semnat în faţa secretarului, el le scutură mâinile şi încheie afacerea.

– Ţinem legătura, promise el, pregătindu-se să plece.

În vreme ce el se îndepărtă rapid de birou, celălalt îl opri.

– Au găsit deja vinovatul?

– Deocamdată nu.

– Şi nu suspectează pe nimeni?

Strângând din buze, Luke ezită câteva clipe înainte de a răspunde.

– Nu mi-au comunicat lucrul ăsta.

Ştiu că poliţia vorbeşte de un piroman, dar tu ce crezi? îl testă Wrightson. A fost un act premeditat pentru a te scoate din afacere sau un accident nefericit?

Luke bătu în retragere. Nu-i plăcea turnura pe care o luase conversaţia.

– Bănuiala ta e la fel de plauzibilă ca şi a mea. Nemulţumit, el vru să se îndepărteze pentru a doua oară. Cu toate astea, sper să dea de capătul poveştii cât mai curând.

Aproape că ajunsese la uşă, în secunda când fu izbit de remarca nepăsătoare a celuilalt bărbat:

– Mare ruşine pentru tânăra aceea.

Lăsând capul în jos, Luke nu se întoarse. În schimb, răspunse pe un ton scăzut:

– Da...un lucru îngrozitor.

– Ce anume? Celălalt o porni către uşă. Nu am auzit ce-ai spus?

Luke trecu dincolo de uşă şi apoi se opri în coridorul de afară.

– Am spus tot ce am avut de spus în această privinţă, strigă el furios, şi îţi sugerez să faci exact acelaşi lucru! Zicând acestea, el ieşi din clădire pornind-o grăbit pe stradă, de ai fi zis că îl urmărea însuşi diavolul.

Ceva mai târziu în seara aceea, el se refugie în biroul său de acasă. Nu începuse să lucreze la teancul de acte care zăcea împrăştiat pe biroul lui, cu toate că acestea erau urgente.

În schimb, se plimba de colo-colo prin apropiere, oprindu-se din când în când pentru a privi pe fereastră, ori stând aplecat în scaun, cu capul în palme, gândindu-se la cele întâmplate.

Mai întâi, fusese aceea copilă nevinovată, Daisy. Avusese un şoc atunci când descoperise că tânăra rănită care fusese surprinsă în fabrica incendiată era chelneriţa minionă de la Tooley's Café.

În mod inevitabil, asta îl făcu pe Luke să se gândească la cea mai bună prietenă a chelneriţei, la Amy. Slavă Domnului că nu fusese ea cuprinsă de flăcări. După incendierea fabricii, ori de câte ori se ducea la cabană, ceea ce se întâmpla din ce în ce mai rar, din cauza presiunilor din afară, Luke petrecuse ore întregi contemplând chipul frumos al lui Amy din tablou. Se întrebă dacă ea se mai ducea la Tooley's. Din momentul în care ea venise la cabană a doua oară, el evitase cafeneaua, pentru a n-o pune într-o situaţie delicată. Ea era acum mai mult ca oricând o părticică a visului său de marţi. Simţea nevoia imperioasă s-o revadă.

Apoi, mare era şi gândul acela de-a dreptul înfiorător că incendierea fabricii fusese un gest premeditat şi că cineva îl ura atât de mult, încât să-l distrugă.

Când ciocănitul se auzi în uşă, el tresări violent.

– Cine e? Vocea îi tremura. Sunt ocupat!

Uşa se deschise câţiva centimetri.

– Sunt doar eu. Pentru un motiv necunoscut, Sylvia fusese neobişnuit de tăcută în aceste ultime două zile, evitându-l în mod deliberat, cu toate că în săptămânile care urmaseră imediat după incendiu fusese extrem de agitată, astfel că doctorul se văzuse nevoit s-o sedeze în mai multe rânduri. Pot să intru?

Înainte ca el să răspundă, ea pătrunse înăuntru. Închizând uşa în urma sa, ea se lipi de aceasta, cu braţele la spate, şi cu o figură rătăcită.

– Tu ai fost, nu-i aşa?

Presimţind ceva rău, Luke se ridică rapid din scaun.

– Despre ce naiba vorbeşti?

Ea schiţă zâmbetul acela răutăcios pe care el ajunsese să-l cunoască atât de bine.

Luke o privi în ochi.

– Ştii? El se întrebă cât de mult ştia ea în realitate.

Ea începu să înainteze.

– Ai crezut că eu eram în clădire, nu-i aşa? De aceea, i-ai dat foc. Ea începu să tremure convulsiv. Ai încercat să mă omori, exact aşa cum ai făcut când ai dat buzna în spatele meu, în alee. Dând din cap, ea începu să bolborosească. Tu crezi că eu nu ştiu cine a fost cel care m-a atacat în seara aceea, dar eu ştiu... tu ai fost. Ai vrut să mă îndepărtezi, ca să poţi fi alături de femeia la care visezi. Fluturând din deget, ea îl ţintui cu privirea. Ah! Tu nu crezi că eu ştiu lucrul acesta, nu? Tu nu crezi că te-am văzut în alee, dar chiar aşa a fost! Tu ai fost! TU VREI SĂ MĂ VEZI MOARTĂ!

– Linişteşte-te, Sylvia, zise Luke cu blândeţe.

Cât ai clipi, starea ei de spirit se schimbă.

– Nu mă omorî, scânci ea. Nu am vrut s-o fac. N-o să se mai repete niciodată!

Dezolat, el veni mai aproape, cu braţele larg-deschise.

– Haide, am să-ţi aduc un ceai. Ar trebui să-ţi iei medicamentele şi să te bagi în pat.

În clipa când el întinse braţele spre ea, Sylvia se făcu mică.

– Nu mă pedepsi, scânci ea. Îmi pare rău. O să fiu fată cuminte.

– E în regulă, murmură el. Totul o să fie în regulă.

Însă ştia că nu era aşa.

Amy se ocupa cu despachetarea săpunului ce le fusese livrat şi-l aşeza pe rafturi tocmai în clipa în care Luke intră în Atkinson's Corner Shop într-o dimineaţă de vineri de la începutul lunii ianuarie. Magazinul era plin de oameni, care îşi făceau cumpărăturile pentru zilele de weekend. Capetele acestora se întoarseră pentru a-l examina pe străinul îmbrăcat elegant cu o haină de culoare neagră şi purtând o pălărie de fetru. Unul sau două gâturi se lungiseră pentru a evalua şi maşina elegantă parcată în faţa magazinului.

Amy abia dacă se mai putea ţine pe picioare, înroşindu-se până la rădăcina părului.

– Bună dimineaţa, domnişoară Atkinson, zise Luke, fixând-o cu un surâs încrezător. Mă întreb dacă aş putea vorbi cu dumneavoastră despre o prietenă a dumitale şi o cunoştinţă de-a mea – Daisy

– Desigur, răspunse Amy. Ea îi aruncă o privire rapidă lui Marie care, împreună cu Maureen – ce se oferise să dea o mână de ajutor în orele aglomerate –, servea clienţii aflaţi la coadă.

Marie făcu un semn către sufrageria situată în partea din spate a magazinului.

– Du-l pe domnul acolo, dacă vrei, Amy, îi sugeră ea. Marie nu şi-ar fi manifestat curiozitatea în faţa clienţilor, mai ales în faţa bătrânei Alice, care făcuse ochii mari, dornică să afle ce se petrece.

Amy îi arătă lui Luke drumul şi, după ce inchise încet uşa în urma lor, se întoarse spre el, deopotrivă bucuroasă şi furioasă că-l vede.

– Ce cauţi aici? şopti ea, ştiind cât de subţire era peretele.

– Ţi-am spus, Amy. Am venit să aflu cum se simte Daisy?

Amy îl privi spăşită.

– Mi-e teamă că nu se simte deloc bine, zise ea. Se reface, dar cu greu.

– Va fi... marcată pe viaţă? Am auzit că rănile sunt îngrozitoare.

– Unele nu se vor vindeca complet, altele da. Dar ea e complet distrusă. E obsedată de rănile sale, şi asta îi face şi mai mult rău.

Urmă o pauză lungă.

– Înţeleg, rosti Luke încet. Mintea poate fi atât de fragilă.

Înainte să-şi dea seama, Amy se apropie, strângându-i mâna în semn de tăcută simpatie. El i-o prinse între palmele sale, ducând-o apoi la buze.

– Dragă Amy...

– Nu, Luke, îl întrerupse ea, trăgându-şi mâna uşor. Am vorbit serios data trecută. Nu poate exista niciodată nimic, şi tu ştii asta.

Luke simţi că Amy nu va putea fi niciodată a lui. Trebuia să se împace cu asta.

– În regulă, Amy, însă putem fi prieteni, nu?

Amy se relaxă.

– Sigur că putem.

Discutară despre rănile lui Daisy, iar Luke avea o

înfăţişare gravă, mai ales în momentul în care află că nu i se va permite deocamdată să o viziteze la infirmerie. El promise că va veni din nou să se intereseze de starea ei.

– Nu vrei o ceaşcă de ceai înainte să pleci? întrebă Amy, în momentul în care Luke se pregătea să plece.

– Nu, mulţumesc, zise el. Mai bine nu.

– Îmi pare rău că fabrica ta a fost distrusă de incendiu, zise ea în vreme ce se îndreptau spre uşă.

– Mulţumesc. Abia dacă pot spune că norocul îmi surâde în clipa asta, ridică el din umeri, încercând să pară nonşalant. Important e că Daisy se reface. Eu pot oricând să-mi construiesc o nouă fabrică, dar Daisy e unică.

– Şi asta e adevărat! aprobă Amy. Ce om bun era! Îţi mulţumesc că ai venit să te interesezi de soarta ei. O să-i spun că ai făcut-o, atunci când se va restabili suficient pentru a putea primi vizite.

– Mulţumesc.

Se priviră stingheriţi, neştiind cum să se despartă. Brusc, Luke se aplecă, depunând un sărut rapid pe părul ei.

– La revedere. Amy, zise el, dispărând dincolo de uşă înainte ca ea să poată scoate un cuvânt.

Când Marie veni s-o caute pe Amy câteva minute mai târziu, acesta avea ochii suspect de roşii.

– Nu-ţi face griji, iubito. Daisy îşi va reveni, o linişti ea, îmbrăţişând-o pe Amy. Dar avea senzaţia că Amy nu plânsese numai din pricina lui Daisy.

14

Transmite-i dragostea mea, ne-am înţeles, fetiţo? Ca fiecare persoană ce o cunoştea pe Daisy, Marie fusese profund afectată de ceea ce i se întâmplase fetei. Spune-i că ne gândim cu toţii la ea. Înmânându-i lui Amy buchetul de trandafiri roşii culeşi din grădina lor, ea oftă adânc. Numai Dumnezeu ştie că micuţa asta are nevoie de tot sprijinul nostru. Marie spunea ceva asemănător în fiecare zi, fiindcă fiica ei se ducea zilnic s-o viziteze pe Daisy.

Amy încuviinţă în tăcere. Ce s-ar fi putut spune într-o situaţie ca aceasta?

– Acum tu să fii pur şi simplu atentă pe unde mergi, copilă, şi să nu-ţi faci griji pentru mine şi pentru Maureen. O să ne descurcăm de minune.

– Aşa e, draga mea. În aceste ultime săptămâni, în care Amy îşi dedicase timpul ridicării moralului lui Daisy, Maureen îşi petrecuse tot mai mult timp în magazin, devenind mâna dreaptă a lui Marie, asemenea lui Amy.

Amy le mulţumi amândurora. Se uită o clipă la Johnny care se juca pe podea cu trenuleţul.

– Ne vedem mai târziu, Johnny. Când el alergă spre ea, îl îmbrăţişă. Să fii cuminte cât lipsesc eu. Conştient de gravitatea momentului, băieţelul o strânse ceva mai tare în braţe.

O clipă mai târziu, încărcată cu flori şi cu alte mici cadouri, ea se duse să o vadă pe Daisy.

Amy era nespus de tulburată. În vreme ce mergea pe stradă, se întreba cum se va simţi Daisy astăzi.

Ceva mai târziu, stând jos în tramvai, ea se cutremură, gândindu-se la ceea ce se petrecuse cu doar câteva săptămâni în urmă: Roy şi Daisy prinşi în capcana infernală a flăcărilor; şocul teribil din momentul când aflaseră vestea, şi acea primă dată când ea şi Jack se duseseră la infirmerie pentru a o vizita pe Daisy.

Ori de câte ori se gândea la seara incendiului ea îşi făcea probleme de conştiinţă.

În seara aceea, ea şi Jack nu ar fi trebuit să-i lase pe Roy şi pe Daisy să plece alergând de capul lor, însă, pe de altă parte, nu-i puteau trata ca pe nişte copii; erau două persoane mature care ştiau ce-şi doresc. Şi dacă nu ar fi intrat în cameră? Şi dacă bătrâna Tooley n-ar fi concediat-o pe Daisy? Aşa nu ar mai fi fost nevoită să-l întrebe pe Jack dacă nu-i poate găsi o slujbă, iar Roy nu ar fi dus-o la fabrică pentru a-i arăta ce fel de muncă ar fi posibil să presteze.

Întrebarea care o obseda, era cine şi de ce incendiase fabrica? Intenţionau să le facă rău lui Roy şi lui Daisy? Sau fusese o răzbunare împotriva lui Luke Hammond?

Tramvaiul se opri în dreptul staţiei ei, iar Amy coborî pentru a merge la infirmerie. În clipa în care trecu de uşile principale, fu martoră la un soi de ceartă.

– Ţi-am spus de nenumărate ori. Nu pot să vă las să intraţi în salon. Sora-şefă era o doamnă formidabilă, puternică şi înaltă, care, împreună cu cei doi portari pe care-i chemase în ajutor, reuşea să le facă faţă celor doi bădărani cărora le blocase drumul. Datoria mea e în primul rând faţă de pacient, şi mi-aş dori să plecaţi imediat.

– Dispari din drumul meu blestemat! Tipul murdar şi vânjos care stătea agăţat de mâna soţiei sale, era atât de beat, încât abia dacă se putea ţine pe picioare. Nu ne poţi împiedica, fir-ar să fie, să ne vizităm propria fiică!

– Exact! Ţipând ascuţit, soţia sa ciufulită se repezi înainte cu sălbăticie. Aşa că ar fi bine să vă daţi la o parte cu toţi, altfel o să punem poliţia pe voi!

Urmă o ceartă zdravănă şi un schimb de cuvinte grele, dar, în final, cei doi au fost conduşi către ieşire.

– Şi să nu vă întoarceţi până ce nu vă treziţi! Vocea surorii şefe îi urmări până în stradă.

În momentul când ei trecură pe lângă Amy, ea îi recunoscu pe părinţii lui Daisy. Lăsându-şi prevăzătoare capul în jos, ea grăbi paşii către biroul recepţionerei.

Amabilă, aceasta o salută, zâmbindu-i.

– Bună dimineaţa, Amy, ce mai faci?

Văzând-o cu regularitate pe Amy din momentul în care Daisy fusese transferată în salon de la secţia pentru arşi, ajunsese să o cunoască foarte bine. Privirea ei acuzatore se îndreptă către uşă.

– Cred că i-ai cunoscut deja pe părinţii lui Daisy, nu?

Amy încuviinţă cu o mişcare a capului.

– Deşi nu foarte bine.

– O pereche îngrozitoare. Tocmai au încercat să intre cu forţa, în stare de ebrietate şi violenţi, amândoi. Într-o răbufnire de mândrie, ea îşi bombă pieptul micuţ ca de porumbel.

Sora-şefă i-a dat afară.

Amy arboră un surâs ruşinat.

– Ştiu, zise ea supusă, şi sper că nimeni nu intenţionează să-i spună lui Daisy, fiindcă nu va fi prea fericită, aflând că ei şi-au făcut apariţia într-o asemenea stare.

– Nu-ţi face griji, răspunse recepţionera. Sunt convinsă că niciunul dintre noi nu doreşte s-o supere şi mai mult pe Daisy, spunându-i acest lucru. Oricum, infirmiera a fost deja jos, îi spuse ea lui Amy. După toate aparenţele, Daisy s-a spălat, şi-a luat micul dejun, iar acum stă cu ochii lipiţi de uşă în aşteptarea ta.

Chiar în secunda aceea, o femeie cu o faţă rubicondă, ajunsă la aproape patruzeci şi cinci de ani, se apropie cu paşi mari de Amy.

– Oh, Amy! Sunt atât de bucuroasă că ai ajuns. Infirmiera, Rita, era o femeie minionă şi prietenoasă, care avea o relaţie deosebit de apropiată cu Daisy, trecând dincolo de obligaţiile profesionale. Tocmai am stat de vorbă cu ea, îi spuse Rita lui Amy. Sper că vei putea s-o înveseleşti, fiindcă se pare că eu nu am avut succes.

– O să fac tot posibilul.

– Ştiu că da. Infirmiera Rita explică. E foarte nefericită. A plâns aproape jumătate din noapte, aşa mi s-a spus, iar azi parcă s-ar pregăti pentru spânzurătoare.

Amy era îngrijorată.

– Ce s-a întâmplat între timp? Ieri se simţea foarte bine.

– Mi s-a spus că a stat de vorbă cu prietenul ei. S-ar părea că ea i-a dat papucii. Arătând către coridor, infirmiera o îndemnă. Du-te, draga mea. Ştiu că te aşteaptă.

În vreme ce Amy se îndepărtă, infirmiera observă că aceasta avea în mână un buchet de flori.

– Îmi pare rău, scumpo, o chemă ea înapoi. Nu poţi să-i duci flori... risc de infecţie şi alte chestii de genul acesta.

Acceptând florile, ea îi le dădu recepţionerei care promise:

– Le pun deoparte până ce termin ce am de făcut şi apoi le voi aşeza într-o vază. Sunt sigură că vor plăcea tuturor celor care vor trece pe aici.

Amy abia dacă încuviință, înainte ca, alături de infirmiera Rita, să pășească pe coridorul lung care ducea către salon. Rita îi spuse lui Amy că rănile lui Daisy se vindecau satisfăcător.

– De fapt, nu m-ar mira dacă doctorul i-ar permite să plece acasă la sfârșitul săptămânii viitoare. Să nu uiți că din punct de vedere emoțional și mental, ea mai are de parcurs un drum lung.

– Imediat ce o vom lua acasă, se va vindeca cât se poate de repede. Amy încerca să pară optimistă.

– Va merge acasă la tine, nu?

– Acesta-i planul. Ne-am mai luat un ajutor la magazin, așa că eu voi putea sta mai mult timp cu Daisy. În felul acesta, speram ca ea să-și recâștige rapid încrederea în sine.

– În fine, sper că o vei împiedica să cadă într-o depresie profundă, remarcă infirmiera, încruntîmdu-se. Am mai văzut asta de atâtea ori – rănile fizice se vindecă, dar cele mentale persistă încă multă vreme.

Coborând glasul, ea recunoscu:

– Știu că nu e un gest extrem de profesional, dar am stat multe ceasuri de vorbă cu Daisy – în orele de lucru și în afară lor – și am ajuns s-o îndrăgesc foarte mult. Sunt foarte bucuroasă că se poate sprijini pe tine. Acum, spune-i că trec pe la ea mult mai târziu, zise ea, deși cred că ea va dormi profund la ora aceea.

Profund îngrijorată, Amy se întrebă ce anume o determinase pe Daisy să aibă „acel schimb de cuvinte“ cu Roy. Probabil, nimic important, reflectă ea. În afară de asta, Daisy trecuse prin atâtea încercări, încât putea fi iertată fiindcă se arăta uneori irascibilă.

La ușa salonului, sora care era de serviciu îi comunică lui Amy:

– Daisy e cu moralul la pământ. Vezi dacă o poți face să zâmbească.

– O să încerc.

Sora schiță un zâmbet.

– Ești cel mai bun medicament pe care-l poate avea, și, fluturând amical din mână, ea se scuză: Acum trebuie să plec, am o mulțime de treburi de rezolvat.

Rămasă singură, Amy privi prin geam la locul unde Daisy părea adormită.

– Capul sus, scumpo, murmură ea. Cu voia Domnului, te vom scoate curând de aici.

Inima ei era grea atunci când păși înăuntru, dar nu avea să se dea de gol în fața lui Daisy.

Apropiindu-se de pat, observă că prietena sa dormea profund. În clipa în care Amy se apropie, brațul lui Daisy se ridică instinctiv în dreptul gâtului, dând pătura la o parte.

Așezându-se pe scaunul de lângă pat, Amy privi cu atenție chipul acela mult iubit și se simți copleșită de tristețe.

Daisy fusese rănită grav în noaptea aceea – mai întâi, din pricina impactului produs de lăzile care căzuseră deasupra ei, și apoi de căldura acea sufocantă și de fumul produs în vreme ce flăcările se întindeau peste tot. Însă din fericire, acele cicatrice minuscule de pe chipul ei începuseră acum să dispară. Efectele fumului inhalat de plămânii ei dispăruseră încet-încet. Părul ei, care fusese scurtat pentru ca doctorul să poată coase mulțimea rănilor de mici dimensiuni, crescuse la loc, astfel că părea a fi o șapcă scurtă, bine fixată pe capul ei.

Cea mai urâtă rană, care o neliniștise în mod special pe Daisy îi provocase o cicatrice sinuoasă care se întindea de la urechea dreaptă până la decolteu. În acea zonă colțul ascuțit din metal al primei lăzi care se prăbușise crestase o urmă

adâncă în carnea ei, iar rana se infectase atât de rău, încât fusese nevoie de o lungă perioadă de timp pentru a se vindeca.

Doctorii o informaseră pe Daisy că, treptat-treptat, cicatricea avea să se atenueze dar nu va dispărea complet.

De mai multe ori Amy stătuse acolo, privind-o pe Daisy cum doarme, şi de fiecare dată, plângea de mila ei.

Nici acum nu se putu stăpâni să nu plângă. Dar în momentul când o văzu pe Daisy agitându-se, ea îşi şterse în grabă lacrimile. Atunci Daisy deschise ochii, surâsul lui Amy era mai strălucitor decât o zi de vară.

– Uită-te la tine! O persiflă. Stai lungită în pat în vreme ce unii dintre noi se dau de ceasul morţii muncind.

– Amy! Ca de obicei, Daisy era încântată să vadă surâsul binecunoscut al lui Amy. Îmi pare rău, la început, am crezut că cea care mă veghea era infirmiera Rita. Oh, Amy! Sunt atât de fericită că ai venit să mă vezi.

Daisy avea veşti pe care abia aştepta să le împărtăşească.

– Ghici cine m-a vizitat ieri, după ce ai plecat? Şi înainte ca Amy să poată răspunde, ea continuă emoţionată: A fost însuşi Luke Hammond! Am crezut că am halucinaţii în clipa în care am văzut cine era – bărbatul de marţi de la Tooley's! Cine şi-ar fi închipuit că un tip cu bani ca Luke Hammond va frecventa cafeneaua bătrânei Ma Tooley atât de des, fără ca noi s-o ştim? Şi cine ar fi crezut că el va veni să mă vadă aici? A fost cât se poate de amabil. A adus flori, chiar dacă le-a luat infirmiera, şi a spus că regretă profund ceea ce s-a întâmplat, şi că eu nu trebuie să-mi fac griji pentru absolut nimic. S-a oferit să mă ajute..., dar i-am spus că nu am nevoie de nimic, fiindcă tu ai grijă de tot.

Ea zâmbi cu subînţeles.

– A spus că şi-a închipuit el că pot să mă bazez pe tine şi că pari o tânără grijulie care preţuieşte prietenia mai mult decât alţii.

În timp ce Daisy îşi continua relatarea, Amy nu fu în stare să rostească o vorbă.

– Mi-a mărturisit că cei de la poliţie l-au vizitat, iar eu i-am zis că au fost şi aici, dar din păcate eu nu am văzut absolut nimic. A spus că eu n-ar fi trebuit să intru niciodată în clădirea aceea, dar că el va uita totul, şi că slujba lui Roy e în siguranţă; cu toate acestea va trebui să-i dea o mustrare. Şi la urma urmelor, nu noi am fost cei care am dat foc fabricii, nu-i aşa, micuţo? Oricum, ei nu au descoperit cine a fost făptaşul. Şi el spune că m-aşteaptă o slujbă în cazul în care eu mi-o doresc...

– Ia-o încetişor, Daisy! Îngrijorată la gândul că se va emoţiona prea tare, Amy o opri. Ştiam deja că el urma să te viziteze, recunoscu ea. A venit, mai întâi, la magazin şi a întrebat dacă e posibil acest lucru. Ea menţionă, de asemenea, că nu era prima dată când Luke Hammond sunase la magazin pentru a se interesa de starea lui Daisy.

– Ia spune, cum te simţi astăzi?

Amy se aplecă pentru a o săruta zgomotos pe frunte.

– Măi! Cu fiecare zi care trece, arăţi din ce în ce mai bine.

Daisy îşi feri privirea, în timp ce lacrimile se rostogoleau pe chipul ei adumbrit de tristeţe.

Amy se obişnuise cu lacrimile, ea fiind întotdeauna înţelegătoare, dar nu admitea ca suferinţa lui Daisy să devină imposibil de necontrolat.

– Hei! Linişteşte-te, fata mea! O să mă faci să cred că plângi din cauza mea. Şi în afară de asta, dacă nu te potoleşti, o să faci riduri.

Când Daisy întoarse capul pentru a o privi pe Amy, lacrimile dispăruseră, iar pe buză îi flutura un zâmbet poznaş.

– Oh, Amy, tu mă faci întotdeauna să râd, zise ea. Nici

nu-ţi pot spune cât îmi lipseşti atunci când nu eşti aici. Vocea i se frânse. Doar tu mi-ai rămas acum, Amy simţi că i se strânge inima.

– E în ordine, şopti ea. Ah, Daisy, nu suport să te văd plângând, aşa că de acum încolo... fără lacrimi. Ea flutură din deget. Vreau zâmbete... şi cât mai multe, da?

– În regulă. Daisy râse, ştergându-şi lacrimile. Ajută-mă, da, micuţo? Ridicând braţele, ea se lăsă condusă de Amy.

Luptându-se cu durerea, Daisy se ridică în şezut, sprijinindu-se de pernă.

Efortul o epuizase, dar, ca de obicei, Amy o încurajă, nelăsând-o să-şi plângă de milă.

– M-ai distrus, mormăi ea. Mişcă-te şi fă-i loc prietenei tale. Simt nevoia să mă întind.

– Nu fi prostuţă! râse Daisy, cu toate că avea dureri. Eu sunt cea bolnavă, nu tu!

Amy o corectă. Nu eşti „bolnavă", o certă ea cu blândeţe. Ai fost rănită grav şi acum eşti pe cale să te însănătoşeşti. Asta-i tot. Şi să nu uiţi niciodată, eu şi Jack îţi vom fi mereu alături. Şi la fel şi Roy.

Auzind numele lui Roy, Daisy tăcu.

– Hei? Amy îşi aplecă capul pentru a o privi cu atenţie pe Daisy. Ce s-a întâmplat? Ea nu fusese prea îngrijorată în clipa în care infirmiera îi spusese că Daisy îl trimisese pe Roy la plimbare. Nu ar fi fost prima dată când Daisy ar fi avut o cădere nervoasă după noaptea în care fusese incendiată fabrica.

Daisy avea ochii strălucitori şi frumoşi ca întotdeauna, dar expresia lor îndurerată îi sfâşie inima lui Amy.

– Am încercat să nu-mi plâng de milă, micuţo, dar simt că mă năpădeşte tristeţea. Sunt amărâtă pentru ceea ce s-a întâmplat. Mă urăsc, Amy. Detest felul în care arăt, îmi detest viaţa. Uneori, mă gândesc că ar fi mai bine să-i pun capăt!

– Nu, Daisy. Amy o îmbrăţişă. Nu vorbi aşa.

– Şi de ce nu?

– Uite, Daisy, eu ştiu că a fost îngrozitor ceea ce ţi s-a întâmplat, şi jur că mi-aş dori să fiu în stare să dau timpul înapoi, dar nu pot face asta şi nici tu. Îmi pot închipui cât de rău te simţi, însă nu e sfârşitul lumii. Da, ştiu că s-ar putea ca tu să gândeşti că mie îmi vine uşor s-o spun, căci nu sunt ţintuită la pat ca tine, însă te rog să mă asculţi. Aplecându-se, ea susţinu privirea tristă a lui Daisy. Nu va fi întotdeauna astfel, scumpo. Doctorii au spus deja că toate cicatricele se vor vindeca, în afara uneia, iar aceasta... ea îşi lăsă privirea să alunece spre gulerul cămăşii de noapte a lui Daisy, acolo unde cicatricea semăna cu o şină sinuoasă de tramvai... se va atenua, Daisy, astfel că abia dacă vei mai reuşi s-o observi.

– Eu o voi observa mereu, şi aşa vor face şi ceilalţi! Smucindu-se, Daisy dădu frâu liber furiei. Nu-mi pasă ce spun ei. Voi fi marcată pentru totdeauna. Niciodată n-o să mai fie ca înainte.

– Sunt nişte medici buni, Daisy, o contrazise Amy. Trebuie să-i crezi. Dacă ei spun că se va atenua, înseamnă că aşa va fi. Ei au de-a face tot timpul cu genul acesta de răni.

Daisy nu era de aceeaşi părere.

– Uită-te puţin la mine, Amy. Doctorii au făcut tot ce au putut, iar eu arăt tot ca o sperietoare! O să port haine încheiate până la gât tot restul vieţii, aşa cum face o bătrânică pe timp de iarnă, doar ca să acopăr afurisita asta de cicatrice.

Amy începea să-şi piardă răbdarea.

– Trebuie să ai încredere în doctori, Daisy. Nu eşti singură. Vom fi alături de tine. Şi mai sunt şi alţii care te iubesc şi care vor să te ajute. Mama mea şi tatăl meu... Maureen. Şi până şi Ma Tooley a întrebat de tine în fiecare zi. Zice că poţi să-ţi reiei vechea slujbă dacă vrei...

– Huh! Asta i-ar pune pe fugă pe clienţi nu crezi?

Fără să ia în seamă remarca ei, Amy îi reaminti.

– Apoi mai e şi cea mai importantă persoană dintre toate, şi aceea este Roy. Suferă cumplit, Daisy. Te iubeşte mai mult decât ţi-ai putea închipui tu. Se învinuieşte pentru faptul că te-a dus în fabrică, în primul rând. Jack spune că nu trece niciun minut în care el să nu vorbească despre tine şi să facă planuri de viitor. Aşa că vezi tu, Daisy, ai un viitor. Şi în momentul când tu şi Roy vă veţi căsători, veţi avea o casă proprie şi copii, şi tot restul. Ea îşi aminti ce-i spusese Daisy nu cu mult timp în urmă. Nu-ţi dai seama, Daisy? Asta ţi-ai dorit dintotdeauna. Vei trăi acel vis, pe care l-ai păstrat în sufletul tău în toţi aceşti ani, şi nu l-ai împărtăşit nimănui, în afară de mine.

În timp ce pleda în faţa lui Daisy, emoţia lui Amy deveni copleşitoare. O alarmase disperarea lui Daisy atunci când afirmase „mai bine să-i pună capăt". Trebuia s-o facă pe Daisy să priceapă că viaţa era un dar preţios şi, orice s-ar întâmpla, merita s-o trăieşti până în ultima clipă.

– Nu te lăsa, Daisy, o rugă ea. Ori de câte ori te vei simţi cu moralul la pământ, vorbeşte cu mine. Şi nu-l respinge nici pe Roy. El te va ajuta să treci prin asta, ştii că o va face.

Daisy oftă adânc.

– L-am trimis la plimbare. Nu am nevoie de el.

Amy sări în picioare.

– Cum adică „nu ai nevoie de el"?

Privind fix spre aşternut, Daisy îl mototoli între degete.

– Nu vreau să fiu cu el atâta vreme cât arăt aşa. Oh, ştiu că el are de gând să se însoare cu mine, şi asta ar fi fost minunat, dar nu acum. Ea îşi înălţă privirea. Nu-ţi dai seama, Amy, el s-ar însura doar din milă, fiindcă se învinovăţeşte? Dar nu pot fi de acord cu asta. Nu vreau să mă trezesc într-o dimineaţă şi să-l surprind cum se uită pe furiş la cicatricele astea oribile... regretând ziua în care s-a însurat cu mine.

Amy era zguduită.

– Asta i-ai spus □ că tu crezi că el s-ar însura acum cu tine doar din milă?

– Nu! I-am spus că nu-l mai iubesc. I-am declarat că nu mă pot mărita cu un bărbat pe care nu-l mai iubesc, şi că ar fi mai bine să-şi găsească pe altcineva. El era aici când doctorul mi-a vorbit despre cicatrice. Ea atinse cicatricea acea urâtă care cobora spre pieptul ei şi îşi înăbuşi un hohot de plâns. Am văzut expresia de pe chipul lui Roy; era îngrozit, micuţo. Nici măcar n-a fost în stare să mă privească. Atunci mi-am dat seama ce trebuie să fac. L-am gonit. I-am spus că în cazul în care va încerca din nou să mă vadă, le voi spune infirmierelor să nu-i dea voie înăuntru.

– Oh, Daisy, a fost o cruzime din partea ta. Amy ştia cât de devotat era Roy, fiindcă îşi deschisese sufletul în faţa ei nu doar o dată de la producerea acelui eveniment catastrofal. Dacă Roy arăta îngrozit, asta se datora, probabil, faptului că el se învinovăţea pentru ceea ce s-a întâmplat; nu fiindcă nu suporta să se uite la cicatricele tale.

Daisy rămase ferm pe poziţie.

– Tu nu erai aici. Nu i-ai văzut expresia întipărită pe chip! Exasperată, ea închise ochii. După plecarea doctorului, el a devenit foarte tăcut şi la un moment dat a spus că simte nevoia să facă o mică plimbare. A fost plecat multă vreme, iar eu m-am gândit că a fugit...fiindcă nici măcar nu putea suporta să stea alături de mine. Când a revenit în cele din urmă, i-am spus că totul s-a terminat.

Cu o privire hotărâtă, ea se uită lung la Amy.

– Din câte îmi amintesc, se spune că pentru a fi bun trebuie să fii crud, şi exact asta fac... Cu toate că acum, el s-ar putea să nu fie de acord cu mine.

Amy se simțea neajutorată.

– O să regreți, Daisy. Când o să-ți dai seama ce ai făcut, o să te răzgândești.

– Uită-te bine la mine și spune-mi ce bărbat în toate mințile ar vrea să facă dragoste cu mine? Privirea ei alunecă spre cicatrice și, preț de o clipă, o fixă de parcă ar fi fost vrăjită de aceasta. Sunt marcată pe viață, murmură, și fie că-mi place, fie că nu, ar fi mai bine să mă obișnuiesc cu ideea. Știu că am făcut ce trebuia, declară ea, întorcându-și privirea către Amy. E cel mai bine atât pentru Roy, cât și pentru mine.

– În ordine, Daisy, dacă asta este ceea ce-ți dorești într-adevăr.

Mai târziu, cu voia Domnului, când ea se va gândi la toate astea, s-ar putea ca Daisy să-și dea seama că Roy era cea mai bună șansă a ei de a-și găsi fericirea.

– Nu te mai gândi la asta acum, îi sugeră Amy. O să vorbim mâine despre subiectul acesta.

– Nu mai vreau să discut niciodată despre asta. Nu mă voi răzgândi.

Mai exista o altă imagine pe care nu reușea să și-o scoată din minte.

– Mă întreb cine era persoana aceea pe care noi am văzut-o fugind. Ea gemu ca și cum ar fi avut dureri. Mi-aș dori să-l pot descrie, dar totul s-a petrecut atât de repede, iar silueta lui nu se profila clar în întuneric. Ea se încruntă și mai tare. De ce ar fi vrut cineva să dea foc clădirii, știind că noi eram înăuntru?

Nici Amy nu-i putea da un răspuns.

– Nu știu, zise ea. Oricine ar fi fost, încă nu i-au dat de urmă. Dar sunt convinsă că îl vor descoperi.

Trăgând în sus gulerul cămășii pentru a acoperi cea mai mare parte a cicatricei sale, Daisy îi făcu o mărturisire.

– Un amic de-al lui Roy crede că e posibil ca soția lui Hammond să fi făcut asta. Dumnezeu e martor, ea e suficient de nebună pentru a nu se da în lături de la așa ceva. Poate că s-a săturat de el și vrea să-l distrugă.

Daisy părea să fi redevenit cea de altădată.

– Poate că în seara respectivă s-au certat. Poate că știindu-l după gratii pe fostul ei iubit, ea a adus în patul ei pe un altul, iar Hammond a aflat. S-au certat pe tema asta, iar ea a plecat ca o furtună și a dat foc fabricii lui pentru a se răzbua. Oricum, asta e ceea ce crede amicul lui Roy, iar eu înclin să-i dau dreptate.

Amy era curioasă.

– Cine e acest amic al lui Roy? Credeam că Jack e singurul lui prieten?

Regretând că o luase gura pe dinainte, Daisy încercă să-i ascundă despre cine era vorba.

– E doar un tip pe care-l vizitează din când în când. Evitând privirea întrebătoare a lui Aby, ea adăugă: Asta e tot ce știu.

Daisy se întinse în pat.

– Mai bine ai pleca acum, copilă. Mă simt obosită.

– Daisy, ce anume îmi ascunzi? insistă Amy cu blândețe.

Știind că spusese deja prea mult, Daisy se gândi că poate ar fi mai bine să-i mărturisească adevărul, fiindcă, oricum, Amy pusese de multă vreme capăt relației cu Don Carson... cel puțin așa spera ea.

– Poate că e mai bine să afli, cedă ea. E Don Carson. El și Roy au devenit amici atunci când el a ieșit de la mititica cu ceva timp în urmă și, după toate aparențele, Roy îl mai vizitează din când în când. Lăsându-se să cadă din nou pe pernă, ea continuă cu o voce din care răzbătea îngrijorarea: Roy i-a pomenit numele la scurtă vreme după ce ne-am

cunoscut. Nu ţi-am spus-o niciodată fiindcă am crezut că era mai bine să nu afli.

– Don Carson? Dumnezeule Atotputernic, habar nu aveam că el e încă în Blackburn. Şi a fost la puşcărie? Cum de nu mi-a spus asta niciodată? Ce a făcut de a ajuns acolo?

– Habar nu am, Amy. Nu cred că a stat acolo prea mult timp, aşa că s-ar putea să nu fie mare lucru.

– Ce vrei să spui? Trebuie să fi fost „mare lucru“ de vreme ce a ajuns la închisoare. Ei drăcie, e posibil ca el să fi făcut ceva îngrozitor. Puteam să fim căsătoriţi şi să fi trăit alături de un infractor!

– Nu, Amy, nu cred că a fost aşa. Probabil că a fost un hoţ mărunt şi că şi-a învăţat lecţia. Roy spune că acum s-a îndreptat.

– Cum se face că toată lumea e la curent, cu excepţia mea? Amy era indignată.

– Doar eu şi Roy ştim, micuţo. Şi cred că lui Don i-a fost ruşine să-ţi mărturisească că a făcut puşcărie. De aceea te-a lăsat baltă – fiind ştia că nu va fi în stare să păstreze pentru totdeauna secretul acesta. N-ar fi vrut ca tu să-ţi faci o părere proastră despre el. Roy susţine că s-a gândit mult la tine, şi a ajuns la concluzia că nu poate face faţă bunătăţii şi onestităţii tale.

– Deci aţi vorbit despre mine, nu?

– Nu, micuţo. Eu nu sunt genul acela, se grăbi Daisy s-o liniştească. Roy ştie adevărul şi a vrut să-mi dea asigurări că tu nu ai fost dată la o parte fiindcă, aşa cum crezi tu, Don nu te-a apreciat suficient, ci dimpotriovă avea numai cuvinte de laudă la adresa ta.

Amy oftă uşor şi apoi zâmbi.

– Sincer, Daisy, mă bucur că nu sunt căsătorită cu Don Carson, zise ea. E o surpriză să descopăr că el mai e încă în zonă şi că este amicul lui Roy, dar am încetat de mult să mă mai gândesc la ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Acum sunt cu Jack, iar el este mult mai bărbat decât ar fi fost vreodată Don Carson.

Daisy îi zâmbi răutăcios.

– Îl iubeşti pe Jack, nu-i aşa, micuţo?

Amy ezită, în vreme ce amintirea sărutului lui Luke Hammond continua s-o tulbure. Ea alungă hotărâtă gândul acela, înainte de a răspunde, surâzătoare:

– Da, Daisy, cred că îl iubesc.

Însă Amy reveni la subiectul anterior.

– Unde locuieşte Don în prezent?

– Pe Johnson Street, nu departe de casa unde locuieşte Roy.

– Înţeleg... Observând cât de obosită părea Daisy, Amy îi spuse: Tu ai acum nevoie de odihnă. Putem discuta mâine despre asta, dacă vrei. Ai nevoie de ceva , de o altă cămaşă? De nişte reviste? Adunând din dulap tot ceea ce avea Daisy de spălat, Amy vârî rufele în rucsacul ei.

Daisy o prinse de umăr.

– Nu pleca deocamdată, micuţo, o imploră ea. Mai stai puţin, da?

Făcându-şi griji că Daisy se obosea prea mult, Amy insistă.

– Nu, Daisy, ai nevoie de odihnă. Cum am spus, voi reveni mâine.

– Prietena ta are dreptate, domnişoară! O infirmieră cu înfăţişare severă se apropie de ele. Ai vorbit destul pentru azi.

Amy o sărută pe Daisy pe frunte.

– Ai grijă, iubito, zise ea. Ai nevoie de odihnă, aşa cum a spus infirmiera. Ea ştia cât de mult îi plăceau lui Daisy

lilmele. Când te vei simţi în stare, am să te invit la cinema. Acum i se face reclamă unui film cu Clark Gable, şi acesta arată cu adevărat bine. Ce spui?

– Hai să nu ne facem prea multe planuri, micuţo, zise Daisy pe un ton grav. Există alte lucruri la care trebuie să ne gândim mai întâi... ca de exemplu să ajung acasă şi să mă liniştesc.

Dându-şi seama că va trece probabil mult timp până ce Daisy se va aventura într-un loc public, Amy îi spuse.

– Sunt de acord cu tot ceea ce-ţi doreşti tu.

O clipă mai târziu Amy se îndrepta deja spre ieşire. Când se întoarse în dreptul uşii pentru a-şi lua rămas-bun, nu fu surprinsă s-o vadă deja adormită pe Daisy.

– Somn uşor, şopti Amy. Dumnezeu să te binecuvânteze. Zicând acestea, ea porni grăbită de-a lungul coridorului, apoi ieşi din clădire.

În aceeaşi seară, după ce Marie şi Dave plecară la cinema, Amy se duse să se aranjeze în aşteptarea lui Jack.

– Arăţi obosită şi gălbejită, îşi zise ea, privindu-se în oglinda măsuţei de toaletă. Cu pungi sub ochi şi cu părul îmbâcsit – ce părere o să-şi facă el despre tine, ei?

Punându-şi o cordeluţă deasupra părului pentru ca acesta să nu-i cadă peste faţă, ea îşi unse faţa cu cremă pentru ca pielea să devină netedă, apoi se ciupi uşor de obraji, astfel ca ei să capete o nuanţă rozalie.

În final aplică pe deasupra o peliculă subţire de pudră, punând ceva mai multă pe nas. Umezind peria rimelului sub robinetul de la baie, ea înnegri perii aceea mici şi dezordonaţi, pentru a colora genele ca nişte ţepuşe în stilul lui Jean Harlow. O atingere uşoară cu rujul Max Factor care avea o nuanţă de

roz închis şi douăsprezece perieri profunde pentru ca părul să capete volum şi strălucire, şi ea era gata.

– Ei bine, se observă o uşoară îmbunătăţire, zise ea, privindu-se în oglindă din fiecare unghi, dar nu voi fi niciodată o frumuseţe.

Faptul că era puţin cam plinuţă, reprezenta un lucru cu care ea se împăcase, iar în clipa de faţă nu-şi făcea griji la gândul că exista un număr suficient de tinere de aceeaşi vârstă cu ea care puteau s-o eclipseze cu înfăţişarea lor. În viaţă existau şi alte lucruri, cu mult mai importante, decât frumuseţea. Tatăl ei spunea că ea avea o fire minunată, iar mama ei spunea că poseda un zâmbet cuceritor, astfel că, în cazul în care lucrurile stăteau cu adevărat aşa, ea avea suficiente motive să se arate recunoscătoare. Şi oricum, nu mai conta din moment ce în ciuda înfăţişării sale modeste, reuşise să atragă un bărbat ca Jack?

Îl atrăsese, de asemenea, şi pe Luke Hammond, se gândi ea, cu o tresărire de vanitate. El o sărutase cu o pasiune sinceră şi era însurat cu o femeie foarte frumoasă, după cum spunea lumea.

Da, asta era ideea, se admonestă ea pentru a suta oară: el avea o soţie. Dar gândul la el reprezenta o plăcere nesăbuită şi vinovată, un secret cu care ea ştia că nu e bine să se desfete, dar căruia, uneori, chiar şi acum, după tot ceea ce-i spusese lui Luke, ea nu avea puterea să-i reziste.

În jurul orei şapte şi treizeci de minute, Amy era pregătită pentru întâlnirea cu Jack. Ea goli un coş cu cărbuni pe grătar pentru a anima focul ce ardea vesel, apoi dădu într-o parte draperiile pentru a alunga întunericul, astfel că în doar câteva minute salonaşul acela simplu deveni cât se poate de primitor.

Amy se îndreptă apoi către bucătărie.

– Nu prea ne dorim mult lichid, pentru că amândoi ne-am

băut deja ceaiul, mormăi ea. Mai încolo, s-ar putea să-i fie foame, aşa că ar fi bine să-i pregătesc nişte sandvişuri cu şuncă...

Fericită pentru că avea să-l vadă pe Jack, şi fredonând încetişor, ea tăie şase felii mari de pâine, pe care aşeză bucăţile de şuncă unse cu un strat subţire de muştar.

– Sper să-i placă muştarul.

Brusc îi trecu prin minte faptul că ea nu ştia prea multe în privinţa preferinţelor lui culinare, în afară de faptul că îi plăcea să bea o cană de ceai de peste jumătate de litru, se delecta cu peştele şi cartofii care se serveau în pungi din hârtie şi aprecia parţial o plăcintă cu carne de la standul de pe King Street.

Ea arboră un surâs fericit.

– Ceea ce nu ştiu despre el, sunt convinsă că voi descoperi curând, murmură ea.

Aranjând sandvişurile pe două farfurii, le duse în cămară, aşezându-le pe raft şi acoperindu-le.

Umplu apoi ibricul cu apă şi-l puse pe aragaz. În timp ca apa fierbea, ea scosese din dulap un ceainic mare de culoare maro, în care puse patru linguriţe cu frunze de ceai.

Acum era cazul să pregătească tava, cu farfurii şi cu cuţite, linguriţe pentru ceai, cu ceşti şi cu farfurioare, cu zahăr şi cu lapte, şi cu strecurătoarea pentru ceai.

După ce aranjă tava, ibricul începu să fluiere, aşa că întorcându-se spre aragaz, ea se duse la fereastră.

– Nici urmă de el deocamdată. Din vocea ei răzbătea dezamăgirea.

Ea privi în josul străzii. Aceasta era goală, cu excepţia unui câine jigărit şi a unui grup de fete care ciripeau şi chicoteau, alergându-se una pe alta pe dalele pavajului.

Revenind în salonaş, ea aruncă o privire spre ceas.

– Trebuie să sosească. Ea scoase un oftat lung, de mulţumire. Până să mă întrebe Daisy, nu mi-am dat seama cât de mult îmi place să fiu alături de el. În realitate, Jack începea să însemne pentru ea din ce în ce mai mult, cu fiecare zi care trecea.

Peste câteva minute, după ce ea reuşise să strângă cuţitul de tăiat pâine şi celelalte ustensile, se auzi la fereastră ciocănitul binecunoscut.

– Ai de gând să mă laşi toată noaptea afară, în frig? În momentul când ea alergă la fereastră, chipul surâzător al lui Jack o fixa cu atenţie. Eşti o femeie şmecheră, asta eşti!

Fugind către uşă, Amy îl trase înăuntru.

– Îmi pare rău, zise ea, învăluindu-l într-un zâmbet strălucitor. M-am uitat cu doar două minute în urmă pe stradă, şi nu erai nicăieri.

El o strânse în braţe.

– Primesc şi eu o sărutare sau ce?

Ea ridică faţa către el.

– Şi două dacă doreşti.

El pufni în râs.

– Uşuratico! El o sărută de trei ori, fiecare sărut fiind la fel de minunat ca precedentul.

În vreme ce se gândea ce iubit norocos era, el îi declară că aşteptase cu nerăbdare întreaga zi să o vadă.

Scoţându-şi haina, o agăţă în cuiul din spatele uşii. După aceea, o conduse în salonaş, petrecându-şi braţul în jurul taliei ei şi privind-o cu admiraţie.

– Arăţi minunat, zise el, râzând uşor atunci când ea se îmbujoră.

Amy adora clipele în care el râdea în felul acesta – cu îngăduinţă şi din toată inima, şi îi plăcu şi mai mult gestul lui de-aşi strecura braţul în jurul ei, îmbrăţişând-o cu putere.

Simțea o dogoare reconfortantă în adâncul ființei sale. O făcea să se simtă în siguranță.

Cu toate acestea, cu cât se gândea mai mult la o relație serioasă pentru tot restul vieții, cu atât devenea mai neliniștită. La urma urmei, când o femeie fusese părăsită înainte de căsătorie, așa cum i se întâmplase ei, părea aproape o nesăbuință să se ofere de bunăvoie unui bărbat; chiar și unuia demn de încredere și atât de loial cum era Jack. Obișnuința de a se autoînvinovăți nu putea fi dată uitării, în ciuda asigurărilor pe care i le dăduse Daisy la spital, ceva mai devreme.

Întorcându-se din pivniță cu o altă găleată plină cu cărbuni pentru foc, Jack traversă bucătăria, venind în locul unde Amy termina de aranjat tava. Am stat acolo și te-am privit, frumoasa mea. Brațele lui îi cuprinseră talia pe la spate, iar vocea lui îi șopti încetișor la ureche:

Te frământă ceva?

Speriată, Amy se răsuci, fără a se desprinde din îmbrățișarea lui, și schiță un zâmbet.

– E un lucru lipsit de importanță, răspunse ea, sărutându-l pe gură.

Jack totuși nu putea fi dat la o parte atât de ușor.

– Am ajuns să te cunosc destul de bine, zise el, și îmi dau seama când ești îngrijorată. Așa că, orice ar fi, aș vrea să-mi spui și mie. El o privi întrebător. Nu se știe niciodată, poate chiar voi fi în stare să te ajut.

Amy știa că nu putea dezvălui toate acele îndoieli pe care le avea ea în privința viitorului lor, așa că mărturisi cealaltă chestiune care o frământa.

– E vorba despre Don, Don Carson. El e bărbatul cu care trebuia să mă mărit mai demult, dar el a rupt relația chiar înaintea nunții.

Jack fu nespus de uimit.

– Don Carson! Îl cunosc. Dumnezeule, Amy, când s-a întâmplat asta?

– În vara lui 1931. A fost ceva îngrozitor, Jack. Am crezut că m-a părăsit fiindcă nu eram suficient de bună pentru el. Era un om cu o bogată experiență de viață, și am crezut că m-a văzut exact așa cum eram – o fetiță prostuță, plinuță și casnică.

– Nu, micuțo, niciodată. Tu ești cea mai dulce și bună fată pe care un bărbat poate visa s-o iubească. Iar Don Carson - el face parte dintre cei răi. Ai făcut bine că ai scăpat de el. E prietenul lui Roy, dar nu e o amiciție pe care îmi place s-o văd înflorind.

Amy râse scurt.

– Ei bine, azi am aflat un lucru care a aruncat o lumină nouă asupra lui, și pot spune că înclin să-ți dau dreptate.

– Ce? Unde ai aflat asta? Nu l-ai văzut, nu-i așa?

– Nu, nu-ți face griji, Jack. Nu l-am văzut și nu intenționez așa ceva. El reprezintă trecutul, ceva încheiat în viața mea. De fapt, nici nu știam că el locuiește încă în Blackburn. Dar astăzi, la spital, Daisy mi-a spus că Don e un amic al lui Roy și că a rupt relația noastră fiindcă a făcut pușcărie, și îi era mult prea rușine pentru a-mi mărturisi. Și-a închipuit că eu voi afla adevărul în cele din urmă și nu a fost în stare să se împace cu ideea.

– Oh, dragostea mea, detest să mi-o imaginez pe blânda mea Amy alături de un asemenea soț. Singurul lucru lăudabil în privința lui e că și-a dat seama că nu era suficient de bun pentru tine și chiar și așa, nu a fost în stare să se autodepășească, mărturisindu-ți adevărul.

– Încerc să mă obișnuiesc cu acest nou mod de a privi lucrurile, după ce atâta vreme m-am simțit ca o proastă, recunoscu Amy.

– Nicidecum proastă. Singurul prost e Don Carson. Îmi pare nespus de rău că ai fost rănită, şi mă bucur că mi-ai spus toate astea. El se opri pentru a cântări lucrurile, apoi o întrebă pe un ton provocator: Acum nu mai simţi nimic pentru el?

– Nu! zise Amy. Ea se uită ţintă în ochii lui Jack în care se citea nelinişte. Nu, absolut nimic. Dar am vrut să-ţi spun că odată am fost îndrăgostită de el şi că urma să ne căsătorim, mai ales că el e încă în Blackburn. Oh, Doamne, sper să nu dau nas în nas cu el pe stradă. Nu am vrut ca tu să afli şi să suferi din cauza faptului că eu nu ţi-am spus, cu toate că n-ai fi avut niciun motiv.

– Oh, Amy, eşti o fată deosebită. Ţi-ai fi irosit calităţile lângă un individ ca Don Carson, iar eu sunt un tip foarte norocos fiindcă te-am întâlnit. Acum, eşti sigură că nu te mai preocupă şi altceva? Arăţi foarte bine în seara asta, dar eu am băgat de seamă că eşti obosită.

– E vorba despre Daisy.

– Ce e cu ea? El ştia că Amy era profund îngrijorată în privinţa lui Daisy, fiindcă el fusese alături de Amy în fiecare moment, şi îşi făcea la rândul lui, griji pentru Daisy, dar şi pentru Roy, care suferea cumplit după ce îl respinsese Daisy.

– Este extrem de deprimată, spunând că ar fi fost mult mai bine dacă ar fi murit şi frământându-se din pricina cicatricei ei imense. Am încercat s-o înveselesc, dar îmi dau seama prin ce încercare grea trece.

– Ori de câte ori ne-am întâlnit, mi-ai relatat cât de mult a progresat Daisy. Ea se va simţi mai bine, cu timpul. Şi poate că şi tu eşti deprimată, din cauza acestor vizite la spital.

– Ai dreptate, bineînţeles. Ea zâmbi, însă părea la fel de neliniştită.

Jack bănui că vestea referitoare la prezenţa în zonă a lui Don Carson o afectase foarte mult pe Amy. Poate că în adâncul fiinţei ei se temea că relaţia lor putea lua, în final, aceeaşi direcţie ca legătura ei anterioară. El nu avea nicio îndoială că de îndată ce-şi vor uni vieţile, dragostea lor va deveni mai profundă şi mai puternică.

Însă atunci, trebuia să aibă grijă de ea şi să fie bărbatul pe care-l merita ea, fiindcă, în scurtul timp în care o cunoscuse pe Amy, el îşi dăduse seama că ea era unică pentru el.

În clipa asta, în care căldura trupului ei se contopea cu a lui, el o dorea mai mult ca oricând.

– Te iubesc atât de mult, draga mea, şopti el. Ştii asta, nu?

Amy n-avea nicio îndoială în această privinţă.

– Şi eu te iubesc, Jack, răspunse ea sărutându-l.

Se duseră să se aşeze îmbrăţişaţi pe sofa, strângându-se în braţe unul pe altul. Stătură la taclale şi se sărutară, strângându-se de mână din când în când, şi în scurt timp conversaţia lor reveni la Daisy şi la Roy, şi la felul în care Daisy îl trimisese la plimbare.

– Tu crezi că ei se vor împăca? Amy părea foarte îngrijorată

– Nu ştiu, răspunse Jack. Problema e că amândoi sunt încăpăţânaţi, şi uneori Roy are un fel lipsit de tact de a-şi exterioriza sentimentele. El mormăi. Tot ce ştiu e că toată ziua a fost imposibil – a scăpat unele lucruri, a uitat altele, privind în jur cu un aer rătăcit. Bietul de el.

Amy îi spuse că şi Daisy părea la fel de debusolată.

În concluzie, ce putem face noi în privinţa asta?

Jack nu vedea decât o soluţie.

– Să încercăm să-i aducem din nou împreună şi să-i facem să înţeleagă cum stau lucrurile, asta e tot ceea ce putem face. Restul depinde de ei.

– Sper de dragul lor că se vor împăca, zise Amy. Daisy îl iubeşte atât de mult, şi cu toate astea pare hotărâtă să nu stea de vorbă cu el despre toate astea. Pretinde că el nu suportă să vadă cicatricele ei şi nu vrea ca să ajungă s-o urască din pricina lor. Zice că a devenit distant, dar eu i-am spus că asta se datorează faptului că el se învinuieşte pentru că a dus-o la fabrică. Ea însă e convinsă că totul s-a terminat, şi nimic din ce-i spun eu n-o să-i schimbe părerea.

Jack îi vorbi despre prietenul său.

– Roy munceşte ca un nebun. E hotărât să facă treabă bună. Crede-mă, Amy, e vrăjit de Daisy.

Întinzându-se spre el pe deasupra canapelei, ea îşi strecură degetele într-ale lui. Deci ... aşa te simţi când vine vorba de mine? zise ea, murmurând. Vrăjit?

El se uită în ochii ei, şi privirea lui era cât se poate de grăitoare.

– Ştii că aşa sunt, şopti el, şi vârful limbii lui urmă conturul buzelor ei cărnoase. Absolut şi totalmente vrăjit.

Pe neaşteptate, el îşi încolăci braţele în jurul trupului ei, strângând-o atât de tare încât ea simţi că i se taie respiraţia.

– Oh, Amy! Nu vei avea încredere în mine? Ţinând vârful degetului sub bărbia ei, îi ridică faţa astfel încât să o poată privi în ochi din nou. Ştii că nu ţi-aş face rău.

Ea îşi lăsă privirea să se oglindească într-a lui.

– Am într-adevăr încredere în tine, răspunse ea. Abia acum pricepu că în absenţa lui, viaţa ei ar fi completamente goală.

El închise ochii, trase adânc aer în piept, apoi zise cu o voce puternică şi hotărâtă:

– Mărită-te cu mine!

Amy îl sărută uşor pe buze, inima ei fiind cea care-i dădu răspunsul de astă dată.

– Bine, o s-o fac.

– Cum! El sări în sus şi, luând-o în braţe, o învârti iar şi iar. Vorbeşti serios? strigă el debordând de bucurie. O să te măriţi cu mine? Chiar te măriţi cu mine? Apoi râse şi dansă fericit. Când?

– Oricând doreşti. Amy ştia că sosise vremea. Vremea să aibă din nou încredere. Vremea să înceapă o viaţă nouă, alături de Jack, bărbatul pe care-l iubea. Putem stabili ziua, dacă vrei.

Temându-se că ea s-ar putea răzgândi în zorii reci ai zilei ce avea să urmeze, Jack profită de ocazia ce i se oferise.

– Sâmbăta Paştelui, spuse el drăgăstos.

Amy fu luată pe nepregătite.

– Dar asta înseamnă peste zece săptămâni. Momentul îndoielii trecu însă repede. În ordine! Ea îi înlănţui gâtul cu braţele. Atunci rămâne Sâmbăta Paştelui, zise ea, şi cu cât află ceilalţi mai repede, cu atât mai bine. La fel ca şi Jack, ea se temea instinctiv că în cazul în care nu o făcea cât mai repede, atunci nu avea să o mai facă niciodată.

Dar existau două persoane cărora niciunul dintre ei nu voia să le împărtăşească vestea, deocamdată. Cu puţin noroc, înainte ca vestea cea fericită să ajungă la urechile lui Roy şi ale lui Daisy, aceştia aveau să-şi rezolve propriile lor neînţelegeri, făcându-şi propriile planuri de viitor.

Între timp, soarta avea propriile sale modalităţi de rezolvare a unor probleme ca acestea. Iar veştile pe care le-au primit a doua zi, au reprezentat o lovitură pentru ei toţi.

Partea a IV-a

Februarie 1934

Decizii dificile și urmări

15

Ziua de sâmbătă, trei februarie a fost deosebit de emoţionantă în casa familiei Atkinson. După o lungă aşteptare, Daisy venea în sfârşit.

– Oricine ar spune că un cap încoronat urmează să locuiască aici! Dave era la rândul lui încântat, fiindcă Daisy fusese considerată acum ca fiind suficient de sănătoasă pentru a părăsi infirmeria. Măi! Aţi muncit din greu, şi lucrul acesta e valabil pentru amândouă. Camera arată grozav.

El îşi roti privirea prin dormitorul situat în partea din spate, luând seama la pereţii în nuanţe de crem-deschis, pe care Amy îi zugrăvise cu mâna ei, la draperiile noi, de un albastru-pal, cusute chiar de talentata lui soţie, Marie, şi la frumosul covor înflorat, având un desen aproape identic cu cuvertura de pe pat.

– Aţi făcut foarte bine că aţi convins-o să vină aici, alături de noi, zise el. Un lucru e sigur, ea nu se poate duce în casa părinţilor ei.

– Nu s-a pus nicio clipă problema să se întoarcă în casa părinţilor ei, spuse Amy. Ridicându-se de lângă cămin, unde lustruise bucăţile de faianţă în formă de trandafir care erau dispuse în jurul căminului, ea aruncă cârpele de şters în găleată. Crezi că lui Daisy îi va plăcea dormitorul ei, nu?

Marie fu cea care răspunse în numele amândurora.

– O să fie încântată, micuţo. Când Daisy va intra pe uşa aceea, va fi precum o pisică cu două cozi, o să vezi tu dacă n-am dreptate.

– Daa, micuţo! confirmă Dave. Va veni acasă cu mare alai, aşa va veni. El rânji cu înţeles. De-abia aştept să conduc maşina aceea micuţă şi elegantă a lui Steve, chicoti el. O Morris Oxford nr. 6, nici mai mult, nici mai puţin. El tratează maşina aceea ca pe un copil. Nu am crezut niciodată că mă va lăsa în spatele volanului, şi iată-l oferindu-mi-o pentru a o aduce pe Daisy acasă. I-am spus că maşina mea e la garaj fiindcă motorul bolborosea tot, când am dat să-l pornesc! Dar, totul e bine când se termină cu bine, fiindcă atunci când i-am pomenit că Daisy trebuie adusă acasă de la infirmerie, el nu a ezitat. Ca un om bun ce e, mi-a oferit imediat automobilul său.

Amy flutură din deget.

– Sper că nu i-ai spus că poţi lua maşina cu două zile mai devreme, urmând s-o duci înapoi la timp pentru a o transporta pe Daisy, nu-i aşa?

– Nu mi-a trecut niciodată prin minte, chicoti Dave. Nu uita că el nu poate conduce automobilul din cauza piciorului olog, aşa că după cum văd eu lucrurile, totul decurge perfect.

Marie râse.

– Cu excepţia piciorului olog.

– Mai bine ai fi atent cum mergi cu ea, îl avertiză Amy. Dacă i-o zgârii puţin o să suporţi consecinţele, şi n-o să-şi mai amintească niciunul dintre favorurile pe care i le-ai făcut.

Amy se pregăti de plecare, şi o jumătate de oră mai târziu, ea şi tatăl ei erau deja pe drum.

Lui Dave nu-i venea să creadă că avusese un asemenea noroc.

– Măiculiţă! Asta e ceea ce poţi numi o maşină. Strângând în palmă pielea moale, el aproape că salivă deasupra ei. Atunci când eu şi mama ta vom fi la pensie, am de gând să-mi iau şi eu un automobil ca ăsta.

Amy era, de asemenea, impresionată – şi nu doar de pielea de culoare roşie şi de tabloul de bord din lemn de nuc. O surprindea cât de repede putea merge maşina aceea micuţă, cu o viteză de treizeci şi cinci de kilometri la oră, ajungând chiar la patruzeci pe drum drept.

– Încetineşte puţin, tată. Trebuie să ajungem teferi acolo, de dragul lui Daisy.

La infirmerie, Dave opri maşina în faţa treptelor principale, în timp ce Amy alergă înăuntru.

– Am venit s-o iau pe Daisy, îi zise ea recepţionerei prietenoase. De-abia aştept s-o duc acasă.

Amy nu băgă de seamă cât de tăcută şi emoţionată era femeia din faţa sa.

Din fericire, sosi infirmiera Rita, care-i comunica lui Amy veştile tulburătoare.

– Ea a plecat la primele ore ale dimineţii, îi spuse cu amabilitate.

Amy o fixă nedumerită cu privirea pe infirmieră.

– Plecată? Ce vreţi să spuneţi?... Nu se poate să fi plecat. Un gând ivit pe neaşteptate o făcu să surâdă. O, nu! Ea n-a plecat încă! Trebuie să fie în baie, adunându-şi mărunţişurile. Înţelegeţi, Daisy vine cu noi acasă în dimineaţa asta. Ştiu că aţi fost plecată câteva zile şi poate nu vi s-a comunicat, dar înţelegerea a fost ca noi să o luăm astăzi acasă. Actele au fost semnate. Tatăl meu se află acum afară, aşa că vă cer permisiunea să mă duc s-o iau.

Ştiind ce prietenă devotată fusese Amy faţă de Daisy, infirmierei Rita nu-i făcea nicio plăcere să-i mărturisească

adevărul. O luă pe Amy de braț și, ducând-o spre cel mai apropiat scaun, îi făcu semn să se așeze.

– Daisy mă aștepta când am sosit azi-dimineață, începu infirmiera. Adevărul e că, înainte ca eu să intru în pauză, am stat puțin de vorbă. Daisy mi-a spus că simte nevoia să se detașeze de absolut tot. Viața ei e dată peste cap – așa a spus ea – și dacă nu are parte de singurătate, pentru a reflecta și a face planuri, hotărând ce era mai bine să facă, ea crede că lucrurile nu se vor mai îndrepta niciodată.

Lui Amy nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Nu înțeleg. Ea mă are *pe mine.* Voi avea mereu grijă de ea. La noi acasă se putea bucura de liniștea de care avea nevoie. N-aș permite niciodată să i se facă rău, de către nimeni, iar dacă ea a crezut că eu aș îndemna-o să se întoarcă la Roy, trebuie că știe că eu nu m-aș amesteca niciodată. Nu-mi doresc decât ceea ce e mai bine pentru Daisy. O iubesc, infirmieră Rita. Ea e pentru mine ca un membru al familiei. Vreau doar să am grijă de ea. Vocea lui Amy tremura din pricina emoției, însă ea reuși să-și înghită lacrimile, recăpătându-și stăpânirea de sine. Să nu-mi spuneți că au venit părinții ei și au luat-o? întrebă ea, îngrijorată.

– Nu. Ei nici măcar nu știu că ea a plecat de la infirmerie. Cu o voce ceva mai scăzută, infirmiera adăugă: Chiar dacă ar afla, nu sunt sigură că le-ar păsa!

– Știu că dumneavoastră și Daisy v-ați înțeles foarte bine, zise Amy, și știu că avea încredere în dumneavoastră...

– Da, avea.

Amy ezită puțin înainte de a o întreba:

– Știți unde a plecat?

Urmă un moment de pauză, înainte ca infirmiera să răspundă, oarecum nehotărâtă.

– Da, știu.

Amy se simți cuprinsă de un val de mânie.

– În concluzie, unde e?

– Îmi pare rău, Amy. Nu pot să-ți spun asta.

– Vă rog! Amy era disperată. Trebuie s-o văd. Locul meu e alături de ea.

– Știu că trebuie, Amy, dar – nu-ți dai seama – chiar acesta e motivul pentru care Daisy a simțit nevoia să plece. Ea știe cât de mult ții la ea, știe câte eforturi ai făcut în toate aceste săptămâni, multe la număr. Ea se opri, fiind tentată să-i mărturisească locul unde se afla Daisy, dar nevrând să încalce o promisiune.

– Daisy simte că ți-a fost prea multă vreme o povară. Acum are nevoie de timp pentru a lua niște decizii. Trebuie s-o lași să facă asta, Amy. O știi la fel de bine ca și mine.

Căutându-se în buzunarul de la piept, ea scoase de acolo un pliculeț, pe care i-l înmână lui Amy.

– M-a rugat să-ți dau asta.

Scoțând scrisoarea, Amy o citi prin perdeaua de lacrimi.

Draga mea Amy,

Infirmiera Rita mi-a găsit un loc minunat unde pot fi singură pentru o vreme. Am nevoie de timp ca să reflectez și să îmi dau seama ce-mi doresc cu adevărat. Trebuie să accept ceea ce mi s-a întâmplat, înainte de a hotărî încotro s-o iau.

Știu că ar fi trebuit să am încredere în tine, micuțo, dar n-am vrut să-ți faci griji. Trebuie să trec singură prin asta, și poate că, după un timp, voi fi în stare să-mi trăiesc viața. Nu știu, micuțo. Tot ce știu e că, dacă nu voi fi capabilă să mă îndepărtez de toți și de toate, atunci ar fi posibil să fac un gest necugetat, și cred că tu știi la ce mă refer.

Ai avut dreptate. Nu trebuia să-l resping pe Roy. Îl iubesc

nespus de mult, dar în momentul de față mă simt complet debusolată, nu știu ce-mi doresc cu adevărat.

Tu și Roy trebuie să aveți încredere-n mine. Lăsați-mă singură. Vă rog. Am nevoie de perioada asta de singurătate. Nu încercați niciunul dintre voi să mă găsiți, altfel veți distruge totul. O să vă țin la curent.

Să nu-ți faci griji, micuțo.

Te iubesc.

Daisy

Punând încet scrisoarea în plic, Amy întrebă:

– Dacă am să-i scriu un răspuns, o să aveți grijă să-l primească?

– Sigur că da.

Rita o conduse pe Amy la o masă și-i dădu o hârtie și un creion înainte de a se retrage. Amy scrise:

Dragă Daisy,

Cred că am înțeles ce ai vrut să spui și promit că nu voi încerca să iau legătura cu tine.

Dacă infirmiera Rita nu va avea nimic împotrivă, am să-ți scriu din când în când, și poate că îmi vei trimite și tu un bilețel pentru a-mi povesti cum îți merge. Dar dacă nu vrei, nu e nicio problemă.

Mă bucur că nu l-ai alungat definitiv din viața ta pe Roy, dar dacă ai face-o, asta ar fi hotărârea ta și n-ar avea de-a face cu nimeni altcineva, inclusiv cu mine.

Ai grijă de tine, Daisy. O să mă gândesc la tine cât timp vei fi departe.

Dumnezeu să te binecuvânteze,

Cu multă iubire,

Amy

După ce împături bilețelul, i-l înmână infirmierei Rita.

Acesta îl puse în buzunarul de la piept.

– Să nu-ți faci griji, zise ea. O să mă asigur că Daisy va primi biletul. Acestea fiind spuse, ea se scuză și o porni pe coridor văzându-și de treburile sale.

Afară, Dave aștepta îngrijorat, iar în clipa când o zări pe Amy coborând treptele fără Daisy, el ieși din mașină, și se îndreptă în fugă spre ea.

– Unde-i Daisy? Nu s-a întâmplat nimic rău, nu-i așa?

Fără a rosti o vorbă, Amy îi dădu scrisoarea.

În timp ce el o citea, ea îi urmări atent expresia întipărită pe chip. Părea la fel de șocat cum fusese și ea.

– Dumnezeule! Ridicând privirea, el se interesă: Ai întrebat-o pe infirmieră unde s-a dus? A spus cuiva?

– Daisy i-a mărturisit într-adevăr infirmierei, dar ea nu o să-mi spună. Daisy i-a cerut să-i promită că nu va spune nimănui, nici măcar mie.

– Înțeleg... Dave se uită rapid înapoi, spre ușile principale. Înțeleg.

Își petrecu brațul pe după umerii lui Amy. și, cu calmul lui obișnuit, îi zise pe un ton hotărât:

– Trebuie să faci așa cum spune ea. Știi lucrul acesta, nu?

– Știu.

– Și trebuie să-i spui lui Roy.

– O să-i spun. Cu toate că exista, cel puțin, o consolare. Ea încă îl iubește. Așa declară în scrisoare. Amy se uită zâmbind la tatăl ei. Poate că Daisy are dreptate, tati, zise ea. Poate că are într-adevăr nevoie de timp pentru a-și pune ordine în gânduri. După aceea, cine știe? Poate că ea și Roy se vor împăca, iar Daisy va fi din nou fericită.... așa cum merită să fie.

Dave dădu aprobator din cap.

– Ştii ceva, copilă?

– Ce anume?

– Am ajuns la concluzia că Daisy e o fată înţeleaptă în pofida tinereţii ei.

Amy nu putea să nu-şi facă griji pentru prietena ei nefericită şi mult iubită.

– Crezi că ea va fi bine, tată?

– O să fie bine. Acordă-i răgazul de care are nevoie şi sunt convins că, în final, ea ne va lua pe toţi prin surprindere.

– Ai dreptate, tată, iar Daisy ştie că eu voi face tot ce-mi va cere, atâta vreme cât e spre binele ei.

De data asta, când Amy ridică privirea, ochii ei surâzători înotau în lacrimi.

– Din clipa când am cunoscut-o, zise ea izbucnind într-un hohot de râs scurt, nu a fost altceva decât o belea.

Dave coborî treptele alături de ea.

– Daisy e o copilă norocoasă, murmură el.

Amy fu surprinsă de comentariul lui.

– De ce?

Cu chipul strălucind de mândrie, el răspunse încet:

– Fiindcă te are pe tine, fetiţo. Cea mai bună prietenă pe care o poate avea cineva vreodată.

– Prin urmare, domnişoară, i se adresă Maica Superioară, o irlandeză corpolentă cu faţa rozalie, cu mâinile mari ca nişte lopeţi şi cu un suflet generos, există trei lucruri pe care trebuie să ţi le aminteşti cât timp vei fi convalescentă în această mănăstire a Sfintei Maria Magdalena.

Ea le trecu în revistă.

– În primul rând, fiecare munceşte, asta face! Cu excepţia cazului în care sunt bolnavi sau nu pot să îndeplinească nici

cele mai neînsemnate sarcini. Privind-o pe Daisy şi ridicând din sprâncene, ea o întrebă pe Daisy pe un ton tăios: Aşa eşti tu acum?

Daisy era la fel de înverşunată.

– Nu sunt nici bolnavă, nici neputincioasă, şi sunt obişnuită să muncesc din greu.

– Bravo! Călugăriţa continuă: În al doilea rând, noi nu admitem certuri în această instituţie. Tu trebuie să înţelegi că aici e casa Domnului, şi acesta e singurul lucru de care avem grijă! Tu te cerţi?

– Nu. Daisy îşi zise că aceasta era o întrebare stranie. De obicei, mă înţeleg bine cu toată lumea.

– Perfect, perfect!

Maica Superioră îşi permise să surâdă puţin.

– Şi în al treilea rând, trebuie să fim disciplinate şi trebuie să fim respectuoase. Crezi că poţi face asta?

– Aşa cred.

– Hmmm! Ei, bine, eu nu cred că poţi! Mai întâi, eu am un titlu. Şi nu l-am obţinut uşor. Titlul e cel de Maică Superioară, şi ori de câte ori mi se adresează cineva, trebuie să folosească acest apelativ. Aşa că acum, te voi întreba din nou. Inspirând din nou adânc, ea păru să mai adauge alţi şase centimetri la circumferinţa pieptului ei care era şi aşa destul de proeminent. Ţi-am spus care sunt cele trei lucruri care sunt importante pentru noi aici. Prin urmare, domnişoară, crezi că le vei putea îndeplini pe *toate trei*? Ea clipi dintr-un ochi, privind-o atent pe Daisy cu celălalt.

– Da, zise ea. Sunt convinsă că pot îndeplini toate aceste trei condiţii, vă mulţunesc...Maică Superioară. Ea sublinie ultimele cuvinte, fără ca acest lucru să denote lipsă de respect.

Probabil că tonul fusese potrivit, deoarece în clipa de față, femeia cea corpolentă zâmbea cu gura până la urechi.

– Prezintă-te la Sora Charlotte la spălătorie. Poți pleca. Coboară treptele și du-te în chilie. Arătând către ușa de la capătul culoarului, ea se răsuci pe jumătate, dar, în clipa în care Daisy vru să deschidă ușa, o chemă înapoi. Daisy?

– Da, Maică Superioară? Daisy era convinsă că era vorba de un test. Se înșela totuși.

– Ai o cicatrice, nu-i așa? Călugăriței i se povestise despre problema lui Daisy, și cu toate că ea era de părere că asta reprezenta o povară grea pentru o domnișoară, nu voia ca aceasta s-o transforme într-o infirmă. La urma urmelor, Daisy venise la ea pentru a fi ajutată și nu dorea să-i înșele așteptările.

În primul moment, Daisy fu surprinsă de întrebare, dar își dădu seama că infirmiera Rita considerase că aceasta justifica parțial venirea ei aici.

– Da, Maică Superioară, răspunse ea. Am fost rănită într-un incendiu.

– Cicatricea te supără?

Daisy ezită.

– Uneori.

– Ce ai spus? Vocea era aspră și mustrătoare.

– Iertare, *Maică Superioară.* Nu. Nu mă supără, cel puțin nu întotdeauna.

– Asta nu-i bine, copilă. Nu trebuie s-o lași *deloc* să te supere. Cu siguranță că Dumnezeu ne dă doar atât cât putem duce și nimic mai mult. Învață să fii puternică. Poți face asta?

Daisy aprobă.

– Voi încerca, Maică Superioară.

Maica Superioară dădu aprobator din cap.

– Așa vei face. Așa vei face! Și acestea fiind zise, ea se îndepărtă, pentru a chinui vreun alt biet suflet inocent.

Coborând treptele înguste și spiralate din piatră care duceau către spălătorie, Daisy se gândi la Maica Superioară.

– Ea l-ar înfricoșa și pe Diavol, mormăi ea. Apoi schiță un zâmbet. Acesta deveni un chicotit, apoi un hohot de râs din toată inima.

Un lucru era sigur, își zise Daisy. Dacă în viață ai nevoie de o lecție, atunci acesta e locul pe care trebuie să-l vizitezi. Într-un fel, asta dădea lucrurilor o anumită perspectivă.

16

Jur pe Dumnezeu că nu am văzut niciodată un om atât de schimbat. Făcându-şi apariţia în magazin în drum spre casă, bătrânul Ted Fogarty deschise subiectul legat de Luke Hammond faţă de Marie şi de Maureen. Bietul diavol trebuie să fi fost deja-n infern de unde s-a întors înapoi. Munceşte zi şi noapte, cum spun ei, încercând să pună pe picioare afacerea şi s-o facă din nou să meargă, neavând nimic de vânzare şi fără furgonete.

Marie aprobă.

– E nedrept ca unui om să i se pună pe umeri o asemenea povară. Ea se uită rapid spre Maureen care mătura frunzele de varză căzute din lăzi. Să le pui într-o pungă, îi sugeră ea. Micul Johnny le poate duce la Barnes acasă. Au primit cadou un iepuraş care are apetitul unei gogoşi bine-crescute!

– Ai dreptate, Marie. Ted era încă preocupat de situaţia lui Luke Hammond. E un lucru rău. Îi mulţumesc lui Dumnezeu că nu trebuie să port eu pe umeri o astfel de povară!

Marie îi dădu sulul de tampoane.

– Face trei pence, zise ea, întinzând palma.

El scotoci în borsetă.

– Mai întâi, îi e bătută nevasta în asemenea hal că nu se mai poate vindeca, iar apoi îi arde fabrica. Ce lucru teribil!

Marie ţinea încă mâna întinsă, aşteptându-şi mărunţişul, însă gândurile ei zburau în altă parte.

– Mă întreb ce va face acum Luke Hammond?

Ted puse o mână de monede în palma ei.

– Ia-ţi cât e nevoie, copilă, da? zise el. Nu văd fără ochelari.

În vreme ce Marie alegea monedele, el i se adresă lui Maureen care în clipa aceea venise să ia un lot de pungi de culoare maro aflate sub tejghea.

– Se pare că te-ai aranjat foarte bine, copilă, remarcă el. Fără îndoială că acum vei rămâne definitiv, nu?

Maureen zâmbi.

– Aşa sper, răspunse ea, scoţând la iveală sulul gros de pungi. Eu şi micul Johnny suntem mai mult decât mulţumiţi să locuim în Derwent Street. În afară de asta, Johnny va începe în curând şcoala, aşa că nu veţi scăpa prea curând de noi. Amy auzise, de asemenea, că Ma Tooley căuta înlocuitor pentru fosta slujbă de chelneriţă a lui Daisy de la cafenea, astfel că-i vorbise bătrânei doamne, despre Maureen. Doamna Tooley o angajase imediat, spunând că-şi dorise întotdeauna pentru acest post o „persoană ceva mai matură".

– Mdda. Ted rânji cu zâmbetul lui cleios ia' tu te-ai pricopsit cu noi toţi. Brusc se încruntă. E de mirare însă că toate aceste lucruri îngrozitoare nu te-au pus pe fugă.

Maureen îi alungă rapid temerile.

– Aici e casa noastră acum. Dar ai dreptate în ceea ce-ai spus mai devreme despre domnul Hammond. A trecut într-adevăr printr-o perioadă dificilă.

Ea se gândi la Arnie al ei, la faptul că avea să stea în puşcărie încă câţiva ani. Maureen îşi dădu seama că era în stare să accepte faptul că soţul ei purta întreaga răspundere pentru temperamentul său violent, fiind pedepsit pe drept

pentru asta. În prezent, îl vizita din când în când la închisoare. Ea se desprinsese de sub influența lui, fără să se mai resimtă de pe urma loviturilor pe care le primise chiar și atunci când el era în spatele gratiilor, ca urmare a tentativelor sale de suicid. Acum, locuind doar alături de iubitul ei fiu, înconjurată de prieteni, muncind din greu și recăpătându-și încrederea în sine, ea reușea cel puțin să-l vadă pe Arnold Stratton așa cum era – un tâlhar și un om violent, căruia îi plăcea să domine femeia. Așa că n-are decât să putrezească în închisoare. Ei îi era mult mai bine fără el, și la fel și lui Johnny.

Maureen aruncă o privire prin magazinul micuț și aglomerat, în care cu mai puțin de un an în urmă, fusese primită cu atâta amabilitate de către Amy și Marie, pe care ajunsese să le iubească din tot sufletul. Nu, ea nu intenționa să plece. În sfârșit, asta era o casă pentru ei.

Marie îi luă lui Ted banii pentru tampoane, înapoindu-i restul.

– Nu mai încerca s-o sperii și s-o alungi, zise ea, fluturând prietenește din deget.

– Ah, n-aș face una ca asta, replică el. E o copilă pe cinste.

După plecarea lui, Marie servi o tânără care intrase între timp în magazin, apoi se duse s-o ajute pe Maureen la strânsul frunzelor de varză.

Văzând cât de tăcută devenise Maureen, ea îl invinui pe Ted Fogarty.

– Nu trebuie să-l lași să te supere cu vorbele lui, zise ea. Știi cum e el. Acum flirtează, acum pune pe toată lumea la locul ei.

Însă Maureen se gândea la Arnie și la toate relele pe care el le făcuse, așa că în clipa în care ea nu răspunse, Marie

arboră cel mai strălucitor dintre zâmbetele sale și schimbă subiectul.

– De ce nu veniți în seara asta la noi, tu și cu Johnny? sugeră ea. O să pregătesc un ceai foarte bun. După cum știi deja, Amy s-a dus azi să o vadă pe infirmiera Rita, așa că ar fi posibil să aibă noutăți despre Daisy. O să vină și Jack și Roy. O să fie ca o mică petrecere. Ce spui?

Maureen se simțea prea tulburată după discuția cu bătrânul Ted pentru a se putea bucura de compania altora.

– Mulțumesc, Marie, e foarte drăguț din partea ta, numai că eu aveam de gând să-l duc pe Johnny în parc, să hrănească rațele înainte să se întunece.

– Ah, e în regulă. Ea aruncă în pungă ultima frunză de varză. Duceți-vă și distrați-vă. O să gătesc mult din toate, o anunță ea. În felul acesta, dacă te răzgândești, nu o să ne găsești fără mâncare.

În numai câteva minute, Maureen și Johnny erau gata de plecare.

– Doamna Tooley ți-a dat de lucru mai multe ore? Marie o reținu preț de un minut-două.

– Nu încă, dar cred că o va face, fiindcă cealaltă fată pe care a luat-o ea nu e de niciun folos sau cel puțin așa-mi spune doamna Tooley, în vreme ce-mi povestește în amănunt despre ultima ei relație. Ea chicoti, însă nu cu răutate. Îți mărturisesc, Marie, că mă face să mă zburlesc felul în care umblă după iubitul ei afemeiat și bătrân, cu care se ceartă tot timpul.

Ele pufniră în râs.

– La cei șaizeci și opt de ani ai săi, bătrâna Ma Tooley are propria ei afacere și încă mai trezește interesul bărbaților.

Maureen aprobă.

– Nu există multe tinere care să se poată lăuda cu asta, declară ea, darămite o femeie de vârsta ei.

– Şi eşti fericită că lucrezi acolo?

– Da, şi trebuie să-i mulţumesc lui Amy, răspunse Maureen. Dacă nu s-ar fi dus ea la Ma Tooley, eu nu aş fi obţinut niciodată slujba. Dar acum, cu cele câteva ore oferite de tine şi apoi cu orele suplimentare de la Tooley's Café, mă descurc cât se poate de bine.

Îl luă pe Johnny de mână şi o porni spre uşă.

– Ar fi mai bine să plecăm acum. Transmite-i salutările mele lui Amy şi spune-i că sper că totul e în regulă în ceea ce-o priveşte pe Daisy. Dacă nu pot veni pe aici în seara asta, o să vă văd mâine pe amândouă.

Surâzând cu gândul la Ma Tooley şi la iubitul ei vârstnic, Marie închise uşa magazinului în vreme ce-şi lua un sandvici.

Atunci când o redeschise, Amy încă nu se întorsese acasă. Şi, fiindcă Maureen şi băieţelul plecaseră, micuţul magazin părea nefiresc de liniştit. Ziua în care Maureen şi cu micuţul Johnny poposiseră pentru prima dată în magazin fusese o adevărată binecuvântare. Marie nu-şi mai putea imagina acum viaţa fără mama aceea tânără şi retrasă, şi fiul ei micuţ şi blând.

Era ora trei şi jumătate atunci când Amy ajunse la infirmerie pentru a se întâlni cu infirmiera Rita.

– Nu ştiu cum să vă mulţumesc pentru că mă duceţi s-o văd pe Daisy, zise ea recunoscătoare.

– De data asta nu a fost chiar atât de greu, răspunse femeia mai în vârstă. Acum pare pregătită să te vadă. Ea zâmbi scurt. Poate că nu va mai fi nevoie să transmit scrisorile voastre de la una la cealaltă?

Amy era încântată s-o vadă în sfârşit pe Daisy după atâta vreme.

– Când putem merge?

– Peste vreo cinci minute. Schimbul meu s-a încheiat, aşa că, dacă nu avem vreo urgenţă până să-mi pun eu pălăria şi haina, atunci înseamnă că putem ieşi pe uşă, iar tu o vei vedea pe Daisy în aproximativ o jumătate de oră.

Au părăsit clădirea, au prins un tramvai la Mill Hill, luând-o spre partea de sud-vest a centrului oraşului Blackburn, iar de-acolo s-au urcat într-un autobuz, care le-a dus în afara oraşului, şi apoi spre Lytham St. Annes. La jumătatea drumului, ele au coborât.

– Mănăstirea e la doar cinci minute de mers pe jos, zise infirmiera Rita. Să sperăm că imediat ce vom ajunge, ne vor oferi o cană cu ceai fierbinte şi o chiflă.

Aleea îngustă şi sinuoasă care ducea către uşa mănăstirii era străjuită de narcise timpurii şi pe măsură ce vizitatoarele înaintau, drumul devenea din ce în ce mai frumos şi mai îngust, şi păşind pe el Amy se întrebă dacă nu urcau cumva spre Paradis.

Maica Superioară, cea cu chipul roşcovan, le întâmpină cu un zâmbet. O călugăriţă mai tânără, care fu prezentată drept Sora Mary, se înclină în urma ei.

– Ah! Ia uitaţi-vă la voi, înfrigurate şi cu stomacul ghiorţăind, fără îndoială. Intraţi înainte să îngheţaţi la uşă.

Conducându-le înăuntru, ea se prezentă singură lui Amy.

– Am să vă trimit chifle şi ceai ţie şi prietenei tale, zise ea, apoi adresându-se infirmierei Rita, o invită pe un ton vesel: Poţi să vii cu mine.

Ştiind cât era de grea munca Maicii Superioare, infirmiera Rita refuză politicos.

– Vă mulţumesc, e foarte drăguţ din partea

dumneavoastră, dar nu am nimic împotrivă să aştept aici... sau aş putea să schimb o vorbă cu fetele la spălătorie, dacă nu vă e cu supărare?

Maica Superioară nici nu vru să audă.

– N-ai să faci aşa ceva! Cu toată acea activitate de caritate pe care o desfăşori în beneficiul nostru şi cu toată bunătatea pe care o arăţi faţă de acele biete suflete rănite care descoperă calea spre aceste uşi, nu crezi că meriţi să-ţi odihneşti picioarele acestea obosite? O măsură pe Rita din creştet până-n tălpi. Vii direct de la infirmerie, nu-i aşa?

– Mai mult sau mai puţin.

– Ah, în fine! Era o bucurie să priveşti zâmbetul Maicii Superioare. Ei vezi! O să vii cu mine şi vom sta puţin de vorbă, nu? Ea îi făcu vesel cu ochiul. Ştii la ce mă gândesc. Şi îşi coborî vocea. Cred... că s-ar putea să am pus deoparte şi un păhărel de vin roşu.

Apoi, o însărcină pe sora Mary să o conducă pe Amy în camera de zi şi, luând-o de braţ pe infirmiera Rita, o conduse în biroul ei.

– Cu siguranţă nu voi accepta un refuz.

În timp ce părăsiră coridorul, Sora Mary clipi cu subînţeles.

– Maicii Superioare îi place să păstreze o cantitate mică de vin încuiată la loc sigur, zise ea, chicotind, pentru cazuri de urgenţă şi pentru vreme rea, după cum zice ea. Ea chicoti amuzată. Dacă ai să crezi aşa ceva, atunci înseamnă că vei crede absolut orice!

Amy fu nevoită să se stăpânească pentru a nu izbucni în râs. Sora Mary era încântătoare. De fapt, se gândi că n-ar avea nimic împotrivă să petreacă o zi-două în locul acesta atât de plăcut.

Era, de asemenea, un loc frumos şi liniştitor, la care ea luă seama, în vreme ce o urmă pe coridoare pe Sora Mary. Amy nu mai văzuse niciodată o asemenea frumuseţe. Pereţii erau placaţi cu lemn de nuc sculptat, iar tavanele de deasupra lor erau pictate din loc în loc. Lumina zilei strălucea prin numeroase vitralii, punând în valoare creaţiile magnifice care înfrumuseţau sticla: raze de soare şi stele precum şi figuri biblice, scăldate în toate culorile curcubeului.

Sub picioarele lui Amy şi ale Surorii Mary, podeaua din pătrate de lemn era frumos lăcuită.

– Am ajuns. Luând-o după colţ, Sora Mary deschise uşa grea din lemn.

– Daisy, iat-o pe prietena ta care a venit să te vadă.

Slăbuţă, şi părând un copil abandonat, Daisy stătea ghemuită pe scaunul de la fereastră, cu privirea aţintită asupra grădinarului care tăia nişte lăstari. Ea nu făcu nicio mişcare în direcţia lor.

Sora Mary mai văzuse toate astea.

– Du-te la ea, copilă, îi şopti ea lui Amy la ureche. Dacă ai nevoie de mine, am să fiu în cealaltă încăpere. Prima uşa pe stânga cum ieşi din camera asta.

În clipa când Amy se întoarse pentru a-i mulţumi, ea dispăruse deja în spatele uşii.

Amy fu tulburată când o văzu pe Daisy atât de dezolată. Oare făcuse bine venind aici? Oare era cinstit să vină cu forţa la Daisy înainte ca ea să fie pregătită? Şi era oare egoistă, fiindcă dorea ca Daisy să afle de logodna ei şi spera ca ea să vină la nunta ei? Se simţea cuprinsă de îndoieli. Dar în primul rând, avea o nevoie disperată de a şti că Daisy o să-şi revină, că ea era acum mult mai puternică şi mult mai capabilă să facă faţă problemelor.

– Daisy? Vocea ei părea sugrumată şi slabă, ca a unui

copil neputincios, în vreme ce inima ei bătea să-i spargă pieptul. Ea simţi că ar trebui să plece. Dar rămase pe loc. De dragul lui Daisy, ea trebuia să se afle aici, să o ajute, să o aline. Continuă, aşadar, să traverseze camera. Daisy?

Daisy abia dacă mişcă un muşchi. În schimb, ea îşi feri mai departe privirea, urmărindu-l pe grădinar, în vreme ce acesta îşi vedea de treburile lui.

Încă un pas, şi Amy fu încântată şi surprinsă în clipa în care Daisy se răsuci pentru a privi spre ea.

– Te simţi bine, Daisy? întrebă ea cu tandreţe.

Coborând privirea, Daisy o îndreptă în altă parte.

Amy se apropie şi mai mult, până ce fu la un pas de ea.

– Mi-am dorit atât de mult să te văd, Daisy, şopti ea. Îmi pare rău. Dacă-mi spui să plec, o voi face. Vocea i se frânse, iar lacrimile ameninţau să-i ţâşnească din ochi. Tu ştii că voi face tot ce-ţi doreşti. Atunci când Daisy se întoarse şi se uită direct spre ea, stăpânirea de sine a lui Amy se risipi, iar lacrimile i se prelinseră pe faţă. Oh, Daisy, mi-a fost aşa de dor de tine!

Pe neaşteptate, Daisy fu în braţele ei, iar cele două fete se îmbrăţişară strâns, ca şi cum le-ar fi fost teamă că vor fi despărţite pentru totdeauna dacă se vor desprinde una de alta.

Plânseră şi râseră şi, în secunda când Amy îşi ţinu prietena la distanţa de un braţ, observă că cicatricea de pe gâtul ei se estompase.

– Te simţi bine, o întrebă ea din nou, iar Daisy dădu aprobator din cap; însă nu pomeni nimic despre cicatricea sa, şi nici nu-i mărturisi dacă se împăcase cu soarta.

În loc de asta, ea îi zise lui Amy:

– Îmi pare rău că înainte nu am vrut să te văd.

Amy pricepu.

– Acum sunt aici, zise ea. Poţi să-mi spui cum a fost, dacă vrei?

Tocmai atunci se auzi o bătaie în uşă, şi o femeie în vârstă intră împingând un cărucior pe care se aflau diferite feluri de prăjituri şi un vas plin cu ceai.

– Mi s-a cerut să vă aduc astea, le spuse ea. E în regulă?

– E minunat, Annie, zise Daisy încet. Îţi mulţumesc.

Annie zîmbi larg, mulţumită că fusese apreciată, apoi părăsi încăperea.

– A fost alungată de acasă în clipa în care fiul ei a hotărât să se însoare, îi spuse Daisy lui Amy. Acum o să rămână aici tot restul vieţii.

În timp ce Amy îşi scoase haina, Daisy turnă ceaiul, şi mâinile îi tremurară uşor. Când îi înmână ceaşca şi farfurioara lui Amy, tremurul păru să se înteţească.

Amy luă ceaşca, şi strângându-şi palma în jurul degetelor tremurânde ale lui Daisy, murmură:

– E în ordine, Daisy. Acum sunt aici, alături de tine. Ea decise pe loc să nu povestească nimic despre ea şi Jack şi despre nunta lor ce urma să aibă loc peste doar câteva săptămâni.

O vreme, ele stătură una lângă alta, iar când Daisy o întrebă ce noutăţi îi adusese, ea evită în mod deliberat să-i pomenească de Jack. În schimb, se concentră asupra altor lucruri.

– Lui Roy îi e dor de tine, zise ea.

Daisy căzu pe gânduri şi atunci când reveni din starea aceea, spuse cu blândeţe:

– Şi mie mi-e dor de el.

– Încă îl mai iubeşti.

Daisy arboră un zâmbet ciudat.

– Îl voi iubi întotdeauna.

– Şi-l vei vedea?
Daisy scutură din cap.
– Nu, nu-l voi vedea. Nu pot.
Amy nu insistă.
– Toată lumea de la magazin întreabă de tine, chiar şi bătrânul Ted Fogarty.
Daisy chicoti la auzul acestor cuvinte!
– Diavol bătrân şi libidinos!
Amy deveni brusc serioasă.
– Oh, Daisy, când te întorci acasă?
Daisy o privi în ochi şi, preţ de o clipă, nu spuse nimic. Apoi, atunci când o făcu, o luă pe nepregătite pe Amy.
– Nu am o casă în care să mă duc.
– Oh, cum să n-ai? Amy sări de pe scaun. Casa mea e şi a ta. Oriunde m-aş afla eu, tu vei fi mereu binevenită.
– Nu. Daisy se gândise la asta. Nu mă pot muta la tine aşa, pur şi simplu. Când voi fi pregătită să plec de aici, am nevoie de un loc al meu unde să mă duc.
Amy îi aduse aminte de Roy şi de visul lor comun.
– Cum rămâne cu visul tău? întrebă ea. Visul unui cămin alături de Roy, al copiilor, şi al unui spaţiu suficient pentru a avea doi câini.
Daisy îşi înăbuşi un geamăt.
– Era doar un vis. Ea ridică din umeri. Oamenilor ca mine nu li se împlinesc niciodată visele.
– Oh, Daisy, visul tău se va împlini! E de-ajuns să vrei. Ridicându-se de pe scaun, ea se duse la Daisy şi o îmbrăţişă strâns. Nu cred că-ţi dai seama cât de iubită eşti. Ne ai pe mine şi pe Jack, şi ai şi familia mea. Şi mai mult ca orice, îl ai pe Roy, care se topeşte de dragul tău. Nu orice femeie are parte de o asemenea iubire, Daisy. Nu orice femeie e suficient de norocoasă pentru a-şi împlini visul. Dar tu eşti norocoasă.

Îl ai pe Roy! El s-ar însura imediat cu tine, dacă i-ai da această şansă. Ascultă-mă, Daisy. Ştii bine că e adevărat ce spun.
Daisy o privi cercetător:
– Tu şi Jack vă căsătoriţi?
Surprinsă de întrebarea directă a lui Daisy, şi de tonul pe care aceasta îi fusese adresată, Amy ezită o clipă. Aceasta era chestiunea pe care ea voise să i-o împărtăşească lui Daisy, dar se răzgândise de teamă că avea să o supere pe Daisy – nu fiindcă ea era invidioasă, ci pentru că nu avea tăria să accepte că o altă femeie se bucură de ceea ce ea considera că pierduse pentru vecie.
– Ei bine? Tu şi Jack vă căsătoriţi sau nu? insistă Daisy. De aceea ai venit să mă vezi – pentru a-mi da vestea cea „bună"?
– Nu! Amy era necăjită. Adică... da, şi nu! Da, eu şi Jack ne vom căsători. Şi nu, acesta nu e singurul motiv pentru care mă aflu aici. Mi-am dorit cu disperare să te văd din ziua când ai plecat de la infirmerie, numai că tu nu mi-ai dat voie.
În ciuda privirii ei împietrite, Daisy se simţea neajutorată şi confuză iar Amy era conştientă de acest lucru.
– Linişteşte-te, Daisy. Pur şi simplu, voiam ca tu să afli despre mine şi Jack, fiindcă mi-aş fi dorit ca tu să-mi fii domnişoară de onoare...
Brusc, Daisy sări de la locul ei şi o zbughi afară din încăpere, în timp ce Amy striga în urma ei:
– Aşteaptă, Daisy! Nu pleca, te rog...
Însă Daisy se făcuse nevăzută, iar Amy nu putea face absolut nimic. Ţinând pumnii strânşi, ea lovi băncuţa de lângă fereastră.
– Nu trebuia să-i fi spus niciodată!

Furioasă pe Daisy, furioasă pe ea însăşi, plecă grăbită în căutarea ei.

Alergă în susul şi în josul coridorului, dar acolo nu era nici urmă de Daisy, iar când reveni, Sora Mary o aştepta.

– Nu trebuie să te simţi vinovată, îi spuse ea lui Amy. În momentul de faţă, Daisy este foarte încordată. Trebuie să accepte o mulţime de lucruri şi încă nu a descoperit calea.

Sora Marie o conduse pe Amy până pe hol, acolo unde infirmiera Rita o aştepta deja.

– Cum a fost? întrebă ea.

– Cred că tocmai mi-am pierdut cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată, murmură Amy, copleşită de durere.

– Îmi pare rău, murmură infirmiera Rita. Las-o în pace o vreme şi poate că lucrurile se vor schimba.

Amy nu era de aceeaşi părere.

– De când o ştiu, nu s-a uitat niciodată la mine în felul acesta. Ea îşi reaminti privirea aceea împietrită şi cuvintele ei dure. Nu trebuia să vin, zise ea. E mult prea devreme. Daisy avea dreptate, iar eu nu. A trecut prin atâtea încercări; ar fi trebuit să-i acord răgazul pe care ea îl cerea.

Ea o urmă pe infirmiera Rita pe cărarea care ducea la şosea şi după ce luară autobuzul, se îndreptară spre casă. În tot acest timp, Amy a fost tăcută şi cufundată în gânduri, regretând lipsa ei de tact şi rugându-se ca Daisy să găsească în inima sa puterea de a o ierta.

La mănăstire, Sora Mary o consola pe Daisy, care se dusese direct în biroul său după ce fugise de lângă Amy.

– A venit aici ca să-mi povestească că ea şi Jack se vor căsători, îi spuse Daisy. Ce fel de prietenă ar face una ca asta, ştiind cât de singură mă simt eu în absenţa lui Roy? Poate vedea şi singură cât de urâtă sunt, şi că niciun bărbat nu s-ar uita la mine.

– Prietenii buni sunt greu de găsit, îi spuse călugăriţa lui Daisy, şi eu ştiu că în adâncul inimii tale, te bucuri pentru ea.

Dar Daisy era prea obsedată de cicatricele de pe gâtul ei, şi indiferent ce ar fi spus Sora Mary, cuvintele ei n-o puteau alina.

În clipa în care Amy coborî din autobuz, ea se duse direct spre zona fabricii, pe care Jack şi Roy tocmai o închideau. Manufacturarea periilor se realiza într-o construcţie temporară, care semăna mai degrabă cu un hambar, situată chiar în partea dreaptă a porţilor principale. Între timp, se construia o fabrică nouă pe locul celei distruse de incendiu. În aceste zile, în care Luke îşi petrecea atât de multă vreme vizitând clienţi sau finanţişti, Jack preluase problemele securităţii şi ale activităţii curente din fabrică.

– Bună, scumpo. Jack o îmbrăţişă cu căldură o vreme. Cum a decurs întâlnirea ta cu Daisy?

Roy aştepta cu sufletul la gură veştile.

– A pomenit de mine? întrebă el nerăbdător. Mai vrea să mă vadă? Oh, Amy! I-ai spus ce dor îmi e de ea?

Amy le povesti totul. Le spuse cât de tăcută şi reticentă fusese Daisy la început, relatându-le crâmpeiul de conversaţie pe care-l avuseseră – deşi îl iubea pe Roy, ea era conştientă de faptul că niciun bărbat în toate minţile nu s-ar uita la ea atâta vreme cât era plină de cicatrice şi urâtă.

Le spuse despre reacţia pe care o avusese Daisy în clipa în care aflase că ea şi Jack urmau să se căsătorească.

– A fugit de lângă mine şi n-am reuşit să o găsesc. Lui Amy îi era greu să relateze toate astea, dar nu voia să le ascundă adevărul.

– Nu a fost vina ta, zise Jack, şi nici a lui Daisy. Încă nu s-a refăcut complet, dar o să fie bine, fiindcă a acceptat să te vadă, pe când înainte nici nu s-ar fi gândit la asta. Acordă-i răgazul de care are nevoie, scumpo.

Cufundat în gânduri, Roy merse o vreme alături de ei, apoi, în vreme ce Jack şi Amy se urcară în tramvai, el le declară că are nevoie de puţin aer curat şi că avea să-l întâlnească a doua zi pe Jack.

Îi adresă o ultimă întrebare lui Amy.

– Acum că ştii unde se află Daisy, o să-mi spui?

În primul moment, Amy fu tentată să-i dezvăluie locul unde se afla. Însă după aceea îşi reaminti că ea nu era îndreptăţită să divulge secretul lui Daisy, şi chiar dacă ar fi făcut-o, în starea în care se găsea Daisy acum, ce s-ar întâmpla dacă Roy şi-ar face apariţia pe neaşteptate?

– Aş vrea să-ţi spun, Roy, dar nu pot, răspunse ea. Îmi pare rău dar, dacă îţi spun, s-ar putea ca prietenia dintre mine şi Daisy să fie distrusă definitiv. În plus, dacă i se întâmplă ceva lui Daisy din cauza mea, eu n-am să mi-o iert niciodată.

– Dar trebuie să-mi spui!

– Du-te la infirmiera Rita, îl sfătui ea. Spune-i că eu te-am trimis. Mărturiseşte-i ce simţi pentru Daisy şi că trebuie să stai de vorbă cu ea. Infirmiera este cea care i-a transmis mesajele mele lui Daisy şi, în final, ea a discutat cu Daisy şi a convins-o să mă vadă. S-ar putea să facă acelaşi lucru şi pentru tine.

El rămase locului un moment, furios şi frustrat, întrebându-se dacă era cazul să insiste, deşi ştia că Amy nu va trăda încrederea lui Daisy.

– E în ordine, zise el. Rămâneţi cu bine, mai adăugă înainte de a se îndepărta în grabă.

În tramvaiul care-i ducea spre casă, Amy avea un aer preocupat.

– Am greşit? îl întrebă ea pe Jack. Ar fi trebuit să-i spun?

Ca întotdeauna, Jack o sprijini.

– Ai făcut ceea ce ai crezut că e bine, o linişti el. I-ai sugerat o modalitate de a lua legătura cu Daisy prin intermediul acelei infirmiere. Acum depinde de el. Îmi fac griji pentru el, recunoscu Jack. Toată ziua, a fost ca o pisică pe nişte cărămizi încinse. Povestea asta cu Daisy îl scoate din minţi. Mă rog la Dumnezeu ca el şi Daisy să fie din nou împreună.

– Şi eu. Simţindu-se vulnerabilă şi decepţionată, Amy se cuibări la pieptul lui. Vreau ca ea să-mi fie domnişoară de onoare, zise ea.

Jack făcu o propunere generoasă.

– Am putea să amânăm nunta cu câteva luni. Poate că între timp ea va redeveni ce-a fost odată.

Amy clătină din cap.

– Trebuie să trăim cu speranţa că Daisy îşi va reveni, dar să o facem şi pentru noi înşine. Hai să nu ne schimbăm planurile, cu excepţia cazului în care va fi absolut necesar. Nu ne rămâne decât să sperăm în continuare şi să ne rugăm.

Mai târziu în seara aceea, Marie îi spuse lui Amy că timpul va rezolva totul, iar relaţiile dintre ea şi Daisy vor intra pe făgaşul lor firesc.

– Prietenia dintre voi e prea puternică ca să nu dăinuie.

Cu toate astea, ea trebuia să o prevină pe Amy.

– Dacă Daisy îţi poartă într-adevăr pică, atunci tu trebuie să te împaci cu situaţia, micuţo. Dacă cineva trece prin ceea ce a trecut Daisy, s-ar putea ca acest lucru să-i modifice personalitatea. Ea deja a pus capăt relaţiei cu Roy şi susţine

că nu se va răzgândi, aşa că s-ar putea să ia aceeaşi decizie şi în privinţa ta.

În timp ce vorbi, observă paloarea de pe chipul fiicei sale şi, cu toate că o durea s-o spună, ea încheie:

– Te rog să reflectezi la asta, fetiţo, pentru orice eventualitate. Ea o îmbrăţişă cu dragoste pe Amy. Dar presimt că nu va fi deloc aşa. Mă rog la Dumnezeu şi sper că atunci când Daisy îşi va da seama la ce anume renunţă, va ajunge la concluzia că e ceva mult prea valoros ca să-l piardă.

Amy vărsă câteva lacrimi.

– Crezi că ar trebui să mă duc din nou s-o văd, mamă?

– Nu! Marie ştia că acesta ar fi cel mai rău lucru posibil. Să o lăsăm să se gândească la asta. O va porni fie într-o direcţie, fie în cealaltă şi, indiferent ce ai face tu, ea va hotărî de una singură.

17

Trei săptămâni mai târziu, sosi şi ziua căsătoriei lui Amy cu Jack.

În această zi strălucitoare şi rece, azaleele şi narcisele înfloriseră, iar bobocii copacilor şi desimea gardului viu anunţau sosirea primăverii.

La ora două fără un sfert a după-amiezii, mai rămăseseră doar trei sferturi de oră înainte ca Amy şi Jack să înainteze pe culoarul dintre scaune ca soţ şi soţie, iar agitaţia din micul salonaş aflat în spatele magazinului Atkinsons's Corner Shop era în creştere.

– Unde e? Dave nu-şi mai putea stăpâni emoţia. Are nevoie de timp, nu-i aşa?

– Stai liniştit, pentru numele lui Dumnezeu! Într-un fel, Marie reuşise să-şi ţină nervii sub control, ocupându-se de absolut tot. Acum o secundă, când am plecat de lângă ea, era gata. Nu mai trebuia decât să-şi încalţe pantofii. Ea tresări la auzul zgomotului ce venea de deasupra.

– Fiţi atenţi! A sosit!

Toţi ochii se îndreptară către uşă iar Amy păşi înăuntru, stârnind rumoare.

– Măiculiţă! Nu arată nemaipomenit? Aceasta era Ma Tooley, a cărei nuntă urma să se celebreze în curând. Parcă ar fi un îngeraş!

– Acum... Maureen avea lacrimi în ochi în timp ce o privea pe Amy îmbrăcată în rochia ei albă şi lungă, împodobită cu flori de nu-mă-uita. Voalul din dantelă era prins în părul ei castaniu cu ajutorul unui ac cu perlă care aparţinuse mamei lui Marie. Ochii îi străluceau asemenea lănţişorului cu diamant împrumutat cu amabilitate de Ma Tooley.

– Arată senzaţional. Marie tuşi, înghiţindu-şi lacrimile.

– Chiar arăt bine? întrebă Amy cu timiditate.

– Măi! Arăţi minunat, fetiţo, gâfâi Dave. Orice bărbat din regiune mă va invidia atunci când voi păşi spre altar alături de ea. Iar pieptul lui se umflă cu câţiva centimetri în momentul în care el o conduse spre uşă.

Marie şi bătrâna Ma Tooley erau gata, în timp ce Maureen făcea ultimele pregătiri pentru ceaiul ce urma să fie servit cu ocazia nunţii.

În momentul când Amy apăru în cadrul uşii de la intrare, mulţimea adunată afară aplaudă. Doar una dintre persoane şopti:

– De ce e micuţul acela singurul însoţitor? Johnny arăta ca un gentleman în miniatură în costumul lui gri-deschis şi cu papion. De ce nu sunt prezente domnişoarele de onoare?

Un alt vecin îi răspunse.

– Din câte ştiu, ea a cumpărat rochia şi toate cele necesare pentru prietena ei Daisy, sperând că poate va apărea, dar ea n-a venit. Amy nu îşi doreşte altă domnişoară de onoare în afară de Daisy.

Gândul acesta trecu şi prin mintea lui Amy în timp ce urcă în maşina micuţă de culoare neagră.

– Mi-aş fi dorit ca Daisy să-mi răspundă la scrisoare, îi zise ea cu tristeţe tatălui ei. Aş fi vrut să fie aici şi să păşească pe culoar alături de mine. În secunda în care întoarse capul

pentru a se uita la tatăl ei, lacrimile îi ţâşniră din ochi. Îmi e atât de dor de ea, tată.

– Ştiu, micuţo. Prinzându-i mâna într-a lui, Dave o bătu uşor. Niciunul dintre noi nu-i poate determina pe alţii să facă ceea ce nu-şi doresc, spuse el. Tot ce putem face e să fim acolo pentru ei, atunci când au nevoie de noi.

Amy îl sărută în fugă pe obraz.

– Ai dreptate, zise ea, reprimându-şi durerea. Tu şi mama sunteţi aici, iar Jack o să mă aştepte, iar eu ştiu că sunt mai norocoasă decât majoritatea fetelor.

Ea hotărî atunci să nu se mai gândească niciodată la Luke Hammond. Tot ce ar fi putut exista între ei ar fi fost un vis irealizabil. El era căsătorit şi în scurtă vreme, avea să fie şi ea măritată. Ea oftă uşor, îşi aminti de cabana din pădure, de pârâul susurând, de căprioara micuţă şi frumoasă şi de bunătatea acelui bărbat care se confruntă cu mari probleme. În fine, era timpul să pună punct întregii poveşti. Oricum, fusese doar un vis...

Dave o privea cu curiozitate.

– Eşti bine, micuţo?

Ea se răsuci spre el, zâmbind pe neaşteptate.

– Da, tată. Mai mult decât bine. Haide, să mergem.

Când ajunseră la biserică, acolo exista o altă mulţime de oameni care doreau să-i vadă intrând. Se auziră strigăte de „Noroc" şi exclamaţii admirative.

Recunoscătoare pentru urări, Amy le făcu cu mâna şi zâmbi.

În secunda în care începu să cânte muzica, Jack, care stătea în banca din faţă, se răsuci s-o privească, şi inima îi bătu mai repede. Amy era cea mai importantă persoană din viaţa lui. O iubea aşa cum nu iubise pe nimeni vreodată.

Roy stătea alături de el cu atenția încordată și, asemenea lui Jack, era îmbrăcat într-un costum nou-nouț de culoare închisă.

Biserica era ticsită – cu prieteni, cu vecini și cu clienți ai magazinului, și cu alții cărora le plăceau nunțile.

Lipindu-și brațul de cel al mândrului ei tată. Amy o porni pe culoar, și-i învălui într-un zâmbet pe oamenii din jur care surâdeau la rândul lor, rostindu-și urările de bine.

Când ajunse în dreptul lui Jack, cei doi se uitară rapid unul la altul, și dragostea pe care și-o purtau unul altuia li se oglindi în ochi. Când Amy se răsuci, surprinsă de chicotitul slab al mulțimii, văzu o Daisy cu răsuflarea tăiată și cu părul în dezordine care aproape că o luă la fugă spre ea, pe culoarul dintre scaune. Îmbrăcată în rochia lungă de culoare albastră pe care i-o cumpărase Amy, ea călcă peste tivul acesteia, încercând să-și îndrepte coronița în timp ce alerga.

– Îmi pare rău, micuțo. A fost cât pe-aci să nu ajung la timp!

– Daisy! Plângând de bucurie, Amy alergă în întâmpinarea ei. Oh, Daisy! Până la urmă nu m-ai dezamăgit. Abia dacă-și putu zări prietena cea dragă din pricina perdelei de lacrimi în clipa în care se îmbrățișară.

– Hmm. Vicarul tuși ușor. N-ar trebui să începem?

În timpul ceremoniei, Roy și Daisy schimbară priviri între ei, iar Roy îi făcu cu ochiul cu subînțeles, fiindcă el fusese acela care luase legătura cu Daisy și o convinsese să dea uitării propriile ei necazuri, venind acasă, acolo unde avea să fie mereu iubită.

Roy se dusese să discute cu infirmiera Rita, așa cum îi sugerase Amy, iar rugămintea lui de a i se permite să o viziteze pe Daisy fusese transmisă tinerei, însă fără niciun rezultat.

Apoi, cu o săptămână în urmă, Roy primise o scrisoare de la infirmiera Rita, prin care îi cerea să se întâlnească cu ea sâmbăta următoare, pentru a-l duce la Daisy. În cele din urmă, aceasta fusese de acord să-l vadă.

Se întâlniseră în încăperea în care Amy o vizitase pe Daisy. Roy rămase în pragul ușii, frământându-și șapca în mâini, cu inima bătând să-i spargă pieptul, cu palmele asudate și, poate pentru prima dată în viața sa, negăsindu-și cuvintele.

În lumina care venea dinspre fereastră, Daisy stătea pe băncuța de la geam, cu spatele la el. Ea își întoarse capul încet, dar Roy nu reuși să-i surprindă expresia chipului.

Apoi Daisy se ridică și înaintă spre el, și în clipa în care se apropie, Roy văzu cum lacrimile alunecau în tăcere pe obrajii ei.

– Oh, Roy, zise ea simplu.

El își înghiți nodul din gât.

– Micuțo...

Roy întinse mâna către fața ei.

– De ce ai vrut să vii aici? Ce mai dorești de la mine acum, cu cicatricea asta și...

El își așeză cu blândețe degetele deasupra gurii ei pentru a o reduce la tăcere.

– Vino acasă, micuțo, șopti el. Cu toții te iubim și îți simțim lipsa. Iar eu te iubesc cel mai mult. Eu, Amy, mama ei – toți prietenii tăi – vrem să fim din nou alături de noi, acolo unde ți-e locul. Vrem să avem grijă de tine.

Ea îl privi multă vreme, în timp ce pe chipul ei se citea nehotărârea.

– Toate planurile noastre, Daisy, îi reaminti Roy, fără a-și lua privirea de la ea, toate visurile pe care ni le-am făurit – hai să le aducem la împlinire. Nu mai avem timp de pierdut. El observă cum ea se lupta să-și stăpânească temerile, și insistă cu blândețe: sâmbăta viitoare va avea loc o nuntă – dacă nu mă vei respinge – va exista o alta în perspectivă. Vino acasă, micuțo, o îndemnă el cu blândețe. Te rog...

– Da, zise Daisy. Ai dreptate, Roy. Şi eu te iubesc. Mereu te-am iubit.

– Oh, slavă Domnului, iubito. Oftând uşurat, el o luă în braţe, ştergându-i lacrimile cu un sărut şi demonstrându-i că era cu adevărat iubită.

– Dar...

– Ssst, iubito. Nu te mai gândi la trecut. Ai fost bolnavă; acum, te simţi mult mai bine şi te întorci acasă.

– Acasă? Dar unde e acasă pentru mine în momentul ăsta?

– Mereu vei avea o casă în care să te duci, Daisy. El pufni în râs. Maureen şi Amy abia aşteaptă să te primească într-ale lor. Vino acasă pentru nunta lui Amy şi Jack, şi până atunci o să stai la Maureen.

– Eşti sigur că ea va accepta?

– Desigur. Ea m-a rugat să-ţi spun. Măiculiţă! zâmbi el larg. Amy va fi în al noulea cer să te vadă acolo, ca domnişoară de onoare.

La sfârşitul săptămânii următoare, Daisy venise să stea în casa lui Maureen, chiar înainte de nuntă. Fu primită cu atâta iubire de toţi prietenii ei, care se strecuraseră înăuntru în secret, încât ea simţi cum îi creşte încrederea în forţele proprii.

La nuntă asistă încă un oaspete neaşteptat, însă unul despre care Amy nu avea să afle niciodată. În partea din spate a bisericii, ascuns după o imensă coloană din piatră se găsea Luke Hammomd. O văzu pe Amy înaintând pe culoarul dintre scaune, braţul ei fiind agăţat de acela al mândrului ei tată.

Remarcă apariţia lui Daisy şi participă la ceremomie, intonând imnurile alături de toţi cei prezenţi.

Însă cînd totul luă sfârşit, iar Amy şi Jack fură declaraţi soţ şi soţie, el aşteptă până ce ei porniră către sacristie, unde urmau să semneze în registru, apoi, la fel de discret cum intrase, plecă în grabă, neobservat şi singur.

Ceaiul oferit cu ocazia nunţii se transformă într-o adevărată petrecere şi în scurtă vreme începu să cânte muzica; bătrânul Ted Fogarty dădu tonul, instalându-se la pianul pe care Amy îl avea de la bunica ei. Salonaşul nu era suficient de spaţios, dar Amy insistase ca petrecerea să aibă loc acolo; nu în ultimul rând pentru că în încăperea aceea mică, ea trăise cele mai fericite momente din viaţa sa.

În ciuda aglomeraţiei, dansară şi se veseliră iar în clipa când Amy îi zări pe Roy şi pe Daisy valsând, având ochi doar unul pentru celălalt, se bucură să-i vadă din nou împreună.

Când seara se sfârşi, Jack o duse pe Amy în încăperea aflată în partea din faţă.

– N-ai să ştii niciodată ce mult te iubesc... doamnă Tomlinson, îi spuse el. Iar ea se gândi că indiferent ce avea să se întâmple de acum înainte, n-o să uite niciodată acest moment deosebit.

– Şi eu te iubesc, şopti ea, înălţându-şi buzele pentru a-i fi sărutate.

18

Spre sfârşitul lunii mai, după ce muncise de la douăsprezece până la paisprezece ore pe zi, Luke îşi aduse din nou compania pe linia de plutire. Realizările lui remarcabile se datorau în parte admirabilei lui reputaţii şi caracterului său puternic; şi, în sfârşit, atâta amar de vreme, el reuşise să-şi păstreze absolut toţi clienţii, şi chiar să mai recruteze alţii, pe parcurs.

Banii încasaţi pe asigurare se terminaseră şi o clădire încă şi mai spaţioasă decât cea veche se înălţa pe amplasamentul fabricii. Totuşi, ancheta poliţiei nu dusese la niciun rezultat. Se stabilise faptul că incendiul fusese provocat în mod deliberat, dar nu exista deocamdată niciun indiciu referitor la posibilul făptaş.

Pe parcursul ultimelor luni, Luke fusese atât de ocupat, încât se văzuse nevoit să renunţe la obişnuitele sale evadări de marţi. Drept urmare, se afla pe marginea unei prăpastii, reuşind însă să menţină pe linia de plutire atât afacerea, cât şi viaţa sa intimă.

Amy se căsătorise şi cu toate că asta se întâmplase cu câteva săptămâni în urmă, imaginea ei purtând rochia aceea lungă şi albă, cu voalul transparent care flutura în urma ei, în timp ce îi zâmbea tatălui ei, lui Jack şi prietenei sale Daisy, persista încă în mintea lui. Luke fusese desigur încântat s-o vadă pe Daisy refăcută, sănătoasă şi plină de vitalitate.

Fericirea lui Amy fusese atât de evidentă, încât el resimţise sentimentul de pierdere ca pe o respingere de ordin personal.

Cât de mult tânjise să se retragă la cabană, să accepte faptul că Amy nu mai făcea parte din existenţa sa! Şi cum mai conspirase soarta pentru a-i refuza lui până şi această şansă. Ar fi fost suficient să-i contemple portretul pentru a-şi alina întrucâtva suferinţa. Poate săptămâna viitoare...

De-a lungul acestei perioade dificile, Sylvia fusese neobişnuit de agresivă. La fel cum era şi în seara asta. Depresia ei însoţită de schimbări bruşte de dispoziţie se accentuase, încrederea ei scăzuse, iar perioadele în care comportamentul ei, era normal, erau tot mai scurte.

– Iar ai întârziat. Unde ai fost de data asta?

În secunda în care el intră pe uşă, epuizat şi înfometat, ea sări asupra lui, cu chipul schimonosit de furie, agitându-şi pumnii în aer.

– Ai fost cu ea, nu-i aşa? Să nu mă minţi! Înainte ca el să poată rosti un cuvânt, ea îşi ridică braţul, trecând cu unghiile peste faţa lui şi lăsând câte un pârâiaş de sânge acolo unde vârful fiecăreia îi străpunsese carnea. Nemernicule! Cine e ea? Zbierând cât o ţinea gura, se repezi asupra lui. SPUNE-MI CINE ESTE EA!

În timp ce el încerca cu blândeţe s-o dea deoparte, Edna coborî în grabă scara.

– NU! Prinzând-o pe Sylvia de umeri, ea încercă s-o potolească, dar pentru prima dată, Sylvia se dovedi mai puternică decât ea.

– E în regulă Edna. Cerându-i menajerei să se dea la o parte, Luke o prinse pe Sylvia de încheieturi. NU EXISTĂ NICIO FEMEIE! Vocea lui furioasă, care se ridica deasupra tiradei ei, reuşi s-o calmeze. Ascultă-mă, Sylvia. Nu există

nicio femeie. Nu va exista niciodată altcineva în afară de tine.

Acesta era adevărul, şi totuşi în mintea sa, el văzu chipul frumos al lui Amy, iar inima i se strânse. Dacă măcar... gândi el... dacă măcar...

Sylvia îl privi bănuitoare.

– Nu mă mai iubeşti, nu-i aşa? întrebă ea pe un ton vrednic de milă.

– Te voi iubi mereu, răspunse el simplu, prea epuizat ca să facă faţă unui nou scandal. Şi Dumnezeu să te aibă în pază.

După o vreme, Sylvia era suficient de calmă pentru ca Edna să o poată duce la etaj şi să o aşeze în pat.

Mai târziu, ea reveni în bucătărie, unde Luke îşi bea ceaiul.

– Biata de ea, era epuizată, îl informă Edna. Domnişoara Georgina a fost aici mai devreme şi s-au distrat de minune, probând rochii şi pălării. Cred că doamna Hammond se enervează prea des, dar acum doarme profund...

El îi mulţumi.

– Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine în aceste ultime săptămâni, zise el, cu un zâmbet trist. E de mirare că Harry nu vine să mă caute.

– Ah, nu vă faceţi griji. E un om înţelegător. Oricum, eu şi doamna Hammond avem o groază de lucruri de făcut. Ea chicoti. Cu toate că poate n-ar fi trebuit s-o duc, sâmbăta, la magazin.

Luke luă încă o înghiţitură din ceaiul său fortifiant.

– Poate că nu, zise el chicotind, mai ales după ce a intrat în conflict cu vânzătorul de legume şi i-a răvăşit taraba.

Edna pufni în râs.

– A fost vina lui, declară ea. Nu trebuia să lovească câinele cu un băţ în momentul în care acesta a urinat peste unul dintre picioarele tarabei lui. Asta a scos-o din minţi pe doamna Hammond.

– Dacă spui tu, Edna, cedă Luke.

Îndreptându-se spre cuptor, Edna scoase de acolo plăcinta cu brânză de vaci pe care i-o pregătise.

– Am copt-o târziu, îl informă ea. Frige, însă sosul e foarte bun. Fiindcă el se aşezase deja la masă, ea puse mâncarea înaintea lui. Şi să nu îndrăzniţi să-mi spuneţi că nu vă este foame, îl certă ea, fiindcă eu ştiu că nu vă faceţi timp să mâncaţi, iar în ultimele săptămîni, am observat cât aţi slăbit.

El nu protestă.

– Mulţam, Edna. Şi voi aţi mâncat, tu şi cu Sylvia?

– Da. Aşa că vă urez poftă bună.

În clipa aceea, se auzi o voce în capătul scărilor.

– Edna! Era Sylvia, care părea un copil speriat. Edna, unde eşti?

Ducându-se la uşă, Edna îi strigă la rândul ei.

– E în ordine, scumpo. Du-te înapoi în pat. Vin şi eu sus într-o clipă.

Luke dădu să se ridice de pe scaun.

– Mă duc eu, zise el. Tu stai jos şi bea-ţi ciocolata. Luke ştia că Edna ţinea foarte mult la cana sa cu ciocolată, pe care o bea seara târziu.

– Nu veţi face una ca asta! zise ea hotărâtă. Aţi fost la serviciu de la şapte dimineaţa, şi asta după o noapte agitată, din pricina doamnei Hammond şi a coşmarurilor sale. În afară de asta, mi-am băut ciocolata cu câteva minute înainte să sosiţi dumneavoastră, aşa că aşezaţi-vă. Mă duc eu la ea.

Îi ură noapte bună, pornind-o grăbită spre uşă.

– Poate că o să mă întind o vreme lângă ea, cel puțin până mă asigur ca a adormit adânc.

Luke era nespus de recunoscător.

– Noapte bună, Edna.

– Noapte bună, sir.

Luke mâncă cu poftă plăcinta cu brânză de vaci. Apoi duse vesela folosită în chiuvetă, și o puse una peste alta în bolul din porțelan. După aceea, își turnă puțin brandy pe care îl bău dintr-o singură înghițitură. El nu era un băutor, dar în ultima vreme, avuse momente când simțise nevoia să bea; dar nu mai mult de un pahar. Și nu în mod regulat.

Ducându-se în salon, el își lăsă trupul epuizat în fotoliul solid a cărui tapițerie din piele era foarte uzată și, întinzându-și picioarele, el închise ochii, reflectând în tăcere la tumultoasele evenimente ale ultimelor săptămâni.

Cum putea uita momentul acela în care inima i se oprise, când el stătuse în fața fabricii lui cuprinse de flăcări, când tot ceea ce muncise și plănuise, se transformase în cenușă în fața ochilor lui?

Apoi când sosise vestea că în interiorul clădirii în flăcări se aflau două persoane, și că acele persoane nu erau nimeni alții decât Daisy și Roy, acesta fusese unul dintre cele mai îngrozitoare momente al vieții lui.

În realitate, cu toate că el muncise din răsputeri pentru a-și menține afacerea pe linia de plutire în niște condiții dificile, nu se simțea epuizat din cauza acelor ceasuri lungi de trudă, ci mai degrabă din pricina traumei din acea noapte și a unei întrebări chinuitoare: cine dăduse foc fabricii lui? Și mult mai important, ei își dăduseră seama că Roy și Daisy erau sus prinși înăuntru?

Luke nu-și imagina că cineva ar fi fost în stare să dea foc fabricii, oricare ar fi fost motivul. El trecuse în revistă evenimentele serii respective și întrebările puse de poliție. Cum au intrat? Cine mai avea acces la chei? Voia cineva să-i distrugă afacerea? Avea dușmani sau competitori care-l invidiau? Existau foști angajați care considerau că nu au fost tratați corespunzător?

Luke le spusese că nu avea nici cea mai vagă idee cum pătrunsese piromanul acela înăuntru, cu toate că Roy recunoscuse deja că el și Daisy urcaseră înăuntru printr-o ferăstruică ce fusese lăsată deschisă peste noapte. În privința cheilor, doar angajații de încredere aveau acces la ele, cum ar fi contabilul și directorul, și din câte știa el, ei nu aveau niciun interes să incendieze clădirea și să-și pericliteze propriile surse de venit. Și nu, el nu știa de existența vreunui fost angajat care ar fi putut crede că fusese tratat incorect, dar le dădu totuși o listă cu persoanele care lucraseră pentru el.

El le explicase că existau destui competitori care ar fi fost poate bucuroși să-l vadă făcând negoț cu brânză, dar el personal nu se putea gândi la nicio persoană capabilă să comită o faptă atât de îngrozitoare cum ar fi incendierea unei fabrici.

Paznicul de noapte nu putuse, de asemenea, să le fie de ajutor fiindcă, așa cum le declarase deja:

– Am ațipit puțin, dar numai un minut, două! Probabil că atunci au trecut nemernicii pe lângă mine!

Așa că investigația era în curs de desfășurare.

Întrebări fără răspuns. Și în clipa aceea, moleșit de coniac, Luke adormi, cu toate că acele întrebări chinuitoare continuau să i se perinde prin minte.

Puțin mai târziu, el se trezi brusc, când o palmă moale și rece îi atinse fața.

– Luke? În mintea lui, şoapta reverberă ca un ecou. Luke, sunt eu. Vocea ei catifelată îl făcu să se înfioare.

În clipa în care el deschise ochii, ea era atât de aproape, încât el îi simţi căldura respiraţiei.

– Georgina! Sărind din fotoliu, el nimeri peste apărătoare, care alunecă spre cămin.

– Ce dracu' faci? Simţurile lui erau în alertă.

– Ssst! Punându-şi un deget peste buze, ea îl potoli. O să le trezeşti!

– Dar ce cauţi aici? Pentru numele lui Dumnezeu, Georgina! El se uită la ceasul de pe poliţă. E aproape miezul nopţii!

– Nu am putut dormi, răspunse ea. Am fost foarte îngrijorată. Nu am plecat de aici până la opt şi ceva, şi tu tot nu erai acasă. Munceşti prea mult, Luke. Trebuie s-o laşi mai moale. Nu poţi da timpul înapoi şi să anulezi ceea ce s-a petrecut. Nu poţi reconstrui în câteva săptămâni ceea ce ai obţinut în ani şi ani de zile.

El traversă încăperea ca paşi mari.

Georgina zâmbi, surprinsă.

– Tu mi-ai dat o cheie, îţi aminteşti?

– Nu trebuia să vii la ceasul acesta târziu din noapte.

– Trebuie să văd ce face Sylvia ori de câte ori sunt îngrijorată, indiferent cât e ceasul. Ea îl privi pe sub gene, zâmbindu-i ademenitor. De fapt, a fost foarte urât din partea ta să o rogi pe Edna să rămână peste noapte, când puteai să apelezi la mine. La urma urmei, sunt sora ei.

Luke se răsuci pentru a o studia – întotdeauna îmbrăcată impecabil, cu părul frumos aranjat şi cu zâmbetul ăla seducător. Nu se putea nega: Georgina era o femeie extrem de frumoasă.

– Cum ai ajuns aici?

– Am mers pe jos.

Şocat, el o apucă de braţe, zgâlţâind-o uşor.

– Ai mers pe jos, la ora asta? A fost o mare prostie din partea ta. Şi pe drum...la ce te-ai gândit?

– M-am gândit la Sylvia, zise Georgina. Şi la tine. M-am gândit că sunt singura rudă pe care o aveţi, şi am ajuns la concluzia că ar trebui să avem grijă unii de alţii. Nu avem nevoie de Edna. Nu avem nevoie de nimeni.

– Oh, Georgina! N-am să te înţeleg niciodată. Trăgând adânc aer în piept, el îl expiră apoi pe nas. Nu-ţi înţeleg felul de a gândi, dar nu are rost să te duc înapoi în clipa asta. Răsfirându-şi părul cu ambele mâini, aşa cum făcea când avea de rezolvat o problemă, el îi zise: Mai bine culcă-te în camera liberă.

Ea surâse satisfăcută, ca o pisică ce a obţinut frişca.

– N-ai nimic împotrivă dacă mă încălzesc lângă foc înainte de a urca? întrebă ea pe un ton mieros. Am îngheţat bocnă, mergând atât pe jos.

Dacă Luke ar fi avut mintea limpede, şi-ar fi dat seama că Georgina nu era genul de femeie care să facă măcar doi paşi pe jos în cazul în care avea un taxi în apropiere.

– Desigur. Reproşându-şi lipsa de maniere, el se oferi: O să mai pun câţiva cărbuni pe foc şi o să-ţi pregătesc o cană de cacao. Apoi o să-ţi spun noapte bună. Mâine dimineaţă trebuie să plec foarte devreme.

Ea îl urmări cum aduce cărbunii şi îi aşază ordonat pe grătar, gândindu-se ce minunat ar fi dacă Luke ar fi al ei şi nu al Sylviei. În clipa aceea, la fel ca în multe alte dăţi, ea îşi imagină cum ar fi dacă Sylvia ar ieşi din scenă.

Atunci nu i-ar mai opri nimeni... pe ea şi pe Luke. Ar putea să devină chiar şi iubiţi. Şi oh, nu asta era ceea ce-şi dorise ea din primul minut în care îl văzuse?

Se simți copleșită de furie. Sylvia avea totul; chiar și în anii copilăriei, mereu era vorba despre Sylvia, dulcea și draga de Sylvia, cea tăcută, cea delicată. Cea care zâmbea cu ușurință și râdea la tot felul de prostioare, pentru a le face pe plac oamenilor.

Ea îi stătuse întotdeauna în drum. Îi stătea și acum, fiindcă Luke o iubea pe Sylvia. O iubise de la bun început. Chiar și acum, când ea nu era altceva decât o povară, el o îngrijea așa cum nimeni nu ar fi fost în stare.

– Gata! Vocea lui Luke o trezi din reverie. O să întețesc focul, dar nu uita să pui apărătoarea în fața lui când pleci sus, o sfătui el.

– Nu-ți face griji, răspunse ea pe un ton mieros. N-am să uit.

Așa cum procedează o pisică cu un șoarece, ea nu-și luă o clipă ochii de la el. Îl privi cum îngenunchează în fața căminului, împingând cărbunii noi peste cei vechi, reînviind tăciunii morți pentru a ațâța focul. Ea îi studie profilul, acel profil clasic pe care-l cercetase atât de des. Se imagină sărutând acele buze, trecându-și palmele prin părul lui des. În secunda asta, când închise ochii, aproape că simți brațele lui înlănțuind-o. Îl dorea mai mult ca oricând. Avea nevoie de el, mai mult decât avusese vreodată nevoie de un bărbat, și fuseseră destui.

Apoi își aruncă privirea prin încăpere. Ca și restul acestei case frumoase, era mare și spațioasă, cu un mobilier scump și o ambianță plăcută. Sylvia era stăpâna casei. Dar ar trebui să fie ea, Georgina, stăpână, avându-l alături pe Luke. De ce nu era posibil lucrul acesta?

Acum, când Luke se ridică de lângă cămin, o copleși un sentiment de disperare. Într-o clipă fu în spatele lui, strecurându-și palmele sub cămașa lui, făcând tot ceea ce o

transforma pe ea într-o femeie atrăgătoare, pregătită să intre în joc.

– Te iubesc, șopti ea. Întotdeauna te-am iubit!

Când el se răsuci, surprins de gestul ei, Georgina îl apucă de păr și, trântindu-l la podea, îl sărută pasional pe gură.

El se feri, împingându-i sânii cu palmele.

– Ce dracu' faci?

Ea nu avea de gând să-i dea drumul.

– Îmbrățișează-mă, Luke. Ea se aplecă, atingându-l acolo unde unui bărbat îi place să fie atins și în timp ce făcu asta, gura ei întredeschisă o găsi pe a lui, și de data asta sărutul fu ceva mai blând, mai ațâțător, și preț de o clipă el fu tentat să-i răspundă.

Luke nu se retrase. O trase către el, și gura lui o acoperi pe a ei, în vreme ce simțurile lui se trezeau la viață. Era un bărbat care deja de foarte multă vreme nu mai împărtășise pasiunea pe care o femeie i-o putea oferi. Sylvia era de neatins, iar Georgina se afla acum aici – mult prea frumoasă și mult prea aproape – stârnindu-i bărbăția. Hotărârea lui începu să se topească și preț de o clipă, el savură sărutul pătimaș.

Dar asta nu era bine. Sylvia se afla la etaj, iar el pe Sylvia o iubea.... dar cum rămânea cu Amy? Dar nu, el nu trebuia să se gândească la ea, nu trebuia. Visul devenise un obicei de care cu greu se putea dezbăra.

În secunda în care Luke își ridică brațele pentru a apuca spatele Georginei, auzi un zgomot, înălță privirea și fu șocat văzând-o pe Sylvia care se repezea spre ei.

– Iisuse! Sylvia, Nu!

Prea târziu! Sylvia apucă vătraiul, ridicându-l cât se poate de sus. Când acesta se lăsă în jos, îl lovi cu putere în cap, doborându-l la podea, în tot acest timp scoțând niște strigăte

sălbatice şi primitive, ce o făcură pe Georgina să alerge pentru a scăpa cu viaţă.

Strigătele o treziră pe Edna. Ea îşi apucă halatul, îşi vârî picioarele în papuci, alergând apoi pe scară şi strigând-o pe Sylvia. În clipa în care ajunse pe coridor, Georgina deja ieşea în fugă pe uşa de la intrare, Sylvia fiind doar la câţiva paşi în urma ei.

– SYLVIA! Vocea agitată a Ednei nu fu auzită de Sylvia.

Cu coada ochiului, îl zări pe Luke, prăbuşit peste apărătoarea căzută la pământ, sângele ţâşnind din rana pe care acesta o avea la frunte.

– Oh, Sfinte Dumnezeule! Să se ducă la el sau după Sylvia? Instinctul îi dictă să se îndrepte în direcţia uşii. Sylvia era copilaşul ei. Nu avea de ales.

Georgina încerca cu disperare să mărească distanţa dintre ea şi Sylvia, dar convinsă că Georgina era „cealaltă femeie" a cărei existenţă Luke o negase atâta vreme, Sylvia scurtă rapid distanţa rămasă între ele. Ajunseseră deja la şosea, liniştită la ora aceea a nopţii. În graba sa, Georgina făcu un triplu salt. Nu mai avea nicio scăpare; era la mila Sylviei.

Atunci când Edna le găsi, Sylvia era aşezată pe pământ, legănându-se şi ţinând-o pe Georgina în braţele sale.

– Sylvia? Edna se repezi înainte.

Sylvia continua să se legene, scâncind, ochii ei înneguraţi din cauza durerii privind în sus la Edna.

– I-am văzut sărutându-se, zise ea plângând. El m-a minţit.

Edna îşi coborî privirea şi ceea ce văzu o înspăimântă. Chipul sângerând al Georginei era aproape de nerecunoscut.

Îngrozită, Edna întinse braţele.

– Vino cu mine, Sylvia, o imploră ea. Haide, fetiţo. Ridică-te de acolo,

Scâncetul încetă şi Sylvia împinse cu violenţă într-o parte trupul neînsufleţit al surorii ei.

– El m-a minţit!

Edna dădu aprobator din cap.

– Să mergem, zise ea, înghiţindu-şi lacrimile. Trebuie să le spunem.

Sylvia rămase în picioare, în faţa ei, asemenea unui copil înspăimântat.

– Unde mă duci?

Dându-şi seama că Sylvia îşi pierduse totalmente minţile, Edna surâse încurajator.

– O să fie bine, copilă. Ei or să înţeleagă.

Sylvia făcu un pas înapoi.

Ei...or să mă omoare!

– Nu, n-au s-o facă.

Sylvia îi aruncă femeii mai în vârstă o privire curioasă şi vicleană.

– Ei nu ştiu ce-am făcut.

Edna se uită spre Georgina care zăcea lipsită de viaţă.

– Am să le spun eu, dacă vrei, draga mea, sugeră Edna cu dragoste. Am să le povestesc despre Georgina... cum s-a petrecut.

Sylvia se aplecă, scâncind.

– Ea voia să mi-l ia. Fabrica mi l-a răpit şi ea, dar eu i-am dat foc. Ea zîmbi, şi încet-încet, zâmbetul deveni un rânjet, iar rânjetul se transformă într-un chicotit ascuţit, care o înspăimântă pe Edna.

Cu sufletul plin de dragoste pentru sărmana ei copilă bolnavă, Edna o convinse cu blândeţe.

– O să le spun tot, promise ea, numai că am nevoie ca tu să fii de față când le voi povesti.

Sylvia clătină din cap.

– ... Nu te cred... o vreau pe Edna.

– Sunt aici, copilă.

Ea se străduise din răsputeri, însă în clipa asta, când Sylvia nu o mai recunoştea, Edna era distrusă. Nu mai putea să-şi oprească lacrimile care acum îi brăzdau chipul.

– Voi avea grijă de tine, şopti ea. Crede-mă. Nu te-am mințit, şi nici n-am s-o fac vreodată.

Apropiindu-se, Edna reuşi să o apuce, dar Sylvia se zbătu cu putere, în timp ce tramvaiul de noapte înainta în direcția lor. Dându-şi seama ce intenționa să facă Sylvia, Edna se luptă cu ea.

– Nu!

Sylvia se răsuci, Edna o scăpă din strânsoare şi tot ceea ce-şi aminti mai târziu, fu acel zgomot înspăimântător în clipa în care Sylvia ajunse sub roțile de fier ale tramvaiului: un scrâşnit de frâne, strigătul vatmanului prin fereastră şi țipetele Sylviei.

Apoi liniştea.

Liniştea aceea stranie şi de neuitat care avea să o urmărească pe Edna pentru tot restul zilelor sale.

19

După două săptămâni de la tragicul eveniment, amândouă surorile îşi găsiseră odihna veşnică în liniştita curte a unei biserici de dincolo de Blackburn. Prezența ofițerilor poliției era una respectuoasă, la fel ca şi cea a localnicilor, care fuseseră profund impresionați de evenimentele ce zguduiseră comunitatea.

Când slujba se sfârşi, membrii cortegiului funerar dispărură, lăsând acolo doar două persoane: silueta înaltă şi tragică a lui Luke Hammond, cu umerii înconvoiați şi cu un chip ce devenise o mască a durerii; şi Edna, femeia aceea micuță a cărei suferință era atât de cumplită, încât cineva neavizat şi-ar fi închipuit că Sylvia era fiica ei.

În cele din urmă se îndepărtară. Pălăria şi voalul femeii aceleia minione îi acoperau o jumătate din față brăzdată de lacrimi. Bărbatul înalt şi abătut zăcuse până în dimineața respectivă într-un pat de spital, recuperându-se după ce fusese rănit de soția sa nebună. Doctorii îi comunicaseră că în cazul în care tăietura adâncă s-ar fi produs cu doar jumătate de centimetru mai jos, el şi-ar fi pierdut un ochi.

Luke se gândea tot timpul la întâmplările petrecute în noaptea aceea. El era copleşit de sentimentul vinovăției din

pricina uşurinţei cu care Georgina reuşise să-l atragă în mrejele ei.

El nu le acuza pe Sylvia, şi nici pe Georgina, fiindcă vina era în exclusivitate a lui.

Soarta îi oferise mai multe ocazii, şi de fiecare dată el alesese fără să dea dovadă de înţelepciune. Sylvia – atât de frumoasă, dar atât de nevricoasă – cum de o dezamăgise atât de tare, astfel încât ea să simtă nevoia să se uite la un bădăran ca Arnold Stratton?

Georgina – atât de asemănătoare Sylviei, încât ar fi putut să fie considerată umbra acesteia; cunoscând firea năbădăioasă a Sylviei, de ce oare îi permisese el Georginei să vină în casa lui? El ştiuse întotdeauna că ea era periculoasă, şi aşa se şi dovedise a fi. Din nou, vina lui.

Dar – draga de ea, nici năbădăioasă, nici periculoasă, ci atât de dulce şi de amabilă cât putea fi o femeie – Amy întruchipa promisiunea sorţii dacă aceasta ar fi fost mai puţin crudă. Însă momentul nu era deloc potrivit, iar ea nu mai putea fi nicicând a lui. Vina era din nou a lui, fiindcă el deja o alesese pe Sylvia.

În clipa asta, când el se întoarse să închidă poarta grea din fier a curţii bisericii, i se citea încordarea pe chipul său încă frumos. Ochii îi erau încercănaţi, iar faţa cenuşie. Mişcându-se încet, cu capul plecat şi cu inima grea, Luke părea îmbătrânit prematur.

El se târî singur spre automobilul său, în vreme ce Edna fu îmbrăţişată de soţul ei, care pregătise deja o batistă uscată, încercând s-o ademenească cu „ o cană mare de ceai când ajungeau acasă".

Luke porni motorul, îndreptându-se spre pădure. De la

moartea Sylviei, el mersese adesea la cabană. Acum că ea îşi găsise odihna veşnică, nu mai exista absolut nimic care să-l reţină în Blackburn. Jack Tomilson se ocupa zi de zi de bunul mers al fabricii; de Luke abia dacă mai era nevoie acolo.

Cabana, care reprezentase un refugiu ocazional, devenise deja, odată cu moartea Sylviei, un cămin. Aici, izolarea perfectă îi oferise lui Luke o oarecare mulţumire, cu toate că ştia că nu avea să mai fie niciodată cu adevărat fericit. Avea cântecul păsărelelor şi copacii, o avea pe Velvet drept companie, avea sunetul pârâului, picturile sale şi mai presus de toate, evada din lume, fugind de responsabilităţile muncii, căreia îi dusese mereu dorul. O avea până şi pe Amy – într-un anume fel. Tabloul lui Amy atârna pe perete, la loc de cinste. Să o privească şi să se gândească la ceea ce ar fi putut exista – la asta se rezuma împlinirea visurilor lui.

Ieşind din ascunzătoare, Don Carson traversă curtea bisericii, îndreptându-se către locul unde Sylvia Hammond şi sora ei, Georgina, îşi găsiseră odihna veşnică.

Preţ de un câteva clipe, el rămase nemişcat, cu privirea aţintită asupra movilei ovale din pământ, acolo unde buchetele frumoase de flori marcau tristul sfârşit a două tinere pline de viaţă.

Scoţând din buzunarul hainei sale tăietura din ziar, el o deschise pentru a cerceta fotografia femeii pe care el o cunoscuse sub numele de Hellen. Apoi, căzând în genunchi, el orientă tăietura către movila de pământ.

– Vezi cum minciunile te găsesc întotdeauna? şopti el. De ce nu mi-ai spus adevărul? Crezi că ar fi contat pentru

mine dacă aş fi aflat că eşti cumnata unui om bogat? Crezi că te-aş fi şantajat, pe tine... sau pe el?

El zâmbi cu amărăciune.

– Acum ce mai contează, eh? Tu ai murit, iar eu sunt încă aici, şi niciunul dintre noi nu ştie de ce.

Carson rosti o rugăciune, făcu semnul crucii, se ridică, îşi duse mâna în dreptul buzelor, trimiţându-i o sărutare.

– Dumnezeu să te binecuvânteze, murmură el şi, aruncând tăietura din ziar între flori, se îndepărtă grăbit.

Amy nu-l observă, până în clipa când o luă după colţ şi trecu dincolo de poartă. În acel moment, el se izbi literalmente de ea.

– Don! Ea era vizibil şocată.

Don era, de asemenea, tulburat de apariţia ei neaşteptată.

– Bună, Amy. El se simţi oarecum stânjenit.

– Ei... ce faci?

Amy se reculese. Involuntar, mâna ei se aşeză în dreptul stomacului, ca pentru a o apăra de bărbatul acela care o dezamăgise atât de mult.

– Foarte bine. Dar tu?

El încuviinţă cu o mişcare a capului.

– Uite ce e, Amy... El înghiţi în sec, şi mărul lui Adam i se mişcă în sus şi în jos. Eu am greşit foarte mult faţă de tine, şi îmi pare rău. Uneori, facem lucruri pe care le regretăm, dar după ce le facem, nu le mai putem schimba.

Amy era nespus de uimită. Nu-şi închipuise niciodată că-l va auzi cerându-şi scuze.

– Înţeleg. Acum că-l avea pe Jack, şi aştepta un copil, toate îşi găsiseră locul. Noi am împărtăşit ceva pentru o vreme, dar n-a fost bine, explică ea. Acum îmi dau seama de acest lucru. În final, aşa a fost cel mai bine.

Ea aruncă o privire către curtea bisericii.

– E ciudat să te întâlnesc aici, spuse ea contrariată.

El abia dacă zâmbi.

– Am fost să vizitez... se uită şi el spre curtea bisericii... o veche prietenă. Deveni conştient de stânjeneala lui, în clipa în care îi veni greu să o privească în ochi.

– Ai grijă de tine, Amy. Zicând acestea, el plecă în grabă, lăsând-o pe Amy să-şi pună întrebări în legătură cu „prietena" la care se referise el.

Pornind-o grăbit peste iarbă, ea îşi depuse buchetul cu flori de primăvară şi în secunda în care se ridică, dădu cu ochii de tăietura din ziar. Ridicând-o, ea observa că era vorba de un articol care făcea referire la cele două surori, având o fotografie a fiecăreia.

– Ce ciudat! Ea se uită prin curtea bisericii, însă acolo nu se afla nimeni.

Apoi, dumirindu-se brusc, ea îşi concentră atenţia asupra porţii şi a împrejurimilor ei, observând silueta binecunoscută a lui Don Carson care se îndepărta grăbit.

– Oare? Don îşi câştigase reputaţia unui bărbat căruia îi plăcea să se afle în compania femeilor; şi de ce s-ar fi oprit asupra unora din aceeaşi clasă socială cu a lui?

Înainte de a se lăsa copleşită de gânduri, Amy reaşeză tăietura din ziar acolo unde o găsise.

Jack şi copilul ce avea să vină pe lume reprezentau acum toată viaţa ei, iar ea îi mulţumi lui Dumnezeu pentru ceea ce îi dăruise.

Ea rămase o clipă locului pentru a rosti încet o rugăciune, apoi intră în biserică, aprinse trei lumânări, două pentru acele tinere doamne şi a treia pentru fiecare suflet amărât care nu avea pe nimeni care să-i aprindă o lumânare.

Sfârşit